SOPHIE HANNAH

„Suspans de cea mai înaltă calitate."
Literary Review

O PĂPUȘĂ SAU ALTA

SUSPANS

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42

43

SOPHIE HANNAH

O PĂPUŞĂ SAU ALTA

Traducere din limba engleză
Irina Negrea

NEMIRA, 2011

Titlul original: *Little Face*, 2006

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2017

Sophie Hannah s-a născut în 1971 la Manchester. Între 1997 şi 1999 a studiat la Trinity College, Cambridge, iar în perioada 1999–2000, la Wolfson College, Oxford. Este autoarea a cinci thrillere psihologice – *Little Face (O păpuşă sau alta), Hurting Distance, The Point of Rescue, The Other Half Lives* şi *A Room Swept White* – devenite aproape imediat după publicare bestselleruri internaţionale. *Little Face* şi *Hurting Distance* au fost nominalizate pentru Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award. *O păpuşă sau alta* a fost, de asemenea, nominalizat pentru IMPAC Award. În anul 2004, i-a fost decernat marele premiu în cadrul festivalului de proză scurtă Daphne du Maurier, pentru povestirea *The Octopus Nest.* Sophie Hannah a publicat şi cinci volume de poezie, studiate în prezent în învăţământul superior din Marea Britanie. În 1997, volumul de poeme *Pessimism for Beginners* a fost nominalizat pe lista scurtă a prestigiosului T.S. Eliot Award. În prezent, Sophie Hannah locuieşte în Cambridge, împreună cu soţul ei şi cei doi copii.

Pentru bunica mea, Beryl,
cu dragoste

1

Vineri, 26 septembrie 2003

Am ajuns afară. Nu m-am îndepărtat prea mult de uşa de la intrare, dar am ieşit din casă şi sunt singură. Când m-am trezit de dimineaţă, nu mă gândeam că astăzi va fi *ziua*. Mi se părea că nu ar fi bine sau, mai degrabă, mie nu îmi pica bine. M-a convins Vivienne, la telefon. „Crede-mă, niciodată nu vei simţi că a venit momentul", mi-a zis ea. „Trebuie să-ţi iei inima în dinţi." A avut dreptate, aşa e. Trebuie să fac asta.

Traversez curtea pietruită şi paşii mi se afundă în prundişul amestecat cu noroi de pe alee. N-am la mine decât poşeta. Mă simt uşoară şi totul mi se pare straniu. Copacii arată ca o împletitură din fire de lână strălucitoare: tente de roşu, ocru şi, pe alocuri, verde. Cerul are culoarea ardeziei ude. Lumea înconjurătoare nu mai seamănă cu realitatea banală în care mă mişcam înainte. Totul este mai pregnant, ca şi cum decorul fizic, pe care cândva îl ignoram, clamează să îi dau atenţie.

Maşina mea este parcată în capătul aleii, în faţa porţii care separă domeniul Ulmii[1] de drumul principal. Mi s-a spus că nu am voie să conduc. „Aiurea", a pufnit cu dispreţ Vivienne, desfiinţând recomandarea medicală. „Nici n-ai mult de condus. Dacă ar fi să te conformezi regulilor prosteşti din ziua de azi, n-ai mai face nimic, de groaza lor!"

De fapt, chiar mă simt în stare să şofez sau, în fine, aşa cred. Mi-am revenit destul de bine după operaţie. Poate datorită pastilelor de Hypericum pe care mi le-am prescris singură sau, cine ştie, o fi funcţionat puterea autosugestiei: trebuie să fiu viguroasă şi, prin urmare, aşa sunt.

Întorc cheia în contact şi apăs tare cu piciorul drept pe pedala de acceleraţie. Bolborosind icnit, motorul se trezeşte la viaţă. Virez şi intru pe şosea, urmărind cum viteza creşte constant pe indicatorul de bord. „Maşina asta prinde suta într-o jumătate de ceas", obişnuia să glumească tăticul meu, pe vremea când Volvo-ul era încă al lui şi al mamei. Am jurat că voi conduce automobilul ăsta până se va desface în bucăţi. Îmi aminteşte de părinţii mei, aşa cum nimic altceva

pe lume n-ar putea să o facă. Pentru mine rămâne un fel de membru al familiei, bătrân şi loial, care îşi aduce aminte de mami şi tati, cu aceeaşi afecţiune duioasă pe care le-o port şi eu.

Învârtind de manivelă, cobor geamul, inhalez aerul proaspăt de afară, care mă izbeşte în faţă, şi mă gândesc că, oricât de înfricoşător ar fi mitul modern al ambuteiajelor urbane, în mintea oamenilor, pentru multă vreme de-acum înainte, automobilul va rămâne simbolul libertăţii. Gonind pe şoseaua aproape goală, pe lângă care se perindă câmpuri şi ferme, mă simt mai puternică decât sunt. Ce iluzie bine-venită!

Nu suport să mă gândesc la Florence, la distanţa din ce în ce mai mare dintre noi.

După ce am parcurs vreo şase kilometri printr-un ţinut de şes, drumul pe care merg devine strada principală din Spilling, orăşelul învecinat. Centrul constă dintr-o piaţă, străjuită de două şiruri lungi de clădiri scunde, în stil elizabetan, cu faţade în nuanţe pastelate. Unele dintre ele sunt magazine. În altele, îmi imaginez, locuiesc tot felul de snobi bogaţi şi bătrâni, persoane anoste, cu ochelari bifocali, care perorează întruna despre patrimoniul istoric al localităţii Spilling. Probabil că sunt nedreaptă. Vivienne nu locuieşte nicidecum în Spilling, chiar dacă, în raport cu reşedinţa ei, acesta este cel mai apropiat oraş. Dacă o întreabă cineva unde stă, Vivienne spune, simplu, la Ulmi, ca şi cum casa ei ar fi o municipalitate bine-cunoscută.

În timp ce aştept la semafor, scotocesc în geantă după instrucţiunile pe care mi le-a dat ea. Faci stânga la micul sens giratoriu, apoi prima la dreapta, după care eşti atentă să nu ratezi indicatorul. Uite-l, în sfârşit: Waterfront – cu litere cursive, albe, groase, pe un fond bleumarin. Rotind de volan, intru pe alee, ocolesc în continuare clădirea pătrată, cu acoperiş boltit, şi opresc maşina în parcarea spaţioasă din spatele complexului.

În hol miroase a crini. Nici nu-i de mirare, din moment ce peste tot în jur văd vaze înalte, dreptunghiulare, pline cu flori de crin. Elegant şi scump, covorul – bleumarin cu trandafiraşi roz – are avantajul că arată întotdeauna curat, chiar dacă se murdăreşte. Oameni cu genţi de sport circulă de colo-colo, unii transpiraţi, alţii proaspăt ieşiţi de sub duş.

La recepţie, mă întâmpină o tânără cu părul blond şi ţepos, foarte dornică să mă servească. Poartă un ecuson, pe care scrie Kerilee. Mă bucur că fiicei mele i-am ales numele Florence, un prenume autentic, cu încărcătură istorică, şi nu

vreo aiureală de nume, care să sune de parcă ar fi fost născocit de echipa de marketing a unei starlete pop de cinşpe ani. Mi-era teamă că David sau Vivienne ar putea avea ceva de obiectat, dar, din fericire, numele ales de mine a fost pe placul amândurora.

— Mă numesc Alice Fancourt, spun eu. Sunt o nouă membră.

Şi îi înmânez plicul care conţine datele mele personale. Ciudat, îmi dau eu seama brusc, dar Kerilee n-are nici cea mai mică idee de semnificaţia acestei zile pentru mine. Rostul întâlnirii noastre este complet diferit în mintea ei şi a mea.

— Oh! Eşti nora lui Vivienne. Ai născut de curând! Parcă acum două săptămâni, nu-i aşa?

— Exact.

Calitatea de membru în clubul Waterfront este cadoul meu de la Vivienne sau, mai degrabă, răsplata mea pentru reuşita de a fi produs o nepoată. Abonamentul costă, probabil, cam o mie de lire sterline pe an. Vivienne se numără printre puţinii oameni la care generozitatea este pe măsura bogăţiei.

— Ce face Florence? întreabă Kerilee. Vivienne este absolut topită după ea! Ce bine pentru Felix că are o surioară, nu?

Mi se pare bizar să aud pe cineva referindu-se la Florence în acest fel. În mintea mea, ea va fi întotdeauna pe primul loc – prima mea fetiţă, cea dintâi. Însă, pentru David, este cel de-al doilea copil.

Felix este foarte cunoscut la Waterfront. Stă aici aproape la fel de mult timp ca la şcoală, participă la competiţiile de golf pentru juniori, ia lecţii de înot şi se joacă în grădiniţa pentru copii numită Cheeky Chimps, în timp ce Vivienne îşi împarte programul între sala de gimnastică, piscină, salonul de cosmetică şi bar. Aranjamentul pare să le convină amândurora.

— Aşadar, te simţi mai bine acum? întreabă Kerilee. Vivienne ne-a povestit absolut tot despre naştere, înţeleg că a fost destul de greu pentru tine!

Sunt un pic contrariată.

— Da, a fost groaznic. Dar Florence e minunată, iar asta e tot ce contează, pe cuvânt.

Brusc, mi s-a făcut un dor teribil de fiica mea. Ce caut eu aici, la biroul de recepţie al unui club de sănătate, când mai bine rămâneam acasă, bucurându-mă de fetiţa mea scumpă şi frumoasă?

— E prima oară când nu suntem împreună, mărturisesc eu fără să vreau. De fapt, e prima mea ieşire din casă de când m-am întors de la spital. Şi mi se pare de-a dreptul straniu.

În mod normal, nu i-aş fi împărtăşit sentimentele mele unei necunoscute, dar din moment ce Kerilee este deja la curent cu detaliile naşterii fiicei mele, bănuiesc că nu poate fi niciun rău în asta.

— Aha, asta înseamnă că e o zi mare pentru tine, zice ea. Vivienne mi-a spus că s-ar putea să te simţi un pic cam slăbită.

— Serios?

Cum se gândeşte Vivienne la toate!

— Da, m-a rugat ca, înainte să ne apucăm de treabă, să te duc la bar şi să-ţi comand un cocteil mare.

Mă pufneşte râsul:

— Nu, din păcate, sunt cu maşina. Deşi Vivienne e de părere că…

— ...de regulă, cu cât e omul mai cherchelit, cu atât devine mai vigilent la volan, îmi completează Kerilee fraza şi amândouă chicotim amuzate. Bun, hai acum să te introducem în baza noastră de date, da? continuă ea şi se întoarce spre ecranul computerului din faţa ei, pregătindu-se să tasteze. Alice Fancourt. Adresa? Ulmii, corect?

Pare impresionată. Localnicii, în general, cunosc din auzite reşedinţa lui Vivienne, chiar dacă nu ştiu exact cine este proprietarul. Domeniul Ulmii a aparţinut odinioară celor din neamul Blantyre – o celebră familie din Spilling, cu legături în casa regală – până la moartea ultimului Blantyre, când tatăl lui Vivienne a cumpărat conacul, prin anii ’40.

— Da, spun eu. Momentan, aceasta este adresa: Ulmii.

Cuvintele îmi plăsmuiesc în minte imaginea apartamentului meu din Streatham Hill, unde am locuit până să mă mărit cu David. Un observator imparţial ar fi putut asemui fostul meu domiciliu cu o cazarmă întunecoasă, însă mie îmi plăcea mult acolo. Era bârlogul meu confortabil, o ascunzătoare unde nimeni nu mă putea găsi, mai ales dacă mă gândesc la pacienţii mei deosebit de egocentrici şi ameninţători. După moartea părinţilor mei, apartamentul acesta a fost singurul loc unde puteam să fiu eu însămi, exteriorizându-mi toată dezolarea şi amărăciunea, fără să trebuiască să mă feresc de nimeni. Casa mea mă accepta aşa cum eram – o persoană copleşită

de necazuri – ceea ce lumea din afară nu părea dispusă să aprobe.

Fiind atât de impunător, conacul Ulmii nu are cum să ţi se pară intim sau confortabil. Patul în care dormim eu şi David seamănă cu o mobilă de muzeu înconjurată cu un cordon roşu din catifea, cum vezi prin castelele franţuzeşti. Pot încăpea în el patru inşi, dacă nu chiar cinci, cu condiţia să fie mai uscăţivi. Vivienne spune că e un pat dumnezeiesc. „Paturile duble sunt pentru şoricei", susţine ea. Florence are o odaie spaţioasă, cu mobilier vechi, o banchetă sub pervazul ferestrei şi un balansoar în formă de căluţ din lemn, sculptat manual, care a fost al lui Vivienne, când era mică. Felix are două camere: un dormitor şi o încăpere lungă şi îngustă, în pod, unde îşi ţine jucăriile, cărţile şi ursuleţii de pluş.

Dacă te uiţi afară de la etajul de sus al conacului, descoperi peisaje senzaţionale. Când e senin, poţi vedea până departe, spre Culver Ridge, iar dacă întorci capul, zăreşti turla bisericii din Silsford. Parcul privat al domeniului este atât de vast, încât a fost împărţit în mai multe grădini, unele cu vegetaţie sălbatică, altele cultivate cu grijă, dar toate, fără deosebire, sunt ideale ca să-ţi plimbi copilaşul în cărucior, când e cald afară.

David nu vede de ce ne-am muta de-aici. Când aduc vorba despre asta, ţine să sublinieze că nu ne-am putea permite să cheltuim prea mult pe o casă. „Tu chiar vrei să dăm cu piciorul la tot ce avem aici, la Ulmi, pentru o locuinţă banală, cu două dormitoare şi fără grădină?" zice el. „Iar acum, nu uita, lucrezi în Spilling. E comod pentru noi să stăm cu mama. Doar nu vrei să pierzi ore în şir făcând naveta, nu?"

N-am spus nimănui, însă deznădejdea mă împresoară ca o negură, atunci când mă gândesc că va trebui să mă întorc la serviciu. Am ajuns deja să văd lumea altfel şi nu mă pot preface că nu e aşa.

— O să-l chem pe Ross, consilierul nostru pentru membrii clubului, care îţi va prezenta diversele activităţi pe care le oferim, se aude vocea lui Kerilee, care mă readuce la realitate. Pe urmă, dacă vrei, poţi să înoţi sau să faci gimnastică…

Simt că mi se chircesc măruntaiele. În mintea mea, parcă şi văd cum mi se sfâşie cusăturile operaţiei, cum marginile încă roz ale tăieturii se cască larg.

— E un pic cam prea devreme pentru asta, zic eu, cu o mână pe stomac. N-am ieşit din spital decât de o

săptămână. Dar mi-ar plăcea să fac un tur şi, pe urmă, eventual să beau un cocteil, cum sugerai tu.

Ross e un sud-african scund, cu părul vopsit blond, picioare musculoase şi un bronz oranj. Îmi arată o sală de sport încăpătoare, cu pardoseală din lemn lustruit, unde există tot ce ţi-ai putea imagina în domeniul aparatelor pentru exerciţii fizice. Oameni în costume de sport din lycra aleargă, merg, pedalează şi chiar vâslesc, din câte se vede, pe aceste maşinării lucioase, confecţionate din materiale negre şi argintii. Mulţi dintre ei au căşti în urechi şi privesc în sus la şirul de monitoare suspendate de tavan, urmărind diverse programe de televiziune, în timp ce membrele lor izbesc conştiincios în structurile din metal şi cauciuc. Încep să înţeleg de ce Vivienne arată atât de bine la vârsta ei.

Ross îmi prezintă bazinul de înot, lung de douăzeci şi cinci de metri, şi îmi semnalează sistemul de iluminat subacvatic. Apa din bazin pare turcoaz, strălucind şi scânteind ca un imens giuvaier acvamarin în stare lichidă, proiectând şi captând lumina la fiecare unduire. Bazinul propriu-zis are un brâu de piatră exterior şi trepte romane la ambele capete. Lângă piscină, se află o zonă înconjurată de nişte stâlpi din marmură roz, unde apa bolboroseşte într-un jacuzzi rotund, atât de plin, încât spuma şi clăbucii se revarsă peste margine. De cealaltă parte a piscinei, există o saună cu un miros dulceag, ca de brad, şi o baie cu aburi, a cărei uşă din sticlă pare împâclită din cauza căldurii. Un răpăit subit mă face să tresar şi, ridicând privirea, văd cum ploaia loveşte în bolta de sticlă a acoperişului.

Inspectez vestiarul pentru femei, în timp ce Ross aşteaptă afară. Tipic pentru Waterfront, şi această încăpere depăşeşte dezideratul unei simple funcţionalităţi. Înăuntru, un covor gros, vişiniu acoperă podeaua, care se continuă cu o pardoseală din gresie neagră înspre toalete şi duşuri. Nu există suprafaţă plană pe care să nu zăreşti diverse obiecte tentante: prosoape mari, albe şi pufoase, halate de baie frumos imprimate cu sigla Waterfront, creme pentru mâini, şampoane şi balsamuri pentru păr, loţiuni de corp, ba chiar şi pile de unghii. Trei femei au făcut duş, iar acum se şterg şi se îmbracă. Una dintre ele se freacă pe burtă cu prosopul, ceea ce pentru mine, acum, ar fi de neconceput. O alta se încheie la bluză şi, ridicând privirea, îmi zâmbeşte. Pare o persoană robustă şi sănătoasă. E în picioarele goale şi are pielea uşor înroşită, din cauza apei fierbinţi. Deşi sunt complet îmbrăcată, mă simt fragilă, stângace şi jenată.

Îmi îndrept atenţia spre dulapurile din lemn numerotate. Unele sunt întredeschise, iar cheile atârnă de mânerul uşii; altele, fără chei, sunt închise complet. Fac turul încăperii până găsesc dulapul lui Vivienne, adică numărul 131, ales special fiindcă ziua de naştere a lui Felix este pe 30 ianuarie, dar şi datorită poziţiei de invidiat unde este plasat, atât lângă duşuri, cât şi aproape de uşa pe care scrie „Piscină”. Vivienne este singurul membru al clubului Waterfront care beneficiază de un dulap rezervat ei în exclusivitate. Cheia se păstrează la recepţie. „Aranjamentul acesta mă scuteşte de neplăcerea de a trebui să mă trambalez zilnic cu toate lucrurile, la venire şi la plecare, ca o refugiată”, zice ea.

Când ies din vestiar, îl găsesc pe Ross aşteptându-mă pe coridor, lângă dulăpiorul cu prosoape.

— Sunteţi mulţumită? se interesează el.

— Da, foarte.

Totul este exact cum mi-a povestit Vivienne.

— Aveţi întrebări? V-aţi dat seama cum funcţionează dulapurile? Pentru a închide uşa, se introduce în fantă o monedă de o liră, care se recuperează la plecare, bineînţeles.

Clatin aprobator din cap, sperând ca Ross să-mi explice că voi avea şi eu un dulap rezervat special pentru mine, ceea ce însă nu se confirmă. Mă simt un pic dezamăgită.

Mă conduce să-mi arate Chalfont’s, restaurantul şic al clubului de sănătate, şi Chompers, cafe-barul în stil american, pe care Vivienne îl detestă, probabil din cauza atmosferei gălăgioase şi joviale care domneşte acolo. Pe urmă, ne ducem la barul pentru membrii clubului, unde Ross mă lasă în grija Tarei. Mă decid să fiu îndrăzneaţă şi să beau un cocteil, în speranţa că mă va ajuta să mă mai destind un pic. Iau meniul, însă Tara îmi spune că a preparat deja ceva pentru mine, un amestec plin de calorii cu frişcă şi lichior Kahlua. Vivienne, se dovedeşte, l-a comandat dinainte.

Nu mi se permite să achit costul băuturii, ceea ce nici nu mă mai miră.

— Ce fată norocoasă eşti tu, spune Tara, referindu-se probabil la faptul că sunt nora lui Vivienne.

Mă întreb dacă ştie de Laura, care n-a fost la fel de norocoasă.

Cu înghiţituri zdravene, mă grăbesc să dau pe gât cocteilul, încercând să par calmă şi dezinvoltă. În realitate, cred că în toată clădirea asta nu există persoană mai

tensionată decât mine, fiindcă abia aştept să ajung înapoi acasă, la conac şi la Florence. Îmi dau seama că, în adâncul sufletului, ard de nerăbdare să mă întorc acolo, din prima secundă când am ieşit din casă. Acum, dat fiind că am văzut tot ce-mi poate oferi Waterfront, sunt liberă să plec. Am făcut ceea ce mi-am propus să fac.

Afară, ploaia s-a oprit. Îmboldită de alcoolul care îmi vâjâie prin vene, încalc limita de viteză pe drumul de întoarcere. Mă simt curajoasă şi rebelă, însă doar pentru scurt timp. Pe urmă încep să mă simt ameţită şi să-mi fac griji la gândul că voi trece pe lângă Cheryl, moaşa mea, care se va scandaliza văzându-mă cum gonesc pe şosea într-un Volvo rablagit, la numai două săptămâni de când am născut. Există pericolul să omor pe cineva. Iau în continuare pastilele care mi s-au recomandat când am ieşit din spital. Şi tocmai am dat pe gât un cocteil tare… Ce-o fi în capul meu, cum de nu-mi dau seama că aş putea să mă intoxic?

Ştiu că ar trebui să încetinesc viteza, dar n-o fac. Nerăbdarea de a o revedea pe Florence este ca o poftă fizică. Deşi semaforul are culoarea galbenă, eu accelerez când mă apropii, în loc să frânez, cum aş face în mod normal. Mă simt de parcă mi-ar fi rămas acasă vreun membru al corpului sau vreun organ vital.

Respir greu, aproape gâfâi, din cauza nerăbdării, în timp ce intru pe aleea din faţa conacului. Parchez maşina şi alerg spre casă, nemaiţinând seama de durerea surdă care mă apasă ca o vânătaie în abdomenul inferior. Uşa de la intrare este întredeschisă.

— David? îl strig eu. Niciun răspuns.

Mă întreb dacă n-o fi ieşit cu Florence la plimbare, cu căruţul. Nu, nu cred să fi făcut asta. David închide uşa întotdeauna.

Traversez holul, înspre salon.

— David? strig din nou, mai tare de data asta.

Aud cum scârţâie parchetul deasupra capului şi un mormăit înăbuşit, semn că David s-a trezit după un pui de somn. Urc scara în fugă şi intru în dormitorul nostru, unde îl găsesc aşezat în capul oaselor pe pat, căscând.

— Dorm şi eu când doarme fetiţa, cum spunea Miriam Stoppard că trebuie să fac, glumeşte el.

E atât de fericit de când s-a născut Florence, încât parcă e un alt om. De ani de zile mi-am dorit ca David să îmi vorbească mai mult despre trăirile şi sentimentele lui. În prezent, orice discuţie de acest fel pare superfluă. Bucuria

lui este evidentă din acest nou elan de energie care îl caracterizează acum în permanenţă, din entuziasmul înfocat care se desluşeşte în ochii şi în vocea lui.

David este cel care s-a ocupat să-i dea de mâncare noaptea. A citit într-o carte că unul dintre avantajele hrănirii cu biberonul este faptul că, în felul acesta, tăticul are ocazia şi el să se apropie sufleteşte de copilul lui. Lucrul acesta este o noutate pentru David. Când s-a născut Felix, David şi Laura se despărţiseră deja. Florence este o a doua şansă pentru David. Nu mi-a spus asta explicit, însă ştiu că este hotărât ca totul să iasă perfect de data asta. Şi-a luat chiar şi un concediu de o lună. Simte nevoia să-şi demonstreze că a fi un tată rău nu reprezintă ceva ereditar.

— Cum a fost la Waterfront? mă întreabă el.

— Bine. O să-ţi povestesc imediat.

Întorcându-mă cu spatele la el, ies din cameră şi, păşind în vârful picioarelor, străbat culoarul spaţios, înspre camera lui Florence.

— Alice, ai grijă să n-o trezeşti, şopteşte David în urma mea.

— Vreau doar să o văd un pic. Nu fac gălăgie, promit.

Prin uşa închisă, o aud cum respiră. Ador sunetul răsuflării ei: ascuţit, precipitat, fonfăit – un zgomot mai intens decât te-ai aştepta să auzi de la un bebeluş atât de mic. Deschid uşa şi văd pătuţul nostim, cu care nu m-am obişnuit încă. Este prevăzut cu roţi şi are pereţi laterali din pânză. Se pare că e franţuzesc. David şi Vivienne l-au zărit în vitrina unui magazin din Silsford şi l-au cumpărat, ca să-mi facă o surpriză.

Perdeluţele sunt trase deasupra patului, ca un baldachin. Mă uit înăuntru şi, iniţial, tot ceea ce văd este un ghemotoc. După câteva secunde, încep să disting un pic mai clar. Doamne! Dumnezeule! Timpul se opreşte parcă în loc. Senzaţia este insuportabilă. Inima îmi bubuie în piept şi mi se face greaţă. Simt în gură gustul cocteilului cu frişcă, amestecat cu fiere. Mă holbez cu încrâncenare, până simt că-mi ies ochii din orbite şi că voi cădea cu capul în jos. Simt că plutesc, ruptă de ceea ce mă înconjoară, nemaigăsind niciun reper de care să mă pot agăţa. Nu, nu e un coşmar. Sau, mai degrabă, realitatea a devenit un coşmar.

I-am promis lui David că nu voi face gălăgie. Gura mi se deschide larg şi urlu.

2

3/10/03, 11.50 a.m. (După o săptămână)

Charlie era pe treptele secţiei de poliţie, aşteptându-l pe Simon, când acesta veni la serviciu, în tura de după-amiază. Lui Simon nu-i scăpă faptul că, pentru prima oară pe anul acesta, Charlie îşi pusese paltonul lung, din stofă neagră, cu guler şi manşete din imitaţie de blană. Gleznele ei osoase erau ascunse acum, când nu mai purta colanţi subţiri şi transparenţi, cum făcuse toată vara. De la un sezon la altul, picioarele lui Charlie deveneau din transparente opace, iar apoi din nou vizibile. Astăzi erau opace. Ieri – fuseseră transparente. Era un semn sigur că venise iarna.

Oricum, erau în octombrie. Charlie era o fiinţă atât de firavă, încât întotdeauna începea să simtă frigul atunci când majoritatea persoanelor umblau încă în sandale. Astăzi părea palidă şi, în spatele ochelarilor cu rame aurii, ochii ei aveau o expresie de îngrijorare. În mâna dreaptă ţinea o ţigară fumată pe jumătate. Pasiunea lui Charlie era să aibă veşnic o ţigară între degete, pe care să o lase să ardă singură. Simon nu-şi amintea să o fi văzut vreodată trăgând un fum. Dar acum, pe când se apropia de ea, zări pe filtrul ţigării cercul roşu al rujului ei de buze. Categoric, pe chiştoc era mai multă culoare decât pe gura ei, de unde ieşea un norişor – fum ori aburul respiraţiei ei.

Charlie flutură impacientată din mână, făcându-i semn să vină spre ea. Vasăzică, *îl aştepta,* într-adevăr. Fir-ar să fie, probabil că intervenise ceva grav, din moment ce rămăsese să-l întâmpine pe trepte. Simon înjura în gând, intuind iminenţa unor evenimente neplăcute şi boscorodindu-se totodată pentru faptul că se lăsase luat prin surprindere. Trebuia să fi ştiut că urma aşa ceva. Ce bine ar fi fost să poată spune că se aşteptase ca, din clipă în clipă, să dea nas în nas cu cineva care, cu o mutră de rău augur, să-i comunice nişte veşti proaste. Şi, poftim, Charlie îi ieşise acum în cale.

Simon şi-ar fi dorit ca, indiferent de ceea ce soarta ar fi intenţionat să-i arunce în spate, el să poată reacţiona cu acea siguranţă de sine tipică pentru omul care se ştie fără de vină. Culmea ironiei, simţea că şi-ar putea îndura mai bine pedeapsa dacă ar avea certitudinea că nu merita să treacă prin aşa ceva. Ideea de martiriu i se părea cumva atrăgătoare.

I se pusese un nod în gât. De data asta, era ceva mult mai serios, probabil, decât o simplă cercetare provocată de reclamaţia vreunui contribuabil cârcotaş. Cum de putuse să fie atât de prost, încât să uite – ce dacă doar trecător, ce dacă uitarea e în firea omului – că lui nu-i era dat niciodată să scape basma curată? Precis, ticăloşii ăia scârboşi de la Departamentul disciplinar al Poliţiei îi goliseră deja fişetul.

Simţea un gol în stomac. Dedublată, mintea lui repeta cu îndârjire pledoaria propriei apărări şi, simultan, se căznea să înăbuşe impulsul de a se eschiva, de a-şi lua tălpăşiţa. În fantezia lui, Simon nu concepea o fugă laşă, ci dimpotrivă, un fel de retragere lentă, demnă, amară. Se imagina pe sine devenind din ce în ce mai mic, până ajungea doar o linie, un punct, neant. Prestanţa gestului grandios, dispariţia tăcută. Charlie ar ajunge să se întrebe dacă nu ar fi fost de datoria ei, poate, să-l fi susţinut cumva, iar apoi, odată ce s-ar fi dumirit de partea cui era dreptatea, ar regreta amarnic că nu crezuse în el.

Speranţe deşarte! Plecările lui Simon de la toate locurile de muncă anterioare fuseseră tumultuoase, haotice, pe un fundal zgomotos, cu zbierete şi ameninţări, cu lovituri de pumni şi picioare în uşi şi birouri. Şi atunci, se întreba de câte ori avea dreptul un om să o poată lua de la capăt, de câte ori putea un om să dea vina pe altul şi să creadă sincer acest lucru?

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Charlie, sărind peste amabilităţi.

Se simţea găunos, ca şi cum cineva l-ar fi scobit adânc pe dinăuntru.

— Ia o ţigară, îl îndemnă ea, desfăcând un pachet de Marlboro Lights şi vârându-i-l sub nas.

— Lasă asta, povesteşte-mi!

— O să-ţi povestesc, dacă ai să-ţi păstrezi calmul.

— Fir-ar să fie de treabă! Dar spune-odată, ce s-a întâmplat?

Simon ştia că nu putea brava faţă de Charlie, pretinzând că n-ar fi panicat, iar lucrul acesta îl înfuria şi mai rău.

— Vrei, te rog, să foloseşti un alt ton, când vorbeşti cu mine?

Charlie făcea uz de autoritatea poziţiei sale ori de câte ori îi convenea. Prietenă şi confidentă a lui Simon până la un punct, brusc era capabilă să întoarcă foaia, reamintindu-i că, pe linie ierarhică, funcţia ei era superioară. Căldura şi răceala constituiau doi poli sufleteşti între care Charlie putea alterna inopinat, de la o secundă la alta. Simon se

simţea ca o vietate zvârcolindu-se pe o mică lamelă de sticlă, de parcă ar fi fost materialul didactic asupra căruia Charlie desfăşura un experiment de lungă durată, testând efectul unor metode radical diferite şi aplicate într-o succesiune rapidă: afecţiune, flirt, nepăsare. Rezultatul experimentului: un cobai în permanenţă confuz şi indispus.

Ar fi fost mult mai simplu să aibă drept şef un bărbat. Timp de doi ani de zile, Simon se înarmase, în sinea lui, cu ideea că putea oricând să solicite un transfer în echipa altui sergent de poliţie. Nu ajunsese niciodată până într-acolo încât să acţioneze aşa, fiindcă în realitate gândul că, în orice moment, ar fi putut face această schimbare îi era mai de folos decât schimbarea propriu-zisă la care visa. Charlie avea eficienţa unui adevărat comandat de vas. Îi purta de grijă şi acţiona în interesul lui. Simon cunoştea explicaţia acestei atitudini, însă era decis să nu se simtă vinovat; avea motivele ei să se comporte aşa, şi nu era treaba lui să îşi bată capul cu ele. Însemna oare că era superstiţios dacă se temea că, în clipa în care nu ar mai beneficia de protecţia lui Charlie, ar avea nevoie urgent de ajutorul ei?

— Îmi pare rău, spuse el. Iartă-mă. Te rog, haide, povesteşte-mi odată!

— David Fancourt este la interogatoriu, în camera 2, cu Proust.

— Poftim?! De ce?

Imaginaţia lui Simon se căznea să accepte imaginea şocantă a inspectorului Giles Proust faţă în faţă cu un cetăţean. Un individ în carne şi oase, un om care nu ajunsese să fie redus la un simplu nume din raportul unui sergent de poliţie, sub forma unor cuvinte ordonat dactilografiate. Simon ştia din experienţă că un lucru neobişnuit prevesteşte ceva rău. Un lucru neobişnuit ar putea însemna ceva foarte rău. Toate terminaţiile nervoase din organismul lui erau în alertă maximă.

— Tu nu erai aici, eu nu eram aici. Proust era singura persoană din Secţia de Investigaţii Criminale, în acel moment, aşa că Proust l-a luat în primire.

— Dar, de fapt, de ce-a venit?

Trăgând adânc aer în plămâni, Charlie zise:

— Hai, ia mai bine o ţigară.

Simon îi făcu pe plac, ca să-i închidă gura.

— Spune-mi măcar – am cumva necazuri?

— Mda, poftim la el, ce întrebare… mormăi Charlie, mijind ochii. Şi de ce, mă rog, ai avea *tu* necazuri?!

— Charlie, nu mă mai juca aşa pe degete! Ce caută Fancourt aici?

— A venit ca să anunţe că soţia şi fiica lui sunt date dispărute.

— Ceee?!?

Cuvintele îl năuciseră pe Simon, de parcă ar fi dat cu capul într-un zid de cărămidă ivit brusc în faţa lui. Apoi, încetul cu încetul, mintea lui începu să străpungă sensul enunţului lui Charlie. Alice şi fetiţa dispăruseră. Nu! Nu putea concepe aşa ceva!

— Asta-i tot ce ştiu. Va trebui să aşteptăm ca Proust să ne spună mai multe. A trecut aproape o oră de când Fancourt e aici. Jack Zlosnik e de serviciu, la recepţie. Fancourt a anunţat că soţia şi fetiţa lui au dispărut noaptea trecută. Nu a găsit niciun bilet, iar de atunci nu a primit niciun semn de viaţă de la ele. S-a interesat la toate cunoştinţele, a telefonat peste tot – degeaba.

Simon vedea negru în faţa ochilor. Privirea i se înceţoşase şi totul în jur părea tulbure. Ca un buldozer, încercă să treacă pe lângă Charlie, dar aceasta îl înşfăcă de braţ.

— Hei, ia-o mai domol! Încotro, mă rog?

— Vreau să pun mâna pe Fancourt şi să-mi spună ce naiba-i cu porcăria asta.

Simon clocotea de furie. Ce-i făcuse nemernicul ăsta lui Alice? Trebuia să afle *acum*. Îl va sili să-i spună.

— Vasăzică ai de gând să dai buzna, pur şi simplu, peste Proust, în timpul anchetării, asta vrei?

— La dracu', dacă trebuie, fix asta o să fac!

Degetele lui Charlie se încleştară pe braţul lui Simon:

— Într-o bună zi, din cauza firii păcătoase pe care o ai, o să ajungi să-ţi pierzi slujba. Mie, una, mi s-a acrit să îţi tot supraveghez fiecare mişcare, ca nu cumva să faci naibii vreo tâmpenie!

Ea ar suferi mai mult decât mine, *dacă ăştia m-ar da afară,* se gândea Simon. Asta era, de fapt, una dintre barierele lui de siguranţă. Când Charlie îşi punea ceva în minte, lucrul acela se împlinea. De regulă.

Neştiind cum să se strecoare mai repede prin uşile duble, trei poliţai intrară în sediul Poliţiei, având grijă să privească tot timpul în jos. Scuturând braţul, Simon se desprinse din strânsoarea mâinii lui Charlie şi mormăi nişte scuze. Îl deranja ideea că provocase o scenă. Charlie avea dreptate. Era timpul să se dezveţe de acest gen de comportament.

Charlie îi luă ţigara din mână, i-o puse între buze şi i-o aprinse. Oferea tutunul ca pe un leac, aşa cum alţi oameni te îmbie cu o cană de ceai. Nu conta că Simon era nefumător. Ştia că o ţigară îi prindea bine acum. Primul fum a fost ca o uşurare, iar Simon a ţinut nicotină în plămâni cât a putut el de mult.

— Charlie, ascultă-mă…

— Te ascult, dar nu aici. Termină asta, după care mergem să bem ceva. Şi calmează-te odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Simon scrâşni din dinţi şi încercă să respire regulat. Ştia că, în momente de acest fel, Charlie era interlocutoarea ideală, persoana capabilă să îl asculte răbdătoare până la capăt, chiar dacă ulterior îi spunea că debitase nişte tâmpenii.

Mai trase câteva fumuri, după care strivi ţigara pe jos şi intră după Charlie în clădire. În sediul secţiei de poliţie din Spilling funcţionase cândva o piscină acoperită. Înăuntru, mirosea încă a clor, amintind obsesiv de vechea destinaţie a clădirii. La vârsta de opt ani, Simon învăţase să înoate aici, având drept instructor un maniac în trening roşu, care mânuia sever o prăjină lungă din lemn. Toţi colegii lui de clasă ştiau deja să înoate. Simon nu putea uita ce fusese în sufletul lui când înţelesese acest lucru. Chiar şi acum, la cei treizeci şi opt de ani pe care îi avea, amărăciunea de odinioară îi provoca aceeaşi strângere de inimă, de fiecare dată când venea la secţie, să intre în tură.

Povara neliniştilor îl trăgea în jos, târându-l, scufundându-l. Simţi din nou impulsul stringent de a fugi, fără să ştie însă dacă picioarele îl vor conduce în interiorul clădirii sau afară, departe de-acolo. Nu avea niciun plan, ci doar dorinţa imperioasă de a se scutura pe sine, de a-şi disloca frica. Îşi impuse să stea nemişcat în spatele lui Charlie, în timp ce aceasta discuta verzi şi uscate cu Jack Zlosnik, individul cu o căpăţână rotundă ca un ghem de lână cenuşie, instalat la biroul unde odinioară, ani de-a rândul, şezuse Morris-Morocănosul, care le împărţea ursuz bilete gratis la cinema.

Nu exista niciun motiv de a-şi imagina răul suprem – nici măcar de a exprima, în gând, ce ar putea însemna răul suprem. Era imposibil ca Alice să fi păţit ceva grav. Precis, intervenţia lui putea fi încă salutară. Ar fi simţit, cumva, dacă deja ar fi fost prea târziu, nu ar fi perceput atât de acut cum prezentul picură lent în trecut, ca o clepsidră

reversibilă. Din păcate, toate astea nu constituiau dovezi ştiinţifice. Intuia deja care avea să fie reacţia lui Charlie.

După o veşnicie parcă, Zlosnik rămase în spatele lor, iar Simon se forţă să ţină pasul cu Charlie, în timp ce se îndreptau toţi trei spre cantină, o sală vastă, cu ecouri înalte, plină de tuburi fluorescente cu lumină orbitoare, de glasuri gălăgioase – în special bărbăteşti – şi mirosuri urâte. Simon avea o dispoziţie atât de sumbră, încât totul i se părea grotesc, nu mai suporta să vadă pardoseala ieftină din parchet laminat şi pereţii galbeni ca urina.

Trei matroane cărunte, cu şorţuri albe, stăteau la ghişeul dintre bucătărie şi sala de mese, împărţind lături maro şi cenuşii unor copoi flămânzi şi osteniţi. Una dintre ele împinse două căni de ceai spre Charlie, fără nicio tresărire pe faţa împietrită. Simon se trase îndărăt. Se temea că îi tremură mâinile şi nu va putea să transporte nimic. Trebuia aleasă o masă, apoi scaunele trase în afară, după aceea împinse înapoi, spre farfurii: gesturi stereotipe care îl scoteau efectiv din minţi.

— Ai o mutră de om şocat.

Simon scutură din cap, deşi bănuia că Charlie avea dreptate. Nu putea să-şi scoată din minte chipul lui Alice. Un hău se căscase în faţa lui, iar acum se căznea să nu se prăbuşească în gol.

— Am un presentiment urât, Charlie. Crede-mă, mă aştept la ceva foarte rău. Fancourt e implicat în povestea asta, precis. Indiferent ce-i spune lui Proust, totu-i o minciună, fir-ar să fie!

— Oricum, nici despre tine nu se poate spune că ai fi cel mai obiectiv judecător cu putinţă, aşa-i? Ai o slăbiciune pentru Alice Fancourt. Nu te chinui să negi, te rog. Am văzut cât de emoţionat ai fost când a venit aici săptămâna trecută, şi asta doar fiindcă te aflai în aceeaşi încăpere cu ea. Plus că ai un aer misterios de câte ori pomeneşti numele ei.

Simon se holba îndârjit la ceaiul din faţa lui. El, obiectiv? Nu, nici pomeneală. În David Fancourt nu avea niciun pic de încredere, la fel cum, în urmă cu câteva săptămâni, nu avusese încredere, bunăoară, în alţi doi indivizi, şi ulterior se dovedise că ambii erau vinovaţi. Când se întâmpla ca Simon să aibă incontestabil dreptate, colegii lui îl lăudau cu vervă, îi făceau cinste şi declarau în gura mare că nu se îndoiseră nicio clipă de perspicacitatea lui. Inclusiv Charlie făcea aşa. Cu acel prilej, nu se plânsese deloc de lipsa lui de obiectivitate. Deşi, în ambele cazuri, când Simon dăduse

prima oară glas suspiciunilor lui, cei din echipă râseseră de el, zicând că era ţicnit.

Oamenii, în general, rescriu istoria atunci când le convine lor, chiar şi aceia care, prin profesie, au datoria să ia în consideraţie doar faptele propriu-zise sau, altfel spus, au menirea să dezgroape adevărul. Simon nu înţelegea cum reuşeau unii să facă aşa; şi-ar fi dorit să aibă şi el un asemenea har. El ţinea minte, cu detalii precise, aspectele adecvate şi laturile inadecvate, ştiind cu exactitate cine spusese ce şi când. Mintea lui înmagazina toate informaţiile, fără să elimine niciun amănunt. Nu era comod sau plăcut pentru el în viaţa de zi cu zi, însă era util pentru munca lui de poliţist. Dacă Charlie nu era capabilă să sesizeze că furiile ocazionale ale lui Simon reprezentau consecinţa nemijlocită a faptului că era în permanenţă subestimat ca persoană de către toţi cei cu care lucra, chiar şi după ce, de atâtea ori, demonstrase că *el* avusese dreptate, se punea întrebarea dacă *ea,* ca ofiţer de poliţie, avea competenţa şi obiectivitatea necesare într-o asemenea profesie?

— Sper că nu e nevoie să-ţi reamintesc câte neplăceri vei avea dacă te întâlneşti cumva cu Alice Fancourt în afara orelor de program, mai ales că te-am avertizat să nu mai iei legătura cu ea, zise Charlie.

Din nou, glasul acela de amvon, tonul acela doctoral. Simon nu putea suporta când Charlie îl trata aşa. Chiar nu vedea în ce stare sufletească era el? Îi trecuse vreodată prin minte cât de groaznic poate fi să simţi că ai ajuns prizonierul propriilor gânduri obsesive, încât dezaprobarea celorlalţi să nu te mai poată atinge, trecând peste tine ca ploaia peste muşamaua unei pelerine?

— Cazul ei, aşa cum a fost înregistrat, era închis, continuă Charlie, urmărindu-l cu atenţie. Dacă Alice a dispărut într-adevăr, tu rişti să fii suspendat din funcţie ori, şi mai grav, ai putea fi chiar arestat. Vei fi considerat suspect în viitoarea anchetă, nătărău fraier ce eşti! Nici măcar eu nu te mai pot acoperi într-o situaţie atât de gravă. Aşa că mai bine roagă-te să se întoarcă acasă, zise ea cu amărăciune. Oricum, ştiu că asta şi faci, mormăi ea într-un final.

Simon luase o gură plină de ceai, dar îi era imposibil să înghită vreo picătură. Îl durea capul din cauza luminii de neon. De la masa alăturată venea un iz greţos de tocană de carne, care îi întorcea stomacul pe dos.

— Spune-mi, tu ce suspiciuni ai, de fapt, în privinţa lui David Fancourt?

— Nu ştiu.

Ce efort teribil trebuia să facă pentru ca vocea să nu-i tremure, pentru a rămâne calm pe scaun, pentru a se plia ritualului unei conversaţii civilizate! Simţea că îi zvâcneşte genunchiul drept, ceea ce în cazul lui era semnul că întregul corp îi vibra de impulsul de a ţâşni din loc.

— Însă consider că este o coincidenţă prea ciudată, ţinând seama de ceea ce a păţit prima lui soţie, se auzi Simon spunând, deşi nu avea niciun chef să îi înşire lui Charlie lungul pomelnic al persoanelor în legătură cu care nu se înşelase atunci când bănuise că erau vinovate.

Dacă Charlie ţinea neapărat să-i scoată în evidenţă slăbiciunile, treaba ei, n-avea decât s-o facă. Oricum, nici el nu putea nega existenţa anumitor neajunsuri. Da, era incapabil să gândească lucid atunci când venea vorba despre Alice Fancourt. Da, uneori clocotea de mânie şi se purta prosteşte, de obicei atunci când spiritul obtuz al colegilor lui îl înfuria atât de rău, încât avea senzaţia că îşi pierde uzul raţiunii.

— Hai, lasă-mă pe mine acum, i-o reteză el lui Charlie, şi uită-te mai bine la David Fancourt. Sau, mai degrabă, la tabloul care prinde contur în jurul lui. Poate aşa vei sesiza naibii şi tu cruda realitate.

Ochii ei părăsiră chipul lui Simon, privind în altă parte. Charlie îşi făcea de lucru cu mâinile prin păr, aranjându-şi nişte fire răzleţe. Când deschise gura din nou, vocea ei părea dezinvoltă şi jovială, ceea ce îl făcu pe Simon să înţeleagă că remarca lui îşi atinsese ţinta.

— Un tip celebru, nu mai ţin minte cum îl cheamă, avea o vorbă: „Dacă rămâi văduv o dată înseamnă că eşti ghinionist. Dacă rămâi văduv şi a doua oară înseamnă că eşti cam neglijent”. În fine, ceva de genul ăsta.

— Sau cam vinovat, completă Simon. Moartea Laurei Cryer…

— Cazul a fost închis, îl întrerupse Charlie, înăsprindu-se la faţă. Să nu te prind că începi să răscoleşti trecutul în direcţia asta! Eh, în fine, ce voiai să spui adineaori? se răzgândi ea, fiindcă detesta ambiguităţile de orice fel.

— Mă refeream la faptul că, pentru un bărbat nevinovat, sunt cam prea multe incidente urâte de acelaşi fel, spuse Simon. Nu ştiu de ce trebuie să-ţi explic eu lucrurile astea. Te-ai gândit cumva că poate Fancourt şi-a ucis prima nevastă şi a scăpat nepedepsit? exclamă el, încleştând

pumnii. Că poate se pregăteşte să-şi încerce norocul din nou? Întrebarea e următoarea: luăm măsuri şi încercăm să-l oprim pe ticălosul ăsta acum, cât îl avem aici, în clădire, sau stăm cu mâinile în sân şi îl lăsăm să plece, liber ca pasărea cerului?

3

Vineri, 26 septembrie 2003

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

David a apărut gâfâind în camera copilului. Eu continui să urlu. Un răcnet violent, ca o sirenă. Nici dacă aş încerca, nu cred că l-aş putea curma. Un scâncet ascuţit răsună strident din pătuţ. David îmi trage o palmă peste faţă.

— Alice, ce te-a apucat? Ce-i cu tine?

— Unde-i Florence? Unde e? ţip eu.

Confortul nostru cotidian s-a preschimbat în ceva monstruos.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Florence e aici, uite! Ai trezit-o din somn. Şşşt, şşşt, scumpete mică, linişteşte-te! Mami n-a vrut să te sperie. Hai, vino la tati în braţe, aşa, gata, fii cuminte, nu e nimic.

— Asta nu e Florence. N-am văzut în viaţa mea sugarul ăsta. Unde-i Florence?

— Ce nai… ce, Doamne iartă-mă, tot îndrugi acolo? pufneşte David, care nu înjură niciodată, fiindcă Vivienne nu suportă când cineva vorbeşte urât. Bineînţeles că ea e Florence. Uite, poartă salopeţica Bear Hug, cu care ai îmbrăcat-o tu înainte să pleci, ai uitat?

Hăinuţa aceasta este primul lucru pe care l-am cumpărat pentru Florence, când eram însărcinată cu ea în şase luni. E un combinezon din bumbac, galben deschis, pe care sunt brodate cuvintele Bear Hug, deasupra unei imagini cu un ursuleţ brun ghemuit în braţele mămicii lui. Am văzut salopeta asta la Remmick's, unicul magazin universal din Spilling, şi mi-a plăcut atât de mult, încât nu m-am putut abţine s-o iau, deşi Vivienne umpluse deja dulapul din camera copilului cu nenumărate obiecte de îmbrăcăminte de la buticurile de lux care îi plac ei, încât Florence avea de-acum o garderobă completă până la vârsta de trei ani, cel puţin.

— Cum să nu recunosc salopeta, e a lui Florence. David, cine e copilaşul ăsta? Unde e Florence? Spune-mi odată! Am avut musafiri? Ce-i asta, o glumă de prost gust? Să ştii că mie nu mi se pare deloc amuzant.

În ochii opaci şi întunecaţi ai lui David nu se poate desluşi nimic. El nu spune ce gândeşte decât atunci când este fericit. Dacă este abătut sau îngrijorat în vreun fel, se

retrage în carapacea lui. Expresia ermetică de pe chipul lui denotă că a început deja să se închidă în el însuşi.

— Alice, copilaşul ăsta este Florence!

— Ba nu! Ştii şi tu că nu e adevărat! Spune-mi odată, unde e Florence?

— Ce te-a apucat cu mascarada asta sinistră? Ai căpiat, ce-i cu tine?

Încep să plâng în hohote.

— Te rog, te rog din suflet, David, unde-i fetiţa mea? Ce-ai făcut cu ea?

— Uite ce e, habar n-am ce-i cu aberaţiile astea, dar ţi-aş sugera să îţi vii în fire. Mă duc jos cu Florence, unde vom aştepta scuzele tale, declară el pe un ton glacial.

Dintr-odată, am rămas singură în camera copilului. Cad în genunchi, apoi mă chircesc jos, pe podea. Plâng isteric, nestăvilit, parcă ore în şir, când de fapt au trecut probabil doar câteva secunde. N-am voie să mă las sfâşiată de durere. Trebuie să mă duc după ei. Timpul trece, sunt minute preţioase pe care nu le pot irosi. Trebuie să-l fac pe David să mă asculte, deşi o parte din fiinţa mea îşi doreşte ca eu să îl pot asculta pe el, să îmi cer scuze, să mă prefac că totul e în regulă, chiar dacă ştiu că nu-i adevărat.

Îmi şterg lacrimile şi cobor la parter. Sunt amândoi în bucătărie. David nu ridică privirea când intru.

— Copilaşul acela nu este fiica mea, debitez eu fără să vreau, izbucnind iarăşi în plâns.

Toată nefericirea şi spaima cuibărite în mine se revarsă aici, în bucătăria soacrei mele.

După expresia întipărită pe faţa lui David, s-ar zice că ar vrea să mă ignore, însă îl văd că se răzgândeşte şi se întoarce spre mine:

— Alice, cred că e cazul să te calmezi, ca să putem discuta chestiunea asta în mod raţional.

— Faptul că sunt atât de supărată nu înseamnă că nu sunt raţională. Gândesc la fel de raţional ca tine.

— Bun, spune David, pe un ton răbdător. În cazul ăsta, se presupune că vom putea lămuri totul. Dacă susţii în mod serios că acest copilaş nu este fetiţa noastră, convinge-mă şi pe mine.

— Cum adică? întreb eu derutată.

— Păi, spune-mi, ce ţi se pare diferit la ea? Florence nu are deloc păr pe cap. Are bubiţe albe pe năsuc. Ochi albaştri. Până aici, nu ai de ce să mă contrazici, presupun.

— Dar uită-te la ea! zbier eu. E altfel la faţă! Florence nu arată aşa!

David se holbează la mine, de parcă m-ar vedea pentru prima oară în viaţa lui. Crede că sunt nebună. Nu recunoaşte în mine femeia pe care a luat-o de soţie. Ştiu că în mintea lui a tras o linie acum. David este un om vulnerabil, imatur din punct de vedere emoţional, asemenea unui adolescent. Mă întreb dacă a devenit aşa, ca om, fiindcă maică-sa i-a purtat mereu de grijă. Nu a fost pus niciodată în situaţia de a rezolva pe cont propriu o chestiune dificilă. În cazul unui impas complicat, ar fi în stare mai degrabă să te elimine din viaţa lui, să te izgonească din mintea lui, decât să se confrunte cu realitatea imperfectă pe care tu o reprezinţi. Oamenii problematici, ca de pildă tatăl lui şi Laura, nu sunt niciodată menţionaţi. Oare cât timp a mai rămas până să mă condamne şi pe mine la aceeaşi soartă?

— David, *ştii* perfect că acest copilaş nu este *ea.* Nu este fetiţa pe care eu am sărutat-o la plecare, acum două ore. Fetiţa pe care noi am adus-o împreună de la maternitate. Fetiţa care dădea din picioruşe şi plângea când i-am pus salopeţica asta. Scoate-i-o imediat, ai înţeles? răcnesc eu subit, spre stupoarea mea şi a lui David deopotrivă. Salopeta asta e a lui Florence! Nu vreau să o poarte fiinţa asta. Scoate-o imediat de pe ea! urlu eu, retrăgându-mă în hol.

— Te comporţi de parcă ţi-ar fi frică de ea, remarcă David cu un aer scârbit, cum nu l-am mai văzut niciodată. Alice, ce se întâmplă cu tine? Nu există aici decât o singură fetiţă. Florence. Fetiţa aceasta este Florence.

— David, uită-te la ea! răcnesc eu.

M-am transformat într-o creatură sălbatică şi barbară, ca o lighioană.

— Uită-te la faţa ei. Arată altfel la faţă, nu-ţi dai seama? Da, are ochi albaştri şi bubiţe albe, dar la fel sunt sute de alţi nou-născuţi. Gata, eu o sun pe Vivienne.

Ies în fugă din cameră. În hol, ochii mei săgetează frenetic în stânga şi în dreapta. Privirea mi se înceţoşează. Adrenalina din sânge mă face să gâfâi. Sunt atât de derutată şi amărâtă, încât pe moment nu-mi mai amintesc de ce am venit aici, nici ce voiam să fac. Pe urmă, ştiu. Da, telefonul.

David vine după mine în hol. Văd că este singur.

— Ce-ai făcut cu copilul? întreb eu.

Adineauri mă deranja când o vedeam. Acum mă deranjează şi mai mult faptul că nu o mai pot vedea.

David îmi smulge receptorul din mână şi îl trânteşte în furcă.

— Lasă-i în pace pe mama şi pe Felix! Să nu te prind că îndrăzneşti să le strici vacanţa cu tâmpeniile tale. Mama ar crede că ai înnebunit de-a binelea. Alice, încearcă să-ţi recapeţi cumpătul. Fii cu capul pe umeri.

Vivienne îi oferise lui Felix plăcerea unui sejur în Florida, pentru a sărbători venirea pe lume a surioarei lui. Eu aş fi preferat ca Felix să rămână acasă, însă Vivienne a insistat că această călătorie reprezintă cea mai bună modalitate de a-l face pe băiat să nu îi poarte ranchiună lui Florence. Se pare că este o tactică de succes pentru a evita invidia între fraţi. Vivienne a fost unică la părinţi şi a detestat întotdeauna ideea unor fraţi sau surori. Din clipa în care a fost suficient de mare încât să înţeleagă conceptul, i-a rugat frumos pe părinţii ei să nu cumva să mai facă vreun alt copil. Surprinzător este însă faptul că părinţii i-au respectat dorinţa.

Tatăl lui David îşi dorea o familie numeroasă. Mai ales că părinţii lui avuseseră în total şase copii. „I-am spus că aşa ceva este exclus", zicea Vivienne. „Un copil trebuie să crească având sentimentul că este unic şi special. Cum să simţi că eşti unic şi special, când mai există alţi cinci pe lângă tine?" A avut grijă ca David să nu fie acasă atunci când mi-a relatat povestea asta. Căci tatăl său nu este pomenit niciodată în prezenţa lui David.

Nu îmi stă în obişnuinţă să îl forţez pe soţul meu să se confrunte cu adevăruri neplăcute. Am încercat întotdeauna să îl ocrotesc.

— Uşa de la intrare era deschisă, spun eu.

— Poftim?

— Când m-am întors acasă, uşa de la intrare era deschisă. Tu dormeai. Probabil a intrat cineva şi a luat-o pe Florence… lăsând în loc copilul ăsta! David, hai să sunăm la poliţie. O, Dumnezeule, Florence! Unde e fetiţa mea? Dacă i s-a întâmplat ceva rău? Dacă a păţit ceva?

Îmi smulg părul din cap şi urlu de disperare.

David are lacrimi în ochi. Când vorbeşte, vocea lui e calmă:

— Alice, mă înspăimânţi. Nu mai face aşa, te rog! Mă înspăimânţi, crede-mă, te rog! Calmează-te! Vino cu mine la bucătărie, uită-te bine la copilaşul care e acolo în leagăn şi înţelege, odată pentru totdeauna, că *aceea este Florence*. În regulă?

Zăresc o licărire de speranţă în ochii lui. S-a mai îmbunat, oferindu-mi o ultimă şansă. Ştiu ce înseamnă pentru David să admită făţiş că este speriat. Probabil că mă

iubeşte cu adevărat, îmi zic eu. Iar acum va trebui să-i spulber toate speranţele.

— Ba nu. *Aceea nu este Florence!* insist eu. Ascultă şi tu cum plânge! Ascultă bine!

Sărăcuţa fetiţă, cât este de tulburată, cum ţipă după mămica ei.

— Nu, ăsta nu-i plânsul lui Florence! repet eu. Dă-mi telefonul!

— Ba nu! Alice, te implor, asta-i nebunie curată. Lasă-mă să îl sun pe doctorul Dhossajee. Trebuie să iei un sedativ… în fine, ceva ca să-ţi revii. Vreau să-l sun pe medic.

— David, dacă nu-mi dai telefonul în clipa asta, jur că iau un cuţit din bucătărie şi te înjunghii cu el.

Tresare surprins. Nu-mi vine să cred că am putut spune aşa ceva. De ce nu l-am ameninţat că îl strâng de gât? N-am avut intenţia să-i fac vreun rău, deşi probabil că el asta crede.

— David, înţelege odată, cineva ne-a furat fetiţa! Trebuie să facem ceva imediat, *acum!*

Mă lasă să iau receptorul.

— Unde vrei să suni? întreabă el.

— La Poliţie. Şi pe Vivienne. Ea o să mă creadă, nu ca tine.

— Sună la Poliţie, dacă ţii neapărat, dar las-o pe mama în pace, *te implor.*

— Asta fiindcă ştii că va fi de partea mea. Haide, recunoaşte că ăsta-i motivul pentru care nu vrei să vorbesc cu ea!

— Alice, dacă bebeluşul ăsta nu este Florence, atunci *cine e?* Copiii nu pică aşa, din cer. Eu n-am aţipit decât zece minute…

— Suficient, oricum.

— Există nişte analize, testul ADN, pe care îl putem face pentru a ne convinge că *ea* este Florence. Putem lămuri totul, până ca mama să vină acasă. În fond, vezi tu, e vorba despre mama mea, nu a ta. Eu decid dacă să o sunăm sau nu, iar eu spun *nu.* Nu o sunăm.

David îngaimă cuvintele cu disperare. Nu suportă gândul de a fi prins într-o situaţie personală dificilă. Cred că, în concepţia lui, orice formă de nefericire reprezintă o chestiune strict privată şi jenantă. Ideea că Vivienne l-ar putea vedea aşa, prins în încurcătura acestui păienjeniş de confuzie şi neputinţă, ar fi pentru el cel mai oribil coşmar.

— Eu nu mai am mamă, ştii asta, nu? spun eu cu glasul frânt. Vivienne e soacra mea, altă rudă mai apropiată nu am, aşa că, fir-ar să fie de treabă, vreau să o sun, clar? Poliţia, vă rog, cer eu în receptor. Nu trebuia să accept nici în ruptul capului să mă mut aici. Casa asta este blestemată! mă răţoiesc eu. Dacă am fi locuit în altă parte, nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva.

— Aiurea! răbufneşte David, cu o mutră de parcă ar fi încasat o palmă. Doar nu te aştepţi să-mi părăsesc fiul, adaugă el, jignit că m-am legat de minunata lui casă părintească.

— Evident că nu ţi-aş fi cerut aşa ceva! Felix ar fi stat cu noi.

Este prima oară când discut cu David atât de direct despre problema domiciliului nostru.

— Da, sigur, splendid! Adică să-l fi luat de lângă mama, cea care practic l-a crescut de când a murit Laura! Nu-mi vine să cred că ai putut să sugerezi o asemenea enormitate!

— Poliţia, vă rog! Vreau să anunţ un caz de… De ce să aştept? A trecut o veşnicie de când tot *stau* să-mi faceţi legătura!

— Chestia asta o să iasă urât. O să iasă urât de tot, bombăne David.

Se aşază pe scări şi îşi pune mâinile în cap. În ciuda eforturilor de a se stăpâni, amărăciunea şi şocul ajung să-l doboare. N-a mai plâns niciodată de faţă cu mine. Are remuşcări, probabil, întrebându-se dacă nu cumva greşeşte, chiar dacă pare atât de sigur pe el. Îmi dau seama că nu mă va ierta niciodată pentru faptul că am asistat la această manifestare de slăbiciune din partea lui.

— Du-te şi linişteşte copilul! David, ascultă-mă bine! Te rog! Copilaşul e speriat.

Mi se rupe sufletul când aud cum scânceşte de neajutorare. Abia mă mai ţin pe picioare.

Ah, Florence, biata de ea, sărăcuţa de ea! Nu suport să mă gândesc cât de cumplit ar putea suferi! Nu-mi doresc decât să o ţin strâns în braţe, să-mi lipesc de obraz feţişoara ei gingaşă şi catifelată.

Un geamăt scapă din pieptul lui David.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? „Copilul”?! „Copilul”, doar atât mai înseamnă fiica noastră pentru tine? Florence a noastră? Cum poţi să fii aşa? Închide imediat telefonul! Du-te *tu* să o linişteşti!

E nervos din cauza mea, dar furia se îndreaptă şi asupra lui însuşi, neiertându-şi faptul că a crezut atât de sincer în

această a doua şansă, într-o nouă viaţă alături de mine şi Florence. Probabil că se simte jenant acum, contemplând starea de beatitudine în care a trăit în ultimele două săptămâni. Mă cuprinde tristeţea când mă gândesc că eu îi înţeleg suferinţa mai bine decât va putea el să înţeleagă vreodată durerea din inima mea.

— Ajutor, ajutor, vreau să anunţ un caz… scuze, scuze.

O voce de femeie îmi spune să mă calmez. Plâng atât de rău, încât nu înţelege nimic din cuvintele mele.

— Vreau să anunţ o răpire, îngaim eu, repetând de două ori ca să mă fac înţeleasă.

Casa răsună de deznădejdea celor trei suflete dinăuntru.

— Fiica mea nou-născută, Florence. Da. Mă numesc Alice Fancourt.

4

3/10/03, 12.10 p.m.

— Ajută-mă să înţeleg mai limpede, zise Charlie. Vasăzică, tu sugerezi că David Fancourt a omorât-o pe Laura Cryer?

— Dar e la mintea cocoşului, ce naiba! Orice om înzestrat cu un dram de materie cenuşie ar spune acelaşi lucru, mai ales acum, după ce Alice şi fetiţa au dispărut fără urmă. În plus, tipul are ceva ciudat. Asta a fost impresia mea de când l-am văzut prima oară, explică Simon, încercând să exprime în cuvinte motivul neîncrederii lui. Dincolo de ochii ăia ai lui parcă nu există simţire, nu există viaţă. M-am uitat bine la el şi n-am văzut decât o privire goală, ca un neant. Mai ţii minte cântecul lui Billy Idol – *Eyes Without a Face*[21]*?*

— N-ai decât să zici că sunt grea de cap, începu Charlie, ştiind că Simon nu s-ar preta niciodată la o asemenea măgărie, dar aş fi putut să jur că *eu* am fost şefa echipei care a lucrat la acea anchetă, la fel cum aş fi putut să jur că ancheta s-a încheiat cu arestarea vinovatului.

— Ştiu şi eu toate astea, aprobă Simon, cu un aer distrat.

Pe vremea aceea, purta încă uniforma de poliţist. Charlie era expertul criminalist. Şi totuşi nu putea înăbuşi în mintea lui glasul care striga în beznă numele lui Alice. Iar mai adânc, la limita conştientului, aceeaşi întrebare, rostită necontenit: era Alice capabilă să fugă de-acasă fără să-l prevină? Nu ştia oare că dispariţia ei l-ar fi îngrijorat, deopotrivă pe plan personal şi profesional? De fapt, el nu spusese nimic. Nu spusese şi nici nu făcuse aproape nimic.

Părinţii lui Simon erau singurele persoane din lume al căror comportament l-ar fi putut intui cu o precizie desăvârşită: ceaiul, după-amiaza la ora şase; mersul la biserică, duminica dimineaţa; culcarea, seara, imediat după ştirile de la ora zece. Desigur, Simon provenea dintr-un mediu familial stabil. Cei mai mulţi oameni trăiau cu impresia că „stabilitatea” în viaţă echivalează cu „fericirea”.

Exact în spatele lui Simon, un poliţist plin de coşuri juca Pokey. La intervale destul de dese, îl auzeai şuierând un „Bineeee!” apăsat şi pocnind cu palma în speteaza scaunului lui Simon. Aparatul de jocuri mecanice, singura atracţie a cantinei poliţiştilor. Simon nu-l putea suferi, considerându-l simbolul unei societăţi necivilizate. Avea un

dispreţ suveran pentru tot ceea ce însemna o modalitate de distracţie zgomotoasă, axată pe maşinării piuitoare. Dacă va avea vreodată copii – ceea ce părea improbabil, da, dar nu şi imposibil – Simon era decis să interzică în casă orice fel de jocuri pe calculator. Îi va pune pe copii să citească literatură clasică, exact cum făcuse şi el când era mic. Textul unei alte piese celebre în anii ’80, cântată de formaţia The Smiths de data asta, îi răsări în minte: „*There’s more to life than books*, *you know*, *but not much more*[3]*”*.

Morrissey aveau dreptate. Sportul e anost, viaţa socială pare prea stresantă. Lui Simon îi plăcea caracterul premeditat, migălos al cărţilor. Paginile lor dădeau formă lucrurilor, te învăţau să cauţi modelul distinctiv în haosul realităţii. Cum ar fi, bunăoară, în cazul unui bărbat, dispariţia celei de-a doua soţii, după ce prima soţie fusese ucisă. Când un autor nu precupeţea nici timp, nici efort pentru a selecta fără greş cuvintele potrivite şi a le aranja în ordinea cuvenită, exista posibilitatea împlinirii unei comunicări autentice, scriitorul riguros intrând în contact cu cititorul riguros. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla atunci când doi oameni începeau să vorbească şi, pur şi simplu, lăsau să li se reverse gândurile incoerente şi prea puţin rumegate. Fă bine şi vorbeşte doar în numele tău, i-ar fi spus Charlie, probabil.

— Presupun că frumoasa Alice este cea care ţi-a băgat în cap aceste suspiciuni în privinţa lui Fancourt. Ce-a fost între tine şi ea, Simon? În clipa în care dispariţia ei va fi recunoscută în mod oficial, va trebui oricum să-mi povesteşti totul, aşa că de ce n-ai face-o încă de-acum, ca să isprăvim odată cu discuţia asta?

Simon scutură din cap. Când nu va mai avea încotro, îi va spune, dar n-o va face nici în ruptul capului până atunci. Deocamdată, însă, nu fusese deschisă nicio anchetă. Nu voia să o jignească pe Charlie, darămite să mai şi recunoască în faţa ei că avusese un comportament necorespunzător. *Sper că nu e nevoie să-ţi reamintesc câte neplăceri vei avea dacă te întâlneşti cumva cu Alice Fancourt în afara orelor de program. Vei fi considerat suspect în viitoarea anchetă, nătărău fraier ce eşti!* De unde să intuiască el că Alice şi fetiţa aveau să dispară fără urmă?

— Povesteşte-mi despre Laura Cryer, zise el.

Ipostaza de persoană care ascultă cuvintele altcuiva putea să îl destindă cumva, pe când ideea de a vorbi la nesfârşit i se părea un calvar.

— Cum adică, aici, la repezeală, cu un ceai în faţă? Uiţi că nu ne mai vedem capul de treabă la birou? Şi, oricum, nici măcar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Treabă? repetă el, holbându-se indignat la ea. Te referi la hârţoagele pe care eu am avut nesăbuinţa de a le aduna, în efortul de a strânge probele necesare pentru condamnarea infractorilor din ultimele două dosare majore la care am lucrat?

Era conştient de încrâncenarea cu care o sfredelea din ochi. În cele din urmă, Charlie preferă să se uite în altă parte. Uneori, exact atunci când Simon se aştepta mai puţin, Charlie bătea în retragere.

— Bine, fie, dar foarte pe scurt, acceptă ea morocănoasă. Darryl Beer, unul dintre mulţii nemernici ai minunatelor noastre meleaguri verzi, a ucis-o pe Laura Cryer. Şi-a recunoscut vinovăţia în faţa instanţei de judecată şi a fost băgat la pârnaie. Sfârşitul poveştii.

— A mers repede, conveni Simon. Îl ştiu pe Beer. L-am arestat şi eu de vreo două ori.

Încă o jigodie din districtul Winstanley, fără de care străzile par mai curate. Când ţi-a fost dat să întâlneşti o sumedenie de creaturi ca Beer, capeţi mania clişeelor verbale, de care ţi se făcea scârbă când le auzeai rostite de alţi poliţişti şi te jurai că tu, unul, nu le vei folosi niciodată.

— Toţi am avut prilejul să îl arestăm de câteva ori. În fine, dacă tot ai vrut să afli cum s-a întâmplat, atunci hai să-ţi povestesc: Era în decembrie 2000. Nu ţin minte exact data, însă ştiu că era într-o vineri seara. Laura Cryer a plecat târziu de la serviciu – era cercetător, lucra la parcul ştiinţific Rawndesley, angajată a firmei Biodiverse. De la laborator, s-a dus direct acasă la soacra ei, Vivienne Fancourt, unde se afla fiul său, Felix. A parcat imediat după poartă, pe porţiunea aia pavată, o ştii, nu?

Simon a încuviinţat din cap. Îşi impusese să rămână neclintit pe scaun, indiferent cât de mult i-ar fi luat lui Charlie să îi dea toate informaţiile. Se gândea că era capabil de un asemenea efort.

— Când Laura s-a întors la maşină, după zece minute, Beer a atacat-o, încercând să o jefuiască. A înjunghiat-o cu un cuţit obişnuit de bucătărie – o spintecătură de toată frumuseţea – lăsând-o să moară într-o baltă de sânge. A fugit de la locul faptei, cu poşeta Gucci a victimei, mai puţin cureaua de umăr, pe care am găsit-o lângă cadavrul ei. Tăiată cu acelaşi cuţit. Vivienne Fancourt a descoperit trupul neînsufleţit a doua zi dimineaţă. Oricum, am avut

noroc cu testul ADN. Beer a lăsat atâta păr la locul crimei, încât am fi putut împleti o perucă din toate firele găsite acolo. Am efectuat confruntarea ADN, iar rezultatul a fost pozitiv. Darryl Beer, ai sfeclit-o.

Charlie zâmbea, amintindu-şi de satisfacţia pe care o simţise atunci.

— Ne-a părut bine când l-am băgat la zdup, nemernicu' naibii, terchea-berchea împuţit, bodogăni Charlie, dar, observând cât de încruntat era Simon, adăugă: Hai, nu mai face mutra asta! Timp de două săptămâni înaintea morţii lui Cryer, Vivienne Fancourt telefonase de două ori la Poliţie, pentru a anunţa că un tânăr dădea târcoale moşiei ei. Ne-a făcut descrierea individului, care semăna leit cu Darryl Beer – păr vopsit, strâns în coadă de cal, tatuaje. La momentul respectiv, tipul a fost anchetat, dar a negat totul. Obrăznicătura naibii, căcănarul a pretins să îl credem pe el, nu pe doamna Fancourt.

— Şi ce căuta acolo? întrebă Simon. Domeniul Ulmii se află în mijlocul pustietăţii. Nu există prin apropiere nicio cârciumă, niciun atelier auto, absolut nimic.

— De unde vrei să ştiu eu? ridică Charlie din umeri.

— N-am zis că ar trebui să ştii. Spun doar că ar trebui să te deranjeze faptul că *nu* ştii.

Pe Simon îl uimea îndeobşte lipsa de curiozitate manifestată de ofiţerii criminalişti. Prea des apăreau diverse aspecte ale unor anchete în privinţa cărora Charlie şi ceilalţi se mulţumeau să spună cu nonşalanţă: „Iată o chestiune care va rămâne, probabil, fără răspuns". Simon nu era aşa. El trebuia să afle întotdeauna absolut tot. Când nu ştia un lucru, se simţea neputincios şi devenea caustic.

— Dar Vivienne Fancourt l-a văzut pe Darryl Beer în seara crimei? o întrebă el pe Charlie.

Aceasta clătină din cap.

— Şi în cele două ocazii când l-a văzut, unde anume pe domeniu…

— În spatele casei, aproape de râu, răspunse Charlie, care se aşteptase la această întrebare. În niciun caz pe lângă locul crimei. În plus, cele mai multe probe materiale pe care le-am prelevat se aflau pe cadavrul propriu-zis, pe hainele Laurei Cryer, ceea ce exclude ipoteza provenienţei lor de la Beer cu prilejul vreunei vizite precedente. Fiindcă, evident, această posibilitate ne-a trecut şi nouă prin minte, nu numai ţie, remarcă ea, pe un ton amar. Aşa că nu te mai crede tu un geniu detectivist izolat în mijlocul unei şleahte de cretini.

— Asta ce dracu' a vrut să însemne, mă rog? pufni Simon, care nu concepea să i se spună ce să gândească sau nu, indiferent cine şi-ar fi permis aşa ceva.

— Am crezut că am vorbit fără ambiguităţi, oftă Charlie. Simon, ştim cu toţii că eşti foarte competent, da? Uneori am impresia că ai prefera să nu te apreciem la justa ta valoare. Simţi mereu nevoia să ai parte de frecuşuri, aşa-i?

— De ce atât de mult păr? I l-a smuls Cryer? S-a zbătut?

Lua-le-ar naiba de subtilităţi psihologice! Pe Simon îl interesau cu adevărat Laura Cryer şi Darryl Beer. Îl interesau foarte mult acum. Nu punea întrebări doar aşa, ca să se afle în treabă şi ca să evite vreo răbufnire urâtă. Simţea în continuare acea zvâcnire de rău augur în genunchiul drept.

— Sau, mai ştii, dacă nemernicul ăla suferea de alopecie? Nu, tipul a vrut să-i smulgă poşeta. Laura a opus rezistenţă, poate mai mult decât se aşteptase el. Probabil că aşa a fost, fiindcă altminteri nu ar fi ajuns să o înjunghie, nu?

— Ai pomenit de nişte tatuaje.

— *„Love"* şi *„hate*" pe falangele degetelor de la mâini, spuse Charlie, mimând un căscat. Deloc original.

— Bun, deci l-ai arestat, o impulsionă Simon, de parcă, dacă ritmul povestirii s-ar fi accelerat, şansele de a o găsi mai repede pe Alice ar fi crescut simţitor.

— Sellers şi Gibbs l-au arestat. Imediat ce au auzit de intrusul reclamat de Vivienne Fancourt, l-au şi săltat. Laboratorul a efectuat rapid testul ADN şi, sincer vorbind, n-am fost prea surprinşi când am aflat rezultatul.

— Ştiaţi ce vă doreaţi de la probele prelevate, aşa că…

— Simon, n-am niciun chef azi să tolerez lupta unui om care se crede îndreptăţit să înfrunte un întreg sistem al ordinii publice, zău, scuteşte-mă, te rog! Nu discutăm despre tragedia greacă, ci despre o găinărie nenorocită din Spilling, clar? Aşa că taci dracului din gură şi ascultă mai departe! se răsti Charlie. În mod previzibil, reluă Charlie după o scurtă pauză, în care încercase să-şi recapete cumpătul, Beer a susţinut că era nevinovat. A născocit un alibi de rahat, care nu s-a susţinut în niciun fel. Adică a pretins că fusese acasă, în apartamentul lui, uitându-se la televizor cu un amic, care s-a dovedit şi mai dubios decât Beer. Neavând avocat, i s-a repartizat unul din oficiu. Am stat pe capul lui o vreme, încercând să-l prindem cu mâţa-n sac. Tipul nu ştia că noi aveam un as în mânecă, evident.

— Şi nici nu i-aţi spus, comentă Simon cu voce tare.

— Dezvăluirea informaţiilor a avut loc la momentul oportun, totul perfect legal, zise Charlie, cu un aer suficient. Ne-am străduit din răsputeri să îl facem să îşi schimbe declaraţia, dar n-a ţinut. În clipa în care am fost siguri că nu vom scoate nimic de la el, am făcut jongleria cu ADN-ul. Avocatul tipului era să căpieze.

— Şi Beer ce-a zis?

— A continuat să nege, ceea ce nu l-a ajutat nicidecum, bineînţeles. Noi deţineam probele necesare. Oricum, probabil că avocatul a încercat să-i mai bage minţile în cap. După câteva săptămâni petrecute ca musafir la Earlmount, Beer şi-a modificat subit povestea. Şi-a recunoscut vinovăţia. Nu omucidere, ci atac grav asupra unei persoane. A cerut graţierea, i-a turnat pe vreo doi terminaţi cunoscuţi prin părţile locului, a promis că-şi va pune cenuşă-n cap şi se va îndrepta, iar până la urmă s-a ales cu o sentinţă mai uşoară. Mare porcărie, dacă stai să te gândeşti. N-ar fi de mirare să scape repede de puşcărie.

— Şi acum unde e? Tot la Earlmount?

Charlie îşi ţuguie buzele şi se uită urât la Simon.

După câteva secunde, spuse cu ciudă în glas:

— Nu. E la Brimley.

O închisoare de categoria A/B, situată la aproximativ şaisprezece kilometri de Culver Ridge, înspre dezagreabilul oraş Combingham. Nişte construcţii oribile din beton cenuşiu, lăţite neglijent printre câmpuri mohorâte, care arătau de parcă ar fi fost ferfeniţite de o maşinărie sinistră şi stropite cu chimicale toxice, aşa i se părea lui Simon de câte ori trecea cu maşina pe-acolo.

— Beer cunoştea amănuntele despre felul în care fusese ucisă Cryer? întrebă el. Când şi-a recunoscut vinovăţia, mă refer.

— Doar o versiune nebuloasă. A susţinut că era drogat şi că nu-şi mai aminteşte aproape nimic. În felul ăsta a şi obţinut, de fapt, comutarea sentinţei în atac grav asupra unei persoane.

— Dar nu v-a spus că motivul a fost jaful?

— Ce altceva vrei să fi fost? se încruntă Charlie.

O întrebare, se gândi Simon; o întrebare importantă, pe care ea o prezentase totuşi drept un răspuns.

— Beer nu o cunoştea pe Cryer, continuă Charlie. Nu se poate spune că ar fi frecventat aceleaşi cercuri. În mod evident, Beer bântuise pe domeniul Ulmii în săptămânile anterioare, pândind ocazia de a opera o spargere. Casa este o ţintă tentantă, hai să recunoaştem – cel mai mare conac

din regiune. Probabil că, în timp ce dădea din nou târcoale pe-acolo, a văzut-o pe Cryer venind spre el, cu o poşetă Gucci atârnată de umăr. Având în vedere că a fugit cu geanta de la locul faptei, că era un drogat împătimit – da, aş zice aproape fără vreun dubiu că tâlhăria a fost motivul infracţiunii.

Doar uneori se întâmpla ca expresia de pe chipul lui Charlie, atunci când spunea anumite cuvinte, să-i aducă aminte lui Simon de diferenţa socială dintre ei. Exista un fel de a rosti sintagma „drogat împătimit", de parcă n-ai fi întâlnit în viaţa ta un asemenea personaj sau ca şi cum indivizii taraţi şi nevolnici ar fi aparţinut unui alt univers. Acesta fusese şi tonul lui Charlie. Deşi ea văzuse sute de drogaţi.

— V-a dat arma crimei? Sau poşeta?

— Nu-şi mai amintea ce făcuse cu ele, iar noi n-am reuşit să le găsim. Se mai întâmplă şi de-astea, Simon, adăugă ea, parcă scuzându-se. Ceea ce nu înseamnă că jegul ăla e nevinovat.

Toţi infractorii erau „jeguri", aşa cum toate infractoarele erau „târfe". Jargonul poliţiştilor era un fel de a doua uniformă. Toţi se simţeau în siguranţă când îl foloseau.

— Un cuţit de bucătărie, aşa ziceai parcă? se miră Simon. Nu crezi că o armă de foc ar fi fost mai plauzibilă la un individ ca Beer?

— Ba da, dar el a folosit un cuţit de bucătărie, spuse Charlie, pe un ton calm. Concentrează-te asupra faptelor cunoscute, Simon. Rezultatul testului ADN, confirmând identitatea infractorului. Rana de cuţit din pieptul Laurei Cryer, punctă ea.

Vigilenţa cu care îşi apăra certitudinile era comparabilă cu scrupulozitatea cu care Simon îşi examina îndoielile, deşi combinaţia nu era întotdeauna confortabilă.

— I-aţi anchetat pe membrii familiei Fancourt?

— Dumnezeule, cum de nu ne-am gândit la asta! Glumesc. Bineînţeles că i-am anchetat, ce naiba! David Fancourt şi Laura Cryer erau despărţiţi de câţiva ani în momentul în care aceasta a fost ucisă. Înaintaseră acţiunea de divorţ, iar el se logodise deja cu a doua nevastă. Omul nu avea niciun motiv să dorească moartea lui Cryer.

— Pensie alimentară? Custodia copilului?

Charlie evitase să menţioneze numele lui Alice. Putea fi o simplă coincidenţă.

— Familia Fancourt nu este nicidecum strâmtorată financiar. Ai văzut şi tu ce casă au. Şi de ce să presupunem

că Fancourt ar fi urmărit să i se încredinţeze *lui* minorul spre creştere? Obţinuse oricum dreptul de a-şi vedea fiul când voia; în plus, era implicat într-o nouă idilă. Prezenţa permanentă a unui puşti l-ar cam fi stânjenit în relaţia cu iubita lui.

Charlie avea atitudinea unei persoane care răspunde prima oară la nişte întrebări, ceea ce pe Simon îl neliniştea.

— Normal ar fi fost ca familia să se unească în faţa unei asemenea nenorociri. Este ceea ce se întâmplă de obicei, în special când în cadru există un suspect principal de genul lui Beer. E mult mai uşor să presupui că vinovat este străinul.

— Străinul! pufni Charlie, cu un rânjet zeflemitor. Auzi la el cum vorbeşte, de parcă am avea de-a face cu un biet om cumsecade, dar năpăstuit de soartă. Hei, revino cu picioarele pe pământ, Simon. Discutăm despre un nenorocit de drogat, ce naiba! Ştii la fel de bine ca mine că drogurile intră în peisajul majorităţii infracţiunilor. Există trei tipuri de omoruri: cele conjugale, comise când se pierde orice control într-o relaţie; agresiunile sexuale; şi categoria toxicomanilor depravaţi, dotaţi cu pistoale şi capabili să-ţi facă de petrecanie ca să-şi poată satisface viciul. Dar, în esenţă, cele mai multe fapte criminale se reduc la chestiunea drogurilor.

— Da, în general, e adevărat. Dar nu întotdeauna.

Simon avea o senzaţie de amorţeală în tot corpul, de parcă ar fi fost anesteziat. În fond, nu aflase nimic nou. Exista o diferenţă între fapte şi adevăr. O *mare* diferenţă, fir-ar să fie. Ce simplu era să te ascunzi în spatele cuvintelor! Orice mişcare i se părea acum imposibilă. Conversaţia cu Charlie îl închisese în capcana cerebralului, a teoreticului. Discuta despre o femeie pe care nu o văzuse niciodată, nici vie, nici moartă. Avea impresia că nu se va mai putea ridica niciodată de pe scaunul pe care stătea.

— OK, atunci, ascult. De ce să fi vrut David Fancourt să o ucidă pe Laura Cryer? De ce? repetă Charlie.

— Cei doi erau despărţiţi. S-a întrebat cineva de ce? Poate că motivul separării era relevant. Dacă exista o animozitate între ei?

Laşule, se răstea glasul lui interior. Fă ceva!

— Mda, poate fi adevărat ce spui tu, recunoscu ea, cu o grimasă în colţul gurii. Dar, la fel de bine, e posibil să nu fi fost aşa. Nenumăraţi oameni ajung să se despartă fiindcă nu se mai iubesc, ceea ce nu înseamnă însă că se şi detestă. Sau, în fine, aşa mi s-a spus. Hai să fim realişti, noi doi

suntem nişte ageamii în materie de căsnicie. Sunt convinsă că imaginea noastră despre o relaţie matrimonială nu seamănă deloc cu realitatea, spuse ea, zâmbind cu subînţeles.

Simon îşi scormonea mintea în căutarea unui subiect plauzibil, vrând să schimbe vorba mai repede. Pentru Charlie, statutul de celibatar constituia un fel de trăsătură comună pentru ei doi, însă Simon prefera să creadă că el nu găsise deocamdată persoana potrivită de care să se ataşeze. „Celibatar" suna prea defensiv şi vulnerabil. Iar dacă te ştiai vulnerabil, nu-ţi plăcea să ţi se spună în faţă că eşti aşa.

Charlie avea aventuri cu o mulţime de bărbaţi şi se lăuda cu asta în cele mai nepotrivite momente. Ca acum, bunăoară, când mintea lui Simon nu era receptivă la genul ei de umor frivol. Dacă nu pomenise încă de sex, avea s-o facă în curând. Ţinea morţiş să-şi distreze echipa povestindu-şi viaţa amoroasă, pe care unii precum Colin Sellers şi Chris Gibbs o găseau foarte picantă, probabil, din moment ce nu întârziau niciodată la serviciu, ca nu cumva să rateze următorul episod al telenovelei lui Charlie. Oare în fiecare zi era vorba despre un alt bărbat? Uneori aşa lăsa să se înţeleagă. Şi, din câte îşi dădea el seama, aproape niciodată nu rămânea loc pentru iubirea adevărată.

Îl deranja ideea că bărbaţii se purtau grosolan cu Charlie. Şi nu înţelegea cum de accepta ea ca diverşi bărbaţi să se folosească de ea, iar apoi să îi dea cu piciorul, fără nicio remuşcare. Charlie merita să fie tratată mai frumos. Simon pusese problema asta la un moment dat, cumva cu timiditate, însă Charlie se răţoise la el, susţinând că ea era cea care se folosea de bărbaţi, iar apoi se descotorosea de ei, fiind perfect stăpână pe situaţie.

Simon clătină din cap. Charlie avea talentul să-i distragă atenţia de la ceea ce conta cu adevărat. *Alice* era persoana dată dispărută. *Alice* era cea de negăsit acum. Nu venise nimeni să le spună că supoziţia dispariţiei ei fusese greşită.

— Simon, cu stilul ăsta al tău de a pune problema ne pierdem vremea degeaba amândoi, crede-mă. David Fancourt nici nu era în Spilling în seara când Laura Cryer a fost ucisă.

— Nu? Dar atunci unde era?

— La Londra, cu logodnica lui.

— Vrei să spui că…?

Simon simţea o fierbinţeală în tot corpul. Ce naiba, vasăzică de când începuseră discuţia asta, Charlie păstrase tăcerea cu bună ştiinţă în privinţa alibiului lui Fancourt,

considerând că nu venise încă momentul pentru a scoate asul din mânecă?

— Da. Alice era alibiul lui, deşi *nimeni* nu a considerat, de fapt, că ar fi avut nevoie de aşa ceva, fiindcă – nu ţi-am spus deja? – dovezile împotriva lui Darryl Beer erau incontestabile, zise Charlie, rezemându-se cu coatele pe masă şi proptindu-şi bărbia între mâini. Prin urmare, dacă Alice Fancourt ţi-a zis cumva că soţul ei a omorât-o pe Laura Cryer, află că *minte.* Sau, altminteri, a minţit atunci. În ambele variante, aş zice că există suficiente indicii care să conducă spre ideea că Alice Fancourt este o persoană pe care nu poţi pune nicio bază. Dacă n-ai uitat, eu am zis de la bun început că e cam dezaxată, mai adăugă Charlie, întunecându-se la faţă. O japiţă nebună, parcă aşa m-am exprimat atunci.

Simon ştia că, dacă ar fi vorbit acum, ar fi spus nişte cuvinte pe care cu greu le-ar mai fi putut retracta ulterior. Îşi înşfăcă jacheta şi plecă valvârtej, fiindcă nu suporta s-o mai vadă pe Charlie în faţa ochilor.

5

Vineri, 26 septembrie 2003

Cele mai cumplite lucruri din viaţă nu te lovesc decât o singură dată. Aşa le spun eu pacienţilor mei, pentru a-i ajuta să depăşească momentele critice din existenţa lor şi pentru a le insufla curajul de a trece peste nenorocirile care i-au copleşit. Când un dezastru, de orice natură va fi fost el, s-a consumat până la capăt, poţi începe să te consolezi cu gândul că aşa ceva nu ţi se va mai întâmpla niciodată *ţie.*

Metoda a avut efect în cazul meu, atunci când mi-au murit părinţii într-un accident de maşină, acum opt ani de zile. Mi-aduc aminte cum, la înmormântarea lor, am avut senzaţia că toate cusăturile care îmi ţinuseră sufletul intact atâta amar de ani se desfăceau acum, lent şi dureros. La vârsta de douăzeci şi opt de ani, rămăsesem ca un copil orfan. Nu aveam fraţi sau surori pe umărul cărora să pot plânge. Aveam prieteni, însă prietenia mi se părea ceva subţire şi neadecvat, ca o jachetă de vară cu care ţi-e frig iarna. Mă mistuiam de dorul familiei mele. În orice clipă, pretutindeni, îi purtam cu mine în gând pe dragii mei părinţi, care muriseră şi îmi lăsaseră un gol imens în suflet.

Prietenii şi colegii mei erau uimiţi când mă vedeau atât de neconsolată. Lumea avea impresia că, în cei douăzeci şi opt de ani de dragoste şi siguranţă sufletească alături de ei, ar fi trebuit să acumulez suficiente resurse lăuntrice pentru a face faţă acestei pierderi subite. Oamenii m-au făcut să înţeleg repede că s-ar fi cuvenit să fiu cumva blindată împotriva unor nenorociri de acest fel, iar asta graţie copilăriei fericite de care mă bucurasem sub ocrotirea părinţilor mei. Toţi se aşteptau să mă vadă puternică şi tare, hrănindu-mi sufletul din frumoasele amintiri pe care mi le lăsaseră scumpii mei părinţi dispăruţi. Presupunerile lor pragmatice au fost ca un fel de insultă la adresa mâhnirii mele, împingându-mă din starea aceea de doliu sufletesc într-o depresie cumplită. Aveam impresia că prietenii mei ardeau de nerăbdare să-mi spună: „Ei, haide, gândeşte-te că au avut o viaţă frumoasă şi nu mai suferi atât”. Uitau, însă, că părinţii mei abia împliniseră cincizeci de ani atunci când au murit.

Nu am mai păstrat legătura cu nimeni când am plecat din Londra. În preajma prietenilor mei, atunci când avusesem nevoie de ei cu adevărat, mă simţisem mai singură decât în

cele mai grele clipe de solitudine. Nu era vina lor, desigur. S-au străduit din răsputeri să mă înveselească tot timpul. Nu aveau de unde să ştie că voioşia lor vag exasperată mă înăbuşea ca un gaz otrăvitor.

Am supravieţuit în singurul mod de care eram eu capabilă, sorbind până la fund amarul celor mai cumplite emoţii şi suferinţe, fără să mă cruţ vreo clipă. În momentele de deznădejde supremă, aveam o singură consolare. Îmi spuneam în gând, şi asta chiar era plauzibil, că *mie* măcar aşa ceva nu mi se va mai întâmpla niciodată. Moartea părinţilor mei era ceva unic în viaţa mea. Indiferent ce mi-ar fi putut rezerva viitorul, nicicând nu va mai exista un camion care să derapeze pe o fâşie de gheaţă şi, intrând pe contrasens, pe A1, lângă Newark, să zdrobească maşina părinţilor mei, un Audi nou-nouţ, pe care şi-l cumpăraseră atunci când îmi cedaseră mie vechiul şi fiabilul lor Volvo. Lucrul acesta avusese deja loc. Şi se încheiase.

Dar coşmarul acesta pe care îl trăiesc acum nu s-a încheiat. Dimpotrivă, abia a început. Îmi dau seama acum că o nenorocire nu te loveşte întotdeauna rapid şi gata, trece imediat, cum credeam eu. Uneori se strecoară în preajma ta, ca negura înecăcioasă, se încolăceşte împrejurul tău şi nu-ţi mai dă drumul, întărindu-şi strânsoarea fetidă de la o zi la alta. Nu pot întrezări nicio ieşire din starea asta de disperare, fiindcă nu ştiu deocamdată cât de mult se va mai înrăutăţi situaţia.

M-am încuiat în dormitor. David a încercat să discute cu mine raţional, de pe partea cealaltă a uşii, vrând să mă convingă de faptul că, trăsătură de trăsătură, fetiţa aceea din casă este identică, în toate privinţele, cu Florence a noastră. Acum s-a lăsat păgubaş. Nici n-am vrut să-l ascult. Mi-am băgat dopuri în urechi, ca să nu-i aud cuvintele. Le aveam în sertarul de sus al noptierei mele de la Ulmi. Fără ele, nici n-aş putea dormi din cauza sforăiturilor lui David. Se enervează întotdeauna când îi spun asta. Zice că şi eu am sforăit când eram însărcinată, dar că el n-a făcut niciun tărăboi pe tema asta. Oricum, David ar putea dormi buştean şi pe scena unui concert rock.

Iată unul dintre amănuntele pe care le cunosc despre soţul meu. Care ar mai fi? Ştiu că este foarte priceput la aparatele de orice fel, fie ele electronice sau mecanice. Şi mai ştiu că mâncarea lui preferată este friptura de vită cu toate dichisurile aferente. Da, şi că îmi cumpără flori de ziua mea şi de aniversarea căsătoriei noastre, pe lângă faptul că îmi oferă lungi weekenduri în hoteluri de cinci

stele cu prilejul aceloraşi evenimente, dar şi în alte ocazii speciale. Şi că oricărei femei el îi spune „doamnă”.

Până acum, nu l-am contrazis niciodată. Mi s-a părut întotdeauna cumva prea fragil. Când ne-am cunoscut, Laura îl părăsise recent, iar el era copleşit de deznădejde la gândul că nu va mai putea avea niciodată o familie fericită. În plus, îl înnebunea ideea despărţirii de Felix. Deşi nu-i plăcea să discute despre suferinţa din sufletul lui, intuiam perfect ce se întâmpla cu el. Îl tratam mereu cu infinită prudenţă, nevoind să îi accentuez în vreun fel nefericirea.

Când Laura a murit atât de subit şi violent, acum trei ani, David a încetat complet să mi se mai destăinuie. A devenit tăcut şi retras, ceea ce m-a făcut să mă port cu şi mai mult tact şi să fiu tot mai conciliantă în preajma lui. Felix a venit să locuiască la Ulmi, lucru care l-a bucurat negreşit pe David, deşi în acelaşi timp se simţea vinovat şi derutat, din cauză că întâmplarea care a condus la reapropierea dintre el şi fiul lui îl îndurerase teribil. De la cursurile de specializare în homeopatie, şi mă refer aici la componenta psihoterapeutică a lor, am învăţat că adesea este mult mai dificil să te împaci cu ideea morţii unei persoane apropiate, dacă sentimentele tale faţă de acea persoană au rămas în vreun fel neclare sau problematice.

Credeam că, respectându-i intimitatea emoţională şi iubindu-l atât de îndârjit cum îl iubeam eu, voi reuşi în cele din urmă să îl conving pe David că nu risca niciun pericol dacă îşi deschidea sufletul faţă de mine, însă m-am înşelat. Pe măsură ce s-a obişnuit cu prezenţa lui Felix la conac şi, totodată, a ajuns să se resemneze cu gândul că Laura nu mai trăieşte, David a redevenit, la suprafaţă, omul fermecător dinainte, însă distanţa emoţională dintre noi s-a păstrat şi, văzând cât de inflexibil e la orice tentativă de apropiere din partea mea, am început să mă întreb dacă nu prefera, de fapt, menţinerea permanentă a unei bariere între el şi mine. Nu mă încumetam să-l forţez sau să-l grăbesc să îşi schimbe atitudinea. Îmi spuneam că, probabil, rana din adâncul sufletului lui era încă prea dureroasă şi că, pesemne, pentru a putea crede în faţada normalităţii pe care o afişa, avea nevoie de timp. Nici acum, după trei ani, noi tot nu am discutat vreodată despre moartea Laurei, iar eu, la rândul meu, nu am reuşit să scap de obsesia că trebuie să fiu mereu precaută, ca nu cumva să spun ceva ce i-ar putea tulbura echilibrul mintal.

Parţial, dacă am refuzat să deschid uşa când el mă implora să o fac a fost şi pentru că nu suport să văd cât de

rău îl afectează tot ce se întâmplă acum. Mi-e teamă că, până la urmă, coşmarul în care ne-am afundat astăzi îl va distruge complet.

Vivienne urmează să vină acasă. Aşa cum mă aşteptam, şi-a întrerupt imediat vacanţa pe care o petrecea împreună cu Felix. Era şi normal să procedeze astfel. Nu ştiu ce îi va spune lui Felix sau ce vom găsi noi toţi să îi spunem lui Felix. Nimic, dacă trecutul poate fi considerat un reper. Vivienne şi David nu vorbesc niciodată cu Felix despre Laura, cel puţin nu în prezenţa mea. Numele ei nu este pomenit niciodată.

Ce mult mi-aş dori să pot petrece mai mult timp singură cu Felix! Dacă situaţia ar fi fost diferită, noi doi am fi ajuns foarte apropiaţi. Puteam fi ca o mamă pentru el. Îmi doresc măcar să pot fi o mamă vitregă cumsecade, dar ştiu că în viaţa lui Felix nu există loc pentru o asemenea figură. Vivienne îi ţine loc de mamă. Şi Felix o strigă „mami", fiindcă l-a auzit pe David spunându-i aşa.

Nu-mi dau seama dacă Felix înţelege că eu fac parte din lumea adulţilor. Se poartă cu mine ca şi cum aş fi un alt copil pe care întâmplarea l-a adus în aceeaşi casă cu el.

David este un tată conştiincios. El şi Vivienne ţin enorm la ideea ca David să petreacă împreună cu Felix măcar o zi întreagă, în fiecare weekend. Pentru David, fiul lui e ca un test pe care trebuie să îl treacă; în plus, ştiu că ar nega vehement dacă m-aş încumeta să îi sugerez cumva că Felix îi reaminteşte de Laura sub toate aspectele, mai ales că, brunet cu ochi albaştri cum e, băiatul e leit maică-sa.

David e mereu cu un „nu" în gură. Nu, insistă el, imposibil să fi adormit şi să fi uitat deschisă uşa de la intrare. Exclus să facă aşa ceva, fiindcă el este un tată exemplar. Cum să lase el să-i fie răpită fiica preaiubită, copilul născut din fericirea celei de-a doua căsnicii?

Abia aştept să vină Vivienne şi poliţia. Şed aici cuminte, cu picioarele încrucişate pe pat, lipindu-mi spinarea de rama de fier, mai ales că încă mă mai doare din cauza perioadei de sarcină, şi aştept sosirea acestor două autorităţi, atât de diferite una de cealaltă. Încerc să-mi imaginez ora următoare, ziua sau săptămâna următoare, însă mintea mea este ca un gol imens. Îmi este imposibil, pur şi simplu, să concep viitorul în vreun fel. Am senzaţia că timpul s-a oprit în loc atunci când am intrat în camera lui Florence şi am început să urlu.

Ce rău îmi pare că nu am răsfăţat-o mai mult, că nu mi-am umplut nările de mirosul ei proaspăt şi dulce de bebeluş

drăgălaş. Gândul că nu o mai pot ţine la pieptul meu este chinuitor, însă mai cumplită decât durerea, cu mult mai cumplită este *frica*. Un viitor incert şi oribil se profilează, iar eu nu cred că îl voi putea influenţa în vreun fel.

David va spune că totul este doar o elucubraţie de-a mea. Pe cine va crede poliţia? Am auzit că, în general, toţi poliţaii sunt misogini. Dacă le trece prin minte să decidă că sunt o mamă denaturată şi că trebuie să apeleze la serviciile asistenţei sociale pentru îngrijirea copilului? Poate că nu voi mai avea parte de nicio noapte în camera asta, cu ferestrele ei mari, care glisează vertical, cu şemineul acesta autentic, cu priveliştea vastă spre dealurile din Silsford în depărtare. Poate că eu şi David nu vom mai dormi niciodată unul lângă celălalt, nici aici, nici altundeva. La început, când l-am cunoscut, nutream atâtea speranţe în privinţa vieţii noastre împreună. Acum, când mă gândesc la momentele de-atunci, mi se sfâşie inima de tristeţe.

Nu voi mai vorbi cu soţul meu până când nu vor fi nişte martori de faţă. Ce ciudat, nu mai departe decât aseară stăteam amândoi pe canapeaua lui Vivienne, bând vin şi urmărind la televizor o prostioară de comedie romantică; ne simţeam bine, râdeam şi căscam relaxaţi, David mă ţinea tandru cu braţul pe după umeri. Repeziciunea cu care lucrurile s-au schimbat între noi m-a năucit, efectiv.

Îi aud vocea la parter. „Haide, Păpuşă", zice el. E ceva nou, nu l-am mai auzit până acum spunându-i aşa. Să nu uit să le semnalez asta şi poliţiştilor, când vor veni. David a alintat-o pe Florence numind-o „doamna Tiggywinkle"[41], încă din ziua în care s-a născut, iar de multe ori îi spune simplu „doamna Tiggy". „Arici-gâdilici, uite zece degeţele-mititele, două urechiuşe-brânduşe şi un năsuc ca un năsturaş-balonaş buclucaş!", o dezmierda el cel puţin o dată pe zi. A făcut la fel şi în dimineaţa asta.

Ştiu că David o iubeşte pe Florence la fel demult cum o iubesc şi eu. Impulsul de a-l mângâia este atât de adânc înrădăcinat în mine, încât nu-mi va fi deloc uşor să mi-l înfrânez. Voi fi nevoită, însă, s-o fac, dacă David va continua să susţină că fetiţa aceea de la parter este fiica noastră. Va trebui să învăţ să privesc durerea lui cu o detaşare totală. Iată efectul pe care îl au pericolele şi spaima asupra unui om, asupra unei căsnicii.

„Vrei să te întindem pe salteluţa de muşama, ca să dai un pic din picioruşe, cât îţi schimbă tati scutecelul?" zice el acum. Glasul lui se înalţă din salonaşul aflat exact sub dormitorul nostru. David vrea să pară calm şi eficient,

probabil ca să mă liniştească pe mine. Joacă rolul personajului raţional.

O infuzie de adrenalină mă face să zvâcnesc dintr-odată. Aparatul de fotografiat. Cum de am uitat de el? Ţâşnesc jos din pat, alerg la dulap şi mă reped să deschid uşa. Înăuntru, peste un maldăr de pantofi, se află geanta cu care am fost la spital, din care n-am despachetat încă lucrurile. Scotocesc frenetic prin ea şi găsesc aparatul meu de fotografiat, o cutie neagră micuţă, cu margini curbate, în care sunt depozitate primele fotografii cu Florence. Desfac capacul din spate şi pipăi cu degetul arătător cilindrul negru care conţine filmul. Slavă Domnului, murmur eu, fiindcă ştiu că acum am şanse să fiu crezută.

6

3/10/03, 1.30 p.m.

Charlie nu se afla în încăperea Secţiei de Investigaţii Criminale, aşa cum sperase Simon. La naiba! Fără ea, nu prea avea cum să afle de la Proust ce spusese David Fancourt. Colin Sellers şi Chris Gibbs, doi dintre poliţiştii criminalişti din echipa lui Charlie, se luptau să sorteze un vraf de dosare, afişând un zel cam exagerat, după părerea lui Simon. Ceea ce nu putea avea decât o singură explicaţie.

Întorcând capul, Simon îl văzu pe inspectorul Proust în biroul lui din colţul încăperii. Era mai degrabă o cutie din sticlă decât un birou, un fel de vitrină pentru exponate într-o galerie de artă, unde te-ai fi aşteptat, eventual, să descoperi secţiunea transversală a vreunui animal mort, doar că aici jumătatea inferioară a pereţilor laterali era dintr-un gips-carton ieftin, care, nu se ştie de ce, fusese caşerat cu o bucată de mochetă identică, de altminteri, cu ţesătura reiată, de un cenuşiu mohorât, care acoperea podeaua încăperii Secţiei de Investigaţii Criminale. Prin partea din sticlă a cabinei se vedea jumătatea de sus a inspectorului, gravitând peste masa lui de lucru, cu receptorul telefonului într-o mână şi cu cana inscripţionată „Cel mai grozav bunic din lume”, în cealaltă.

Pesemne că David Fancourt plecase deja. Doar dacă Proust nu i-l dăduse în primire lui Charlie. Poate că asta şi făcea ea acum, îl lua la întrebări pe ticălosul ăla, într-o altă sală de interogatoriu. Simon se aşeză lângă Gibbs şi Sellers, bătând darabana pe birou. Cât de apăsătoare i se părea atmosfera din secţie, cu tencuiala aceea verde şi scorojită, cu mirosul îmbâcsit de sudoare şi cu zumzetul permanent al computerelor. Simţeai că te sufoci acolo. Prinse cu piuneze pe un perete, erau expuse diverse fotografii ale unor victime, unele cu urme vizibile de sânge pe faţă sau trup. Simon nu suporta să şi-o imagineze pe Alice într-o stare similară. Dar nu, aşa ceva nu era cu putinţă. Mintea lui refuza să accepte o asemenea probabilitate.

Ceva îl sâcâia undeva în subconştient, legat de ceea ce îi povestise Charlie despre cazul Laurei Cryer. Din păcate, nu avea înţelepciunea de a nu se mai căzni să găsească răspunsul, ştiut fiind că în asemenea cazuri soluţia apare de la sine, exact când te aştepţi mai puţin. Degeaba, însă. Încremenit pe scaun, cu umerii gârboviţi şi încordaţi, Simon

îşi muncea creierii, sperând să scoată la iveală dezlegarea enigmei din străfundurile tulburi ale memoriei lui.

Neavând răbdare să ia o decizie lucidă, Simon sări în picioare din nou. Nu putea să stea cu mâinile în sân, când habar n-avea care era soarta lui Alice. Pe unde naiba umbla Charlie? Scăpat, de data asta, de sub influenţa ei autoritară, Simon porni hotărât spre biroul lui Proust şi ciocăni tare la uşă, în semn că era ceva urgent. În relaţia cu Proust, de obicei aşteptai să te cheme el, chiar dacă aveai gradul de sergent, ca Charlie. Simon îi auzi pe Gibbs şi Sellers şuşotind între ei, intrigaţi probabil de motivul unei asemenea atitudini.

Proust nu păru prea surprins, totuşi.

— Waterhouse, dumneata erai? spuse el, ieşind din cuşca lui. Exact omul pe care voiam să-l văd, adăugă el pe un ton sever, din care Simon nu deduse însă nimic.

Inspectorul Proust era de felul lui un om aspru la vorbă. Potrivit soţiei lui, Lizzie, pe care Simon o întâlnise la vreo două petreceri, Proust avea întotdeauna acelaşi ton şi timbru al vocii, indiferent dacă vorbea acasă, cu membrii familiei, sau în public, la tribunal ori la conferinţele de presă.

— Am auzit că David Fancourt a fost aici, domnule inspector, spuse Simon, trecând direct la subiect. Ştiu că soţia şi fiica lui au dispărut de la domiciliu. Cumva Fancourt este cu Charlie?

Proust oftă, şfichiuindu-l pe Simon cu o privire dură. Scund, subţiratic şi pleşuv, inspectorul era un bărbat la vreo cincizeci şi ceva de ani, care avea capacitatea de a emana prin toţi porii acreala stărilor lui ursuze, contaminându-i pe cei care se nimereau prin preajmă. În felul acesta, avea garanţia că semenii lui făceau mereu tot posibilul pentru a-l şti mulţumit. Omul-de-Zăpadă; Proust aflase de această poreclă şi o preţuia.

— Fii atent la mine, Waterhouse. Am să-ţi pun o întrebare şi pretind să-mi spui adevărul, chiar dacă ştii că s-ar putea să ai necazuri din cauza asta. Dacă mă minţi… făcu el o pauză, sfredelindu-l din ochi pe Simon. Dacă mă minţi, Waterhouse, poţi considera că slujba dumitale în cadrul forţelor de poliţie a luat sfârşit. Vei regreta amarnic această zi. Ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi, domnule inspector.

Inutil de spus că niciuna dintre variante nu i se părea prea atrăgătoare.

— Şi să nu crezi că nu voi descoperi dacă m-ai minţit, fiindcă eu aflu tot.

— Da, domnule inspector.

Simon simţea că începe să se enerveze, dar se silea să pară calm. Nu existau „scurtături” salvatoare când stăteai de vorbă cu Proust. Trebuia să sari peste toate obstacolele pe care ţi le ridica el în cale. Începea orice conversaţie expunând ferm un punct de vedere despre cum se cuvenea să fie structurată discuţia. Proust vorbea în paragrafe.

— Unde sunt Alice şi Florence Fancourt?

— Poftim, domnule inspector? exclamă Simon, ridicând privirea uimit.

— Domnule inspector! pufni Proust. Astea sunt singurele două cuvinte pe care le ştii, Waterhouse? Fiindcă dacă e aşa, îţi împrumut eu bucuros un dicţionar de sinonime. Te întreb din nou: unde sunt Alice şi Florence Fancourt?

— N-am nicio idee. Ştiu că sunt date dispărute, domnule inspector. Ştiu că acesta este motivul pentru care Fancourt a venit la secţie azi-dimineaţă, însă nu ştiu unde sunt ele. De ce aş şti, domnule inspector?

— Hmmm, făcu Proust, întorcând capul şi frecându-se pe nas.

După o pauză de gândire, în care îşi şlefuise probabil următoare replică, inspectorul Proust reluă:

— Vasăzică, oricine ar sugera că dumneata şi doamna Fancourt sunteţi mai apropiaţi decât se cuvine înseamnă că s-ar înşela, nu?

— Da, aşa este, domnule inspector, spuse Simon, prefăcându-se indignat.

O reacţie destul de credibilă, se gândea el. Interludiile lui Proust, perfect regizate, ridicau ştacheta atât de sus, încât şi interlocutorii lui ofereau o interpretare magistrală a rolului ce le revenea.

— Cine a spus asta? Aşa a declarat Fancourt?

Sau poate Charlie zisese aşa, trădătoarea. Simon ştia una şi bună: nu-şi putea permite să rămână fără serviciu. De şapte ani de când lucra în Poliţie, îşi făcuse treaba mai bine decât mulţi alţii, întâi ca tablagiu în uniformă, iar apoi ca poliţist la investigaţii criminale. Cumva, la locurile de muncă anterioare, chiar îşi dorise să fie concediat, plăcându-i ideea de a-şi face ieşirea din scenă într-o aureolă de glorie neînţeleasă. Cabinetul de stomatologie, biroul de informaţii turistice, firma de construcţii – de fapt, nu însemnaseră nimic pentru el. Locuri pline de tolomaci care băteau câmpii despre „lumea reală” de fiecare dată când îl vedeau pe Simon cu o carte în mână. Ca şi cum cărţile nu ar fi fost la fel de reale ca banii din conturile de economii

individuale, fir-ar să fie. Nu, pentru el faptul că îl dăduseră afară de la acele locuri de muncă fusese ca un fel de tribut, ca o dovadă a valorii lui.

Maică-sa nu fusese de acord. Simon îşi amintea şi acum figura ei dezamăgită când îi spusese că îl dăduseră afară din postul de agent de pază la o galerie de artă, ceea ce ridicase la patru numărul concedierilor lui în decurs de doi ani. „Ce-o să zică preotul când va afla?" se lamentase ea.

Niciun răspuns din partea Omului-de-Zăpadă. Simon simţea broboane de sudoare pe frunte.

— Fancourt e un mincinos, domnule inspector, răbufni el. N-am pic de încredere în el.

Inspectorul sorbea tacticos din cană, tăcând în continuare. Alarmant de glacial, ca un cub de gheaţă care îţi alunecă pe spinare într-o zi caniculară.

Simon ştia că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura, însă nu se putea stăpâni:

— Domnule inspector, nu credeţi că, în aceste circumstanţe, ar fi bine să redeschidem cazul Laurei Cryer?

Proust fusese însărcinat oficial cu conducerea investigaţiei în urmă cu trei ani, deşi Charlie, Sellers, Gibbs şi restul echipei fuseseră cei care făcuseră toată treaba.

— Tocmai i-am spus şi lui Char… sergentului Zailer acelaşi lucru. E absolut evident că nici Alice Fancourt nu avea încredere în David Fancourt. Mi se pare important, mai ales că femeile îşi cunosc bine soţii. Domnule inspector, ţinând seama de faptul că prima soţie a lui Fancourt a fost ucisă, iar acum şi Alice este dată dispărută, nu credeţi că Fancourt ar trebui considerat principalul nostru suspect? Şi că ancheta noastră ar trebui să pornească exact de la această premisă?

De felul lui, Simon nu era un om vorbăreţ. Nu se putea ca Proust să nu sesizeze logica argumentelor lui, mai ales că le expusese suficient de explicit.

— Femeile îşi cunosc bine soţii!

Simon sări ca ars. Faptul că inspectorul ridicase tonul dintr-odată îi dădu de înţeles că timpul rezervat pentru monologul lui se epuizase şi că, mai grav chiar, îl irosise în mod nesăbuit. Proust îl va face să se căiască amarnic pentru tupeul de a fi încercat să dea un alt curs dialogului lor. Nu trebuia să fi vorbit atât de mult şi cu atâta patos. Introdusese un element nou în discuţie, iar Proust detesta să fie pus în faţa unui fapt împlinit.

— Femeile îşi cunosc bine soţii, aşa zici dumneata? Şi în baza acestei adânci cugetări, ţi-a venit să îl suspectezi pe

David Fancourt de omucidere?

— Domnule inspector, dacă…

— Dă-mi voie să-ţi spun *eu* ceva, Waterhouse. În fiecare sâmbătă seara, eu şi soţia mea luăm cina împreună cu diverse personaje anoste, iar eu sunt nevoit să stau acolo ca un păpălău, în timp ce ea născoceşte baliverne despre mine. Giles-aşa, Giles-pe-dincolo, lui Giles nu-i plac merengurile cu lămâie, fiindcă i le-au băgat pe gât cu forţa, la internat, în copilărie; sau lui Giles îi place Spania mai mult decât Italia, pentru că spaniolii i se par mai prietenoşi. Şaptezeci şi cinci la sută din aceste istorioare sunt pure fabulaţii. Ei, există un grăunte de adevăr în unele dintre ele, însă majoritatea sunt simple plăsmuiri. Femeile nu-şi cunosc deloc soţii, Waterhouse. Dumneata spui asta doar fiindcă nu eşti însurat. Femeile debitează tâmpenii, deoarece chestia asta le amuză. Punct. Cloncănesc fără noimă, fiindcă le place să se audă vorbind, fără să se sinchisească prea mult dacă flecărelile lor au vreun temei sau nu, încheie Proust, stacojiu la faţă.

Simon tăcea mâlc.

— O femeiuşcă perfidă te-nvârte pe degete şi face ce vrea din tine, iar tu îi cazi în plasă! Să-ţi fie clar: Darryl Beer a ucis-o pe Laura Cryer, fiindcă a opus rezistenţă şi nu a vrut să lase poşeta din mână. Jumătate din podoaba lui capilară a rămas pe trupul victimei. Dumneata unde baţi, de fapt, Waterhouse? Hm? Ai putea ajunge într-un final să ocupi funcţia mea, dacă ai juca fără să trişezi. Ai putea fi un ofiţer criminalist într-adevăr competent. Eu am fost primul care a afirmat acest lucru, atunci când erai aici în perioada de stagiu. Şi da, de acord, în ultima vreme ai tot avut bafta să pici pe supoziţia corectă. Dar ascultă bine ce-ţi spun, nu-ţi mai poţi permite să faci alte greşeli, clar?

El, „bafta” să pice pe supoziţia corectă?!? Pumnii lui Simon zvâcneau de impulsul de a zbura prin aer spre mutra persiflantă a lui Proust. Inspectorul vorbise de parcă oricine ar fi putut avea realizările lui Simon din ultima lună, deşi ştia perfect, fir-ar să fie, că *nimeni,* de fapt, nu era capabil de asemenea performanţe, şi cu atât mai puţin indivizii care lucrau acum în Secţia de Investigaţii Criminale. Oricum, niciunul *nu se evidenţiase* astfel deocamdată, iar asta conta în definitiv, ce naibii!

Şi ce era porcăria asta cu „alte greşeli”? Simon avusese vreo două mustrări disciplinare, dar niciodată nu fusese vorba despre ceva grav. Orice poliţai se trezea din când în când cu câte o sancţiune disciplinară minoră şi nimeni nu

făcea atâta caz! Iar dacă memoria nu-i juca feste, parcă adineaori Proust spusese despre Alice că e perfidă. Precis, opinia asta provenea de la Charlie, care avea mania de a fi necruţător de mârşavă şi autoritară. Simon considera că Alice era o persoană absolut sinceră şi lipsită de duplicitate. Încleştând fălcile cu îndârjire, începu să numere în gând. Când ajunse la treizeci şi doi, încă îi mai venea să-i umfle botul lui Proust.

— Care-i problema dumitale cu femeile, Waterhouse? De ce nu ai şi dumneata o iubită?

Simon înlemni, cu ochii pironiţi în podea. Despre lucrul acesta nu voia să discute nici în ruptul capului. Cu nimeni, niciodată. Ţinea capul în jos, aşteptând ca Proust să-şi încheie perdaful.

— Nu ştiu ce se întâmplă în viaţa dumitale personală, Waterhouse, şi nici nu-mi pasă, însă dacă munca dumitale aici are de suferit din această cauză, atunci *mă interesează.* Îţi permiţi să vii la mine cu bârfe de-astea, că „Charlie a făcut" şi „Alice a dres", de parcă am fi într-o telenovelă de prost gust, nu la Secţia de Investigaţii Criminale a Poliţiei! Bagă-ţi minţile în cap şi isprăveşte odată!

— Vă rog să mă iertaţi, domnule inspector!

Atâta ar mai fi lipsit acum, să înceapă să tremure. Era, probabil, din cauza efortului de a-şi înăbuşi mânia şi supărarea. Simon spera ca Proust nu observase, deşi lui Proust nu-i scăpa niciodată nimic. De unde îi venise întrebarea aia, despre faptul că el n-avea o iubită?

— Uită-te la tine, în ce hal eşti! Te-ai fleşcăit ca o cârpă!

— Eu… vă rog, scuzaţi-mă, domnule inspector.

— Bun, hai să lămurim definitiv lucrurile: în afară de relaţia oficială cu Alice Fancourt, prilejuită de supoziţiile acesteia privind soarta fetiţei ei, nu ai mai avut cu reclamanta niciun fel de contact. E corect ce-am spus?

— Da, domnule inspector.

— Nu eşti combinat cu ea?

— Nu, răspunse Simon, cu mâna pe inimă. Alice Fancourt a născut acum mai puţin de o lună, domnule inspector.

— Dar când era însărcinată? *Înainte* de a rămâne gravidă?

— O cunosc doar de o săptămână, domnule inspector.

Adică nu mai departe de vinerea trecută! Avea senzaţia că trecuse mai mult timp de atunci. Simon se ducea cu maşina să ia nişte înregistrări făcute cu o cameră video de supraveghere, de care echipa lui avea nevoie pentru

rezolvarea unui caz privind o persoană dispărută, când auzise în staţie vocea lui Robbie Meakin, cerând ca un echipaj să se deplaseze urgent la o reşedinţă numită Ulmii, pe Rawndesley Road. „A sunat o femeie, cu numele de Alice Fancourt. Zice că i-a fost răpit bebeluşul."

Pe Simon îl frapase coincidenţa. Tocmai trecuse prin dreptul acelui domeniu, în urmă cu aproximativ douăzeci de secunde, şi remarcase că porţile din fier forjat, în acel moment deschise, fuseseră astfel proiectate încât să încorporeze numele reşedinţei în două cercuri mari: „The" pe poarta din stânga, „Elms" pe canatul din dreapta. Mai şic decât indicatoarele acelea cu litere vopsite pe lemn, se gândise Simon. „Sunt chiar acolo. Preiau sesizarea", îl anunţase el pe Meakin. Cu toate că nu avea niciun chef să se mai înhame la un caz, când şi-aşa abia îşi vedea capul de treabă cu ancheta în curs, Simon ar fi avut un sentiment de culpabilitate dacă ar fi ignorat acest anunţ, când el se afla chiar la faţa locului. Şi mai ales că era vorba despre un bebeluş.

Oprise maşina, întorsese în drum şi pornise înapoi, înspre Spilling. Nici nu apucase să prindă viteză, că se şi trezise în faţa domeniului Ulmii. Dincolo de intrare, observase o alee lungă, în capătul căreia se profila o bucată dintr-o clădire albă înaltă, retezată de nişte copaci pe o latură şi de ceea ce semăna cu un fel de hambar, pe cealaltă latură. În faţa hambarului, pe partea dinspre şosea, exista o suprafaţă pavată unde erau parcate două maşini sub coroanele plecate ale unor arbori – un BMW albastru metalizat şi un Volvo maro, care părea de vreo patru sute de ani, pe puţin.

Dând prioritate automobilelor care circulau pe şosea şi încercând să nu-şi iasă din răbdări, Simon aştepta momentul prielnic pentru a vira pe aleea domeniului. În timp ce bătea darabana pe volan, glasul lui Meakin s-a auzit din nou în staţia radiofonică.

— Waterhouse?

— Prezent.

— Ştii să păstrezi un secret?

— Clar.

— Fii atent, e mişto de tot. A sunat şi soţul tipei adineaori. El consideră că bebeluşul nu a fost răpit.

— Cee?

— Există un bebeluş în casă. Sub acest aspect, amândoi sunt de acord. Soţul zice că e vorba despre bebeluşul pe care l-au adus acasă de la maternitate, soţia zice că nu e acelaşi, chicoti Meakin amuzat.

— Ce porcăria naibii, mormăi Simon.

— Prea târziu. Ai zis că preiei sesizarea.

— Eşti un măgar, Meakin.

În cele din urmă, traficul se opri şi Simon reuşi să traverseze şoseaua. Nu mai avea niciun chef să se ducă acolo. Cine dracu' îl pusese să răspundă la apel, când putea să fi lăsat un tablagiu în uniformă să rezolve problema? Prea multă conştiinciozitate strică, fir-ar să fie! Un copilaş răpit, da, asta însemna o problemă gravă. Dar când o femeie susţine că bebeluşul ei nu e *al ei,* deja se schimbă calimera. Simon era convins că se băgase într-o mare încurcătură. Alice Fancourt, nici nu încăpea vreo îndoială, se gândea Simon, era genul de muiere isterică şi sclifosită, care se sculase de dimineaţă cu faţa la perete şi se gândise să le strice ziua şi altora.

Şi uite-aşa se produceau mereu alte hârţoage. Nu conta cât de absurdă era plângerea făcută la poliţie. Acum, când lezările de natură etică ajunseseră în vogă, orice elucubraţie era încadrată ca „infracţiune", primea un număr de dosar şi era repartizată unui sergent, care la rândul lui o repartiza unui poliţist de la investigaţii. Procedeul se înscria în eforturile forţelor de ordine de a arăta că toate sesizările cetăţenilor erau luate în serios. Ceea ce, desigur, era doar o aparenţă.

Dar nu hârţoagele inutile îl nelinişteau pe Simon. Fusese în elementul lui în perioada de stagiu la Secţia de Investigaţii Criminale, când făcuse muncă de birou. Ulterior se simţise însă mai stânjenit, când se confrunta zilnic cu toate acele pantomime umane de tot râsul şi adesea dezgustătoare, cu ferocitatea sentimentelor pe care sarcinile de serviciu i le scoteau în faţă la tot pasul. Avea o senzaţie de jenă ori de câte ori trebuia să fie prezent în locul unde se comiseseră delicte grave şi obţinea cele mai bune rezultate în investigaţiile întreprinse atunci când rămânea singur cu gândurile lui sau la birou, cu un teanc de dosare în faţă. Departe de alţi oameni, oricum, de alţi oameni şi de ideile lor mediocre.

— Ah, şi încă un lucru, spuse Meakin.

— Ascult.

Puţin probabil să fie vreo veste bună.

— Adresa respectivă – Ulmii – figurează cu un asterisc în computer, ceea ce înseamnă că există informaţii suplimentare.

— Adică?

— Păi, zice aşa: „vezi incidentul din anexă” şi numărul incidentului respectiv.

Simon oftă şi notă la repezeală numărul pe care i-l comunicase Meakin. Avea de gând să verifice informaţia mai târziu.

Parcă lângă BMW şi lângă Volvo-ul acela hărtănit, remarcând că primul automobil era acoperit de frunze uscate căzute din copacii de deasupra, în timp ce pe Volvo nu erau decât două frunze pe capotă, una roşcată şi alta ruginie. Simon păşi pe alee spre intrare şi apăsă pe sonerie. Uşa din faţă era din lemn masiv şi părea absurd de groasă, sugerând o adâncime a canatului la fel de mare cât lăţimea. Clădirea era impozantă ca un palat, cu o faţadă simetrică, perfect dreptunghiulară. Aspectul îngrijit şi curat îi aminti lui Simon de un articol pe care îl citise cândva într-un ziar, despre un hotel construit din gheaţă. Perfecţiunea exterioară a zidurilor părea atât de fabuloasă, încât poliţistul nu se putu abţine să nu caute cu tot dinadinsul vreun cusur în tencuială. Nu găsi nimic. Albul zidăriei şi al cercevelelor de la ferestre era imaculat.

După câteva secunde, un bărbat subţiratic, cu obrazul bine bărbierit, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi nişte jeanşi, deschise uşa. Era cu câţiva centimetri mai scund decât Simon, iar imensitatea casei îl făcea să pară şi mai mic decât în realitate. Avea părul şaten deschis, iar după pieptănătură părea să fi avut parte de o tunsoare scumpă. Pentru majoritatea femeilor, chipul lui cu trăsături regulate şi bine proporţionate era probabil atrăgător, se gândea Simon.

David Fancourt. Lui Simon i se păruse cumva vinovat sau jenat – ori poate disimulat. Ceva de genul ăsta, oricum. Ba nu, nu vinovat. La momentul respectiv, în niciun caz. Reflecţiile acestea erau retrospective, ca atunci când urmăreşti un film pe care l-ai mai văzut şi ştii ce se întâmplă în final.

— În sfârşit, spuse impacientat Fancourt când deschise uşa.

Ţinea în braţe un bebeluş micuţ de tot şi un biberon cu lapte într-o mână. Copilaşul avea un cap mai rotund decât văzuse Simon la alţi nou-născuţi. Unii prunci au ţeasta scobită, turtită. Copilaşul acesta nu avea niciun fir de păr pe cap, dar în schimb avea două bubiţe albe pe năsuc. Ţinea ochii deschişi şi părea că priveşte în jur cu multă curiozitate, deşi Simon era convins că impresia asta era rodul fanteziei lui. Din nou, memoria îi juca feste.

În spatele lui Fancourt, Simon văzu un hol spaţios şi o scară curbată, din lemn negru lustruit. Aşa trăiesc unii pe lumea asta, se gândea el.

— Waterhouse, de la Criminalistică. Aţi anunţat răpirea unui bebeluş?

— Mă numesc David Fancourt. Soţia mea a înnebunit.

Din tonul cu care rostise aceste cuvinte reieşea cumva că, dacă situaţia semnalată nu era din vina lui Simon, oricum, din momentul în care acesta îşi făcuse apariţia acolo, problema respectivă devenise doar responsabilitatea lui.

Şi atunci, în capul scărilor, o văzuse pe Alice.

7

Vineri, 26 septembrie 2003

A venit un singur poliţist. Ştiu sigur că în situaţiile grave se trimite o echipă formată din doi oameni ai legii. Aşa vedem la televizor, în orice caz. Îmi vine să urlu de ciudă, dar mai bine mă abţin. David tocmai i-a spus ofiţerului de la investigaţii, Waterhouse, că sunt nebună, complet nebună, aşa că trebuie să am grijă ca nu cumva să demonstrez, prin comportamentul meu, că el ar avea dreptate.

Poliţistul mă zăreşte în capul scărilor şi îmi zâmbeşte fugitiv, dar cumva îngrijorat, continuând să se uite la mine şi după ce surâsul acela i s-a stins pe buze. Nu-mi dau seama dacă tipul încearcă să evalueze starea mea mintală ori să descopere nişte indicii edificatoare la persoana mea ori la hainele pe care le port, însă cert este că mă fixează mult timp cu privirea. Nu poartă uniformă. S-a prezentat drept poliţist criminalist. Iată, poate, două semne de bun augur. Parcă mi-aduc aminte că mi-a povestit mie cineva odată că poliţiştii în civil au grade superioare.

Mă îmbărbătează înfăţişarea lui. Fără să fie chipeş, are aerul unui bărbat robust şi ponderat. Cel mai îmbucurător, însă, e faptul că pare un om vigilent. Nu seamănă nicidecum cu genul acela de indivizi care funcţionează parcă pe pilot automat, prefăcându-se că lucrează, doar ca să le treacă mai repede ziua de muncă.

Ochii lui mari şi cenuşii mă scrutează cu atenţie şi acum. Este un tip bine făcut, lat în umeri şi voinic, fără să fie totuşi gras. Corpolent este cuvântul care îmi vine în minte. Nasul pare un pic strâmb, de parcă l-ar fi avut spart la un moment dat, în trecut. În comparaţie cu el, David pare pipernicit. Şi infatuat, din cauza tunsorii pretenţioase pentru care s-a dus la o frizerie italienească de lux. Poliţistul criminalist Waterhouse are părul şaten, scurt şi ţepos, de parcă s-ar fi tuns pe câteva lire la un frizer oarecare.

Are faţa pătrată şi uşor colţuroasă, ca şi cum i-ar fi cioplit cineva chipul într-o bucată de stâncă. Nu îmi vine greu deloc să accept ideea că am de-a face cu un om care îşi protejează şi îşi salvează semenii, înfăptuind acte de dreptate. Sper să îmi facă şi mie dreptate. Presupun că este cam de vârsta mea, poate un pic mai mare, şi mă întreb care o fi prenumele lui.

— Sunt Alice Fancourt, mă prezint eu.

Cu o senzaţie de slăbiciune în mădulare, de parcă în loc de picioare aş avea nişte perii, mă îndrept spre el. Când am ajuns suficient de aproape, dau mâna cu el. David este furios fiindcă nu bălmăjesc aiurea ca o isterică, aşa cum s-ar fi aşteptat, ceea ce ar dovedi că el are dreptate.

— E beată, face David. Când a venit acasă duhnea a băutură. Nici n-ar fi trebuit să conducă! Au trecut numai două săptămâni de când a suferit o intervenţie chirurgicală majoră. A ameninţat că mă înjunghie cu cuţitul.

Simt că mi se pune un nod în gât din cauza şocului şi a mâhnirii. Ştiu că David este necăjit, dar cum poate fi atât de impulsiv, încât să mă vorbească de rău în faţa unui străin? Mie mi-ar veni greu să-i fac aşa ceva. Iubirea nu e ca un aparat electric, pe care să-l opreşti sau să-l porneşti, apăsând pe un buton, după cum ai tu chef. Dar dacă, totuşi, furia lui David este alimentată chiar de intensitatea dragostei pe care mi-o poartă? Mi-ar plăcea să fie adevărat.

Când a vorbit ultima oară la telefon cu Vivienne, a fost de acord cu ea că nu risc nimic conducând, deşi moaşa fusese de altă părere. Acum, după cât se pare, şi-a schimbat opinia. David nu este învăţat să o contrazică pe mama lui. Când se întâmplă ca Vivienne să fie de neînduplecat în ideile ei, David preferă să tacă şi să o aprobe. În absenţa ei, îl auzi perorându-i teoriile despre viaţă, cuvânt cu cuvânt, ca şi cum ar încerca să îmbrace haina unei personalităţii ce se dovedeşte prea largă pentru el. Uneori, mă întreb dacă David se cunoaşte pe sine. Sau poate că reacţia mea nu este decât forma mascată a faptului că *eu* nu îl cunosc în realitate deloc.

— Vă rog, domnule Fancourt, nu ajută la nimic dacă sunteţi lipsit de delicateţe, intervine poliţistul Waterhouse. Veţi avea amândoi ocazia să spuneţi ce gândiţi. Haideţi mai bine să încercăm să lămurim odată această neînţelegere, vreţi?

— Asta nu e o banală neînţelegere! Fiica mea a fost răpită, pricepeţi? Lăsaţi discuţiile şi porniţi în căutarea ei.

Poliţistul pare cumva stânjenit când spun asta. Probabil că se simte jenat din pricina posturii în care am fost pusă. Cum poate să spună aşa ceva, se miră el în sinea lui, când eu văd clar un bebeluş în braţele soţului ei? Va fi tentat să tragă concluzia cea mai evidentă: din moment ce în casă există un copilaş, acest copilaş nu poate fi decât fiica noastră.

— Florence este aici, se răţoieşte David.

— Cred că soţul meu are un sentiment de vinovăţie, explic eu cu frenezie, simţind că încep să-mi pierd cumpătul.

Îmi dau seama acum ce nu este în regulă: lipseşte senzaţia de situaţie stringentă. Totul se desfăşoară prea lent. Ceea ce înseamnă că poliţistul nu îmi dă crezare. Un potop de cuvinte mi se revarsă din gură:

— Vinovăţia îmbracă la el forma mâniei. A adormit, deşi ar fi trebuit să vegheze asupra fetiţei. Când m-am întors acasă, am găsit deschisă uşa de la intrare. Uşa aceea nu rămâne niciodată deschisă! Cineva a pătruns, probabil, în casă şi a furat-o pe Florence, lăsând-o în locul ei pe…

Arăt cu degetul, nemaifiind în stare să continui.

— Haide, că astea-s baliverne. Fetiţa *aceasta* este Florence! Observaţi, domnule inspector, cine o ţine în braţe, cine îi poartă de grijă, cine îi dă să mănânce, cine o alină în timp ce maică-sii îi filează o lampă, zice David, întorcându-se spre mine. Vinovăţia îmbracă forma mâniei – incredibil, ce tâmpenii! Dumneata ştii ce profesie are ea, domnule inspector? Haide, spune-i, să afle şi el, ce mai aştepţi?

— Nu sunt inspector, ci ofiţer de investigaţii criminale, zice Waterhouse. Domnule Fancourt, nu ajută la nimic dacă sunteţi aşa de agresiv.

Nu-i place de David, dar pe el îl crede.

— E agresiv fiindcă e înspăimântat, explic eu.

Şi am convingerea că e adevărat. Conform teoriei mele (a trebuit să recurg la soluţia elaborării unor teorii despre soţul meu, de-a lungul anilor, pentru a compensa faptul că el nu mi se destăinuie niciodată), comportamentul lui David este în general motivat de frică.

Nu ştiu de ce, dar în mintea lui David profesia mea, prin natura ei, mă discreditează complet. Mă simt jignită şi înjosită. Întotdeauna mi-am dorit cu înfocare ca David să aibă o părere bună despre mine. Şi credeam că îi câştigasem admiraţia. Sunt căsătorită cu el de doi ani. Până astăzi, între noi n-au existat niciodată cuvinte dure, dispute, îmbufnări, scandaluri. Îmi plăcea să cred că era aşa fiindcă ne iubeam, însă privind retrospectiv, îmi dau seama că politeţea noastră părea întru totul nefirească. Odată, l-am întrebat pe David cu ce partid a votat. A evitat întrebarea, cu un aer şocat. Nu-i venea să creadă că putusem să deschid un asemenea subiect. M-am simţit oribil, ca o mitocană necioplită. În concepţia soacrei mele, a vorbi despre politică este o dovadă de proastă creştere, chiar şi între membrii unei familii.

David este un bărbat foarte chipeş. De câte ori îmi apărea în faţă, aveam senzaţia că stomacul meu face tumbe de emoţie. Acum nu-mi mai pot nici măcar imagina dorinţa aceea pe care o stârnea în mine chipul lui. Mi s-ar părea ceva absurd, ca şi cum ai tânji senzual după o ilustraţie dintr-o carte. Recunosc faţă de mine însămi, pentru prima oară, că soţul meu este un străin. Apropierea dintre noi, la care am râvnit de când l-am întâlnit, a fost şi rămâne o himeră.

David lucrează la o firmă care produce jocuri pentru computer. El şi prietenul lui, Russell, au pus bazele companiei. Russell era un cunoscut al meu de la universitate, iar nunta lui mi-a oferit prilejul de a-l întâlni pe David pentru prima oară. Izbutisem, într-un final, să trec peste depresia care mă doborâse, rămânând numai cu durerea unei singurătăţi de neconsolat. Izbuteam cu greu să o ignor pe timpul zilei, dacă aveam grijă să fiu mereu ocupată, însă vechea solitudine mă prindea din urmă seara, când mi se întâmpla să plâng cel puţin câte un ceas, dacă nu şi mai mult.

Mi-e ruşine să recunosc, dar am ajuns chiar să-mi născocesc un prieten imaginar. I-am dat un nume: Stephen Taylor. Am ales un nume banal, întâlnit la tot pasul, pentru a-l face să pară mai real, presupun. Noaptea nu reuşeam să adorm decât închipuindu-mi că mă ţine în braţe şi îmi şopteşte că nu mă va părăsi niciodată.

Stephen a dispărut în ziua nunţii lui Russell. Cineva a trecut numele meu lângă cel al lui David pe planul aşezării invitaţilor la mese, ceea ce mi-a salvat viaţa sau, oricum, aşa am avut eu impresia atunci.

Printre primele lucruri pe care mi le-a spus David a fost că soţia îl părăsise înainte de a se naşte fiul lor, că el nu-l vedea pe Felix decât ocazional şi pentru cel mult două ore, de fiecare dată. Ce ironie, când mă gândesc că l-am admirat atunci pentru francheţea lui. Nu ştiam în acele momente că niciodată nu mi se va mai destăinui aşa cum a făcut-o în ziua aceea. Poate că atitudinea lui era calculată, iar povestea cu Felix era o modalitate de a intra în vorbă cu mine.

Cert este că metoda a funcţionat. I-am povestit despre părinţii mei, bineînţeles. Discuţia cu David m-a ajutat să înţeleg că moartea nu este decât una dintre formele prin care îi putem pierde pe cei dragi nouă. Îmi doream să îi alin amărăciunea şi visam ca el să îmi aline, de asemenea, durerea din suflet. Aveam senzaţia că soarta mi-l scosese în cale dinadins şi eram decisă să ne salvăm unul pe celălalt,

iar pentru asta îmi doream să devin soţia lui. Tânjeam cu disperare să fiu „doamna Fancourt”, să aparţin din nou unei familii şi să fac copii. Teama de a fi singură, de a rămâne singură toată viaţă era o obsesie mistuitoare.

În ciuda tristeţii evidente pricinuite de relaţia lui cu Felix, David insista că nu voia nicidecum să-mi strice cheful cu necazurile lui, ceea ce l-a făcut ca în restul după-amiezii să fie jovial şi să flirteze cu mine. Mi-a spus până şi bancul lui cu galezii, după ce iniţial m-a întrebat: „Sper că nu eşti galeză, nu?”. Bancul era despre un tip care s-a dus la secţia de poliţie pentru a anunţa că i se furase bicicleta. „Am ieşit din capelă, când ce văd eu acolo, uite-o, nu-i!” David spunea poanta cu un accent îngrozitor, care m-a făcut să râd zile în şir după aceea, de fiecare dată când îmi aminteam mimica lui. Nu reuşeam să-mi scot din minte imaginea lui. Zâmbet mai afectuos şi ochi mai scânteietori decât ai lui nu avea nimeni la nunta aceea; de fapt, semăna cumva cu o caricatură a unui minunat erou romantic, descins parcă din basme, la fel cum „răii” din jocurile create de el şi Russell semănau cu nişte caricaturi ale maleficului pur, cu pelerinele lor roşu cu negru, cu buzele răsfrânte peste colţii şi flăcările din gură.

David şi Russell păreau să aibă o imaginaţie inepuizabilă în privinţa felurilor în care „răii” puteau fi ucişi. Graţie soţului meu, copiii din toată ţara au posibilitatea să simuleze omoruri, unele dintre ele cvasipornografice, în siguranţa şi confortul casei părinteşti. Şi, cu toate astea, l-am sprijinit mereu pe David în munca lui, dându-mi acceptul pentru nişte concepte care, altminteri, m-ar fi umplut de remuşcări, dacă nu aş fi ţinut din tot sufletul să îi fiu loială. Dacă David face asemenea lucruri înseamnă că e OK – aceasta devenise lozinca mea în viaţă. Îmi imaginam că şi el simţea la fel faţă de mine.

— Putem găsi o încăpere mai liniştită, unde să vă iau o declaraţie? întreabă poliţistul Waterhouse.

— N-avem timp de aşa ceva! obiectez eu. Cum rămâne cu Florence? Trebuie să demarăm căutările cât mai repede.

— Nu se poate face nimic până când nu consemnez declaraţia dumneavoastră, insistă el.

David arată spre bucătărie.

— Du-o acolo, îi zice el lui Waterhouse, ca şi cum aş fi un dulău imposibil de controlat. Eu o duc pe Florence sus, în camera ei.

Încep să plâng.

— Aia nu e Florence. Vă rog, trebuie să mă credeţi.

— Veniţi încoace, doamnă Fancourt, mă ghidează Waterhouse spre bucătărie, ţinându-mă de braţ cu mâna lui mare, ca de urs. Ce-ar fi să faceţi un ceai, în timp ce eu o să vă pun câteva întrebări?

— Nu pot, sunt prea tulburată, recunosc eu, fără să mă mai ascund. Fă-ţi dumneata singur un ceai, dacă ai chef. Nu mă crezi, nu-i aşa? Observ că nu mă crezi. Şi acum, fiindcă mă vezi că plâng, o să zici că sunt isterică…

— Doamnă Fancourt, cu cât consemnez mai repede declaraţia dumneavoastră, cu atât mai rapid…

— Nu sunt proastă! N-ai nici cea mai mică intenţie de a porni în căutarea lui Florence, fiindcă, de fapt, eşti convins că bebeluşul din braţele lui David este *ea,* aşa-i?

— Eu nu fac nicio presupunere.

— Nu, dar dacă n-ar fi existat niciun bebeluş în casă, dacă şi eu, şi David am fi spus că fiica noastră a dispărut, situaţia ar fi complet diferită, am dreptate? Căutarea lui Florence ar fi început deja.

Waterhouse se înroşeşte la faţă. Nu mă contrazice.

— De ce-aş minţi? Ce-aş putea avea de câştigat născocind chestia asta? întreb eu, mai mult retoric, încercând să nu ridic vocea.

— Dar soţul dumneavoastră ce motiv ar avea să mintă? Sau el crede sincer că *aceea* este fiica lui, când de fapt dumneavoastră ştiţi că *nu* este, asta sugeraţi?

— Nu.

Cântăresc cu grijă ceea ce voi spune în continuare. Ideea de a-l ponegri pe David contrazice toţi anii de iubire şi obişnuinţă alături de el, dar nu pot tăinui nimic din ceea ce l-ar putea influenţa în mod favorabil pe poliţist.

— David a adormit, când trebuia să vegheze asupra copilului, încep eu. Uşa de la intrare era deschisă. Dacă ar recunoaşte că fetiţa aceea nu este Florence ar însemna să admită că fiica noastră a fost răpită din cauza neglijenţei lui. Deşi eu nu l-aş blama niciodată pentru ceea ce s-a întâmplat, adaug eu repede. De fapt, cum să prevezi aşa ceva? Însă cred că asta este explicaţia, David nu concepe că acesta este adevărul, deoarece e înspăimântat de culpabilitatea care l-ar copleşi. Până la urmă însă va trebui să recunoască, în clipa în care îşi va da seama că, perseverând în minciuna lui, împiedică acţiunile de căutare pe care poliţia trebuie să le întreprindă pentru găsirea lui Florence!

Sunt disperată, iar vocea mea e plină de deznădejde. Ar trebui să vorbesc cu mai puţin patos.

Poliţistul Waterhouse începe să aibă un aer confuz şi agitat, ca şi cum s-ar simţi depăşit de situaţie.

— Ce motiv ar avea cineva să înlocuiască un bebeluş cu un altul? mă întreabă el.

Întrebarea mi se pare un pic nemiloasă, deşi ştiu că nu asta a fost intenţia lui. Nu nemiloasă, ci mai degrabă insensibilă.

— Nu-i poţi cere unei mame să încerce să intre în mintea unei persoane care i-a furat copilul, i-o întorc eu tăios. Sincer vorbind, nu văd niciun motiv pentru care cineva s-ar preta la aşa ceva. Dar asta nu înseamnă absolut nimic. N-are nicio legătură!

— Care este deosebirea dintre fetiţa pe care am văzut-o adineaori şi fiica dumneavoastră? Orice detaliu în privinţa unor diferenţe fizice poate fi de folos.

Înnebunesc. David m-a întrebat acelaşi lucru. Nevoia aceasta de a bifa nişte puncte pe o listă pare ceva tipic masculin.

— Nu există niciun fel de deosebire semnificativă pe care să o pot evidenţia, în afară de una absolut esenţială: sunt două persoane diferite! Doi bebeluşi diferiţi. Faţa fiicei mele arată altfel, plânsul ei este altfel. Cum naiba crezi că aş putea descrie prin ce se deosebeşte felul în care plânge un bebeluş sau altul?

— În regulă, doamnă Fancourt, calmaţi-vă! Nu vă mai necăjiţi, spune Waterhouse, care arată acum de parcă i-ar fi un pic teamă de mine.

Adopt un ton mai împăciuitor.

— Uite ce e, ştiu că munca de poliţist te pune în contact cu diverşi indivizi care nu inspiră încredere. Acelaşi lucru este valabil în cazul profesiei mele. Sunt homeopat. Ştii ce înseamnă asta?

Şi mă pregătesc să mă lansez în discursul meu introductiv uzual despre deosebirea dintre medicina convenţională, care este alopată, şi homeopatie, care se bazează pe ideea majoră că simptomele unei boli se vindecă prin mijloace asemănătoare acesteia. Waterhouse cască ochii mari, după care încuviinţează din cap şi se înroşeşte iar.

Am avut odată un pacient care era poliţist. Deşi mai tânăr decât mine, era deja om la casa lui, cu trei copii, şi suferea de o depresie gravă, din cauză că îşi ura slujba. Visa să devină grădinar peisagist. I-am spus să-şi urmeze pasiunea. Aşa simţeam la momentul acela, de curând renunţasem şi eu la un post funcţionăresc anost în cadrul Administraţiei

Financiare şi mă făcusem homeopat. Când l-am cunoscut pe David, când el şi Vivienne m-au salvat din izolarea mea dezolantă, am fost atât de fericită, încât tot ce-mi doream era să-mi ajut semenii. Acum mă întreb dacă l-am ajutat sau mai mult l-am încurcat pe amărâtul acela, cu sfaturile mele impulsive şi idealiste. Dacă şi-a dat demisia din Poliţie şi, drept urmare, s-a afundat într-o sărăcie lucie? Dacă l-o fi părăsit şi nevasta?

— Mulţi dintre pacienţii mei au propria percepţie a realităţii, spun eu. În termeni profani, mulţi dintre ei sunt sonaţi. Dar eu nu sunt, OK? Eu sunt o femeie inteligentă, întreagă la cap şi afirm răspicat că fetiţa de la etaj nu este fiica mea, Florence!

Deschid buzunarul de la cămaşă, scot dinăuntru filmul şi îl pun pe masă, în faţa lui.

— Poftim, probe concrete. Developează-l şi vei vedea multe fotografii cu adevărata Florence. Cu mine şi David, la spital şi acasă.

— Mulţumesc, zice el şi ia filmul, punându-l într-un plic şi scriind ceva pe el – n-am putut să văd ce – cu gesturi lente, sigure, metodice. Bun, acum aş avea nevoie de nişte detalii, reia el, scoţând un carneţel şi un pix.

Calmul lui imperturbabil mă scoate din sărite:

— Tot nu mă crezi, aşa-i? mă răstesc la el. Foarte bine, n-ai decât să nu mă crezi, puţin îmi pasă, în fond, dar, te rog, pune o echipă de poliţişti să pornească în căutarea ei. Te-ai gândit ce-ar fi dacă *greşeşti?* Dacă eu spun adevărul, iar Florence chiar a dispărut? Fiecare secundă pe care o irosim ar putea precipita dezastrul fatal, spun eu, cu glasul tremurând. Chiar poţi să-ţi asumi un asemenea risc, ia spune-mi?

— Mai aveţi şi alte fotografii cu fiica dumneavoastră, doamnă Fancourt? Unele care să fie deja developate?

— Nu. Spune-mi Alice! Pe dumneata cum te cheamă? Mă refer la prenume.

Şovăie.

— Simon, zice el în cele din urmă, nemaiavând cum să se eschiveze.

Simon. Figura pe lista de nume făcută de mine şi David, în eventualitatea în care Florence ar fi fost băiat.

Mă crispez când îmi aduc aminte. Lista aceea mă umple de amărăciune. Oscar, Simon, Henry. Leonie, Florence, Francesca. („Fanny Fancourt! Nici moartă n-aş accepta aşa ceva”, zicea Vivienne.) Florence. Doamna Tiggywinkle. Păpuşa.

— Ar fi trebuit ca fotografa spitalului să vină s-o pozeze când eram la maternitate, dar n-a fost să fie. I s-a stricat maşina, încep eu să plâng în hohote, zgâlţâindu-mă din tot corpul, de parcă mi s-ar fi administrat şocuri electrice. N-am avut parte de „Prima fotografie a copilului”. Oh, Doamne! Unde e Florence?

— Alice, gata, încearcă să te linişteşti. O vom găsi, dacă… vom face tot ce ne stă în puteri.

— Mai există şi alte fotografii, în afară de ale mele. Vivienne a făcut câteva, când a venit să ne vadă la spital. Urmează să sosească acasă şi o să-ţi spună, ai să vezi, că nu sunt deloc nebună.

— Cine e Vivienne?

— Mama lui David. Asta e casa ei.

— Mai locuieşte altcineva aici?

— Eu, David, Florence şi Felix. El e fiul lui David, din prima căsătorie. Are şase ani. Vivienne şi Felix sunt momentan în Florida, dar se vor întoarce acasă, de îndată ce Vivienne va face rost de bilete de avion. O să vezi, ea mă va susţine. Îţi va confirma că fetiţa aceea nu este Florence.

— Soacra ta a văzut-o pe Florence, să înţeleg?

— Sigur, a venit la maternitate în ziua în care s-a născut.

— Adică în ce dată?

— Pe 12 septembrie.

— Felix a văzut-o pe Florence?

Tresar involuntar. A atins un punct sensibil pentru mine. Îmi doream ca Felix să o cunoască pe Florence, înainte de a pleca în Florida. Ar fi putut să treacă pe la maternitate după ore, înainte de a pleca la aeroport, însă avea programată o lecţie de înot subacvatic la Waterfront, de la care Vivienne a insistat ca băiatul să nu lipsească. „Ar fi deplorabil ca, în mintea lui, Florence să fie asociată cu o plăcere de care a trebuit să se priveze”, a zis ea. „Nu-i nicio grabă, va avea tot timpul să o vadă.” David a fost de acord cu maică-sa, din obişnuinţă, iar eu n-am contrazis-o, deoarece ştiam că se temea din cauza lui Felix. Raţiunea este neputincioasă în faţa fricii.

Vivienne porneşte de la premisa că Felix nu va dori să-şi împartă regatul cu nimeni, exact cum simţise şi ea în copilărie. Eu cred că greşeşte. Nu mulţi copii sunt atât de posesivi ca Vivienne, care a fost geloasă până şi pe câinele familiei, pe care părinţii ei au fost nevoiţi să îl dea când fiica lor avea trei ani. Am vrut să o întreb numele căţelului atunci când mi-a relatat această întâmplare, dar n-am îndrăznit. În mod ridicol, aş fi simţit cumva că o trădez pe

Vivienne, arătându-mă interesată de „rivalul” ei de odinioară.

— Nu, răspund eu. Felix era la şcoală când a venit Vivienne la spital, iar pe urmă au plecat imediat în Florida, în aceeaşi zi.

— Şi lipseşte de două săptămâni? Absentează de la ore în timpul trimestrului?

— Da, confirm eu, deşi iniţial nu sesizez relevanţa întrebării. Ei, dar şcoala la care învaţă Felix nu creează probleme de acest fel, adaug atunci când mă dumiresc. E înscris la Stanley Sidgwick.

Ceea ce explică totul. Vivienne este unul dintre cei mai generoşi membri ai consiliului acestei instituţii private. Nimeni de-acolo n-ar îndrăzni să-i spună că nu ar avea voie să îşi ducă nepotul în vacanţă atunci când vrea ea.

Simon ridică din sprâncene. Oricine a auzit de Stanley Sidgwick Grammar School and Ladies’ College, opinia publică taxând destul de sever această şcoală particulară, pe care o consideră revoltător de elitistă, foarte costisitoare, cu clase fie exclusiv de băieţi, fie exclusiv de fete şi cu o disciplină austeră. Dar Vivienne e o adeptă înfocată. A insistat ca David să înveţe la Stanley Sidgwick, iar acum e rândul lui Felix să urmeze cursurile aceleiaşi şcoli. Şi lui Florence i-a fost rezervat un loc la colegiul de fete de-acolo, de îndată ce la ecografia pe care am făcut-o când sarcina avea douăzeci de săptămâni s-a constatat că voi avea o fetiţă; numele ei a fost înscris pe listă ca „Micuţa Fancourt”. Vivienne s-a ocupat de achitarea taxei de înregistrare, în valoare de trei sute de lire sterline, iar mie şi lui David nu ne-a spus acest lucru decât ulterior. „Nu există vreo şcoală mai bună în regiune – de fapt, în toată ţara, indiferent de statisticile oficiale ale instituţiilor de învăţământ”, susţinea ea. Probabil că am încuviinţat vag din cap, cu un aer năucit. La momentul respectiv, tot ce-mi doream era să aduc pe lume, în perfectă siguranţă, pruncul pe care îl purtam în pântece. Problema şcolilor mi se părea cel puţin fantezistă.

— Dar Felix nu locuieşte cu mama lui? se interesează Simon.

Nu mă aşteptam să mă întrebe asta. Admir la el seriozitatea cu care îşi desfăşoară ancheta, felul cum ştie să pună întrebări colaterale, dar relevante pentru scopul investigaţiei. Şi eu procedez la fel cu pacienţii mei. Uneori, privind doar în direcţia spre care eşti dirijat să priveşti, ratezi esenţialul.

— Mama lui Felix a murit, îl informez eu, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

Nu ştia acest lucru, mi-e limpede acum. Este absurd să presupui că un poliţist trebuie să cunoască în detaliu dedesubturile fiecărui caz pe care îl are de rezolvat. Sau poate că Simon ştia, însă nu a făcut încă legătura. Pe Laura nu o chema Fancourt. Nu şi-a schimbat numele când s-a măritat cu David. Acesta a fost primul lucru care a deranjat-o pe Vivienne la ea, primul dintre multe alte reproşuri pe care avea să i le facă.

— Aşadar, în afară de Vivienne Fancourt, cine a mai văzut-o pe Florence?

— Nimeni. Ah, ba da, Cheryl Dixon, moaşa mea. A trecut pe-aici de trei ori. Tot ea era de serviciu la maternitate când am născut-o pe Florence. Cum de am scăpat din vedere acest lucru? mă mir eu cu voce tare. Cheryl va confirma că am dreptate, vorbeşte cu Cheryl!

— Nu vă faceţi griji, voi vorbi cu toată lumea, doamnă…

— Alice, insist eu.

— Alice, repetă el, prins în capcana unei familiarităţi care îl incomodează vizibil.

— Cum rămâne cu acţiunea de căutare? reiau eu, fiindcă încă n-am primit un răspuns satisfăcător la întrebarea mea. Poate că există cineva care a văzut ceva. Trebuie să găseşti martori. Îţi pot furniza repere de timp exacte. Am plecat de-acasă la două şi cinci…

Simon clatină din cap.

— Nu pot demara o acţiune de căutare, aşa, bătând din palme, spune el. Lucrurile nu funcţionează în această manieră. Trebuie să obţin aprobarea din partea sergentului care conduce echipa din care fac parte, dar mai întâi este necesar să stau de vorbă cu toţi cei care ar putea confirma afirmaţiile tale. Va trebui să discut cu vecinii voştri, bunăoară, să aflu dacă există vreo persoană care să fi văzut ceva neobişnuit. Fiindcă soţul tău…

— Nu confirmă varianta mea. Ştiu. Am remarcat, spun eu, cu amărăciune în glas. Noi nu avem vecini aici.

Vivienne mi-a spus cu mândrie, prima oară când David m-a adus aici, la Ulmii, că singurii oameni care beneficiază de acelaşi cod poştal cu al ei sunt cei pe care îi primeşte cu plăcere în casă. A zâmbit, ca să-mi fie clar că mă includea şi pe mine în această categorie. M-am simţit privilegiată şi ocrotită. Când s-au prăpădit părinţii mei şi mi-am dat seama că nu mai exista nimeni pe lume care să mă iubească sincer, am pierdut mult din respectul faţă de mine însămi. Nu

reuşeam să scap de obsesia că această tragedie era un fel de pedeapsă pe care o meritam. Faptul că eram acceptată cu o asemenea cordialitate de către o doamnă ca Vivienne, care considera că valoarea şi importanţa persoanei ei sunt incontestabile şi care manifesta o încredere de nezdruncinat în opiniile proprii, îmi crea sentimentul că valoram, ca om, mult mai mult decât îmi închipuiam eu.

— Nu am voie să demarez o anchetă ori să întreprind o acţiune de căutare doar în baza declaraţiei tale, se scuză Simon.

Mă prăbuşesc pe un scaun şi îmi reazem fruntea pe braţe. Mă doare rău capul, iar când închid ochii văd sub pleoape un roi de picăţele luminoase. O senzaţie de greaţă îmi răscoleşte stomacul. Pentru prima oară în viaţă, înţeleg ce simte un om care nu mai vrea să lupte. Este atât de greu să încerci din răsputeri să te faci auzit, când toată omenirea parcă şi-a pus mâinile la urechi, când ceea ce ai tu de spus sună atât de neverosimil – ba chiar imposibil.

Nu sunt din fire o luptătoare. Nu m-am considerat niciodată puternică; uneori am fost de-a dreptul neputincioasă. Însă acum sunt mamă. Trebuie să mă gândesc la Florence şi la mine deopotrivă. Nu numai la mine. Renunţarea nu poate fi luată în calcul.

8

3/10/03, 2 p.m.

După zece minute de la încheierea discuţiei cu Proust, Simon revenise deja în cantină. Din fericire şi în mod cu totul ciudat, aparatul de jocuri mecanice nu mai făcea gălăgie, ca şi cum ar fi amuţit complet din respect faţă de starea lui sufletească apăsătoare. Inspectorul tratase cu dispreţ ipoteza lui Simon şi, făcându-l paranoic, îi ordonase să plece şi să îşi bage minţile în cap. „Îţi interzic să lucrezi în starea asta. Eşti prea iritat şi rişti să strici totul", îi spusese Proust, ceea ce la un om ca el echivala cu o manifestare de compasiune, însoţită de permisiunea de a te retrage.

Ce îi apucase pe toţi astăzi, de se purtau aşa? De ce refuzau să vadă ceea ce lui Simon i se părea orbitor de evident? Să fi fost oare din cauză că Proust şi Charlie fuseseră amândoi implicaţi în arestarea şi trimiterea la închisoare a lui Darryl Beer? Era cumva acesta motivul pentru care se încăpăţânau să îl împingă pe Simon în pielea unui personaj fistichiu şi instabil emoţional, care dădea dovadă de un subiectivism inadmisibil pentru un poliţist? Între timp, posibilele impulsuri din spatele atitudinii lui David Fancourt erau ignorate cu bună-ştiinţă de toţi. Prima soţie murise, a doua dispăruse. Realităţi incontestabile.

Luându-şi o cană de ceai, Simon îşi imagina cum ar fi să-l snopească în bătaie pe Fancourt, până ar scoate adevărul de la el. Iată o satisfacţie pentru care merita riscul de a intra la pârnaie. Ce-i făcuse nemernicul ăsta lui Alice? Ce-i spusese lui Proust despre Simon? Precis el îl vorbise de rău, nu Charlie. Toate întrebările acestea chinuitoare rămâneau, din păcate, fără răspuns. Deodată, auzi pe cineva tuşind în spatele lui şi întoarse capul.

— Mi-a spus Proust că te găsesc aici. Tocmai am vorbit cu el. Pardon, tocmai l-am ascultat vorbind. Mult de tot. Nu-i mulţumit de tine, nu-i mulţumit deloc.

— Charlie! exclamă Simon, simţind că prezenţa ei îi dădea cumva speranţă, creându-i iluzia că dezastrul încă mai putea fi evitat. Ai reuşit să îl calmezi? Numai tu ai darul ăsta.

— Ai grijă să nu-mi strici iar dispoziţia de la bun început, i-o tăie ea pe un ton sumbru, aşezându-se în faţa lui.

Nu se putea ca Simon să-i facă vreun compliment lui Charlie fără ca ea să se enerveze. Şi asta pentru că Charlie

nu şi-ar fi dorit să audă de la el decât un singur gen de compliment, pe care Simon, însă, nu era capabil să i-l ofere. De aceea, Charlie părea să-şi fi băgat în cap ideea că, dacă Simon o mai lăuda uneori, o făcea doar din milă sau din compasiune. Câteodată, Simon se întreba cum de mai suporta Charlie să îl vadă în ochi, după comportamentul lui jalnic de la petrecerea de anul trecut, când Sellers împlinise patruzeci de ani. Simon îşi alungă din minte amintirea aceea oribilă, aşa cum făcea de fiecare dată când îi venea în cap.

— Şi ce-a zis Omul-de-Zăpadă? întrebă el.

— Că baţi câmpii ca un idiot. Crede că ţi-a căzut cu tronc Alice Fancourt. Soţul ei e de aceeaşi părere. Orice fiinţă cu doi ochi şi un pic de creier în cap poate sesiza asta de la o poştă. Ai o mutră de cretinoid de fiecare dată când vorbeşti despre ea.

Îl usturau cuvintele ei. Însă nu se obosi să riposteze.

— A mai spus, de asemenea, că ai negat faptul că ai fi avut o atitudine care să lase de dorit.

— Dar m-a crezut?

— Mă îndoiesc. Aşa că ai naibii grijă să nu afle, dacă ai minţit cumva. Oricum, am primit ordinul de a deschide ancheta în dosarul dispariţiei mamei şi a fetiţei, în cazul în care nu apar în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Ţi-a dat *ţie* ordinul să deschizi ancheta? făcu el ochii mari. Asta înseamnă…

— Da, Proust mi-a repartizat mie această sarcină de serviciu. Adică echipei noastre. Având în vedere vasta noastră experienţă referitoare la familia Fancourt, adăugă ea cu sarcasm.

— Credeam că n-o să mă lase pentru nimic în lume să am de-a face cu cazul ăsta. Mersi, Charlie!

Simon ridică privirea spre tuburile de neon care bâzâiau în tavan. Credea sincer într-o putere spirituală nedefinită. Maică-sa sperase dintotdeauna să-l vadă preot. Poate mai spera încă. Simon moştenise de la ea nevoia de a se agăţa de ceva, dar nu şi convingerea că Dumnezeu era acel lucru. Detesta ideea că avea ceva în comun cu maică-şa.

— Proust e plin de surprize, sunt de acord cu tine, spuse Charlie. Consideră că ai putea avea rezultate bune, prin simplul fapt că te preocupă atât de mult acest caz. Şi socoteşte că, mai mult decât oricine de-aici, tu îţi doreşti enorm ca Alice Fancourt să fie găsită, teafără şi nevătămată, preciză Charlie pe un ton ce sugera că „oricine de-aici” includea şi persoana ei.

Simon îşi duse mâinile la cap.

— Dacă am şansa de a porni căutările, gemu el. Charlie, chestia asta ar putea să mă distrugă dracului de tot. M-am întâlnit cu Alice de două ori în mod neoficial. Şi… şi mi-a spus nişte lucruri pe care va trebui să le declar, în momentul în care investigaţia va demara. *Ştii* că nu merit să-mi pierd slujba, ştii cât de competent sunt…

— Chiar aşa, spuse ea pe un ton plat, ridicând o sprânceană. Cum aş putea să uit? Fără tine, toţi ne-am munci creierii şi ne-am smulge părul din cap, din cauza neputinţei de a rezolva fie şi cel mai inofensiv caz.

— Mda, bine. Dacă eşti un mare rahat ca mine, pe toate planurile, n-ai cum să nu te prinzi când, surpriza surprizelor, fir-ar să fie, constaţi că te pricepi totuşi la ceva. Iar chestia asta – meseria de detectiv – este o treabă pe care ştiu s-o fac bine.

— Zău? Cum se explică atunci că nu vorbeşti niciodată despre asta? Nu trebuia să ţii secret.

— Du-te naibii!

Charlie râdea:

— Numai tu ai talentul de a-ţi ridica singur statuie, dar în acelaşi timp să pozezi în victimă.

Şi numai tu ai talentul să îţi dai aerele astea de superioritate cu mine, tratându-mă în felul tău zeflemitor şi straniu de duios totodată, de îmi vine să te iau la palme, gândi Simon.

— Ştiu că n-am niciun drept să te întreb, dar… n-ai poate vreo idee cum aş putea să ies din încurcătura asta? o întrebă.

Charlie nu părea surprinsă.

— Haide, zise ea, scuturând o legătură de chei sub nasul lui.

— Unde?

— Într-un loc unde pereţii n-au urechi.

Cantina era o pepinieră de bârfe. Simon şi Charlie îşi croiră drum printre mese, scaune şi glume deocheate, îndreptându-se spre ieşirea din clădire.

Charlie conducea ca un bărbat, învârtind volanul cu două degete sau, uneori, cu încheietura mâinii, nesocotind limitele de viteză şi înjurând ca un birjar. Părăsind localitatea Spilling, se înscriseră pe şoseaua spre Silsford. Postul Radio Two urla în difuzoare. Simon prefera să asculte doar Radio Four, însă abandonase de mult orice tentativă de a o convinge pe Charlie să schimbe postul. Radio One dimineaţa, Radio Two de la ora unu încolo, asta

era regula ei. Ceea ce însemna Steve Wright după-amiaza, banalităţi, cântece pe care n-ar trebui să le auzi decât în lifturi sau în holuri de hotel, pe scurt toate lucrurile insipide pe care Simon le detesta.

Prefera, aşadar, să contemple peisajul plat şi ordonat, care i se perinda prea repede prin faţa ochilor. În mod normal, tabloul naturii îl liniştea, însă astăzi i se părea pustiu. Lipsea ceva de-acolo. Simon înţelese, cuprins brusc de jenă, că spera să o vadă pe Alice. În fiecare chip, în fiecare siluetă îşi dorea să o regăsească pe ea şi era dezamăgit când iluzia se destrăma. În locul unui sentiment de panică şi disperare, se instalase acum un fel de bocet de jale.

Ce trăsătură întrezărită în fiinţa lui Alice se îngemăna cu o trăsătură similară din fiinţa lui? Alice era o femeie drăguţă, dar sentimentele lui faţă de ea nu aveau nimic de-a face cu aspectul fizic. Era ceva în felul ei de a fi, o umbră de stânjeneală, impresia că nu se simţea în elementul ei, că se silea să depăşească diverse obstacole nevăzute. Exact aceeaşi senzaţie o avea şi el în permanenţă. Sunt oameni care ştiu cum să se strecoare fără efort prin viaţă. El nu se număra printre aceştia, iar intuiţia îi spunea că nici Alice. Era prea sensibilă, prea complexă din punct de vedere emoţional. Deşi el nu o văzuse decât într-o stare de disperare totală. Habar n-avea cum fusese ea până în urmă cu o săptămână.

Charlie ar fi spus că e fantezist dacă îşi închipuia că putea plăsmui caracterul lui Alice, pornind de la atât de puţine elemente. Dar, în fond, nu e adevărat că toate percepţiile noastre despre ceilalţi se bazează pe asemenea plăsmuiri? Nu e o nebunie să presupui că rudele, prietenii şi cunoştinţele tale constituie nişte întreguri coerente, pe care poţi să le rezumi şi să le descrii? De cele mai multe ori, Simon se simţea ca o sumă de comportamente aleatorii, determinate fiecare de un impuls dement şi anarhic, pe care el nu îl înţelegea pe deplin.

Scutură din cap când auzi vocea mediocră a lui Sheryl Crow. Cât de tipic. Charlie îngâna şi ea cuvintele: o comparaţie a zilelor cu nişte drumuri întortocheate. Mare tâmpenie, se gândi el.

Şefa lui călcă frâna exact înainte de a ajunge la cârciuma Red Lion, adică la vreo opt kilometri de la ieşirea din oraş, şi, întinzându-şi gâtul, parcă maşina în curtea localului.

— N-am stare, protestă Simon, simţind că i se întoarce stomacul pe dos numai la gândul de a bea o tărie.

— Stai liniştit, nu mergem înăuntru. Am vrut doar să nu-ţi dau chestia asta când eram în preajma secţiei.

Scotocind prin poşeta încăpătoare din piele neagră, Charlie scoase la iveală o agendă standard, cum are în dotare fiecare ofiţer. Orice incident de pe tură, semnificativ sau nu, trebuia să fie consemnat, împreună cu detalii despre vreme şi starea drumurilor. Simon avea şi el o asemenea agendă în buzunarul interior al jachetei.

Charlie îi aruncă agenda în poală. Era maro, cu dimensiunea de şaptesprezece centimetri pe doisprezece şi, asemenea tuturor agendelor de buzunar, avea pe copertă un număr de înregistrare, alături de semnătura sergentului, adică a lui Charlie, în cazul de faţă.

— Asta vrea să însemne ceea ce cred eu că înseamnă?

— Nu ai de ales, aşa-i? Fă oficiale întâlnirile tale neoficiale cu Alice Fancourt. Ai şansa de a rescrie istoria.

— Nu-i nevoie să minţi pentru mine.

Îl deranja faptul că Charlie premeditase schema cu agenda şi că se aşteptase ca, mai devreme sau mai târziu, să apeleze la ajutorul ei. Jenant de previzibil.

— Mda, bine, se strâmbă Charlie. Riscul rămâne. Dacă se uită careva mai atent la numărul de înregistrare… E de la sine înţeles că, dacă se va întâmpla să te prindă, nu eu ţi-am dat agenda, clar?

— Va trebui să pun totul pe hârtie, de la un capăt la altul, remarcă Simon, închizând ochii obosit la gândul unui asemenea efort.

— Nu eşti primul şi nici ultimul. În fine, nu mă dau eu în vânt după chestia asta, dar nici nu suport să stau cu mâinile în sân şi să văd cum se alege praful de tine şi de cariera ta. Am fost şi rămân un monstru autoritar. Şi… tu eşti cel mai inteligent, cel mai genial şi cel mai admirabil om cu care am lucrat vreodată – şi să nu-mi dai dreptate, că te strâng dracului de gât – aşa că ar fi o tragedie dacă porcăria asta ar strica totul. Dacă întreabă careva, o să zic că am ştiut de întâlnirile alea şi că ţi-am dat acceptul.

Simon se simţea umilit de complimentele rostite răspicat şi ferm. Era incapabilă să îl trateze ca pe un egal, iar asta nu neapărat din cauză că ea avea rangul de sergent. Se întreba ce l-ar fi putut mulţumi, în fond.

— Nu cred că ţine; toată lumea ştie că nu ai fost de acord cu teoria că fetiţa ar fi fost înlocuită. Şi atunci de ce să-mi fi dat permisiunea de a extinde investigaţiile pe pista asta?

Charlie ridică din umeri.

— Mă mândresc cu faptul că anchetele conduse de mine sunt întotdeauna temeinice, spuse ea pe un ton sec.

Păstrară tăcerea câteva momente, uitându-se amândoi la cei care intrau şi ieşeau din cârciumă.

— Îmi pare rău, spuse Simon în cele din urmă. Nu trebuia să te fi minţit. M-am simţit groaznic. Dar tu nu i-ai dat deloc crezare lui Alice. Aveai impresia că îţi pierzi timpul cu aiurelile ei. Ăsta-i motivul pentru care nu ţi-am spus. Eram îngrijorat pentru ea şi… Ştii, nu înseamnă neapărat că am crezut-o în privinţa fetiţei, însă… în fine, am simţit că nu o pot abandona aşa, pur şi simplu.

O grimasă străbătu obrazul lui Charlie. Sesizând reacţia ei, Simon îşi regretă cuvintele. Discutau despre serviciu, aveau opinii contradictorii legate de profesia lor, însă asta nu anula faptul că el o minţise pe Charlie şi că minciuna aceea presupusese relaţia lui cu o altă femeie.

— Deduc că, măcar în ochii tăi, nu sunt un personaj suspect.

— Un idiot, da. Suspect, însă, nu. Se spune că în asemenea situaţii eşti ca orbit, nu-i aşa? adăugă Charlie, întorcând capul spre geam, pentru ca Simon să nu-i vadă expresia. Hai mai bine să ne mişcăm fundul de-aici, chiar dacă interludiul acesta romantic m-a uns pe suflet, încheie ea.

Din nou, Simon îşi alungă din minte imaginea lui şi a lui Charlie la petrecerea aniversară a lui Sellers, când acesta împlinise patruzeci de ani. Închise strâns ochii, dorindu-şi să nu mai ştie de nimeni şi de nimic. Ziua asta se dovedise absolut chinuitoare pentru el. De ce nu putea să-şi golească mintea complet de orice gânduri şi frământări?

Brusc, se lumină şi reuşi să îşi formuleze limpede în gând ideea care îl sâcâise în ultimele ceasuri.

— În seara când Laura Cryer a fost ucisă, începu el. Când Beer a încercat să îi facă felul…

— Ah, nu, n-o lua de la capăt!

— Era singură, da? Ai zis că era singură când s-a dus înapoi la maşină.

Charlie se întoarse cu faţa spre el:

— Da, confirmă ea, încruntându-se. De ce?

— Fiul ei, Felix, nu era cu ea, da?

— Exact.

— Era la Ulmi în seara aceea, cu bunica lui, întrucât Cryer lucra până târziu, perseveră Simon.

— Da, bine, şi ce-i cu asta? exclamă Charlie, pe un ton deja iritat.

— De ce nu l-a luat pe fiul ei, ca să meargă împreună acasă? înţeleg că băiatul stătea cu ea.

O undă de şovăială traversă subit chipul lui Charlie.

— Păi, pentru că… pentru că în seara aia Felix rămânea să doarmă la bunica lui, probabil.

— În cazul ăsta, continuă Simon, de ce s-a mai dus, de fapt, Laura Cryer în seara aceea la Ulmi?

9

Vineri, 26 septembrie 2003

A venit moaşa mea, Cheryl Dixon. Este o femeie de aproape cincizeci de ani, înaltă, robustă, cu părul blond-roşcat, pieptănat drept, genul acela de tunsoare scurtă şi filată care este la modă acum. Are tenul deschis şi pistruiat. Astăzi şi-a pus nişte pantaloni un pic cam strâmţi şi un tricou pluşat, mulat pe bust şi cu un decolteu în formă de inimă, care îi scoate în evidenţă sânii plini. Pasiunea lui Cheryl în viaţă este actoria. În prezent joacă la teatrul de amatori, în opera comică *Mikado*, pusă în scenă la Little Theatre din Spilling. Premiera spectacolului, cu reprezentaţii ulterioare reluate timp de două săptămâni, a avut loc în urmă cu două sâmbete. A trebuit să îmi cer scuze că nu am putut fi prezentă în sală, dar abia născusem cu o zi în urmă. Am rămas cu impresia că, pentru Cheryl, motivul invocat de mine nu a fost prea convingător.

Cheryl a poreclit-o pe Florence „Delfinuţa", când poziţia ei în pântecele meu a început să se schimbe de la o săptămână la alta. Când îi puneam întrebări prosteşti, zicea că am o „minte de găină". Uneori o exasperam de-a dreptul, când deveneam isterică şi solicitam monitorizări şi controale inutile. „Ce-i lipseşte chelului!", pufnea ea, ori „Mare ţi-e grădina, Doamne! ".

Era de serviciu la Culver Valley Hospital în seara când s-a născut fiica mea. Ea a fost cea care mi-a spus să o iau pe Florence în pat cu mine, atunci când nu se mai oprea din plâns. „Să vezi ce fericită o să fie, mititica de ea, la pieptul mămicii ei, unde e cald şi bine", îmi spusese ea, înfăşurând-o pe Florence într-o pătură de la spital şi vârându-mi-o sub braţ.

M-au podidit lacrimile şi mă ustură pleoapele. Nu-mi fac decât rău, gândindu-mă acum la asta.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe Florence Fancourt? o întreabă Simon pe Cheryl. Înainte de azi, mă refer, adaugă el şi întoarce capul spre mine, cerându-şi scuze din priviri.

Refuz să mă uit în ochii lui.

Ne aflăm în „salonaş", deşi diminutivul rămâne o figură de stil în cazul acestei încăperi spaţioase. Este locul unde ne petrecem serile în conacul Ulmii, uitându-ne la televizor şi stând de vorbă. Vivienne nu permite să deschidem televizorul decât după ce Felix se duce la culcare. Chiar şi

atunci, însă, nu-i place să urmărească decât programe de ştiri şi filme documentare. Ocazional, mai prinde câte o secvenţă dintr-un *reality-show* şi bombăne „Ce oroare!” sau „Nici nu se compară aşa ceva cu viaţa cotidiană a scumpei noastre Regine”.

Diverse canapele şi scaune sunt înşirate de-a lungul pereţilor – în număr prea mare, de parcă în orice clipă ar putea da buzna acolo un grup de vreo douăzeci de musafiri. În mijlocul camerei tronează o masă de cafea, în formă dreptunghiulară şi cu baza din bronz, având lateral un basorelief ca un „S” gros, iar deasupra o placă de cristal. Este o amintire de familie, care mie mi s-a părut întotdeauna ceva hidos, asemenea obiectelor de care se înconjurau odinioară faraonii megalomani. În momentul de faţă, nu există cafea pe masă, ci doar un port bebe în care se află un copilaş într-o salopetă Bear Hug, dormind sub o pătură galbenă pufoasă.

Eu stau pe un fotoliu într-un colţ, cu genunchii adunaţi la piept şi braţele încolăcite în jurul picioarelor. Din cauza poziţiei, mă jenează tăietura de la operaţia cezariană. Durerea fizică mi se pare aproape o alinare. Astăzi nu mi-am luat pastila de Hypericum. În curând voi termina flaconul şi va trebui să mă duc la birou ca să-mi iau altul ori să trec pe Gelsemium. Mi s-a făcut milă de o femeie care era în patul de lângă mine, în salonul de la maternitate, şi i-am dat ei aproape toate pastilele de Hypericum pe care le aveam. Născuse şi ea tot prin cezariană, însă pe tăietura operaţiei îi apăruse un hematom. Avea faţa ciupită urât de acnee, era plăpândă şi slabă ca o scobitoare. La cât de mică era în şolduri, te şi mirai că putuse să ţină sarcina până la capăt. Iubitul ei o ironiza în faţa întregului salon, spunându-i să se pună mai repede pe picioare şi să vină odată acasă, fiindcă n-avea cine să aibă grijă de el. Se ciondăneau mereu, nereuşind să cadă de acord asupra prenumelui copilului. Cu o voce istovită şi deznădăjduită, biata femeie sugera nume după nume. Înjurând-o, iubitul ei ţinea morţiş ca pe fetiţă să o cheme Chloe.

Eu şi David auzeam fără să vrem toată cearta lor, prin perdeaua de plastic care despărţea compartimentul nostru de celelalte trei paturi din salon, şi nu ne-a venit să ne credem urechilor când am descoperit că motivul pentru care tipul insista ca numele să fie Chloe era faptul că el avea deja o fiică dintr-o relaţie anterioară, pe care o chema aşa. Săraca Mandy se căznea degeaba să îi demonstreze că,

dimpotrivă, tocmai *acesta* era motivul pentru care pe fetiţa lor nu trebuia să o cheme Chloe.

M-am gândit că ea avea nevoie de Hypericum mai mult decât mine, aşa că i-am oferit majoritatea pastilelor, după ce bestia aceea de iubit al ei a plecat seara acasă. Mi-a mulţumit stângace, cumva tăios, de parcă nimeni nu se mai purtase vreodată frumos cu ea, şi de aceea gestul meu i se părea cumva deplasat.

David stă pe canapeaua albă de la fereastră, bătând în podea cu piciorul drept. Din când în când inspiră tăios şi toţi ne uităm la el, aşteptându-ne să vorbească. Dar el tace. Clatină doar din cap şi închide gura. Nu-i vine să creadă că e adevărat ceea ce se întâmplă. După declaraţia mea urmează a lui. Curând va veni rândul lui Cheryl să dea o declaraţie. Parcă am participa toţi la ritualul unui cult straniu.

Mi-ar plăcea să pot spune că, în calitate de mamă, declaraţia mea contează mai mult decât spusele tuturor oamenilor de pe pământ la un loc, dar din păcate nu cred că este aşa. Simon n-a vrut să mă lase să mărturisesc tot ce am pe suflet, insistând că e necesar să mă mărginesc la relatarea faptelor. Nu aveam voie să vorbesc cu înfloriturі, cum zicea el. Nu aveam voie să încep frazele cu „am avut senzaţia", „mi s-a părut" sau „am impresia" că s-a furişat cineva în casă şi a luat-o pe Florence, în timp ce David trăgea un pui de somn.

Se pare că doar o terţă parte, neimplicată direct, are dreptul să includă o părere personală în depoziţia consemnată de poliţie pe parcursul anchetei. În fine, aşa o fi. Cert este, însă, că eu nu mă aflu într-o asemenea situaţie, susţinea Simon.

Până la urmă, nu mi s-a permis să spun decât că, atunci când m-am întors acasă în această după-amiază, venind de la Waterfront, am observat că uşa de la intrare era deschisă, lucru întru totul neobişnuit, iar când am urcat la etaj am constatat că fetiţa din pătuţ nu era fiica mea, deşi în aparenţă semăna cu Florence.

Nu voi mai vorbi nimic deocamdată. Nu îl voi contrazice pe David, indiferent ce va spune. Ce rost ar avea? Nu mi se pare că Simon mă crede şi nici că, orice aş spune sau aş face, voi putea influenţa vreodată părerea celorlalţi. Îmi voi păstra puterile pentru momentul când Vivienne va fi aici.

— Doamnă Dixon? V-am întrebat când aţi văzut-o ultima oară pe Florence.

Cheryl e în picioare, pe covorul persan din mijlocul camerei, şi se uită lung în port bebe. La fiecare câteva secunde, ridică privirea spre mine, cu un aer neliniştit. O deranjează tăcerea mea şi ar vrea să spun ceva, pentru a-i uşura sarcina.

— Am văzut-o marţi, săptămâna asta. Acum trei zile.

— Şi fetiţa aceasta este aceeaşi pe care aţi văzut-o atunci?

Cheryl se foieşte încurcată, încreţindu-şi fruntea. Nu suport să mă uit şi întorc capul. Mă simt complet stoarsă. Mintea mi se împâcleşte, ca o bucată de pâslă care se destramă. Strâng genunchii mai tare la piept şi îmi fac curaj pentru răspunsul lui Cheryl.

— Nu ştiu, spune ea. Chiar nu sunt sigură. În primele zile, nou-născuţii se schimbă enorm, iar eu văd atât de mulţi bebeluşi, uneori şi zece sau doisprezece pe zi. Adică, dacă Alice e convinsă…

Fraza rămâne neterminată.

Uimită, şocată, mă cutremur toată. În sfârşit, un om care nu este sută la sută sigur că mă înşel, un om care crede că merită să fiu ascultată.

— Nici acum nu vreţi să faceţi ceva, vă rog? implor eu.

— Nu eşti sigură? Ce-nseamnă asta? Nu se poate aşa ceva!

— Domnule Fancourt, vă rog, spune Simon cu voce joasă, autoritară. Doamna Dixon se află aici pentru a ne ajuta. Dacă aveţi de gând să o intimidaţi, va trebui să vă cer să ieşiţi din cameră.

— Sunt în casa mea! se răsteşte David.

— Ba nu, nu e casa ta. Este casa lui Vivienne, care urmează să sosească în curând, îi reamintesc eu.

Brusc, mi se pare că merită să vorbesc din nou.

— Regret din suflet că nu pot da un răspuns mai categoric, zice Cheryl. Dar, pur şi simplu, nu-mi amintesc clar chipul fetiţei. Şi, cum spuneam, nou-născuţii se schimbă enorm în primele zile de viaţă.

— Se schimbă, dar nu devin alte persoane, răcneşte David, sărind de pe canapea. Ce absurditate! În viaţa mea nu mi s-a întâmplat ceva mai ridicol. *Asta* este Florence! Categoric, *ea* este Florence!

Mi-e milă de el, dar mai milă mi-e de mine şi, mai presus de toate, mi-e milă de Florence. Credeam cândva că sunt capabilă de atâta iubire şi putere de voinţă, încât să ajut pe oricine ar avea nevoie de mine. Nu mai simt acelaşi lucru acum.

— Dar aţi verificat dacă este fetiţă? zice Cheryl.

Ne holbăm unii la alţii, amuţiţi şi inerţi. Tăcerea se răspândeşte prin încăpere, ca o melasă neagră şi lipicioasă.

— Cum adică, n-aţi verificat sexul copilului? îl întreabă Cheryl pe Simon, care strânge din dinţi, asumându-şi critica.

— N-a verificat fiindcă nu consideră că e nevoie, îi spun eu lui Cheryl. Fiindcă nu mă crede.

— Ce Dumnezeului v-a apucat! exclamă David, întorcând scârbit capul. Haide, scoate-i scutecul. Oricum trebuia să i-l schimb. Vă pot spune exact şi ce scutec poartă – un Pampers Baby Dry pentru nou-născuţi.

Şi are ochi albaştri, bubiţe albe pe nas şi niciun fir de păr pe cap, mă aştept parcă să-l aud.

— Toţi bebeluşii poartă dintr-astea, spun eu încetişor. David, chestia asta nu dovedeşte nimic. Ai avut tot timpul să îi schimbi scutecul cat am stat eu de vorbă cu Simon în bucătărie.

— *Simon?* repetă David, uitându-se la el, iar apoi la mine. Vasăzică, voi doi v-aţi împrietenit deja sau cum?

— Nu e nevoie să fiţi lipsit de delicateţe în situaţia de faţă, domnule Fancourt.

Cheryl începe să descheie salopeta Bear Hug, fără să mai ceară permisiunea cuiva.

— N-ai putea să te duci sus cu ea, ca să-i schimbi scutecul? zic eu, cu vocea tremurândă. Uită-te la ea, e o fiinţă, nu o probă în instanţă.

Mă dor ochii, mă doare capul şi mă gâdilă nările, din cauza efortului permanent de a nu plânge. Nu mai suport, efectiv.

— EA! rosteşte David triumfător.

— Se vede limpede că e fetiţă, spun eu.

— Aha, deci ştii că ea e Florence, face David, împungând aerul cu degetul, în direcţia mea. Ai înnebunit, da, dar în sinea ta ştii că ea e Florence.

— Oare? mai zic eu vag.

David pare atât de sigur. Mă uit în jurul meu, la faţa fiecăruia. Trei feţe de oameni mari, o feţişoară de copil.

— Ba nu. Nu-i adevărat.

Ies din cameră, fiindcă nu suport să văd cum salopeta fiicei mele este scoasă de pe fiinţa micuţă din port bebe. Aştept afară, lângă salonaş, cu ochii strâns închişi, cu fruntea lipită de tapetul rece de pe hol. Şi am senzaţia că au trecut ceasuri întregi când, într-un final, o aud pe Cheryl strigând ca să se facă auzită peste vacarmul dinăuntru:

— E fetiţă!

Mi-aduc aminte ce-am simţit când am auzit prima oară aceste cuvinte, la ecografie, când sarcina avea douăzeci de săptămâni, şi mi se înmoaie genunchii. *E fetiţă. Vei avea o fiică.* Dar pentru cât timp va fi a mea – nu m-am gândit să întreb. Cât va dura până când cineva o va lua de lângă mine sau mă va îndepărta pe mine de lângă ea? Nimeni nu a spus nimic despre asta.

— Şi are un scutec Pampers Baby Dry, zice David. Acum măcar mă crezi?

— Îmbrăcaţi-o la loc, mă rog eu, de pe hol.

— Alice, unde este carnetul ei de sugar? Întreabă Cheryl pe un ton vioi. Sunt înscrise acolo toate caracteristicile fetiţei – greutate, lungime, orice semne din naştere. Orice nou-născut are aşa ceva, îi spune ea lui Simon. Datele acestea constituie o bază pentru verificarea identităţii. Am şi cântarul în maşină. Mă duc să-l iau.

— Carnetul de sugar e în camera ei, spun eu.

— Îl aduc imediat, zice David. În felul ăsta, vom lămuri lucrurile o dată pentru totdeauna.

Nu prea văd cum. Bebeluşii iau în greutate şi slăbesc tot timpul, în special în primele săptămâni de viaţă. Rămâne argumentul lungimii, presupun. Iată măcar o coordonată fizică unde linia nu poate fi decât crescătoare.

David trece prin dreptul meu pe hol şi îmi aruncă o privire contrariată, ca şi cum nu e sigur, dar *parcă* m-ar cunoaşte de undeva. Aş vrea să îl mângâi, însă deja e prea târziu. Am pornit pe drumuri separate.

— Gata, domnişorico, acum stai cuminte aici, o aud pe Cheryl. N-are rost să ne îmbrăcăm, când imediat va trebui să ne dezbrăcăm din nou, aşa-i? O să ne învelim frumos în păturica asta, ca să ne fie cald şi bine. Dar bagă de seamă, fără prostii, te rog!

„Fără prostii” este expresia generică folosită de Cheryl pentru nevoile fiziologice. Poate că, în viaţa ei profesională, Cheryl s-a confruntat cu situaţii chiar mai dificile decât aceasta. Probabil că uneori are de-a face cu adevărate tragedii. Ştie să-şi păstreze calmul şi simţul practic în cele mai grave împrejurări. Dă, Doamne, să nu trăim şi noi o adevărată tragedie şi fă ca toată oroarea acestor clipe să treacă fără urmă!

David coboară de la etaj cu carnetul de sugar. De data asta, se uită la mine cu un dispreţ suveran. Intru în urma lui în salonaş.

— Florence a fost cântărită ultima oară marţi, spun eu. Avea 3,685 kilograme. Bebeluşul ăsta pare mai voinic.

— Bebeluşul ăsta, bombăne David.

Stă cu spatele spre cameră, privind pe geam. Vocea lui sună de parcă ar veni de undeva de departe. Când se întoarce spre noi, e palid de indignare.

— Foarte bine, atunci. Perfect. Nu voiam să fac asta, dar ţi-ai căutat-o cu tot dinadinsul. Ai de gând să îi povesteşti tu lui *Simon* despre boala ta psihică sau va trebui să-i spun eu?

— Nu fi ridicol, îi zic eu. David, o mai ţii minte pe femeia aceea de la spital? Pe Mandy?

— Alice a făcut un tratament cu Prozac, pentru depresie, timp de aproape un an după moartea părinţilor ei. Totodată, iar aici Cheryl poate confirma afirmaţia mea, în noaptea după ce a născut-o pe Florence, Alice a susţinut că un alt prunc ar fi Florence, un bebeluş oarecare din spital.

Am înlemnit. Este adevărat, însă uitasem aproape complet de acel incident. E atât de stupid şi de irelevant. Nici n-aveam idee măcar că David ştia şi el. În mod cert, eu nu-i spusesem. Pesemne că i-o fi povestit vreuna dintre asistentele medicale, când a venit în vizită a doua zi.

Cheryl apare în uşă, ţinând în braţe cântarul. Îmi dau seama după chipul ei că a auzit ce-a spus David. Cheryl se uită la mine cu un aer distrus. Nu vrea să mă trădeze, însă bunul simţ care o caracterizează îi spune că întâmplarea amintită este, poate, relevantă şi că nu era exclus ca adineauri să se cam fi pripit, când n-a pus la îndoială sănătatea mea mintală şi a avut încredere în judecata mea.

— Eram vlăguită, explic eu. Suferisem o operaţie cezariană, după trei zile de travaliu. Eram atât de sfârşită, încât deliram, la propriu.

— Delirezi şi acum, spune David. Şi, poftim, la ce nenorocire ne-au împins halucinaţiile tale.

— Cheryl s-a oferit să o ia pe Florence, ca să pot dormi, şi am fost de acord. Pe urmă m-am simţit vinovată. Era prima noapte cu fetiţa mea, dar în loc să fi stat cu ea, eu am acceptat să fie luată de lângă mine.

În timp ce povestesc, lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. O parte din fiinţa mea s-a speriat, în noaptea aceea, la gândul că eram cea mai rea mamă din lume. O mamă bună nici nu s-ar fi dezlipit vreo clipă de comoara vie pe care a adus-o pe lume, veghind în permanenţă la binele ei.

— După vreo zece minute eram încă trează, stoarsă de oboseală şi cu un oribil sentiment de culpabilitate; simţeam că înnebunesc de dorul lui Florence, aşa că m-am gândit să

o iau înapoi lângă mine. Am sunat să vină o soră medicală, iar peste câteva secunde a apărut Cheryl, ţinând în braţe un sugar. Am… am crezut că era Florence, dar asta doar fiindcă tot Cheryl fusese cea care plecase cu ea în urmă cu câteva minute. Eram atât de ostenită, încât simţeam că-mi pierd minţile. Nu dormisem deloc de trei zile!

— Şi imediat ce am adus-o pe Florence în salon, Alice şi-a dat seama că făcuse o confuzie, zice Cheryl.

Slavă Domnului! A rămas de partea mea. Simon ştie şi el acest lucru, fiind înclinat să îmi acorde mai multă credibilitate, datorită faptului că mă bucur de sprijinul tacit al moaşei mele. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru ajutorul lui Cheryl.

— Cheryl, tu o ţii minte pe Mandy? întreb eu.

— Trei zile a fost în chinuri groaznice, îi povesteşte David lui Simon. Nici măcar nu era un travaliu propriu-zis, aşa au spus medicii. Chiar şi după ce au pus-o sub perfuzie, tot nu a mers bine. Nimic nu avea efect. Până la urmă, fiind un caz de urgenţă medicală majoră, i-au făcut cezariană, însă nici anestezia nu a avut efectul scontat. Am dreptate? se întoarce el spre mine, cu o privire sfidătoare.

Clatin din cap. Nu.

— Durerile erau atât de cumplite, încât şi-a pierdut cunoştinţa. A ratat partea cea mai frumoasă, atunci când au scos-o pe Florence din pântecele ei. Când şi-a revenit în simţiri, naşterea se încheiase deja. Şi alăptatul a fost un eşec total, iar Alice era disperată din cauza asta. Îşi dorise enorm să o hrănească la sân pe Florence. Nu crezi că, după asemenea nenorociri, orice femeie rămâne traumatizată, domnule inspector? Şi că poate ajunge să sufere un fel de… nu ştiu, nebunie postnatală?

Potrivit spuselor lui David, am rămas atât de şocată din cauza chinurilor facerii, încât nu mai simt în stare nici măcar să mă apăr. Mintea lui David a înregistrat toate faptele, însă nu şi semnificaţia lor reală. Oare chiar atât de negativă să fi fost percepţia lui atunci, cu toate că faţă de mine nu a lăsat să se vadă nimic?

Pentru prima oară, vizualizez mintea lui ca pe un tărâm periculos, unde mi-e frică să mă aventurez. În toţi aceşti ani, am aşteptat să mă lase să pătrund acolo, închipuindu-mi că ştiam sau intuiam configuraţia terenului. Îmi imaginam sentimentul de angoasă şi insecuritate care îşi pusese amprenta asupra sufletului său, ca o consecinţă a faptului că în copilărie fusese privat de figura tatălui, că mai târziu trebuise să stea despărţit de fiul lui, iar apoi suferise trauma

provocată de uciderea Laurei. Îi atribuiam gândurile şi sentimentele pe care le-aş fi avut *eu*, dacă aş fi fost în locul lui.

— În felul acesta nu ajungem nicăieri, oftează Simon. Haide să cântărim copilaşul.

În gând, încep să scriu o depoziţie alternativă, o declaraţie care este cu mult mai adevărată decât aceea pe care am semnat-o în faţa lui Simon:

Numele meu este Alice şi o iubesc pe fiica mea, Florence, mai mult decât viaţa-mi însăşi, mai mult decât toate lucrurile minunate din lume adunate laolaltă. Numele ei întreg este Florence Imogen Fancourt. *Are un căpşor rotund, pe care abia se văd câteva firişoare de păr, ochi de un albastru intens şi o guriţă adorabilă, ca o floricică trandafirie. Degetele şi genele ei sunt surprinzător de lungi. Miroase frumos, a proaspăt, a pudră de talc şi a nou. La urechi, seamănă cu tăticul meu. Când o aplec peste palma mea, ca să ercucteze, umerii ei rotunzi şi fragili se curbează în faţă, iar după sunetul gutural şi nostim pe care îl scoate ai zice că face gargară. Are un fel gingaş de a-şi strânge delicat mânuţele şi picioruşele, ca o balerină, iar plânsul ei nu este niciodată haotic şi sacadat, ca al altor sugari. Florence plânge ca un adult necăjit când are o supărare mare.*

— Patru kilograme, exact.

— Ei, şi? Ce dacă? Asta nu dovedeşte nimic. A mai luat în greutate, atâta tot. E normal pentru un sugar de vârsta ei.

În ziua de vineri, 12 septembrie 2003, Florence s-a născut printr-o operaţie cezariană efectuată de urgenţă la Culver Valley General Hospital. A avut la naştere 3,223 kilograme. Nu a fost un coşmar, cum zice soţul meu, ci cea mai fericită zi din viaţa mea. În timp ce doctorii şi moaşele mă transportau pe targă prin sala de naşteri spre sala de operaţii, l-am auzit pe unul dintre ei strigând către David: „Aduceţi nişte hăinuţe pentru bebeluş." Atunci a fost momentul când m-a frapat că totul se petrecea aievea. Întorcând capul, am izbutit să zăresc fugitiv imaginea lui David răscolind prin geanta cu lucruri, cu care mă internasem în spital. A scos de-acolo un costumaş şi o salopeţică albă, pe care se vedea un model cu ursuleţi şi tigrişori. Winnie the Pooh şi Tiger. I le cumpărase Vivienne. „Primele hăinuţe ale unui copilaş trebuie să fie albe", zicea ea. Ţin minte cum îmi spusesem în gând că fiica mea va purta acele haine. Cât de curând.

— Aţi luat legătura cu cei de la maternitate? întreabă Cheryl. Există o şansă infimă să nu se fi aruncat încă placenta şi cordonul ombilical. În cazul în care le mai găsiţi, aţi putea verifica, prin analize, dacă provin de la acest copilaş. Conform regulamentului, placenta şi cordonul ombilical nu se păstrează mai mult de două zile după naştere, însă, între noi fie vorba, nu se întâmplă întotdeauna aşa. Eu zic să sunaţi imediat, poate aveţi noroc.

— Ei, asta mai lipsea. Ce-i cu farsa asta? Chiar aveţi de gând să…

În timp ce mă împingeau pe targă în sala de operaţii, din difuzoare se auzea o melodie cântată de Cher, în care îi tremură vocea de emoţie. Ţin minte că mi-a plăcut enorm şi am ştiut atunci că pentru mine cântecul acela va rămâne legat întotdeauna de naşterea fetiţei mele. Va fi cântecul meu, al meu şi al copilului meu. Anestezistul a stors dintr-un tub un gel albastru şi l-a întins pe stomacul meu. „N-ar trebui să vi se pară rece", a zis el.

— Nu cred că ar însemna nişte costuri prea mari. Presupun, însă, că va dura un timp până să obţinem rezultatele testelor.

— Vezi! Îi e teamă şi lui să n-aibă necazuri cu şeful, care îl poate acuza că risipeşte banii publici pentru o ţicneală evidentă.

— Vorbiţi şi cu cealaltă femeie din salon, Mandy aceea, despre care a pomenit Alice.

— Prostii! Lăuzele alea nici măcar nu s-au uitat la Florence!

— Domnule Fancourt, nu sunteţi deloc cooperant. Scuzaţi-mă un minut, vă rog!

Mi s-a părut rece.

10

Însemnări din agenda de lucru
a criminalistului Simon Waterhouse
(Extrase scrise în 3/10/03, 7 p.m.)

27/9/03, 11 a.m.

Zona: Secţia de Poliţie din Spilling. Am primit un telefon de la Alice Fancourt (vezi index). A zis că trebuie să discute cu mine de urgenţă, fiindcă are nişte informaţii noi în legătură cu afirmaţia ei că fiica sa a fost răpită şi înlocuită cu o altă fetiţă (dosar nr. NS1035–03-Q). I-am sugerat să o însoţească pe soacra ei, doamna Vivienne Fancourt (vezi index) la secţia de Poliţie, mai târziu în cursul zilei (Vivienne Fancourt a aranjat să vină aici, pentru a i se consemna depoziţia), şi i-am spus că voi sta de vorbă cu ea atunci. Doamna Fancourt a început să plângă şi a zis că voia să discute doar *cu mine, între patru ochi, fără ca soacra şi soţul său, David Fancourt (vezi index), să fie de faţă. M-am consultat cu sergentul meu, DS 326 Charlotte Zailer, care mi-a dat permisiunea să mă întâlnesc şi să vorbesc cu doamna Fancourt. Doamna Fancourt a propus să ne întâlnim la Chompers Café Bar din cadrul clubului de sănătate Waterfront (Saltney Road, Spilling), unde este membră, la ora 2, duminică, 28 septembrie. I-am răspuns că îmi este imposibil şi i-am propus ziua de luni, 29. Doamna Fancourt a început să se agite, spunând că nu poate aştepta atât de mult, dar eu i-am explicat că nu puteam să mă întâlnesc cu ea mai devreme de data comunicată. I-am mai spus că secţia era un loc de întâlnire mai potrivit decât Chompers, însă doamna Fancourt a insistat că dorea să se vadă cu mine într-un cadru „mai puţin oficial şi stresant”.*

Pe urmă, mi-a spus că şi Vivienne Fancourt era membră a clubului Waterfront, însă că aceasta nu se ducea niciodată la Chompers Café Bar, fiindcă în opinia ei localul era „infernal”. Pentru a evita, totuşi, orice risc în eventualitatea în care Vivienne Fancourt ar merge la clubul de sănătate în aceeaşi după-amiază, Alice Fancourt mi-a spus să nu vin prin faţă, pe uşa principală, ci să folosesc intrarea de pe Alder Street. În felul acesta, doamna Fancourt era sigură că, dacă soacra ei ar apărea la club, nu ar avea cum să dea ochii cu mine. I-am spus că mi se

părea un aranjament prea complicat şi, din nou, am rugat-o să vină la poliţie. A refuzat, a devenit isterică şi a zis că, dacă nu vreau să mă întâlnesc cu ea acolo unde mi-a propus, nu îmi va furniza noile informaţii pe care le are. A mai zis că, în mod cert, Vivienne Fancourt nu avea cum să intre la Chompers, fiindcă „din principiu, boicotează acest local".

I-am spus doamnei Fancourt că voiam să cer aprobarea sergentului meu şi că o rog să mă sune peste zece minute. M-am consultat cu DS Zailer şi i-am spus că mă îngrijora caracterul neobişnuit al solicitării doamnei Fancourt, însă sergentul mi-a zis că era preferabil să acceptăm condiţiile puse de doamna Fancourt, pentru a putea obţine acele noi informaţii la care se referise. Doamna Fancourt m-a sunat înapoi peste patru minute şi am stabilit să ne întâlnim la Chompers Café Bar, din complexul Waterfront Health Club, la ora 2, luni, 29 septembrie. După aceea, doamna Fancourt mi-a mai spus că, dacă nu venea la întâlnire până la 2:30, să n-o mai aştept, fiindcă se temea că poate nu va reuşi să plece de-acasă. Mi s-a părut speriată când mi-a spus acest lucru, după care a zis la revedere şi a închis imediat telefonul.

29/9/03, 2 p.m.

Zona: Chompers Café Bar din Waterfront Health Club, Saltney Road 27, Spilling. Ora 2: când am ajuns, Alice Fancourt (vezi index) era deja acolo, aşezată la o masă din zona de nefumători a sălii. Ambianţa la Chompers era următoarea: aglomeraţie, gălăgie, fum, foarte cald. Un zgomot de fond, constând din conversaţii, râsete şi muzică pop răsunând tare de la difuzoarele plasate de jur-împrejurul încăperii. Într-o parte a sălii exista un loc de joacă pentru copii – multe jucării, un bazin cu apă mică, pe care pluteau mingi de plastic, o structură din plastic, cu spaliere pentru căţărat şi o căsuţă din poveşti. Erau acolo pe puţin zece copii, cu vârste cuprinse aproximativ între doi şi şapte ani, jucându-se în această porţiune a sălii.

Când m-am aşezat, doamna Fancourt mi-a zis: „I-ai văzut pe părinţi? Nici măcar nu se uită din când în când la copiii lor, ca să verifice că n-au păţit nimic. Iată nişte oameni care niciodată n-au tremurat, probabil, pentru soarta micuţilor lor." Am ţinut să subliniez că nici n-ar fi avut de ce să se teamă în acea incintă, iar doamna Fancourt mi-a răspuns: „Da, ştiu. Mi-aş dori doar să le pot

spune cât sunt de norocoşi." Mi s-a părut calmă iniţial, dar pe măsură ce vorbea, se ambala din ce în ce mai râu. Mi-a zis că voia să-mi ceară o favoare. M-a rugat să o ajut să dea de urmele tatălui soţului ei (nume necunoscut), despre care nu i se povestise aproape nimic, în afară de faptul că părăsise domiciliul conjugal când David Fancourt avea şase ani şi că de atunci nu păstrase niciun fel de legătură cu fiul său. I-am explicat că eu nu pot întreprinde niciun fel de demers fără permisiunea superiorului meu – sergentul Zailer – care în mod categoric nu mi-ar da voie să îl caut pe tatăl lui David Fancourt, deoarece nu exista niciun motiv de a proceda astfel în cadrul vreuneia dintre investigaţiile noastre curente.

Am întrebat-o de ce dorea să îl găsească pe socrul ei, iar ea mi-a spus: „Vreau să îl întreb de ce a plecat de-acasă, de ce şi-a abandonat fiul. Cât de denaturat trebuie să fii ca tată pentru a face aşa ceva?! De ce nimeni nu pomeneşte vreodată de el? Dar dacă…?" Nu şi-a formulat întrebarea până la capăt, deşi am insistat să o facă. Mi-a zis: „Mă gândeam că, dacă aş avea posibilitatea să vorbesc cu tatăl lui David, poate aş reuşi să îl înţeleg mai bine pe soţul meu." Mi-a povestit că soţul ei, care o „idealizase" efectiv, ajunsese acum să o „demonizeze". „Ştiai că oamenii care în copilărie au fost brutalizaţi şi abuzaţi se comportă adesea astfel? Este o reacţie tipică", mi-a explicat ea.

Doamna Fancourt mi-a mai povestit apoi despre o femeie internată în aceeaşi salon cu ea, la maternitate, cu care dorea să ia legătura. Ştia doar că o chema Mandy, însă nu cunoştea alte detalii despre ea. M-a întrebat dacă nu puteam să o ajut să o găsească pe această femeie. La început, nu prea voia să-mi spună de ce o interesa să intre în contact cu această Mandy, dar după aceea s-a răzgândit brusc: îi povestise lui Mandy unde locuia şi „văzuse în ochii ei" că aceasta recunoscuse descrierea conacului Ulmii (vezi index). Susţinea că i s-ar lua o piatră de pe inimă dacă ar putea să îi facă o vizită lui Mandy şi să se asigure astfel că fetiţa pe care aceasta o creştea era fiica lui Mandy, *nu fiica ei.*

„Iubitul lui Mandy era un tip oribil de agresiv", mi-a povestit doamna Fancourt „Dacă lui Mandy i-a fost teamă că tatăl îi va face vreun rău fetiţei şi, ca să o protejeze, a înlocuit-o cu Florence? Mi-am tot stors creierii, încercând să găsesc motive pentru care cineva ar fi în stare să înlocuiască un bebeluş cu un altul, iar aceasta mi s-a părut singura explicaţie plauzibilă." Doamna Fancourt era

extrem de panicată şi îi venea să plângă atunci când mi-a spus asta. „Ar fi numai din vina mea”, zicea ea. „Eu i-am spus lui Mandy unde locuim.”

Am căutat să o liniştesc pe doamna Fancourt, însă nici n-a vrut să mă asculte, insistând că, deşi nu cunoştea numele iubitului lui Mandy, mi-l putea descrie, oricum. Şi chiar a început să-mi spună cum arăta acest individ, însă am întrerupt-o, explicându-i că era foarte puţin probabil ca sergentul Zailer să-mi dea permisiunea de a mă ocupa de acest aspect. Doamna Fancourt n-a ţinut seamă de remarca mea şi a continuat să-mi descrie personajul amintit. Zicea că iubitul lui Mandy era şaten, însă „precis exista cineva cu părul roşcat în familia lui înţelegi ce vreau să spun? Unul dintre părinţii lui are părul roşcat, sunt absolut sigură, fiindcă doar aşa se explică tenul acela de culoarea fildeşului, cu o tentă un pic gălbuie”.

Pe toată durata întrevederii, doamna Fancourt a vorbit pe tonul acesta ciudat, psihotic şi încrâncenat. Nu avea nicio capacitate de concentrare, sărind de la o idee la alta, vorbind ba despre tatăl soţului ei, ba despre iubitul lui Mandy. Manifesta un fel de obsesie iraţională, legată de ambii indivizi. La un moment dat, a constatat că nu avea la ea telefonul mobil şi s-a enervat teribil, susţinând că i-l „confiscase” soţul ei. M-a îngrijorat starea ei psihică şi i-am recomandat să consulte un medic.

11

Vineri, 26 septembrie 2003

M-am oprit în uşa dormitorului nostru. David este lungit pe pat. Nu se uită la mine. Din când în când, realitatea crâncenă a situaţiei noastre mă frapează din nou, de parcă aş resimţi şocul pentru prima oară: frica insuportabilă, posibilitatea ca totul să nu se termine cu bine. Tremur din toate mădularele şi trebuie să fac un efort ca să nu se observe.

— Vrei să dorm în altă cameră? întreb eu.

Ridică din umeri. Aştept. După vreo zece secunde, când vede că nu m-am clintit din loc, spune:

— Nu. Hai să nu facem ca lucrurile să pară mai anormale decât au ajuns deja.

Se gândeşte s-o menajeze pe Vivienne, sperând să-i poată prezenta cele întâmplate drept un incident minor: „Se poartă prosteşte, mamă, pe cuvânt. Îi trece ei, cât ai bate din palme, o să vezi.” Ne vine greu amândurora să ne gândim la îngrijorarea şi amărăciunea pe care i le-am provocat, negreşit, cu veştile noastre. A fost o vreme când credeam că atâta timp cât Vivienne e fericită, şi eu, ca membră a cercului ei interior, aş fi ferită de orice rele. Reversul acestei iluzii – spaima că, dacă Vivienne este nemulţumită, lumea se va sfârşi – s-a dovedit mai dificil de risipit.

Răsuflu uşurată de faptul că David nu vrea să mă izgonească. Poate, când o să mă bag în pat, o să mă sărute, ca de obicei, şi o să-mi spună noapte bună. Capăt un pic de curaj, oricum suficient cât să spun:

— David, nu e prea târziu. Ştiu că îţi vine greu să baţi în retragere după ceea ce ai spus, dar trebuie să accepţi ca poliţia să o caute pe Florence. Trebuie, crede-mă! Iar singura modalitate este să recunoşti în faţa lor că eu am dreptate – şi atunci vor demara imediat investigaţiile.

Încerc să păstrez un ton egal, raţional. Pe David îl sperie întotdeauna manifestările unor sentimente nestăpânite. Nu vreau să îl îndepărtez şi mai mult de mine.

— Aş putea să-ţi spun şi eu acelaşi lucru, remarcă el, cu glasul tern. Nu e prea târziu să renunţi la şarada asta ridicolă!

— Ştii bine că nu-i aşa. Te rog, David! Nu te gândeşti la cealaltă mamă, mama copilaşului din maternitate? Nu te gândeşti ce e în sufletul ei? Plânge după fiica ei, la fel de

mult cum plâng şi eu de dorul lui Florence. Chiar nu-ţi pasă deloc?

— Cealaltă mamă? repetă el, pe un ton sarcastic. Ah, aceea. Nu, mă doare-n cot de ea. Şi ştii de ce? Fiindcă în ecuaţia asta nu există nicio altă mamă.

Mă gândesc la Mandy, de la spital. Cum ar trata-o iubitul ei în această situaţie? N-am discutat cu ea decât o singură dată, de fapt. Mi-a povestit că stăteau într-o garsonieră şi că nu ştia cum vor rezolva problema lipsei de spaţiu, acum când aveau şi fetiţa. „Ştii cât de urâcioşi pot fi bărbaţi dacă le strici somnul", ofta ea. M-am simţit groaznic când m-a întrebat în ce condiţii locuim. N-am vrut să mint, aşa că a trebuit să mărturisesc că stau într-o casă mare, deşi am subliniat clar că nu era proprietatea mea.

— David, o mai ţii minte pe Mandy, care era în acelaşi salon cu mine, la maternitate? îl întreb eu şi îl ating uşor pe braţ, dar se smuceşte de lângă mine. I-am spus unde locuim. Ştia casa, insist eu, cu glasul deja tremurând. În fine, mi-a zis că văzuse conacul, ştia pe ce şosea se află.

— Nu ştiu cum de nu ţi-e ruşine, rosteşte el, cu voce joasă. Da, o ţin minte pe Mandy. Ne-a fost milă de ea. Ce vrei să insinuezi, că ea a furat-o pe Florence? exclamă el, scuturând din cap. Nu ştiu cum de poţi avea atâta tupeu.

Îmi dau seama că este prea târziu. David a încercat să mă convingă raţional să îmi schimb părerea, mai devreme, în această după-amiază, dar eu m-am încuiat în dormitor şi l-am ignorat. Atitudinea mea i-a provocat o traumă insuportabilă. Eu sunt persoana care a introdus panica şi incertitudinea în viaţa lui. Eu sunt sursa tuturor necazurilor lui.

David se întoarce cu faţa spre mine.

— Astăzi, mai devreme, am crezut că ai înnebunit, că te-ai îmbolnăvit, şopteşte el, Dar nu-i adevărat, aşa-i? Eşti la fel de sănătoasă la cap ca mine.

— Da! strig eu.

Mă podidesc lacrimile şi răsuflu uşurată, lăsând umerii moi.

— Atunci înseamnă că eşti malefică, se răsteşte el, cu chipul împietrit de animozitate, şi îmi întoarce spatele. Eşti o mincinoasă.

Mintea mea se răzvrăteşte, incapabilă să accepte ceea ce tocmai a auzit. Cum poate David să mă facă *malefică?* El, care mă iubeşte, ştiu că mă iubeşte. E imposibil să nu mă iubească. Chiar şi acum, după lucrurile cumplite pe care le-a spus astăzi, eu tot nu pot să-mi scot din cap toate lucrurile

frumoase pe care le-a făcut, toate zâmbetele lui, toată sărutările şi vorbele lui dulci. Cum poate fi atât de uşor pentru el să se întoarcă împotriva mea?

— Mă duc să-mi schimb hainele, spun încetişor, trăgându-mi pijamaua de sub pernă.

Eu şi David nu obişnuim să ne dezbrăcăm unul de faţă cu celălalt. Când facem dragoste, rămânem întotdeauna parţial îmbrăcaţi şi stingem lumina. Sfiiciunea aceasta mi s-a părut ceva ciudat la David, când am fost prima oară împreună. Pe urmă, m-a fascinat ideea că se poartă ca un om de modă veche şi am considerat că era o dovadă de mare rafinament din partea lui. Nu mai avusesem niciodată o relaţie cu o persoană din lumea bună. N-am ştiut, până ca David să-mi spună că laptele se serveşte într-o carafă, iar untul se pune pe o farfurioară specială. Acasă, la părinţii mei, era ceva normal ca sticlele de lapte să stea direct pe masa mare de lemn, în bucătărie, unde obişnuiam să mâncăm, indiferent de oră sau ocazie.

David se dă jos din pat. Nici nu apuc să mă întreb ce urmăreşte, că a şi trântit uşa. Se reazemă cu spatele de ea, fără să spună nimic, şi se uită la mine cu o privire inexpresivă.

— Voiam să mă duc la baie, ca să mă pregătesc pentru culcare, spun eu din nou.

Clatină din cap, fără să se mişte din loc.

— David, am nevoie să merg la toaletă, mă văd eu forţată să spun.

Fizic vorbind, n-am cum să-l dau la o parte din drum, fiind cu mult mai puternic decât mine.

Se uită la mine, pe urmă la pijamaua din mâna mea, apoi din nou la mine, dându-mi limpede de înţeles ce anume aşteaptă. Nu văd cum m-aş putea eschiva, mai ales că simt nevoia imperioasă de a merge la toaletă. Numărând în gând până la zece, încep să mă dezbrac. Mă întorc un pic într-o parte ca să nu mă poată vedea goală, fiindcă mă simt cumva pângărită, de parcă mi s-ar fi poruncit să mă despoi în faţa unui străin, însă David nu ezită să îşi schimbe poziţia, lungind gâtul ca nu cumva să-i scape ceva din spectacol. Şi rânjeşte batjocoritor.

Nici dacă mi-ar fi tras un pumn în faţă nu m-aş fi simţit mai umilită.

Când am terminat să îmi pun pijamaua, mă uit la el din nou. Pe chipul lui îndârjit se citeşte satisfacţia triumfului. Încuviinţând din cap, se trage la o parte, lăsându-mă să ies din cameră. Încui disperată uşa de la baie şi mă reped spre

vasul de toaletă, unde vomit convulsiv. Nu frica mi-a întors stomacul pe dos, ci şocul suferit adineauri. Individul acela flegmatic şi necruţător din dormitor nu are nimic în comun cu David, soţul meu, aşa cum îl ştiam eu. Nu, nu poate fi *acela* omul care a scris, pe prima felicitare de ziua mea pe care mi-a trimis-o: „Tu eşti măsura visurilor mele". Ulterior, am descoperit absolut întâmplător că era vorba despre un vers dintr-un text al unui cântec al formaţiei irlandeze The Pogues. David a zâmbit strâmb când i-am spus că ştiam. „Normal, doar nu te aşteptai să-ţi scriu poezii de dragoste?" a zis el. „Eu creez programe de calculator, Alice. Pot «cuceri» cu ele orice laptop, dar nu şi femei. Shane McGowan se pricepe mult mai bine la vorbe de amor, crede-mă", a râs el. Întotdeauna a ştiut să mă facă să râd.

Nu pot să cred că David a avut un comportament de om raţional când m-a obligat să mă dezbrac în faţa lui. A păţit ceva la cap, probabil, ca atunci când îţi filează o lampă. Se poartă cumplit în momentele de criză tensionată. Este o reacţie tipică pentru persoanele care nu ştiu să vorbească despre stările lor sufleteşti.

Nu pot risca să îl provoc din nou, aşa că mă întorc în dormitor şi mă strecor încetişor sub plapumă. David stă lungit cu spatele la mine, pe cealaltă parte a patului. Adorm repede, afundându-mă într-un somn greu şi agitat, cu vise zbuciumate şi tulburătoare, de parcă aş conduce prin infern, cu o viteză ameţitoare. O visez pe Florence, plângând abandonată, iar eu nu mă pot duce la ea, fiindcă nu ştiu unde este. O visez pe Laura, zăcând pe aleea dintre Ulmi şi şosea, muribundă, încercând să-şi smulgă cuţitul din piept.

Aud un fel de bătaie ritmică. Un ticăit. Mă ridic în capul oaselor, buimacă, neştiind dacă sunt trează sau dorm. David nu mai e în pat. O fracţiune de secundă, încremenesc îngrozită. Eu sunt cea abandonată, eu sunt cea înjunghiată, eu sunt cea care zace în beznă. Pe urmă, mă dezmeticesc şi grozăvia realităţii îmi năpădeşte nemilos conştiinţa. Florence. O vreau pe Florence. O pâclă deasă mi-a umplut parcă plămânii, răsuflarea mi s-a înţepenit în gâtlej. De atâta amar, nici să plâng nu pot.

Mă uit la ceas. Aproape cinci. Mă furişez până spre ieşirea din dormitor şi crăp uşa încetişor, căznindu-mă să nu fac zgomot. Uşa de la camera copilului este întredeschisă şi o fâşie liniştitoare de lumină galbenă s-a revărsat pe carpeta de pe palier. Aud vocea lui David şoptind, dar nu reuşesc să desluşesc ce spune. Măcinată de indignare şi amărăciune,

puţin lipseşte să nu urlu, dându-mă de gol. E dreptul meu să fiu în camera aceea, în loc să dârdâi pe palier, ca o intrusă.

Dar nu-i bine nici aşa. În camera copilului n-ar trebui să fie nimeni, cel puţin deocamdată. Florence ar trebui să doarmă în pătuţul ei, lângă patul meu. Eu aşa am vrut, însă Vivienne a obiectat, ca de obicei, respingând „aceste idei moderne". „Un copilaş trebuie să doarmă în pătuţul din camera lui, încă din ziua în care vine pe lume", a zis ea cu fermitate. David a fost de-acord, aşa că am cedat şi eu.

De fapt, cât timp am fost însărcinată a trebuit mereu să tot cedez. De fiecare dată când David a sprijinit opiniile mamei lui, mi-am călcat pe mândrie şi n-am lăsat să se vadă cât de mult suferam din cauză că nu aveam niciun cuvânt de spus atunci când se luau decizii importante referitoare la copilul meu. Ştiam cât de greu îi era lui David să o contrazică pe Vivienne; îi era atât de devotat ca fiu. Întotdeauna am considerat că atitudinea lui merita toată admiraţia. Pe dinafară, păream probabil cuminţenia întruchipată, în timp ce pe dinăuntru clocoteam de o revoltă nemărturisită. Şi, în mod ciudat, nu mă deranja această pasivitate a mea, ştiind că era doar o stare trecătoare. Am avut mereu senzaţia că mă odihneam cumva, adunându-mi puterile. Florence era fiica mea, nu a lui Vivienne, iar la momentul oportun aveam să-mi impun punctul de vedere.

Uneori, mă cuprinde un fel de milă faţă de Vivienne, ca şi cum ştiu că aş fi trădat-o, începând să-mi impun personalitatea. Şi asta cu atât mai mult cu cât ceea ce mi-a plăcut iniţial la ea a fost exact faptul că era o fire autoritară şi dominatoare. Mi-am dorit să fie soacra mea, la fel de mult cum mi-am dorit ca David să fie soţul meu.

Simţind că respiraţia şi bătăile inimii mele făceau parcă mai multă gălăgie decât o întreagă fanfară, m-am îndreptat în vârful picioarelor spre camera lui Florence, oprindu-mă însă în clipa în care am putut auzi clar ce spunea David. „Bravo, ce fetiţă cuminte", zicea el. „Ai păpat 115 miligrame, ca să creşti mare şi voinică. Bravo, micuţo. Bravo, păpuşă." Iar i-a spus „păpuşă". Un zgomot din buze, ca un pupat. „Aşa, să-ţi pun un scutecel nou." Remarc că nu i-a zis „să-ţi pună *tăticul*…", ci a vorbit la persoana întâi. Neapărat, să nu uit să-i semnalez lui Simon Waterhouse acest detaliu. Ştiu că nu contează ca dovadă în anchetă, însă informaţia îl poate ajuta să îşi formeze o opinie. În ultimele două săptămâni, când vorbea cu Florence, David se referea la el însuşi doar la persoana a treia – „tăticul". O iau la fugă înapoi pe palier, nemaipăsându-mi dacă mă aude, şi mă

arunc pe pat. Deznădejdea din adâncul sufletului mă face să plâng cu lacrimi fierbinţi. Sunetul acelui sărut m-a terminat efectiv.

Mi-e dor să-mi sărut fetiţa. Tânjesc să-mi îmbrăţişez şi să-mi sărut părinţii, dar ştiu că nu voi mai putea face asta niciodată. Simt că nu mai suport. Ce mult mi-aş dori să îi văd din nou lângă mine, învelindu-mă drăgăstos seara la culcare, spunându-mi că n-a fost decât un coşmar urât, iar mâine-dimineaţă totul va fi bine din nou.

Când eram mică, exista un întreg ritual seara, înainte de a le spune noapte bună părinţilor mei. Întâi, tata îmi citea o poveste, pe urmă mama venea sus, în camera mea, şi îmi cânta, de obicei trei sau patru melodii. Oricât de multe mi-ar fi cântat, eu întotdeauna mai ceream încă o melodie, iar mama îmi făcea mereu pe plac. *Bye-Bye Blackbird, Second-Hand Rose, The Sunny Side of the Street* – la toate cântecele eu ştiam cuvintele pe de rost. După secvenţa muzicală, tata venea înapoi pentru „finală" – conversaţia noastră la ceas de taină, partea care îmi plăcea cel mai mult. Întotdeauna mă lăsa pe mine să aleg despre ce să vorbim şi, odată stabilit subiectul, îi puneam toate întrebările care îmi treceau prin minte, orice, numai să îl fac să rămână acolo cât mai mult cu putinţă.

Pesemne că aveam vreo patru sau cinci ani, pe atunci. David avea şase ani când tatăl lui a plecat de-acasă. Nici nu cunosc măcar numele socrului meu şi nu-mi dau seama de ce am senzaţia că nu pot întreba pe nimeni. Toate serile acelea din copilărie, când amânam momentul de a mă culca, descosându-l pe tata în fel şi chip. Toate întrebările pe care le pun pacienţilor mei, pentru a încerca să stabilesc tratamentul care li se potriveşte cel mai bine. Altfel spus, este în firea mea să pun întrebări. Doar David mă face să simt că nu am voie. Reacţionează de parcă aş fi grosolană sau băgăreaţă, dacă i se pare cumva că aş încerca să descifrez vreo trăsătură ascunsă a persoanei lui. „Ce-i chestia asta, parcă am fi la inchiziţie?" zice el. Sau: „Obiectez, Onorată Instanţă. Apărarea intimidează martorul." După care râde şi iese din cameră, ca să-mi fie limpede că discuţia s-a încheiat. Am considerat că această tendinţă de disimulare îşi are originea în nişte suferinţe din trecut şi, în consecinţă, m-am arătat conciliantă.

Devenit deja un obicei, mi-e greu să mă dezbar de el. Chiar şi în seara asta, nu pot să nu mă blamez pe mine însămi pentru comportamentul lui. L-am lăsat întotdeauna să creadă că aş fi în stare să fac orice pentru el, iar acum

constată că nu este adevărat. Nu voi spune că fetiţa din casa aceasta este Florence, nici măcar de dragul lui. Nu am vrut să-l dezamăgesc, dar aşa s-a întâmplat. Unele situaţii sunt imposibil de prevăzut.

Se aude un huruit înfundat. Un automobil. Vivienne şi Felix. Ăsta a fost zgomotul care m-a trezit din somn? Mă dau jos din pat şi mă duc la fereastră. Bâjbâi după lanţul auriu. Nicio draperie din casa lui Vivienne nu poate fi trasă uşor la o parte. După câteva tatonări nereuşite, izbutesc să smucesc de lanţ în direcţia corectă şi, în mod miraculos, perdelele alunecă frumos spre părţile laterale ale geamurilor. Luminile farurilor de la Mercedesul soacrei mele se alungesc peste alee, decupând parcă două bare alb-aurii pe solul strălucitor. Există o lampă şi pe zidul hambarului, de unde se revarsă o lumină oranj difuză, peste cea mai mare parte a terenului dintre casă şi şosea. A fost montată după moartea Laurei. Până atunci, la această oră din noapte n-ai fi putut vedea nimic în întunericul din jur.

Caut cu mâna lanţul cu care se trag perdelele la loc, fiindcă nu vreau ca Vivienne să vadă că m-am trezit. Inima îmi bubuie în piept. Repede, repede. Nu sunt încă pregătită să dau ochii cu ea. Perdelele acoperă geamul glisând lin, iar la mijloc rămâne doar o mică fantă, prin care o pot zări pe Vivienne. Pare supărată. Poartă nişte pantaloni cu dungă, de culoare închisă, iar pe deasupra, mantoul ei din stofă neagră. Se holbează la casă, cu un aer apatic, timp de câteva secunde, ca o femeie care pune la cale vreun omor, după care întinde mâna înspre Felix. Apoi pornesc amândoi pe alee, păşind băţoşi şi hotărâţi; Vivienne trage în urma ei o valiză mare pe rotile. Înaintează aşa, fără să-şi vorbească. Nici n-ai zice că tocmai s-au întors dintr-o vacanţă frumoasă în Florida.

Simt în ceafă răsuflarea lui David.

— Ai toate motivele să fii speriată, şuieră el.

Îmi stă inima în loc şi mă clatin pe picioare. Eram atât de concentrată asupra lui Vivienne, încât nici nu l-am auzit când a intrat.

— Îşi va da seama imediat ce teatru prost joci.

Câte speranţe şi-o fi făcut, probabil, până în ultima clipă, că îmi voi retracta cuvintele şi îmi voi cere iertare pentru nebunia mea dinainte, dându-i posibilitatea astfel să o întâmpine pe Vivienne pe un ton liniştitor: „Nu-ţi mai face griji! N-a fost decât ceva trecător!”

Încearcă să mă sperie, fiindcă el însuşi e speriat.

Şi reuşeşte. Îmi vine să îl sun pe Simon Waterhouse, să urlu în receptor, chemându-l să mă salveze. Mi-aş dori să mă ascund în braţele lui şi să-l aud spunând că eu şi Florence nu vom păţi nimic, mulţumită ajutorului său. Am devenit prototipul pacientului din orice manual de psihoterapie. Disperată, incapabilă să fac faţă cerinţei de a mă comporta ca un adult responsabil, am plăsmuit ceea ce în psihologie se numeşte un triunghi dramatic, distribuindu-mă pe mine în rolul victimei. David este persecutorul meu, iar Simon – salvatorul.

Uşa de la intrare se deschide cu un zgomot sec şi se închide cu o bufnitură. Vivienne a venit acasă.

12

3/10/03 9 p.m.

— N-am spus *nu* categoric. Nu ştiu deocamdată. Voi face tot posibilul, zice Simon, înfrânându-şi impulsul de a se răsti: „Dar n-am mai vorbit deja o dată astăzi? S-a întâmplat ceva important de atunci?”.

Era mai simplu când mama lui mergea la serviciu. Pe atunci nu îl suna atât de des.

— Dar când o să ştii?

— Habar n-am. Depinde de treaba de la slujbă. Ştii bine ce fel de muncă am.

Ştia pe naiba! N-avea nici cea mai mică idee. În mintea ei, dejunul de duminică era mai important.

— Şi ce-ai mai făcut? întrebă Kathleen Waterhouse.

Simon parcă o vedea aievea, cu receptorul îndesat peste ureche, ca şi cum ar fi vrut să şi-l vâre în cap. Se temea că, dacă nu apăsa suficient de tare, s-ar întrerupe legătura telefonică şi nu ar mai putea vorbi cu fiul ei. După încheierea convorbirii, întotdeauna avea urechea roşie şi amorţită.

— Nimic special.

Ar fi spus la fel şi dacă ar fi câştigat la loto în acea dimineaţă sau ar fi fost invitat să piloteze următoarea navetă spaţială. Teoretic, îşi dorea ca discuţiile cu mama lui să fie relaxate şi plăcute. Îşi imagina adesea lucrurile pe care ar fi putut să i le spună, bancurile sau anecdotele pe care să i le relateze când aveau să vorbească data viitoare, însă toate cuvintele îi mureau pe limbă în clipa în care auzea vocea timidă rostind în receptor: „Alo, bună, scumpule. Mama la telefon.” Atunci, invariabil îşi amintea că exista un scenariu la care nu putea renunţa niciodată, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit. Şi tot atunci spunea automat: „Bună, mamă. Ce mai faci?” şi se resemna la gândul unei noi ciondăneli pe tema disponibilităţii lui de a veni la prânzul de duminică, săptămâna asta, săptămâna viitoare, în orice săptămână, fir-ar să fie.

— Ai vreo noutate? venea din reflex întrebarea lui.

Şi nu exista ca maică-sa să nu aibă ce să-i răspundă:

— M-am întâlnit cu Beryl Peach astăzi, la spălătoria de rufe.

— Oh, da, bine.

— Kevin stă acasă o vreme. Vezi, poate vrea să vă mai întâlniţi şi voi.

— Probabil că o să fiu cam ocupat.

Kevin Peach fusese prieten cu Simon, când erau în şcoală. Pentru scurt timp. Până când Simon se săturase să fie mascota, prototipul „măscăriciului obraznic" al găştii lui Peach. Acestuia şi amicilor lui le plăcea să îl vadă sărind la bătaie fără niciun motiv şi îl aţâţau să agaţe fete care nu erau de nasul lui. Copiau cu neruşinare notiţele scrise cu grijă de el şi aveau, totuşi, tupeul de a-l blama, atunci când nu obţineau, ca el, nota maximă la examene. Nu, mersi. Simon avea o altă viaţă socială acum, la localul The Brown Cow după orele de serviciu, împreună cu Charlie, Sellers, Gibbs şi alţii. Relaţiile de amiciţie în cadrul secţiei de poliţie rămâneau cumva superficiale, limitându-se la flecăreli pe teme de serviciu. Nu şi în cazul lui Charlie, care încerca permanent să treacă dincolo de aspectul formal, să obţină mai mult de la el şi i se bage în suflet. Charlie voia mereu să afle mai mult despre el.

— Când ne vedem, atunci, dacă nu duminică? întrebă Kathleen Waterhouse.

— Nu ştiu, mamă.

În niciun caz, pană nu o găsesc pe Alice. Simon nu suporta ideea de a se întâlni cu părinţii lui atunci când era tulburat şi neliniştit. Compania lor, atmosfera sufocantă din casa unde crescuse şi care nu se schimbase deloc de peste treizeci de ani, riscau să transforme o banală indispoziţie în cea mai ucigătoare amărăciune. Săracii de ei; nu era vina lor. Se bucurau întotdeauna atât de mult să-l vadă.

— Hai mai bine să mai aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă până duminică, da? spuse el.

Suna cineva la uşă. Simon încremeni, rugându-se în gând ca maică-sa să nu fi auzit soneria. Altminteri, l-ar bombarda cu întrebări: cine a venit la tine? Păi, oare cine o fi? Unde s-a mai pomenit să vii în vizită neanunţat, seara la ora nouă? Care dintre cunoştinţele lui Simon ar fi în stare de aşa ceva? Spontaneitatea o înfricoşa pe Kathleen Waterhouse. Lui Simon îi trebuia o mare putere de voinţă şi autosugestie pentru a nu semăna cu ea. Ignoră sunetul soneriei de la uşă, sperând ca musafirul nepoftit să se lase păgubaş şi să plece.

— Şi casa cum mai e? întrebă maică-sa.

Se interesa de starea casei, de fiecare dată când suna, de parcă ar fi fost un animal de companie sau un copilaş.

— Mamă, am treabă, nu mai pot vorbi. Casa e bine. E grozavă.

— Dar ce treabă ai?

— Am treabă, pur şi simplu, bine? Te sun mâine.

— Bine, dragă. La revedere! Doamne ajută! Vorbim mai târziu.

Mai târziu? Simon scrâşni din dinţi. Spera că fusese doar o figură de stil şi că maică-sa nu intenţiona să îl mai sune o dată în seara aceea. Se detesta în sinea lui pentru laşitatea şi neputinţa de a-i cere să nu îi mai dea telefon atât de des. Era o rugăminte rezonabilă. De ce nu era în stare să-i spună?

Casa, fir-ar ea să fie, era în regulă. Inserată, zid în zid, într-un şir de construcţii identice, toate cu câte două camere sus şi două camere jos, pe o fundătură de lângă parc, casa era la cinci minute de mers pe jos faţă de locuinţa părinţilor lui. Încăperile aveau mult şarm, dar nu prea mult spaţiu, ceea ce putea fi un inconvenient pentru un individ înalt ca el, deşi iniţial nici nu se gândise la asta. Acum, se obişnuise acolo, mai ales că nu i se părea cine ştie ce greutate să-şi vâre capul între umeri atunci când trecea dintr-o cameră în alta.

Proprietăţile imobiliare ajunseseră la nişte preţuri ridicol de mari când cumpărase el casa în urmă cu trei ani, iar achitarea ipotecii, în fiecare lună, continua să fie o povară pentru bugetul lui. Maică-sa nu vrusese ca Simon să plece de-acasă şi nici acum nu înţelegea de ce fiul ei simţise nevoia să stea singur. Ar fi suferit enorm dacă Simon s-ar fi mutat mult mai departe. În felul acesta, însă, reuşise să o consoleze spunându-i: „Vezi? Stau imediat după colţ, nu va fi nicio schimbare”. *Schimbare*, ce noţiune oribilă!

Soneria ţârâia din nou. Mergând pe hol, spre uşă, auzi glasul lui Charlie, strigând glumeţ:

— Dă-mi drumul înăuntru şi nu mai face pe pustnicul, ce naiba!

Simon se uită la ceas, întrebându-se oare cât avea de gând Charlie să stea pe capul lui. Apoi îi deschise.

— Fir-ar să fie de treabă, linişteşte-te omule odată, zise Charlie şi intră, făcându-şi loc pe lângă el, cu un pachet maro în mână.

Fără să mai aştepte vreo invitaţie, se duse direct în salonaş, îşi scoase mantoul şi luă loc.

— Am trecut doar ca să-ţi aduc asta.

Şi împinse spre Simon plicul gros.

— Ce-i asta?

— Antrax, se strâmbă ea. Simon, e o carte, ce naibii, nu vezi? Doar o carte. Nu trebuie să te panichezi. Îmi pare rău că nu te-am sunat înainte, dar am fost la cârciumă cu Olivia, care mi-a dat asta. N-a avut timp să stea prea mult, aşa că

m-am gândit să dau o fugă până la tine ca să ţi-o aduc, pentru mama ta.

Simon desfăcu plicul şi văzu o carte cu coperte moi, complet albe, pe care scria: *Cu orice risc* de Shelagh Montgomery, scriitoarea preferată a mamei lui. Sub numele autoarei, cu litere negre de tipar erau cuvintele: „Exemplar necorectat". Olivia, sora lui Charlie, era ziaristă şi scria multe recenzii de carte. Simon citise doar câteva dintre articolele ei, dar toate i se păruseră de o duritate gratuită.

— Asta înseamnă că romanul nu a fost încă publicat?

— Exact.

— Ce plăcere o să-i facă maică-mii! Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie. Citeşte primul paragraf şi te vei lămuri că e una dintre cele mai proaste cărţi care s-au scris vreodată.

Charlie părea jenată, cum i se întâmpla întotdeauna când era surprinsă în postura de persoană amabilă şi binevoitoare. Îi oferea adesea cărţi primite de la Olivia, unele pentru el, altele pentru maică-sa, depinde dacă era vorba despre literatură serioasă sau dulcegării romanţioase. De fiecare dată persifla cartea necruţător, ţinând să-şi ascundă gestul de afecţiune sub o spoială de sarcasm. Se purta de parcă i-ar fi fost ruşine să îşi arate calităţile.

— Văd că tot nu te-ai învrednicit să redecorezi prin casă, remarcă ea, privind dezaprobator prin cameră. Cine nu ştie ar zice că aici locuieşte o babetă de nouăj' de ani. De ce nu dai o zugrăveală peste tapetul ăla hidos? Şi bibelourile alea! Simon, eşti un bărbat tânăr. Cum să stai cu nişte câini de porţelan pe poliţa căminului? E oribil.

Câinii îi primise în dar de la părinţii lui, ca să îi ţină de urât în noua casă. Simon îi era recunoscător pentru carte, aşa că se străduia să nu-şi arate enervarea. El şi Charlie erau atât de diferiţi, încât părea o minune faptul că reuşeau să comunice unul cu celălalt. Lui Simon nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să facă vreun comentariu despre locuinţa altcuiva, pe când Charlie părea să provină dintr-o lume în care bădărănia trecea drept semn de afecţiune sufletească. Uneori, o mai aducea pe Olivia la The Brown Cow, iar Simon rămânea stupefiat de felul în care se împroşcau cu insulte una pe cealaltă: „ţicnita dracului", „căţea turbată şi rea", „pocitanie", „proastă cu spume" – cele două surori îşi aruncau frecvent diverse înjurături, de parcă şi-ar fi făcut cele mai frumoase complimente, îşi ridiculizau hainele şi comportamentul. De fiecare dată când le vedea împreună, Simon se bucura în sinea lui că el fusese singur la părinţi.

În lumea lui Charlie, nu era o necuviinţă dacă treceai în vizită pe la cineva seara, fără să fi anunţat, ca să aduci o carte, ceea ce ai fi putut amâna negreşit pentru a doua zi, la serviciu.

— M-ai întrebat de ce Laura Cryer era singură când a plecat de la Ulmi? spuse ea, luând o ediţie din *Moby Dick* de pe braţul unui fotoliu şi răsfoind-o în timp ce vorbea. Am căutat în dosare. Trecuse ca să aducă păturica preferată a fiului ei. Uitase să i-o pună în bagaj. Vivienne Fancourt avea grijă de el în seara aceea. Laura urma să iasă în oraş, la un club.

— La un club?

Lui Simon nu-i stătea mintea la serviciu, aşa că i-a trebuit un pic de timp ca să se poată concentra. Căuta încă soluţii de a scăpa mai repede de Charlie, ca să poată citi liniştit din cartea lui. Observă că şefa lui tocmai închisese la loc romanul, fără să se sinchisească să-i pună semnul la loc, între pagini. Din nou, îşi înăbuşi iritarea.

— Da, ştii şi tu, un loc unde tinerii se duc să se distreze. Cryer era aproape celibatară, aşteptând doar pronunţarea divorţului.

— Poate că îşi găsise pe altcineva, iar Fancourt era gelos.

— Nu, nu-şi găsise pe nimeni. Prietenii spuneau că era dornică de un partener, fiindcă se simţea foarte singură, zise Charlie, pe un ton cumva agresiv.

Simon se simţea contrariat, ca şi cum toate circumstanţele ar fi uneltit înadins pentru a-l proteja pe David Fancourt. Nu se putea ca omul acesta să nu aibă nicio culpă, chiar dacă nu se făcea vinovat de omucidere. Deşi, probabil, despre omucidere era vorba. Dispariţia lui Alice şi moartea Laurei constituiau două incidente corelate într-un fel, Simon putea paria pe orice.

— Te-ar deranja dacă i-aş face o vizită lui Darryl Beer la Brimley?

Charlie mârâi nemulţumită:

— Da, bineînţeles că m-ar deranja, ce naiba?! Nu văd de ce vrei asta? Simon, încearcă să te abţii de la… aiurelile astea şi nu mai devia de la anchetă.

— Doar dacă nu se dovedesc absolut adevărate, asta vrei să spui?

— Da, exact. Numai că acum nu suntem într-o asemenea situaţie. Acum suntem în situaţia în care tu trebuie să recunoşti că te înşeli şi să mergi mai departe.

— Zău? Şi, mă rog, tu de ce n-ai făcut niciodată aşa? Fiindcă ştii prea bine că ai aceeaşi doză de încăpăţânare ca

mine. Faptul că spui un lucru nu înseamnă că acel lucru este şi adevărat. Or, tu asta faci mereu!

— Ce anume, mai exact?

— Încerci să faci din opinia ta personală un fel de lege morală universală!

Charlie păru să se replieze. Peste câteva secunde, spuse:

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce mă tratezi atât de mizerabil, când de cele mai multe ori eu sunt efectiv drăguţă cu tine?

Simon îşi ţinea capul în jos şi ochii pironiţi spre mâini. Mda, sigur că se întrebase şi el.

— Nu este opinia mea personală, continuă ea, pe un ton stăpânit. Este ceea ce a mărturisit Beer. Este concluzia analizei ADN-ului. Singura persoană de-aici cu opinii false şi neîntemeiate eşti tu! Darryl Beer a ucis-o pe Laura Cryer, clar? Poţi să mă crezi pe cuvânt. Iar cazul acela nu are nimic de-a face cu *acesta,* cu Alice şi Florence Fancourt.

Simon mişcă înţelegător din cap.

— N-am vrut să te supăr, zise el.

— Vasăzică, te-ai îndrăgostit de ea? De Alice? întrebă Charlie, cu un aer aproape speriat.

Simon îşi dădu seama imediat că, de fapt, acesta era adevăratul scop al vizitei ei. Charlie vrusese – simţise nevoia, probabil – să îi pună această întrebare.

Ce oribil! Cu ce drept îşi permitea ea să-l întrebe asta? Numai urmele vagi ale unei culpabilităţi mai vechi îl opreau să nu îi ceară să plece, culpabilitate din cauză că nu era capabil de sentimentele pe care ea le aştepta de la el.

Charlie era singura femeie care se ţinuse vreodată de capul lui Simon. Începuse să se dea la el încă din ziua în care Simon intrase în perioada de probă la Secţia de Investigaţii Criminale. Iniţial, crezuse că făcea mişto de el, până când Sellers şi Gibbs îl convinseseră că lui Charlie îi plăcea pe bune de el.

Dacă Simon ar fi capabil să se îndrăgostească de Charlie, poate ar fi amândoi fericiţi. Cu certitudine, viaţa lui ar deveni mult mai uşoară. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor – în special majoritatea poliţiştilor – lui Simon nu-i păsa prea mult de felul cum arată o femeie. Ce dacă Charlie avea sânii mari şi picioarele lungi şi subţiri? Silueta ei atrăgătoare, combinată cu evidenta ei perspicacitate şi disponibilitate, reprezentau o parte din ceea ce îl respingea la ea. Tipa nu era de nasul lui, la fel cum nu fuseseră nici fetele după care umblase în şcoală, până când, după nenumărate umilinţe, ajunsese să se înveţe minte. În plus,

Charlie avusese succes în două profesii diferite. Era genul de persoană care, dacă îşi punea în gând, putea reuşi în orice făcea.

Iniţial, studiase la Cambridge, fiind licenţiată în filologie anglo-saxonă, nordică şi celtică. Înainte de a intra în poliţie, fusese timp de patru ani un tânăr cadru universitar, cu o carieră promiţătoare. După ce nu obţinuse o promovare pe care ştia că o merita, din cauză că şeful catedrei o invidia pentru inteligenţa ei şi pentru nenumăratele lucrări publicate, Charlie a pornit de la zero în poliţie şi, într-un timp record, a devenit sergent de investigaţii criminale. Toate aceste realizări ale ei îl impresionau şi îl intimidau deopotrivă pe Simon. Dar cel mai mult, ea îl făcea să nu se simtă la locul lui.

Privind în urmă, Simon îşi dădea seama cât de prost fusese. Charlie îi demonstrase fără niciun echivoc că voia să fie cu el, iar faptul că el era liber nici nu se punea la îndoială; conform convenienţelor, se cuvenea ca el să aibă o iubită, iar Charlie era singura care se oferea de la sine. O voce din subconştient urlase dezaprobator încă din prima zi, dar Simon se făcuse că nu o aude, repetându-şi în schimb că Charlie era o fată nemaipomenită, iar el cel mai norocos bărbat din lume.

În cele din urmă, Charlie trecuse la avansuri explicite cu prilejul petrecerii organizate de Sellers, la împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Simon, uluit şi năucit, nu a trebuit să facă niciun efort. Charlie tăbărâse pe el, preluând iniţiativa sub toate aspectele. Ba chiar rezervase pentru amândoi camera liberă din locuinţa lui Sellers, i-a spus ea lui Simon. „Dacă prind pe careva că intră acolo înaintea noastră, Sellers s-a lins pe bot de slujbă în cadrul poliţiei!” a glumit atunci.

Chestia asta l-a alarmat pe Simon, dar tot n-a spus nimic. Se temea ca Charlie să nu se comporte în pat aşa cum făcea îndeobşte, adică să-i dea ordine mereu, instruindu-l ce aştepta de la el, când şi unde, pe un ton care nu lăsa loc de argumente. Simon ştia că existau bărbaţi care nu se sinchiseau de aşa ceva, însă lui, personal, perspectiva unei asemenea atitudini i se părea respingătoare. Oricum, ştia că va fi un dezastru şi că totul va ieşi prost din cauza lui.

Totuşi, a acceptat să-i facă jocul mai departe, lăsându-se ademenit de manevrele ei. Sărutările au continuat, iar Charlie s-a înflăcărat tot mai mult, aşa că Simon a simulat şi el aceeaşi înfocare. Îi imita respiraţia sacadată, i-a spus chiar şi câteva lucruri drăguţe, sperând că lui Charlie i se

vor părea romantice, lucruri care lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să le rostească, dacă nu le-ar fi auzit în filme.

În cele din urmă, Charlie l-a tras în odaia liberă din locuinţa lui Sellers şi l-a împins pe pat. Sunt norocos, îşi repeta Simon în gând. Majoritatea bărbaţilor ar renunţa până şi la biletele de la finala Cupei Mondiale, pentru un privilegiu ca acesta. Îngrozit şi fascinat, se uita la Charlie care se dezbrăca în faţa lui. Judecând logic, cu partea raţională a minţii lui, Simon o admira pentru lipsa ei de prejudecăţi, pentru refuzul de a se conforma ideii preconcepute că, în relaţiile sexuale, bărbatul este cel care trebuie să facă primii paşi. Cu toate astea, deşi îi era ruşine să admită, fiinţa lui Simon se răzvrătea instinctiv împotriva ideii unei femei agresive din punct de vedere sexual.

E prea târziu, şi-a spus Simon, când Charlie s-a suit pe el şi a început să-i descheie cămaşa. Cel mai bun lucru era să iasă din impas, rezolvând problema. Îşi plimba mâinile pe trupul ei, mângâind-o, cum presupunea că aştepta ea de la el.

În acest punct al naraţiunii, memoria lui Simon se rupe violent de toate amănuntele specifice, care i se păreau prea oribile pentru a le evoca. Era suficient să-şi aducă aminte că la un moment dat înţelesese că nu era capabil să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse. O împinsese la o parte pe Charlie de pe genunchii lui, bălmăjise o scuză şi fugise din cameră, fără să mai privească înapoi. Cât de laş şi de fraier îl crezuse ea, probabil, în momentul acela. Se aşteptase ca a doua zi toată secţia de poliţie să vuiască de vestea eşecului lui umilitor, însă nimeni n-a spus nimic. Când Simon a încercat să-şi ceară scuze faţă de Charlie, aceasta i-a retezat-o, spunând: „Eram mangă, oricum. Nu mai ţin minte mare lucru.” Încerca să-i uşureze situaţia penibilă în care ştia că era pus.

— Ei, bine? zise ea acum. Răspunsul n-a venit nicidecum, cum ar spune Proust. Ce-ai găsit tu la Alice Fancourt? Îţi place de ea fiindcă are părul blond şi lung?

— Bineînţeles că nu.

Simon avea senzaţia că inchiziţia spaniolă aterizase în salonaşul lui. Se simţea jignit de faptul că putea fi bănuit de o asemenea frivolitate. Nu părul blond şi lung îl impresionase la Alice, ci francheţea din trăsăturile ei, vulnerabilitatea ei, faptul că faţa ei era ca o carte deschisă în care el putea citi tot ce simţea ea. Îl înduioşa aerul ei mereu grav. Voia să o ajute, iar ea ştia că era capabil să facă acest

lucru. În ochii ei, nu era un caraghios. Alice îl văzuse pe Simon exact aşa cum îşi dorea el să fie văzut. Iar acum, când Alice dispăruse fără urmă, Simon avea mereu în minte imaginea ei, îşi rememora toate cuvintele ei, năzuia frenetic să-i poată mărturisi că el ajunsese să creadă, în sfârşit, din toată inima, că dreptatea era de partea ei. Acum, când era poate prea târziu, Alice îi acaparase toate gândurile; era ca şi cum, mistuindu-se ca o nălucă, se ridicase deasupra realităţii, căpătând proporţii legendare.

— Te-ai îndrăgostit de ea, spuse Charlie, pe un ton posomorât. Fii precaut, promiţi? Ai grijă să nu explodezi. Omul-de-Zăpadă te pândeşte ca un vultur. Dacă o sfecleşti iarăşi…

— Proust mi-a spus acelaşi lucru azi-dimineaţă. N-am ştiut la ce se referea. Bun, de-acord, am primit câteva sancţiuni disciplinare, dar nu mai multe decât alţii.

Charlie oftă din rărunchi.

— Mda, din păcate, mult mai multe decât alţii. Eu n-am avut nicio sancţiune. Gibbs şi Sellers la fel.

— Eu n-am zis că aş fi perfect, bombăni Simon, devenind brusc circumspect.

Ca poliţist, era mult mai destoinic decât Gibbs sau Sellers, iar Charlie ştia perfect acest lucru. Proust ştia şi el.

— Eu am curajul să risc. Ştiu că, uneori, situaţia scapă de sub control, însă…

— Simon, acele sancţiuni au rămas la nivelul de simple mustrări doar fiindcă m-am milogit eu de Proust ca să fie indulgent cu tine. Nu poţi continua să-i dai mereu peste bot oricui îndrăzneşte să pună la îndoială justeţea raţionamentelor tale.

— Ştii foarte bine că lucrurile nu-s chiar atât de simple!

— Omul-de-Zăpadă voia să te zboare din poliţie. A trebuit să-l pup în fund până mi-au amorţit buzele, iar el a trebuit să pupe la rândul lui destule funduri de superiori. Ceea ce n-a picat deloc bine, crede-mă.

Era prima oară când Simon auzea aşa ceva. El nu-şi pierduse cumpătul decât cu aceia care meritau să fie trataţi cu asprime.

— De fapt… ce vrei să spui? întrebă el, simţindu-se ca un cretin. Oricum, ştia mai bine decât Charlie ce se întâmplase de fiecare dată. Mie de ce nu mi-ai povestit nimic?

— Nu ştiu! se răţoi ea. N-am vrut să rămâi cu senzaţia că toată lumea are un cui împotriva ta, deşi s-ar zice că exact asta simţi, indiferent de realitate. Ştii, am sperat să te pot

determina să… îţi mai moderezi comportamentul. Şi, categoric, în ultima vreme într-adevăr atitudinea ta s-a schimbat în bine, iar tocmai din acest motiv nu vreau ca treaba asta cu Alice Fancourt să-ţi prejudicieze din nou poziţia. I-am promis lui Proust că te voi ţine sub control, aşa că…

— Aşa că te-ai gândit să ţii sub control şi sentimentele mele faţă de alţi oameni, nu?

Simon clocotea de furie. Vasăzică, Charlie îl scosese din încurcături şi, totodată, îi tăinuise acest lucru. Ce dovadă de manipulare crasă! De parcă Simon ar fi fost un copil care trebuia ferit de cruzimile vieţii.

— Nu fi ridicol! Încerc doar să te ajut, OK? Dacă eu aş fi pe punctul de a călca în străchini, mi-aş dori enorm să mă potoleşti. Aşa face un prieten adevărat, adăugă ea, cu un tremur în glas.

Simon văzu mâhnirea întipărită pe chipul ei şi se sperie că Charlie va izbucni în plâns.

— Îmi pare rău.

Probabil că nu spusese aceste cuvinte doar de formă, poate regreta efectiv că o supărase. Chiar dacă Charlie părea o persoană dură şi insensibilă, Simon ştia că adeseori se simţea jignită şi trădată. Exact cum i se întâmpla şi lui. Încă un lucru care îi apropia, ar fi spus ea.

Charlie se ridică în picioare.

— Cred că mai bine plec. S-ar putea să mă duc la un club, declară, cu subînţeles.

— Mulţumesc pentru carte. Ne vedem mâine.

— Da, bine.

După ce Charlie ieşi pe uşă, Simon se prăvăli într-un fotoliu, simţindu-se bulversat, de parcă ar fi pierdut o parte importantă din fiinţa lui. Trebuia să reflecteze, să îşi rescrie povestea vieţii în conformitate cu noile informaţii pe care i le dăduse Charlie. Minciunile sunt letale, oricât de onorabile ar fi intenţiile celui care minte. Fiindcă minciunile privează oamenii de posibilitatea de a cunoaşte elemente fundamentale ale vieţii lor.

Impulsul de a fugi în lume, de a o lua de la capăt altundeva, departe de tot, îl ademeni din nou, ca o soluţie inedită. Ar fi foarte simplu pentru el să nu apară la serviciu a doua zi. Ce păcat că nu se putea bizui pe Charlie, nici pe altcineva, pentru a o găsi pe Alice. Însă fără el, echipa de criminalişti nu şi-ar vedea de treabă cu conştiinciozitate, cel puţin nu la nivelul standardelor lui de eficienţă. Nu însemna, totuşi, că Simon se putea baza pe propria-i

operativitate, în special în momentul de faţă. Poate că nu era chiar atât de competent în profesia asta, cum îşi închipuia el. Poate că obedienţa şi placiditatea contau mai mult decât pasiunea şi inteligenţa, în lumea aceasta vană şi superficială.

A constata, retrospectiv, că existaseră momente când majoritatea ofiţerilor cărora le era subaltern abia ar fi aşteptat să se descotorosească de el denota că toate strădaniile lui fuseseră zadarnice. Putea foarte bine să facă pe durul, dacă tot nu conta nimic! Ce dacă cronologia era complet greşită? Amărăciunea din suflet rămânea neschimbată. În noaptea asta, va dormi prost.

13

Sâmbătă, 27 septembrie 2003

Sunt cu Vivienne la secţia de poliţie, într-o cameră de interogatoriu. Rar mi-a fost dat să mă aflu într-un spaţiu mai oribil decât această încăpere mică şi îmbâcsită, măsurând vreo trei metri pătraţi, între nişte pereţi de un verde greţos. Când am intrat acolo, ni s-au lipit tălpile încălţămintei de linoleumul cenuşiu şi la fiecare pas a trebuit să ridicăm bine piciorul, ca să le desprindem. Fereastra are gratii şi scaunele sunt prinse în piroane de podea. Masa din faţa noastră poartă stigmatele nenumăratelor ţigări aprinse care au ars-o. Respir pe gură pentru a evita să inspir mirosul urât, o combinaţie de urină, tutun prost şi sudoare năclăită.

— Ce-i cu încăperea asta sinistră? zice Vivienne. Aici sunt aduşi infractorii. Ar fi trebuit să-şi dea seama după înfăţişarea noastră că noi nu ne încadrăm în această categorie.

Şi, într-adevăr, înfăţişarea lui Vivienne nu lasă loc de dubii în această privinţă. Poartă un taior de stofă gri şi escarpeni gri din piele de antilopă. Şi-a pieptănat impecabil părul argintiu, tuns scurt, şi are manichiura proaspăt făcută, cu unghiile acoperite de un lac incolor. Cine o vede pentru prima oară nu are cum să îşi dea seama cât de mâhnită este în realitate.

Vivienne nu protestează indignată, nu se lamentează şi nici nu face tărăboi. Cu cât se simte mai descurajată, cu atât pare mai liniştită şi mai stăpânită. Stă jos şi chibzuieşte. Se holbează la perete şi afară, pe fereastră, cu faţa împietrită sinistru, netrădând nimic din zbuciumul ei interior. Nici măcar de dragul scumpului ei Felix nu e capabilă să joace teatru şi să se prefacă veselă. Îl ţine strâns în braţe, ca şi cum i-ar fi teamă să nu se evapore ca un spirit. I-am spus în dimineaţa asta că, după părerea mea, ar fi bine ca Felix să stea un timp la nişte prieteni, însă Vivienne a ripostat ferm: „Nimeni nu părăseşte această casă."

Întotdeauna a emis ordine în acest fel, ca o forţă cârmuitoare, sigură pe puterea ei absolută. Când David m-a dus prima oară acasă la el, ca să o cunosc pe Vivienne, mi-a plăcut enorm tonul ei autoritar când a stabilit cu ce tren urma să mă întorc la Londra sau ce să comand de mâncare la restaurantul unde ne-a invitat. Mă gândeam atunci că, în

general, prietenii se mulţumesc să îţi ofere nişte sugestii politicoase, ca apoi să te abandoneze, lăsându-te să răzbeşti singur prin viaţă, ducând pe umeri toată povara responsabilităţii. Da, prietenii nu ţin să ţi se bage în suflet ori să-ţi impună opiniile lor, fiindcă, la un anumit nivel fundamental, nici nu le pasă de tine.

Când, cu aerul ei imperativ, Vivienne şi-a arogat dreptul de a-mi dirija viaţa, m-am gândit că mă tratează ca pe o fiică. Contam pentru ea enorm, mă gândeam eu, altminteri de ce s-ar fi preocupat de soarta mea? Şi avea dreptate în privinţa trenului, în privinţa felurilor de mâncare. Vivienne ştie ce face. A luat decizii în locul meu care s-au dovedit mai bune decât cele pe care le-aş fi luat eu. După două luni de când îl cunoşteam pe David, afişam o coafură care mă avantaja mai mult şi mă îmbrăcam cu haine care îmi plăceau şi îmi veneau fantastic, dar pe care n-aş fi îndrăznit niciodată să mi le aleg singură.

Am ajuns la secţia de poliţie la timp pentru întâlnirea pe care Vivienne o avea programată. Ea a explicat cine suntem, iar tipul din spatele biroului de la recepţie, un ofiţer de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă, ne-a condus aici înăuntru şi ne-a spus să aşteptăm, până chema pe cineva să se ocupe de noi. Nici ea, nici eu n-am înţeles la ce se referea, aşa că n-am ştiut dacă urma să aducă o persoană, un document sau o comisie.

Vivienne a venit să dea o declaraţie. Am implorat-o să mă ia cu ea. Mă îngrozesc la gândul de a rămâne singură cu David. Dar am mai multe emoţii decât m-aş fi aşteptat. N-am mai fost niciodată într-o secţie de poliţie şi nu gust deloc experienţa. Am senzaţia că, în orice moment, aş putea fi învinovăţită de ceva.

Uşa se deschide şi în cameră intră Simon, urmat de o femeie înaltă şi slabă, cu nişte sâni mari, care ar arăta mult mai bine pe o persoană mai planturoasă. A folosit un ruj de buze roşu şi strălucitor, care nu o prinde deloc. Are părul şaten-închis, tuns scurt, şi poartă nişte ochelari cu rame aurii ovale, un pulover roşu şi o fustă neagră. Se uită fugitiv la Vivienne, după care se sprijină de perete şi se holbează glacial la mine. Mă simt îngălată în rochia mea crem, cu talia sus, pe care am purtat-o când eram gravidă. O port şi acum, fiindcă am încă abdomenul foarte umflat şi nu mă pot îmbrăca deocamdată cu haine normale. Dură şi rea la faţă cum e, femeia asta mă sperie şi mi se pare nesuferită. Simon se înroşeşte când se uită în ochii mei. Sunt sigură că nu i-a povestit colegei lui morocănoase despre întâlnirea pe

care am stabilit-o noi doi, pentru luni după-amiaza. Când i-am propus să vin eu la secţia de poliţie, s-a opus imediat, spunând că era imposibil. Nici eu nu i-am povestit soacrei mele.

Simon se întoarce spre Vivienne:

— Sunt Simon Waterhouse, poliţist la Secţia de Investigaţii Criminale, se prezintă el. Ea este sergentul Zailer, ofiţer la Secţia de Investigaţii Criminale.

— Sergentul Zailer şi cu mine suntem cunoştinţe mai vechi, remarcă Vivienne pe un ton tăios.

Viteza cu care schimbă subiectul îmi dă de înţeles că întâlnirea lor precedentă a avut legătură, probabil, cu moartea Laurei.

— Bun, înainte de a continua discuţia, n-aţi vrea să ne conduceţi într-o încăpere mai plăcută? Camera aceasta lasă mult de dorit, zice Vivienne.

— Nu avem camere mai plăcute, zice sergentul Zailer, aşezându-se în faţa noastră, pe cealaltă latură a mesei, unde nu există decât un singur scaun, aşa că Simon rămâne în picioare. Avem patru camere de anchetare şi toate sunt identice cu aceasta. Suntem într-o secţie de poliţie, nu la hotel.

Ţuguind buzele, Vivienne se îmbăţoşează pe scaun.

— Waterhouse, vrei, te rog, să le prezinţi doamnelor Fancourt un rezumat la zi al cazului? zice sergentul Zailer, accentuând sarcastic ultimul cuvânt.

Simon îşi drege glasul şi se foieşte de pe un picior pe altul. Nu pare în apele lui.

— Nu s-a raportat dispariţia niciunui bebeluş ieri sau azi, şi nici în ultimele două săptămâni, spune el. De asemenea, poliţia… ăăă… poliţia a primit un răspuns dezamăgitor de la Culver Valley General Hospital. Placenta şi cordonul ombilical nu mai există, îndeobşte… ăăă… se păstrează la spital timp de două zile, după naştere. Din păcate, înseamnă că nu avem posibilitatea să comparăm ADN-ul placentei cu cel al copilului…

— Era o femeie la maternitate, care a născut odată cu mine… încep eu, însă Vivienne a început să vorbească în acelaşi timp, aşa că toată lumea o aude pe ea.

Mă întreb dacă n-ar trebui să mai încerc o dată să le spun de Mandy. Prezenţa lui Vivienne mă determină să renunţ. Ştiu ce ar spune: Mandy aia era prea proastă ca să aibă imaginaţia de a pune la cale înlocuirea unui bebeluş cu un altul. Am în cap tot timpul un fel de Vivienne în miniatură,

care are reacţiile ei, chiar şi atunci când adevărata Vivienne nu este de faţă.

— Aţi putea preleva probe de ADN de la Alice şi David, verificând astfel dacă ei sunt părinţii biologici ai copilului.

Remarc că Vivienne a folosit cuvântul „copil", şi nu „Florence".

— *Am putea,* zice sec sergentul Zailer, rânjind sarcastic. Dar nu o vom face. Dacă sunteţi dispusă să suportaţi costurile aferente, n-aveţi decât să solicitaţi dumneavoastră o asemenea analiză. Probabil că răspunsul ar veni, oricum, mult mai repede în acest fel. Problema dumneavoastră nu face obiectul unui dosar de anchetă, doamnă Fancourt. Nu a dispărut niciun bebeluş. Am stat de vorbă cu vecinii dumneavoastră şi nimeni nu a văzut ceva dubios. Nu există probe care să conducă la concluzia producerii unui delict, decât în mintea nurorii dumneavoastră. Subalternul meu… – se opreşte şi se uită intenţionat la Simon – …a fost extrem de meticulos. A luat legătura cu spitalul, pentru a obţine o eventuală probă fizică sub forma unei placente sau a cordonului ombilical, dar întrucât acestea nu mai există… mda, din păcate noi nu mai putem face nimic. Admiţând chiar că probele amintite ar mai fi existat la spital… oricum, laboratorul nostru este foarte ocupat cu analize de ADN referitoare la diverse crime serioase. Aici este vorba despre resurse, doamnă Fancourt, şi sunt sigură că mă înţelegeţi perfect.

Mă întreb ce-o fi fost în sufletul lui Simon când femeia aceasta l-a numit „subalternul *meu"*. Tipa nici nu s-a uitat măcar la mine când i-a sugerat lui Vivienne că aş avea nişte probleme de natură psihică. Simt parcă razele ostilităţii ei radiind peste masă. E o persoană ocupată, pentru care povestea mea penibilă cu înlocuirea bebeluşului este doar o pierdere de timp, însă dincolo de asta intuiesc că are ceva cu mine, personal. Femeia aceasta nu mă poate suferi.

Le spun pacienţilor mei, sau obişnuiam să le spun, că modalitatea ideală de a trata cu un individ care se poartă agresiv cu tine este să aplici scenariul DESC: descrie, explică, strategii, consecinţe. Îi descrii individului aspectele inacceptabile ale comportamentului lui şi îi explici în ce mod te afectează pe tine. Apoi, îi sugerezi strategii de schimbare – în mod normal, le propui să renunţe la ceea ce fac, fiindcă te deranjează – şi subliniezi consecinţele pozitive ale unei asemenea schimbări, pentru toţi cei implicaţi.

Nu cred că voi încerca scenariul DESC acum.

— Mulţumesc pentru sugestie, spune Vivienne. Voi solicita negreşit un test ADN, pentru a linişti spiritele în familia mea, spune ea, fără nicio urmă de gratitudine în glas.

— Să înţeleg, atunci, că şi dumneavoastră credeţi că pruncul din casa dumneavoastră nu este Florence Fancourt? întreabă sergentul Zailer.

De când a venit din Florida, Vivienne nu a exprimat niciun punct de vedere. Ne studiază cu atenţie, pe mine şi pe David, ceea ce ne incomodează pe amândoi. Preferă să pună întrebări, nu să dea răspunsuri. Aşa e felul ei de a fi. Te mitraliază cu întrebări, una după alta, şi ascultă cu atenţie ce răspunzi. Când am cunoscut-o, am rămas uimită şi profund recunoscătoare, descoperind că niciun detaliu din viaţa mea cotidiană, niciun gând sau simţământ de-al meu nu i se păreau neglijabile. Tot ce era legat de mine o interesa. În mod normal, nu te aştepţi ca un străin să îţi dea atâta atenţie. Vivienne părea însă decisă să ştie totul despre mine, ca şi cum ar fi cules informaţii pentru un viitor examen. Eram nespus de bucuroasă să îi înlesnesc misiunea. Pe măsură ce datele existenţei mele erau înmagazinate temeinic în mintea ei perspicace, începeam să mă simt din ce în ce mai reală şi substanţială. Nu m-am mai simţit atât de concretă, de când am ajuns să îi tăinuiesc unele aspecte legate de mine.

— Eu n-am văzut-o pe Florence decât o dată, în ziua în care s-a născut, spune Vivienne. După aceea, am plecat în Florida cu nepotul meu. Când am venit înapoi ieri, vorbisem deja cu Alice. Cunosc convingerea ei că bebeluşul din conacul Ulmii nu este fiica ei şi înclin să o iau în serios. Memoria poate juca feste, sergent Zailer, sunt sigură că ştii. Un test ADN reprezintă singura modalitate de rezolvare a problemei.

Pare calmă, însă pe dinăuntru simte probabil şi ea aceeaşi agitaţie răscolitoare, acelaşi neastâmpăr pe care le simt şi eu, ca şi cum conţinutul craniului meu ar fi fost înjunghiat în mod repetat, devenind acum un fel de terci viu şi dureros. Şi totuşi, iată-ne pe amândouă aici: civilizate, sobre. Ne-am deghizat perfect.

— Bebeluşul din conacul Ulmii seamănă cu cel pe care l-aţi văzut la spital? întreabă Simon pe un ton blajin, care contrastează plăcut cu bruscheţea colegei lui.

— Este irelevant, Waterhouse, se răsteşte la el sergentul Zailer. Nu există dovezi care să indice săvârşirea unei fărădelegi în acest caz.

Şi întorcându-se spre el, şuieră printre dinţi un fel de „… fleanca”.

— Seamănă foarte mult, da, replică Vivienne.

— Bineînţeles că seamănă! mă trezesc eu strigând. N-am negat niciodată acest lucru.

— Nu vrei să le comunici şi cealaltă veste proastă, Waterhouse? îl îndeamnă sergentul Zailer.

Se vede clar că Simon n-ar vrea să ne mai spună nimic, însă ea îl forţează să se poarte oribil cu noi.

— Subalternul meu şi-a pus frâu la limbă, aşa că vă voi spune eu. Ne-aţi dat un film fotografic, doamnă Fancourt, începe ea.

— Da! exclam eu, trăgându-mă în faţă, pe marginea scaunului.

Vivienne mă ponderează, punând mâna pe braţul meu.

— Era deteriorat. Voalat, ni s-a spus. Nu a ieşit nicio fotografie. Îmi pare rău, adaugă ea, cu o intonaţie ce contrazice mesajul cuvintelor.

— Cee? Nu se poate! izbucnesc eu, sărind în picioare.

Îmi vine s-o iau la palme pe femeia asta, cu mutra ei arogantă, perfidă şi răutăcioasă. Habar n-are ce este în sufletul meu şi nici nu încearcă să-şi imagineze măcar cum ar fi să fie *ea* în locul meu. O persoană atât de insensibilă ca ea nu ar trebui să aibă dreptul de a face această meserie.

— Dar… erau primele poze cu Florence. Acum nu mai am… oh, Doamne!

Mă aşez la loc, frângându-mi mâinile în poală, fiindcă nu vreau să plâng în faţa acestei fiinţe.

Ideea că nu voi mai vedea niciodată acele imagini mi se pare aproape insuportabilă. Poza pe care mi-a făcut-o David, în care îmi lipeam obrazul de feţişoara lui Florence. Eu sărutând-o pe creştet. David, cu degeţelele lui Florence încolăcite pe degetul lui mare de la mână. Florence aplecată peste genunchiul moaşei, căscând gura caraghios, în timp ce eructa. Un prim-plan cu eticheta care atârna de pătuţul ei cu pereţi de sticlă din secţia de nou-născuţi: un elefant roz ţinând o sticlă de şampanie, pe burta căruia scria cu pixul albastru: „Copil de sex feminin. Mamă, Alice Fancourt”.

Îmi alung din minte aceste gânduri, de teamă să nu mă distrugă de tot.

— Iată ceva foarte ciudat, se încruntă Vivienne. I-am făcut şi eu câteva fotografii lui Florence cu noul meu aparat digital, în ziua în care s-a născut.

— Şi? întreabă Simon repede.

Sergentul Zailer persistă în aceeaşi atitudine indiferentă de până atunci.

— Acelaşi lucru. Când eram în Florida, am remarcat că toate acele fotografii se şterseseră. Pur şi simplu, nu mai existau în aparat. N-am putut să înţeleg de ce, din moment ce toate celelalte fotografii existau în continuare. Doar pozele cu Florence se evaporaseră fără urmă.

— *Poftim?*

Vivienne îmi dezvăluie lucrul acesta tocmai acum, de faţă cu doi ofiţeri de poliţie. De ce nu mi-a spus de la bun început, când am anunţat-o că Florence a dispărut? Oare din cauză că era şi David acolo?

Eu îi făcusem cadou lui Vivienne aparatul foto digital, la aniversarea zilei ei de naştere. De obicei, este reticentă faţă de lucrurile pe care le consideră moderne, însă ştiam că îşi dorea să facă fotografii de calitate cu nepoţica ei. Parcă o văd cum studia încruntată manualul, nevrând, din mândrie, să admită că o derutau nenumăratele instrucţiuni incluse acolo şi ambiţionându-se să nu se declare înfrântă de noile tehnologii. L-a refuzat pe David, care se oferise să o ajute, deşi în felul acesta n-ar mai fi fost nevoită să piardă atâta timp descifrând ghidul de utilizare al aparatului.

Când Vivienne era mică, părinţii ei îi băgaseră în cap ideea că nu exista niciun lucru pe care ea să nu-l poată face. Şi ea îi crezuse. „Aşa reuşeşti să-i insufli unui om încrederea de sine necesară”, mi-a spus ea.

— Dar e imposibil, mormăie ea, căzând pe gânduri.

— Nici acum nu vreţi să recunoaşteţi că se întâmplă ceva ciudat? le cer eu socoteală. Haide, spune şi dumneata, care poate fi probabilitatea ca două rânduri de fotografii să se distrugă simultan în mod accidental? insist eu, uitându-mă la sergent. Ce dovadă mai convingătoare vă trebuie? Două aparate de fotografiat, din care unicele poze pe care le aveam cu Florence s-au şters complet?!

Femeia oftează.

— Asta este părerea dumitale, dar din păcate asemenea coincidenţe nu pot servi drept probe autentice în ochii poliţiei sau ai justiţiei.

— Cheryl Dixon, moaşa mea, crede ce spun, insist eu, aproape plângând.

— Am citit declaraţia ei. Spunea că nu este sigură, neputând nici să infirme, nici să confirme. Femeia aceea vede zeci de prunci în fiecare zi. În locul dumitale, doamnă Fancourt, aş apela la medicul de familie şi l-aş ruga să mă consulte. Se ştie că aţi suferit de depresie…

— Nu denaturaţi adevărul, insinuând că ar exista vreo legătură între situaţia de atunci şi ceea ce se întâmplă acum! Părinţii mei se prăpădiseră într-un accident oribil! A fost pentru mine o mâhnire adâncă, nu o depresie nervoasă!

— Vi s-a prescris Prozac, doamnă Fancourt, spune Zailer, cu o răbdare exagerată. Poate că aţi avea nevoie şi acum de un tratament medicamentos. Depresia post-partum este o suferinţă foarte frecventă, de care nu trebuie să-i fie ruşine niciunei femei. De fapt, sindromul afectează…

— Un moment, vă rog, sergent Zailer, o întrerupe Vivienne, pe un ton politicos ce scoate parcă în evidenţă grosolănia interlocutorului care n-a ştiut să tacă la timp. Alice are dreptate în privinţa fotografiilor. Este imposibil ca acelaşi incident să fi afectat concomitent cele două aparate de fotografiat ale noastre. Eu n-am mai păţit niciodată aşa ceva, cu niciun aparat foto al meu.

— Nici eu.

Mă simt laşă, ascunzându-mă astfel în spatele bravurii unui protector puternic.

Zailer îşi umflă nările şi mişcă uşor din buze, ca şi cum şi-ar înăbuşi un căscat.

— Lumea e plină de coincidenţe, zice ea, ridicând din umeri. Pentru noi, sunt insuficiente, însă, ca posibilă bază de investigaţie criminală.

— Aceasta este şi opinia dumitale, domnule Waterhouse? întreabă Vivienne.

Foarte bună întrebarea. Simon face eforturi ca pe figura lui să nu se citească nimic.

— Doamnă Fancourt, eu sunt ofiţerul superior aici, iar *eu* vă spun că o anchetă în cazul de faţă nu are obiect. Bun, acum puteţi să-i daţi lui Waterhouse depoziţia dumneavoastră, dacă asta vă face fericită, însă trebuie să vă avertizez că din acest moment dosarul se consideră închis. Îmi veţi da dreptate, sunt sigură, că am manifestat suficientă răbdare faţă de povestea asta…

— Nu vă dau dreptate deloc, sergent Zailer, spune Vivienne, ridicându-se în picioare.

Atitudinea ei îmi aminteşte de prestanţa unui şef de guvern, care se pregăteşte să desfiinţeze maşinaţiile opoziţiei. Mă bucur să o ştiu de partea mea.

— Dimpotrivă, continuă ea. N-am văzut niciodată o persoană mai repezită. Aţi fost repezită şi ultima oară când ne-am întâlnit, din câte îmi amintesc. Sunteţi genul de femeie care preferă să facă multe lucruri şi prost, doar ca să poată bifa cât mai multe puncte de pe listă, decât să se

rezume la mai puţine lucruri şi să le facă bine. Îmi pare rău că poliţistul criminalist Waterhouse are un asemenea şef. Ne-ar fi fost tuturor mult mai bine dacă lucrurile ar fi stat complet invers. Bun, vreau să-mi daţi acum numele şefului *dumneavoastră,* ca să îi pot adresa o scrisoare de reclamaţie.

— Sigur: inspectorul de poliţie Giles Proust. Nu omiteţi să menţionaţi, în epistola dumneavoastră, faptul că aveţi un dosar „solid", sesizarea dumneavoastră întemeindu-se pe defectarea unor aparate foto şi pe istericalele paranoice ale unei lăuze, rosteşte Zailer din vârful buzelor, pe un ton acru.

— Pot să mă ocup de consemnarea declaraţiei doamnei Fancourt, aşadar? intervine Simon, până ca atmosfera să nu se învenineze şi mai mult.

Se uită urât la Zailer, furios din cauza animozităţii pe care aceasta a creat-o. I se pare că Zailer a dat dovadă de o răutate gratuită, însă nu o poate critica, fiindcă îi este şefă şi superioară în grad, ceea ce îl frustrează enorm. Mă întreb dacă Simon îmi este într-adevăr un aliat şi nu doar mi s-a năzărit mie aşa, amăgindu-mă cu iluzii. Am mai avut şi alţi prieteni imaginari.

— Intenţionez să lămuresc lucrurile până la capăt, cu sau fără ajutorul poliţiei, zice Vivienne. Nepoţii mei sunt totul pentru mine, sergent Zailer, nu ştiu dacă aţi înţeles asta! Familia este toată viaţa mea.

Absolut adevărat. Vivienne ar fi putut atinge excelenţa în orice domeniu şi-ar fi ales să lucreze, însă pe ea nu a interesat-o să fie prim-ministru, comisar-şef, avocat celebru. Mi-a spus odată că singurele titluri de glorie pe care şi le-a dorit sunt cel de „mamă" şi „bunică". „Dacă exerciţi o profesie, vei putea, în cazul în care ai noroc, să stai cinci zile pe săptămână în compania unor oameni care te admiră şi te respectă", zicea ea. „Pe când dacă faci din familia ta opera muncii tale de-o viaţă, ai posibilitatea să stai permanent în compania unor oameni care te admiră, te respectă *şi* te iubesc. După părerea mea, nu există comparaţie între cele două variante. Mama mea nu a lucrat niciodată", a adăugat ea. „Nu mi-ar fi convenit deloc dacă s-ar fi dus la serviciu."

Familia, însă, nu înseamnă o singură entitate cu un singur personaj. Familia, a lui Vivienne în speţă, este alcătuită din indivizi diferiţi, fiecare cu nevoile sale. Uneori, nenumăratele solicitări în materie de încredere şi lealitate nu pot fi conciliate. Uneori trebuie să alegi: copil sau nepot, soţ sau fiică, fiu sau noră.

Vivienne este de acord că deteriorarea fotografiilor nu poate fi o coincidenţă, dar mă întreb dacă a dus această intuiţie până la concluzia ei logică. Nu a avut, probabil, răgazul necesar, fiind prea indignată de felul în care sergentul Zailer a abandonat cazul nostru. Cât timp va mai trece, însă, până să îşi dea seama că, dacă nu a fost o pură întâmplare, rezultă că cineva a sabotat intenţionat fotografiile cu Florence, cineva care a avut, probabil, atât motivul, cât şi ocazia să o facă? Cineva ca David.

14

4/10/03, 3:15 p.m.

Simon şedea în sala de aşteptare a Centrului de Medicină Alternativă din Spilling. Discutase deja cu un reflexolog, un acupuncturist, un terapeut Reiki, iar acum scruta de la distanţă cărţile din biblioteca de lemn cu uşi de sticlă, de lângă intrare. Nimic de-acolo nu-l tenta să traverseze încăperea şi să se uite mai bine. *Cum să te vindeci singur. Calea spirituală spre iluminare.* Simon n-avea niciun chef să fie „vindecat" sau „iluminat" de o carte ferfeniţită, cu pagini îngălbenite. Nu subscria nicidecum concepţiei, pe care pedalau cei mai mulţi dintre aceşti practicanţi ai medicinei alternative, conform căreia spiritualitatea garanta accesul rapid la fericire. Simon considera că lucrurile stăteau complet invers: oamenii cu preocupări spirituale sufereau mai mult decât ceilalţi.

Centrul de Medicină Alternativă îşi avea sediul în zona pietonală a localităţii Spilling, într-o clădire dărăpănată cu trei etaje, tencuită în alb şi cu chenare negre de vopsea scorojită în jurul ferestrelor. Singura latură vizibilă a imobilului era ciuruită de crăpături adânci şi de pete ruginii. În interior, existau dovezi concrete că acolo se făcuseră investiţii financiare, bani obţinuţi pe seama bolilor şi a beteşugurilor pacienţilor. Mocheta gri-verzuie era groasă şi atât de moale, încât simţeai că ţi se afundă pantofii în ea. Pereţii erau ivorii, iar mobilierul părea cât se poate de simplu: lemn de culoare deschisă, perne crem. Cineva mizase insistent pe ideea de armonie sufletească.

Nu şi în cazul lui Simon, în mod cert. Se gândea acum că hainele lui Alice, de fiecare dată când o văzuse, respectaseră în general aceeaşi schemă cromatică: nuanţe de bej, gri-verzui, crem. Se afla în interiorul unei clădirii care era înveşmântată ca Alice. Ideea i se părea apăsătoare. Acum, când era de negăsit, Alice devenise cumva omniprezentă. O simţea pretutindeni.

Lui Simon îi era dor de ea. Ce ciudat, dacă se gândea că o cunoştea atât de puţin! O văzuse, în total, de patru ori. Ideea despre Alice îi ţinuse de urât de când o întâlnise, nu gândul la Alice ca persoană. Trebuia să se fi apropiat mai mult de ea, dar se temuse să nu ajungă într-un final să o respingă brutal.

Trecuseră peste douăzeci şi patru de ore de când David Fancourt anunţase la poliţie dispariţia soţiei şi a fiicei lui.

Fusese iniţiată o anchetă, iar Simon alergase toată dimineaţa după imagini filmate cu diverse camere de supraveghere. Pentru după-amiază, Charlie îi dăduse sarcina de a-i interoga pe colegii lui Alice. Un tertip, pentru a-l ţine departe de Ulmi şi de David Fancourt. Nu putea spune că o blama pentru asta. Charlie avea toate motivele să creadă că unul dintre ceilalţi agenţi de investigaţie din echipă, un individ care să nu fie atât de convins de ticăloşia lui Fancourt, ar avea şanse mai bune să scoată ceva de la el. Oricum, Simon se simţea desconsiderat şi exclus din miezul acţiunii.

Aici vorbise cu toţi, în afară de terapeuta specialistă în tehnicile de eliberare emoţională, o femeie pe nume Briony Morris. Era cu un pacient, aşa că Simon era nevoit să o aştepte. Având în vedere că nu era prima oară când auzea de acupunctură şi reflexologie, cele două specialităţi i se păreau oarecum respectabile. Tehnicile de eliberare emoţională, în schimb, nu sunau deloc promiţător. Denumirea însăşi îl umplea pe Simon de dispreţ şi agasare, creându-i chiar un fel de nelinişte. Era omul care toată viaţa se căznise să îşi ţină în frâu emoţiile. Nu îl tenta deloc întâlnirea cu o femeie care, prin profesia practicată, urmărea exact contrariul.

În biroul lui Alice nu descoperise niciun fel de indicii despre locul unde s-ar fi putut afla ea acum, doar o mulţime de cărţi şi pliante despre homeopatie, două valize negre pline cu leacuri homeopatice cu denumiri ciudate, cum ar fi Pulsatilla şi Cimicifuga, plus o cutie plină cu nişte sticle maro goale. În unul dintre sertarele de la birou, era o broşură de la Stanley Sidgwick Grammar School and Ladies' College, cu coperte lucioase maro, pe care figurau în mijloc emblema şi mottoul şcolii. Mottoul era în latină, aşa că Simon nu înţelegea ce însemna. Poate ceva gen „dacă n-ai maldăre de bani, te-ai ras". Un *post-it* galben era lipit pe prima copertă, unde Alice scrisese: „De aflat referitor la F – când a fost înscris numele? Cât de lungă e lista de aşteptare?".

Biata Florence, ce soartă, se gândi Simon. Nu a împlinit nici măcar o lună de viaţă şi oamenii s-au şi grăbit să îi aranjeze o licenţă în limbi clasice la Oxford! Îl cuprinsese un tremur interior când văzuse scrisul lui Alice. Atinse literele cu degetul arătător. Pe urmă scrâşni din dinţi şi dezlipi *post-it*-ul de pe copertă, dând la iveală o imagine color cu trei copii zâmbitori, în uniforme turcoaz – două fete şi un băiat – prototipul elevilor bine hrăniţi şi tocilari.

În sertarul de dedesubt, Simon găsise o fotografie înrămată, în care figurau Alice, David, Vivienne şi, presupunea el, Felix, probabil în grădina conacului Ulmii. Vivienne şedea pe iarbă, îmbrăţişându-l pe Felix, aşezat în poala ei, în timp ce David şi Alice stăteau în picioare, de o parte şi de cealaltă. Vivienne şi David surâdeau, Felix şi Alice nu. În spatele lor, se vedea râul; Alice era vizibil însărcinată.

Cealaltă fotografie de-acolo ocupa o poziţie privilegiată pe birou. Într-o ramă mare din lemn, apăreau un bărbat şi o femeie de vreo cincizeci şi ceva de ani. Amândoi zâmbeau şi aveau gura deschisă, de parcă ar fi glumit cu persoana care îi poza. Părinţii răposaţi ai lui Alice. Mama ei avea aceiaşi ochi mari şi luminoşi ca ea. Din nou, Simon simţi o gheară în piept.

Când se văzuse cu Alice în urmă cu doar câteva zile, nu simţise o emoţie atât de intensă ca azi, de parcă o forţă stranie l-ar fi mistuit pe dinăuntru, ca o flacără toridă. Ce se schimbase, în afara faptul că Alice dispăruse?

Sesiză brusc că nu mai era singur în sala de aşteptare. O femeie înaltă şi vânoasă, cu alură sportivă şi păr roşcat, lung până la umeri, stătea în picioare lângă el, privind fix în jos. Purta ochelari dreptunghiulari, fără rame vizibile, şi o rochie neagră elastică. Felul în care îl cerceta din ochi i se păru cumva indiscret.

— Poliţistul criminalist Waterhouse? Eu sunt Briony Morry. Scuze că a durat atât de mult. Veniţi să vorbim la mine în birou.

Străbătând împreună coridorul şi urcând apoi două etaje, Briony Morry întoarse capul de două ori, ca să verifice că Simon nu se pierduse cumva pe drum. Lăsa impresia unei persoane conştiente de răspunderea asumată, ca o profesoară supraveghindu-şi elevii în timpul unei excursii cu şcoala. Prea multă stimă de sine, se gândi Simon: adevăratul flagel al epocii noastre.

— Gata, am ajuns.

Biroul lui Briony era singurul cabinet de consultaţii de la mansarda imobilului. Deschise uşa şi îi făcu semn lui Simon să intre:

— Luaţi loc pe canapeaua de-acolo.

Parfumul din încăpere te ducea cu gândul la o salată de fructe, în principal de grepfrut. Pe perete erau două imagini mari înrămate, care lui Simon nu-i plăcură deloc: pâlcuri colorate şi învolburate de clădiri, flori, cai şi oameni parcă

de cauciuc plutind laolaltă în spaţiu. Mâinile şi picioarele făpturilor păreau sucite şi strâmbe.

Simon se lăsă jos, cumva stângaci, pe canapeaua bej aparent deformată, care se turti şi mai mult sub greutatea lui. Pernele erau concave, astfel concepute încât să înghită cu totul pe oricine ar fi aterizat pe ele. Briony se instală la un birou identic cu al lui Alice, pe un scaun de lemn cu spetează dreaptă. Era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Simon. Oricum, atmosfera biroului îl făcea să se simtă îngrădit, claustrofob.

— Bun, aţi venit să discutaţi despre Alice şi Florence. Mi-a spus Paula.

Paula era reflexologul.

— Au dispărut amândouă în zorii zilei de ieri, zise Simon.

Persoanelor pe care le interogase nu le dezvăluise faptul că fetiţa care dispăruse din conacul Ulmii nu era, potrivit lui Alice, fiica acesteia. De la bun început, când o auzise susţinând că îi înlocuise careva copilul cu un altul, Simon îşi propusese să stea de vorbă cu prietenii şi colegii ei, pentru a afla dacă aceştia o considerau o persoană de încredere sau, eventual, dacă nu cunoşteau vreo întâmplare din trecutul ei care ar fi putut aduce lămuriri în privinţa comportamentului stupefiant din prezent. Charlie insistase, însă, să o lase baltă. „Nu vreau să mai irosesc resurse pentru chestia asta", spusese ea. „Este de notorietate faptul că Alice Fancourt a suferit de depresie nervoasă, că a luat Prozac, iar de curând a adus pe lume un copil, în urma unui travaliu traumatizant. Merită toată compătimirea, de acord, însă depresia post-partum nu face obiectul activităţii poliţiei, Simon." Remarcând aerul lui sceptic, mai adăugase: „OK, atunci explică-mi tu. Ce motiv ar putea avea cineva să schimbe doi copilaşi între ei? Adică, sigur, se fură bebeluşi, da, însă asta se întâmplă de obicei când oamenii sunt disperaţi că *nu* au copii." Simon ştia că ar fi fost zadarnic să amintească de Mandy, femeia din maternitate despre care îi povestise Alice, tipa al cărei iubit voia să numească fetiţa nou-născută Chloe, cum o chema pe o altă fiică de-a lui. Chestia asta nu dovedea nimic, aşa cum s-ar fi repezit Charlie să sublinieze imediat. În plus, ar fi interesat-o să afle *când* exact îi spusese Alice lui toate astea.

Acum se auzi anunţând-o pe Briony Morris că Alice şi Florence dispăruseră în zorii zilei de ieri şi avu senzaţia că debita o minciună. Ce însemna asta, că în sinea lui o credea

pe Alice? Două persoane dispăruseră, însă prioritar şi fundamental rămânea un alt mister ce trebuia soluţionat.

Încrederea lui Simon în justeţea propriilor raţionamente fusese grav zdruncinată de ceea ce îi spusese Charlie în seara trecută. Simon se bizuise întotdeauna pe instinctele lui, care nu-l înşelau atât de des cum îl înşelau semenii săi. Totuşi, se pare că situaţia lui fusese gravă, iar el nici măcar nu avusese habar. Ce alte lucruri mai omisese oare?

— Bun, cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă Briony Morris. Vreţi să ştiţi când m-am văzut ultima oară cu Alice? Vă pot spune cu exactitate. Pe 9 septembrie. Dintre toţi cei de aici, cred că eu am văzut-o cel mai recent.

— Aşa e, confirmă Simon, consultându-şi însemnările din agendă. Nimeni altcineva nu s-a mai întâlnit cu ea de când a intrat în concediu de maternitate.

— Am avut o zi liberă şi Alice a trecut pe la mine, acasă, în Combingham. Da, locuiesc în hidosul Combingham, ce păcatele mele! exclamă ea, cu un aer dintr-odată jenat, de parcă ar fi preferat să nu-i fi dezvăluit acest lucru, deşi lui Simon nu-i păsa câtuşi de puţin unde stătea ea. Dar cum să-ţi poţi cumpăra o casă decentă în Spilling sau Silsford ori chiar în Rawndesley în ziua de azi, dintr-un salariu? Imposibil, ce naiba! Am o casă cu patru dormitoare în Combingham. Sigur, probabil că în jurul meu sunt numai şandramale cu drogaţi…

— Care a fost scopul vizitei lui Alice? întrebă Simon, curmându-i sporovăială emotivă.

Poate că Briony Morris nu era chiar atât de sigură pe ea, cum crezuse el iniţial.

— Ştiţi, da, ce fel de terapie practic eu? Tehnici de eliberare emoţională, da?

Simon încuviinţă din cap, simţind brusc o fierbinţeală neplăcută sub piele.

— Alice era un pic tensionată. Urma să se interneze în spital a doua zi dimineaţă, la ora nouă, ca să i se inducă travaliul. Ştiţi, da, ce înseamnă asta? E atunci când…

— Ştiu ce înseamnă, spuse el, agasat de acest nou hiat în conversaţia lor. Vasăzică a venit să o consultaţi? Acasă?

— Da, voia o şedinţă de terapie cu mine. Ca să îi crească încrederea de sine. Era un fel de remediu în ultima clipă. Adică noi două suntem prietene, desigur. În fine, în relaţie de amiciţie, oricum. Alice nu are, de fapt, prieteni apropiaţi, spuse Briony aplecându-se în faţă şi dându-şi părul după urechi. Ştiu, probabil că nu ai voie să-mi spui, însă… ai

deja vreun indiciu, în privinţa lui Florence? N-are decât două săptămâni, mititica. E încă prematur, ştiu…

— Exact, spuse Simon.

Se întreba de ce Alice nu-şi prescrisese, pur şi simplu, un leac homeopatic, dacă avea emoţii din cauza naşterii. Profesia oferea, teoretic, anumite avantaje, dându-i posibilitatea terapeutului să se vindece singur, relativ uşor şi pe gratis. Cel puţin aşa credea Simon.

În urmă cu opt ani, Simon fusese la un homeopat. Nu în Spilling; avusese grijă să aleagă un cabinet din Rawndesley, suficient de departe de casă şi de orice cunoştinţă a părinţilor lui. Ascultase o emisiune despre homeopatie la Radio Four, auzise oameni vorbind despre modul cum se vindecaseră de diferite manii sau probleme psihice, ceea ce îl determinase să creadă că i-ar face bine şi lui să încerce un tratament atât de neconvenţional. Ca un fel de evadare din temniţa sinelui său dintotdeauna.

Nu suportase să stea mai mult de un ceas pe „scaunul electric”; ieşise valvârtej din cabinet, încă de la jumătatea primei şedinţe de terapie homeopatică. Când s-a ajuns la momentul crucial, Simon nu a fost în stare să-i povestească homeopatului – un bărbos simpatic, fost medic generalist, pe nume Dennis – ce problemă avea. Vorbise cu destul dezinvoltură despre diverse nemulţumiri colaterale: incapacitatea de a păstra un loc de muncă permanent, teama că prin ceea ce făcea o dezamăgea mereu pe mama lui, furia pe care o resimţea din cauza amoralităţii şi stupizeniei acestei lumi, o furie de care nici nu fusese conştient, până când Dennis îi pusese acea combinaţie specială de întrebări.

Însă când conversaţia lor a deviat spre subiectul femeilor şi al relaţiei cu ele, Simon s-a ridicat în picioare şi, fără nicio explicaţie, a ieşit pe uşă. Regreta acum grosolănia faţă de Dennis, nu faptul că plecase. Mai ales că Dennis părea un tip cumsecade. Fusese poate prea abil în a-l descoase pe Simon, care s-a temut că, dacă mai rămânea, ar fi spus tot. Viaţa lui ar fi devenit un infern la gândul că exista cineva care *ştia*.

— Spuneaţi că Alice nu are prieteni apropiaţi?

— Să nu mă înţelegeţi greşit, Alice este foarte prietenoasă, continuă Briony. Noi toţi o îndrăgim, eu în mod special. Nu v-au spus şi ceilalţi la fel? turui ea, de parcă ar fi zorit-o cineva de la spate.

Dar, cine ştie? se gândi Simon. Dacă toţi oamenii liberi emoţional vorbesc la fel de frenetic?

— Da, zise el.

Niciun pericol dacă divulga această informaţie. Toţi colegii lui Alice spuseseră despre ea că e o persoană drăguţă, amabilă, respectuoasă, sensibilă. Sănătoasă la cap, de asemenea, fusese verdictul unanim.

— Dar nu avea timp pentru prietenii profunde. Era prea implicată în treburile de familiei. Noi o mai invitam la diverse evenimente mondene, ştii – o ieşire la cârciumă, la restaurant, petreceri aniversare, însă niciodată nu putea veni. Fiecare minut din timpul ei liber părea acaparat în mod ridicol de… se opri Briony brusc, dându-şi cu palma peste gură. Scuze, spuse ea. N-ar trebui să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ba da. Fără un pic de indiscreţie, n-avem şanse să le găsim pe Alice şi pe fetiţă. Orice informaţie ne poate fi de folos, aşa că, vă rog, continuaţi.

— Ce om ar fi în stare să-i facă rău unui bebeluş de două săptămâni? se încruntă Briony. Adică, sigur, *există* indivizi capabili de aşa ceva, nu sunt naivă. Însă, în general, lumea…

Simon o întrerupse, înnebunit de debitul ei verbal.

— Fiecare minut din timpul ei liber părea acaparat în mod ridicol de… ce?

— Păi… îngăimă Briony, frecându-se pe claviculă cu degetele mâinii stângi şi lăsându-şi urme roz pe albul pielii. OK, bine, în fond de ce nu v-aş spune? Mă refeream la soacra ei, declară ea, răsuflând uşurată că îşi spusese păsul, până la urmă.

— Vivienne Fancourt.

— Exact, cotoroanţa aia. Nu pot s-o sufăr. Tot timpul îşi făcea drum pe-aici, ca să-i spună lui Alice diverse tâmpenii, deşi ar fi putut foarte bine să suporte amânare până ajungea Alice acasă, nişte căcaturi – scuze! – absurde, exact când ea avea de lucru până peste cap. Iar dacă se întâmpla vreodată ca Alice să stabilească o ieşire seara în oraş cu vreunul dintre noi, până la urmă tot contramanda întâlnirea, din cauză că Vivienne îi reamintise că urmau să meargă undeva sau Vivienne aranjase un program-surpriză ori Vivienne luase bilete la un spectacol sau altul, în Londra. Mă scotea din minţi. Alice, în schimb, parcă o adora pe baborniţa aia. O ştiţi pe Alice cum e, cât de îngăduitoare, şi răbdătoare, şi bună poate să fie. Cred că a văzut în ea un fel de mamă-surogat, fiindcă a suferit cumplit când i-au murit părinţii, dar, Iisuse Hristoase – scuze, sper că nu sunteţi creştin? – asta-i prea de tot, zău aşa! Păi, mai bine mă duc naibii la

adunările frăţeşti ale evangheliştilor, unde tot am mai mult libertate de mişcare, decât lângă una ca Vivienne Fancourt.

— Vasăzică Alice şi Vivienne erau apropiate? întrebă Simon, încercând să nu se simtă jignit de remarca privind creştinismul.

— Nu ştiu dacă „apropiate" ar fi cuvântul potrivit în cazul lor. Alice o venera pe Vivienne. Când a început să lucreze aici, o cita aproape non-stop. Vivienne avea un precept sau o regulă pentru absolut orice. Era ca un fel de religie, de fapt. Cred că lui Alice îi plăcea certitudinea pe care i-o conferea.

— Ce fel de reguli?

— Ei, nu ştiu. Ba da, ştiu. Să nu cumperi niciodată un covor dacă nu este sută la sută lână, asta era una dintre reguli, de exemplu. Alice mi-a spus-o şi mie când mi-am luat casa. Ah, şi să nu-ţi iei niciodată un automobil de culoare albă. Două devize importante în viaţă, cred că îmi daţi dreptate, remarcă Briony cu sarcasm.

— De ce nu? Mă refer la maşina albă.

— Dar Dumnezeu ştie de ce, habar n-am! zise Briony dezgustată. Din fericire, citatele celebre au încetat după o vreme, fiindcă altminteri cred că o strângeam de gât cu toţii. Care sunt – dacă nu vă deranjează că întreb – care sunt şansele ca Florence şi Alice să fie găsite tefere şi nevătămate?

— Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă, zise Simon. Ceea ce înseamnă cu mult mai mult decât ar face oricine. Asta e tot ce vă pot spune.

Briony zâmbi, cumva mai relaxată.

— E şi reciproca valabilă? Când nu faceţi ce vă stă în putinţă înseamnă o dovadă de indiferenţă mai mare decât în cazul altora? Sau o indiferenţă mai mică decât la alţii?

O întrebare tipică pentru un psihoterapeut, se gândi Simon. N-avea niciun rost să-i răspundă, şi nici măcar să se gândească la substratul cuvintelor ei, fir-ar să fie!

— Dumneavoastră v-ar fi plăcut să aveţi o prietenie mai strânsă cu Alice? întrebă el, socotind că poate, din cauza geloziei, Briony judeca părtinitor situaţia.

Nu cumva detesta influenţa lui Vivienne tocmai din cauză că ar fi vrut ca *ea* să o domine pe Alice? Poate că Alice avusese timp liber suficient, însă o folosise pe Vivienne drept un pretext pentru a se eschiva. Nu era exclus ca Alice să fi considerat că, de fapt, compania lui Briony era obositoare.

— Nu, am fost foarte mulţumită de relaţia pe care o aveam cu Alice. Mă deranjează, însă, când văd că un om se poartă prosteşte, mai ales un om inteligent, cum e ea. Alice ar fi trebuit să se impună în faţa soacrei sale şi să insiste că avea dreptul la o viaţă independentă, explică ea pe un ton care îl provoca pe Simon să nu îi dea dreptate.

— Şi i-aţi spus asta?

Se întreba cum ar fi fost să facă şedinţe de psihoterapie cu o persoană atât de inflexibilă.

— Nu. Alice nu e genul de persoană cu care să-ţi poţi permite să fii excesiv de familiar, să ştiţi. Alice are… limite.

Exact asta îmi place mie la ea, se gândi Simon. Deşi „a plăcea" era un cuvânt atât de slab, nu cu mult mai bun decât „a tolera".

— Este o fire destul de închisă, în multe privinţe. Uite, bunăoară, am simţit că în ultimele două luni dinainte de a intra în concediul de maternitate, a avut nişte frământări lăuntrice. Doar dacă nu erau, eventual, emoţiile pe care i le provoca ideea că avea să devină mamă. Însă, cumva…

— Ce? insistă Simon, notând ceva la repezeală în carneţel.

— Nu cred că a fost doar asta. De fapt, nu sunt sigură. Ultima oară când m-am văzut cu ea, mi-am dat seama că ar fi vrut să-mi destăinuie ceva, zise Briony, rânjind satisfăcută. Mă pricep bine să citesc gândurile oamenilor. De exemplu, ştiu că vă întrebaţi cum e posibil ca o scorpie ca asta să fie o terapeută sufletistă şi inimoasă. Corect?

— Am avut întotdeauna impresia că persoanele care exercită o asemenea profesie nu trebuie să aibă atitudini subiective, spuse Simon, rostind ultimul cuvânt cumva dispreţuitor.

Cum să fii o forţă a binelui în lume, dacă tu nu eşti capabil să faci uz de raţiune? Simon detesta genul de empatie siropoasă pe care pedalau cei mai mulţi dintre aceşti aşa-zişi medici, ipoteza că toţi oamenii meritau în egală măsură să fie trataţi cu compasiune şi respect. Aiurea! Nimic nu va putea vreodată să îi zdruncine lui Simon convingerea că viaţa – fiece zi, fiece ceas din ea – nu este decât o luptă între mântuirea morală şi infernul abisului.

Rămase surprins când Briony spuse:

— Faptul că se pune atâta accent pe sentimentele calme, pozitive în domeniul medicinei şi al terapiei alternative este o prostie. Cu toţii avem sentimente negative, cu toţii avem persoane pe care le urâm şi persoane pe care le iubim. Nu poţi atinge adevărata eliberare emoţională dacă nu eşti

conştient că lumea este făcută din bune şi rele deopotrivă. Mie, una, îmi plac westernurile. Sunt fericită când John Wayne îl împuşcă pe tipul rău.

— Şi mie îmi plac, zâmbi Simon.

— Vedeţi, lui Alice i-ar repugna aşa ceva, spuse Briony. În fond, dacă ar fi să o critic, aş zice că este un pic cam naivă. Alice este atât de bună şi mărinimoasă, încât vede mereu binele din oameni, chiar şi atunci când aceştia sunt capabili numai de rău.

— Vă referiţi la Vivienne?

— Mă gândeam la David, de fapt. Soţul ei. Alice îşi face veşnic iluzii că ar fi un tip profund şi sensibil, însă, cu toată sinceritatea, eu cred că, vorba aceea, luminile sunt aprinse la geam, dar nu e nimeni acasă.

— Cum adică?

— David e genul de om pe care, chiar dacă îl întâlneşti de nenumărate ori şi stai de vorbă mult cu el, niciodată nu vei avea senzaţia că ai ajuns să îl cunoşti. Eu am avut de-a face cu asemenea indivizi, atât pe plan personal, cât şi profesional. Uneori, poate fi efectul unui mecanism de apărare; le e groază să nu se apropie cineva prea mult de ei şi atunci se ascund în spatele unui scut, pe care nimeni să nu-l poată străpunge. Şi, tot aşa, unii oamenii sunt, pur şi simplu, superficiali, conchise ea. Nu ştiu exact care variantă i se potriveşte lui David, însă cert este că n-am văzut nicio similitudine între bărbatul pe care l-am întâlnit de câteva ori şi bărbatul despre care ne povestea Alice. Dar absolut niciun fel de asemănare, repetă Briony, ridicând din umeri. M-am întrebat câteodată dacă nu existau cumva doi David, care se schimbau între ei, fără ca lumea să-şi dea seama.

Simon ridică brusc privirea, uimit de remarca ei.

— Ce-i? Am spus ceva greşit?

Simon scutură din cap.

Jucându-se cu mâna prin păr, Briony întrebă:

— Mă anunţaţi şi pe mine imediat ce apare vreo noutate?

— Sigur că da.

— Mă tot gândesc la Florence, mititica de ea. Credeţi oare…?

Dar rămăsese parcă fără cuvinte. Era ca şi cum simpla intenţie de a pune o întrebare avusese darul de a o linişti, chiar dacă nu exista nimic nou de întrebat.

Simon îi mulţumi pentru timpul pe care i-l acordase şi plecă. Un David Fancourt în dublu exemplar. Şi doi bebeluşi în dublu exemplar. Indiferent ce-ar spune Charlie, Simon ştia că nimic nu îl va mai putea opri acum să

cerceteze dosarul cazului Laura Cryer, de îndată ce va avea ocazia.

15

Duminică, 28 septembrie 2003

În timp ce suntem la masă, începe să sune telefonul. Slavă Domnului că s-a întâmplat aşa! Brusc, răsuflăm toţi uşuraţi şi ne trezim din amorţire. Vivienne păşeşte cu hotărâre spre hol. Eu şi David ne înclinăm în aceeaşi direcţie, sperând să prindem veştile cât mai iute cu putinţă.

— Da, da, rosteşte Vivienne, pe un ton vioi. Vineri? Dar… speram să reuşiţi să ne luaţi mai repede. Este o chestiune urgentă, credeam că am fost suficient de clară. Sunt dispusă să achit un tarif mai mare, dacă ne puteţi primi imediat. Azi sau mâine.

Toată dimineaţa, Vivienne a telefonat la diverse clinici private. Aş fi putut insista să aranjez eu analiza ADN-ului, însă am nevoie de sprijinul ei, pe care nu-l pot obţine decât dacă nu-i contest autoritatea. Mă întreb dacă simte şi ea cât de disperată sunt să o am drept aliată.

— În regulă. Se pare că nu prea am de ales, spune ea, cu răceală în glas.

Închid pleoapele strâns. Vineri. Abia peste o săptămână aproape. Nu ştiu dacă voi putea rezista până atunci. Când ridic pleoapele, bucata de mereng cu lămâie mi se învârte parcă în faţa ochilor, melasă galbenă lucioasă şi albuş bătut tare. Izbutesc să înghit cam un sfert din musacaua cu carne, dar simt că mi se pune un nod în gât şi nu mă încumet să mai continui.

David a terminat toată mâncarea. Vivienne a fost uimită, am observat asta. David a ingurgitat tot ce i s-a dat, spre vizibila mirare a lui Vivienne. A mâncat mult mai repede decât de obicei, adunând ostentativ tot ce avea în farfurie şi mestecând cu poftă, pentru a demonstra că voia ca acest dejun în familie să se termine cât mai repede posibil. Noi doi nici nu ne-am uitat unul la celălalt, de când ne-am aşezat la masă.

Vivienne apare în cadrul uşii, cu mâinile încrucişate la piept.

— Vineri dimineaţă. Ora nouă, rosteşte ea sec, pe un ton posac. Şi pe urmă încă două zile până când ne vor da rezultatele.

— Unde? întreb eu.

— La Duffield Hospital, în Rawndesley.

— Eu n-am nevoie de rezultatele lor, bombăne furios Davis.

— Unul dintre voi va trebui să dea nişte explicaţii, spuse Vivienne. Cine ştie că a minţit ar face mai bine să recunoască de-acum, ca să ne scutească de chinurile unei săptămâni de aşteptare! zice ea, uitându-se la David, apoi la mine. Ei, bine? Este imposibil să aveţi dreptate amândoi.

Tăcere.

— Fotografiile pe care i le-am făcut lui Florence au fost şterse din aparatul meu, înainte ca eu să plec în Florida. Ceea ce înseamnă că asta s-a întâmplat probabil la spital, în ziua în care s-a născut Florence, fiindcă de la spital eu m-am dus direct la aeroport. Făptaşul a ştiut dinainte ce avea să se întâmple.

Mandy era în maternitate. Şi iubitul ei. Iar Vivienne nu s-a dus direct la aeroport de la spital. A trecut întâi pe la Waterfront, ca să-l ducă pe Felix la lecţia de scufundări. Dar nu îndrăznesc să-i amintesc asta. Nu are niciun sens, s-ar dovedi doar că ea se înşală în privinţa unui detaliu minor, dar nu şi că eu spun adevărul sau că sunt la fel de sănătoasă la cap ca ea.

Mă întreb ce-a făcut cu aparatul de fotografiat cât timp a stat la Waterfront. L-a avut cu ea tot timpul, în poşetă? L-a pus cumva la loc sigur, în dulapul ei din vestiar? Ştiu că, de regulă, cheia rămâne mereu la recepţie şi, în orice caz, există precis şi o dublură. Teoretic, oricine din personalul clubului de sănătate Waterfront ar fi putut să deschidă fraudulos dulapul lui Vivienne şi să şteargă pozele din aparat. Dar ştiu ce ar spune Vivienne: angajaţii clubului de sănătate o adoră şi n-ar fi niciodată capabili să îi violeze intimitatea, în plus, este de neconceput ca vreunul dintre ei să fi avut interesul de a se preta la o asemenea fărădelege.

— Ei, bine, ascult. Alice? David? N-aveţi de gând niciunul să spuneţi ceva?

Vivienne vrea ca unul dintre noi să mărturisească. Eu vreau ca David să-i spună că am dreptate, că bebeluşul din casă nu este fiica noastră. Păpuşa. Mă întreb dacă să o numesc şi eu aşa. Oricum, tot va trebui până la urmă să îi spun şi eu cumva. Cuvântul „bebeluş”, cu toată distanţa pe care o sugerează, îmi frânge inima.

Consternat, Felix mă sfredeleşte cu privirea peste imensa masă din mahon care tronează în sufragerie. Când suntem toţi patru, ne aşezăm întotdeauna exact în formaţia de acum: Vivienne şi David la câte un capăt, adică la câţiva metri depărtare unul de celălalt, eu şi Felix la mijloc, faţă în

faţă. Sufrageria este încăperea care îmi place cel mai puţin în conacul Ulmii. Are un tapet decorativ roşu-închis, pe cei patru pereţi, draperii bleumarin şi parchetul de lemn brun lustruit, care pesemne că nu are o izolaţie prea bună, din moment ce iarna simţi cum îţi suflă un aer rece pe la picioare, în timp ce mănânci.

Pe pereţi se află fotografii alb-negru înrămate, în care apar preaiubiţii părinţi ai lui Vivienne, precum şi Vivienne însăşi, când era copil. Mama ei era o femeie mică şi durdulie, cu umeri moi, în timp ce tatăl ei era înalt, cu alură sportivă, ochi bulbucaţi şi o mustaţă sub care buza de sus dispărea cu totul. În nicio fotografie nu-i vezi zâmbind. Mi-a venit mereu greu să cred că aceste figuri sunt acele persoane înţelegătoare şi iubitoare, despre care Vivienne vorbeşte atât de frumos. „Orice îmi cumpărau era în dublu exemplar”, mi-amintesc eu că mi-a spus odată. Asta pentru ca prietenele ei, când veneau acolo, să poată să se joace cu un rând de jucării, fără să conteze dacă le stricau cumva: Vivienne avea exemplarul ei, jucăriile ei „adevărate”, puse bine la loc sigur.

— Treaba voastră, zice ea, pe un ton glacial. Voi afla adevărul cât de curând.

Asta s-o crezi tu, mă gândesc eu, nervoasă. Poliţia, fir-ar să fie, are datoria să afle adevărul.

— Care este programul uzual al fetei? întreabă Vivienne. E normal să doarmă la ora asta?

Programul uzual! Repet cuvintele în gând, gata să plâng de ciudă. Dar e doar un copilaş, îmi vine să urlu. Vivienne se aşteaptă ca orice persoană să funcţioneze conform unui orar strict, chiar şi nou-născuţii.

— Despre care fată vorbeşti acum? zice David. Ah, scuze, te referi la Florence? Fiindcă are un nume, să ştii…

Nu l-am auzit niciodată vorbind aşa cu Vivienne. Tot timpul cât am fost gravidă, mi-am dorit ca David să vrea şi să aibă tăria de a o înfrunta. Ştiu că a rămas la fel de stupefiat ca mine când Vivienne ne-a arătat scrisoarea de la Stanley Sidgwick Ladies’ College, în care se confirma că se rezervase un loc pentru Florence la grădiniţa lor, în grupa mică, pentru luna ianuarie, imediat după împlinirea vârstei de doi am. Mi-am dorit ca David să-i fi spus lui Vivienne „nu, mulţumesc”, noi nu vrem ca Florence să meargă la creşă sau grădiniţă, decât mai târziu, când va fi ceva mai mare. Dar el n-a spus nimic. Şi nici nu a obiectat atunci când Vivienne a insistat să achite ea toate taxele de şcolarizare pentru Florence.

— Nu permit niciun fel de nedelicateţe, spunea ea acum. Vreau să vă fie clar amândurora. Până la rezolvarea acestei chestiuni, ne vom comporta toţi ca nişte oameni civilizaţi. S-a înţeles? David, răspunde-mi la întrebare. Care este programul uzual al fetei?

— Doarme toată noaptea, dar se scoală cam de două ori, când suge cu biberonul, spune el, redevenind băiatul cuminte dintotdeauna.

— Vreau să-i dau eu să mănânce Păpuşii în seara asta, izbucnesc eu. David îi dă mereu biberonul noaptea şi… vreau să…

Nu pot încheia fraza, fiindcă e prea dureros pentru mine. Îmi doresc cu disperare să fac toate lucrurile pe care le fac mamele, să pun la congelator în tăvi de gheaţă porţioare din piure de legume, să spăl cu periuţa fiecare nou dinţişor apărut, să fredonez cântecele de leagăn, să aud că sunt strigată „mami” pentru prima oară. Îmi dreg glasul şi continui, uitându-mă la Vivienne.

— Sper ca, indiferent unde o fi acum Florence, o femeie să aibă grijă de ea şi să o ocrotească până când o voi găsi. Vreau să fac şi eu acelaşi lucru pentru copilul de la etaj. Dacă nu pot fi mamă pentru propria-mi fiică, măcar să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să îi port de grijă copilului pe care îl am, spun eu, podidindu-mă lacrimile. Aşa cum ai avut şi tu grijă de mine, când a murit mama mea.

Fiindcă în asta constă farmecul lui Vivienne. Când te-a luat sub aripa ei, te face să simţi că nimic rău în viaţă nu te mai poate atinge. Când eram logodită cu David, m-a prins odată radarul şi m-a fotografiat la volan, cu o depăşire de şaisprezece kilometri peste limita legală admisă, aşa că poliţia mi-a trimis un preaviz de dare în judecată. Graţie unei scrisori bine ticluite din condei, Vivienne a făcut să dispară orice ameninţare, exact cum a procedat şi când banca mi-a blocat conturile, din cauza unei neînţelegeri privind o plată. „Lasă-mă să mă ocup eu”, zice ea şi, în doi timpi şi trei mişcări, toate necazurile tale s-au risipit ca prin farmec.

Expresia întipărită pe chipul ei îmi dă de înţeles că, de data asta, necazurile mele persistă. Nu este de partea mea, cel puţin nu deocamdată sau nu întru totul. Categoric, nu în felul în care am eu nevoie, acum, să mă susţină. Mă simt ostracizată, părăsită. Mi-ar fi greu chiar şi cu sprijinul lui Vivienne, darămite de una singură! Următoarele zile vor fi pentru mine un calvar.

— Exclus, se răsteşte David. Ai repudiat-o pe Florence, aşa că n-ai ce căuta în preajma ei.

Mă rănesc cuvintele lui. Nu-mi dau seama de ce mă şochez mereu de fiecare dată când e crud cu mine, de fiecare dată când îmi atribuie cele mai oribile motive şi refuză să îmi acorde măcar beneficiul îndoielii. Ştiu că am fost scutită de neplăcerile vieţii. Asemenea multor persoane, care cresc cu convingerea că fericirea şi siguranţa sunt lucruri de la sine înţelese, îmi vine greu să cred în înclinaţia oamenilor de a distruge, de a fi brutali, de a săvârşi orori, decât dacă văd asemenea fapte la ştiri sau citesc despre ele în presă. Când mă confrunt nemijlocit cu astfel de lucruri în viaţă, primul meu instinct este să presupun că a apărut o neînţelegere, că în mod cert trebuie să existe o explicaţie mai nevinovată.

— Mami, Alice este neascultătoare? întreabă Felix, continuând să mă studieze, de parcă aş fi cel mai misterios şi fantastic obiect pe care l-a văzut vreodată.

— Termină-ţi desertul, Felix, şi du-te să-ţi pui pijamaua. Poţi să citeşti zece minute în pat, după care o să vin sus să te învelesc înainte de culcare.

Mă dispreţuiesc, momentan, pentru sentimentul de uşurare care mă năpădeşte când Vivienne nu spune:

— Da, Alice este foarte neascultătoare.

— Mămica Laura a fost neascultătoare, nu-i aşa, tati? zice Felix şi se întoarce spre David, sperând poate că el va fi mai comunicativ.

Am înlemnit. Felix nu a mai pomenit niciodată numele Laurei, cel puţin nu în prezenţa mea.

David se uită la Vivienne, la fel de surprins de întrebare ca şi mine.

— Mămica Laura a fost neascultătoare şi a murit. O să moară şi Alice?

— Nu! exclam eu pe nerăsuflate. Felix, mama ta nu a… nu a fost…

Amuţesc. Prea mulţi ochi mă scrutează.

Aştept zadarnic ca Vivienne sau David să spună: „Bineînţeles că Alice nu o să moară”. În schimb, Vivienne îi zâmbeşte lui Felix şi zice:

— Toţi oamenii mor într-un final, scumpule. Ştii foarte bine asta.

Felix încuviinţează din cap, dar îi tremură buza de sus şi e speriat.

Vivienne crede că pentru a face dintr-un copil un adult puternic este nevoie să-i spui de mic adevărul despre

realităţile dure ale vieţii. Părinţii ei au crescut-o exact în acelaşi spirit. Nefiind nişte persoane religioase, i-au indus lui Vivienne ideea că raiul şi iadul sunt nişte ficţiuni născocite de oamenii slabi şi plini de metehne, pentru a încerca să se eschiveze de la orice responsabilitate. Nu există niciun fel de viaţă de apoi, în care oamenii să fie pedepsiţi sau răsplătiţi; fiecare individ trebuie să lupte pentru dreptate pe lumea asta, atâta timp cât este încă în viaţă. Când Vivienne mi-a spus prima oară lucrurile acestea, nu am putut să nu o admir pentru filosofia ei de viaţă, chiar dacă ideile mele despre ceea ce se întâmplă după ce murim sunt cu mult mai ambigue.

— Dar tu n-o să mori decât mult mai târziu, când vei fi bătrân de tot, îi spune ea lui Felix.

Mi-ar plăcea să mă liniştească şi pe mine la fel. Am sperat, însă, degeaba.

— Gata, acum, tinere, e ora de culcare pentru spiriduşi…

Felix zâmbeşte, auzind expresia familiară.

— Şi ora de culcare pentru căţeluşi! completează el refrenul.

Imediat ce a ieşit din cameră, până să nu-mi piară curajul, mă grăbesc să spun:

— Ce i-aţi povestit lui Felix despre moartea Laurei? De ce crede că a fost neascultătoare? I-aţi spus cumva că Laura a murit *din cauză* că a făcut ceva greşit? Nu vă daţi seama cat de cumplit este, fie numai şi fiindcă l-aţi lăsat să creadă aşa ceva? Indiferent ce a făcut ea, indiferent ce gândeaţi voi despre ea, Laura rămâne mama lui.

Vivienne a ţuguiat buzele şi şi-a rezemat bărbia pe mâini, fără să spună nimic. Am remarcat deja că nu mai vrea să vorbească despre moartea Laurei. Refuză să discute acest subiect, dacă se întâmplă cumva să îl evoc. Am o teorie în privinţa asta: cred că Vivienne are pică pe Laura fiindcă a murit. Erau adversare, pe picior de egalitate, şi pe urmă, dintr-odată, Laura a fost ucisă şi toată lumea i-a plâns de milă. A fost ridicată pe un fel de piedestal, rămânând pe veci o victimă, o femeie nedreptăţită. Aşa cum o ştiu eu pe Vivienne, chestia asta i s-a părut probabil un fel de înşelătorie, ca şi cum moartea prin înjunghiere ar fi un tertip ieftin de a creşte în ochii celorlalţi.

Dar Laura nu mai exista acum. Vivienne nu se mai putea război cu ea, ceea ce însemna că nu mai putea câştiga bătălia în singurul mod pe care şi-l dorise dintotdeauna şi care ar fi putut să o măgulească pe deplin. Ştia că nu o va auzi niciodată pe Laura spunând: „Iartă-mă, Vivienne. Îmi

dau seama că tu ai avut mereu dreptate”. Deşi, pentru nimic în lume, Laura n-ar fi rostit asemenea cuvinte.

— Laura e moartă, zice David. Iar tu eşti o jigodie mincinoasă, se răţoieşte el la mine.

Parcă ar fi iubitul lui Mandy. Mai rău, chiar. Mă întreb cum ar fi dacă aş suna la spital şi aş întreba de Mandy. Oare mi-ar da numele ei întreg, adresa de-acasă?

— Încetaţi amândoi, zice Vivienne. N-aţi auzit ce-am spus adineauri? Trebuie să vă purtaţi decent atâta timp cât sunteţi în această casă. S-a terminat cu vorbele injurioase în timpul mesei. Nu suntem la mahala.

Împing scaunul în spate şi mă ridic, tremurând.

— Cum poate să-ţi pese de maniere într-un asemenea moment, când e posibil ca Florence să fie moartă, nu-ţi dai seama? Şi analiza se va face abia vineri, ceea ce înseamnă că poliţia nu va începe căutările decât după aceea – vouă chiar nu vă pasă?! Da, voi zbiera cât vreau, fir-ar să fie! Mi-e dor de fiica mea, iar timpul ni se prelinge printre degete şi eu nu pot face nimic, nimic! Fiecare zi, fiecare ceas… cum de nu *pricepeţi*?

Văd o licărire de triumf în ochii lui Vivienne. Îi place când constată că îţi pierzi cumpătul, deoarece consideră că această hiperbolă emoţională care este criza de nervi dovedeşte faptul că tu greşeşti şi ea are dreptate.

— Îmi pare rău, mă potolesc eu repede. N-am vrut să ţip la tine. Doar că… dacă mai ţin mult totul în minte simt că îmi pierd minţile.

— Mă duc să mă ocup de Felix, anunţă Vivienne, cu glasul răguşit. Nu mai cobor înapoi în seara asta. Noapte bună.

Ascult paşii ei îndepărtându-se pe hol. Ştiu că îi răsună în urechi cuvintele „e posibil ca Florence să fie moartă”. Foarte bine. Să simtă şi ea groaza şi spaima care mă macină pe mine.

David iese din cameră, fără niciun cuvânt. Ora de culcare ni se pare tuturor mult prea devreme acum, când suntem atât de amărâţi. Strâng masa, fără să mă grăbesc deloc, sperând că David va adormi până voi ajunge eu sus. Sus, pe palier, apăs pe clanţa tuturor camerelor libere, dar constat că sunt încuiate. Nu pot să dorm la parter. Vivienne n-ar permite aşa ceva. Este una dintre regulile ei în casă; în plus, n-am nici cea mai mică îndoială că David nu ar anunţa-o imediat că nu am venit să mă culc în dormitorul nostru. Parcă o şi văd cum m-ar zgâlţâi de umeri, trezindu-mă în

toiul nopţii, ca să-mi spună să nu confund Ulmii cu vreun cămin pentru tineri.

Mă rog în gând să-l găsesc pe David dormind. E treaz, lungit pe spate în pat. Pe noptiera de lângă el, văd un biberon cu lapte. Sunt extenuată, dar dacă mă forţez să nu aţipesc, poate că o s-o aud eu pe Păpuşă, înaintea lui. Ce bine ar fi să-i dau eu la noapte să mănânce cu biberonul şi să văd umbra căpşorului ei rotund proiectată de lumina de pe zidul hambarului pe ţesătura pătuţului ei! Imaginându-mi cât de minunat ar fi, tânjesc ca visul meu să se adeverească.

— Tu chiar nu eşti capabilă să te potoleşti odată? zice David cu amărăciune. Întâi încerci să mă scoţi din sărite, să mă faci să cred că Florence nu e Florence, iar acum vrei să mă împiedici să-i mai dau de mâncare noaptea! Ce ţi-am făcut, spune-mi, ca să mă tratezi în halul ăsta?

— Nu vreau să te împiedic să-i dai biberonul noaptea, spun eu, izbucnind în lacrimi. Doar că vreau să îi dau şi eu să mănânce. Nu tot timpul, doar câteodată.

— Chiar dacă, după cum susţii tu, nu e fiica ta.

— Sentimentele materne nu dispar doar fiindcă ţi-a dispărut copilul, spun eu, printre hohote de plâns.

— Oh, foarte frumos, foarte convingător. Cât timp ţi-a trebuit ca să ticluieşti replica asta?

— David, te rog…

— Cu cine vorbeai la mobil ieri? Convorbirea aceea care s-a întrerupt brusc, când am intrat eu?

Mă uit ţintă în podea, blestemându-mă pentru imprudenţa de atunci. Va trebui să fiu mult mai precaută pe viitor.

— Cu nimeni, şoptesc eu.

Nu mai insistă. Trag pijamaua de sub pernă şi o întind pe pat în faţa mea. Mă decid, pe loc, să nu mai ies din cameră ca să-mi schimb hainele. Oricum, sunt convinsă că David ar vrea să mă oprească, aşa că nu-i voi da această satisfacţie. În timp ce încep să mă dezbrac cu mişcări stângace, David întoarce privirea intenţionat, ca şi cum n-ar suporta să mă mai vadă. Am crezut că nimic nu ar putea fi mai oribil decât felul în care s-a zgâit la mine aseară, dar m-am înşelat. Scârba de pe chipul lui mi se pare inacceptabilă. Am crezut că nu voi încerca să mai discut în contradictoriu cu el, însă mă trezesc spunând:

— David, te implor, nu vrei să te gândeşti mai bine la ceea ce faci? Nu pot crede că în sinea ta vrei să fii crud cu mine. Aşa-i?

Nu fac nimic, spune el. Îmi văd doar de treaba mea.

— Ştiu că e greu, ştiu că e oribil, dar… tu nu eşti aşa. Tu nu poţi fi aşa. Te *cunosc.* Tu nu eşti un om rău. Se ştie că în situaţii extreme, în momente de criză, oameni sunt speriaţi şi dezorientaţi, iar atunci lovesc în cei de lângă ei, îi persecută pe ceilalţi şi fac tot felul de lucruri groaznice, tocmai fiindcă sunt speriaţi.

— Taci din gură! zbiară el, cu o ferocitate neaşteptată, şi se aşază în capul oaselor pe pat. Nu mă interesează aiurelile tale. Eşti o mincinoasă. Tot limbajul ăsta de terapeut nu e la tine decât o modalitate de a disimula adevărul! Îţi place să discuţi despre sentimente, dar nu vrei să discuţi despre fapte, zi, am dreptate?

— David, discut despre orice vrei tu. Ce fapte?

— Fapte! Dacă Florence nu ar fi Florence, de ce aş spune că este? Nu crezi că aş vrea şi eu, la fel de mult ca tine, să o găsim? Sau vrei să insinuezi că sunt un imbecil care nu e capabil să facă diferenţa între propria-i fiică şi un alt bebeluş? Adică, trebuie să fii mai explicită fiindcă, sincer vorbind, balivernele astea nu stau în picioare. Tu, în fond, ce vrei să spui că s-a întâmplat aici? Că vreun intrus a intrat în casa noastră şi a înlocuit-o pe Florence cu un alt copil? De ce-ar face cineva aşa ceva? De ce? Sau crezi că eu am făcut asta? Din nou, te întreb, de ce să fi făcut aşa ceva? Pentru mine contează fiica mea, nu un copil oarecare.

Ridic mâinile, ca să îl fac să tacă.

— Nu ştiu! Nu ştiu cine a luat-o pe Florence sau de ce, ori cine este celălalt copil, pricepi? NU ŞTIU! Şi nu ştiu nici măcar ce ştii tu, de fapt, sau ce gândeşti sau de ce spui ceea ce spui. Ai dreptate! Nu am fost suficient de explicită, fiindcă n-am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat, de fapt. Am senzaţia că nu mai ştiu nimic şi e ceva îngrozitor. *Asta* nu poţi tu înţelege. Şi tot ce pot face este să mă agăţ de singurul lucru pe care îl ştiu, fără nici cea mai mică umbră de îndoială: copilul din casa aceasta NU este Florence!

David îmi întoarce spatele.

— Mda, înseamnă că noi doi nu mai avem ce să ne spunem, zice el.

— Nu-mi întoarce spatele! îl implor eu. Aş putea să-ţi pun şi eu exact aceeaşi întrebare. Vrei să insinuezi cumva că aş fi o *imbecilă* şi că nu aş avea capacitatea de a-mi recunoaşte propria fiică?

Nu zice nimic. Îmi vine să urlu de ciudă. Îmi vine să zbier: *Nu am isprăvit încă. Mai am de vorbit cu tine.* Nu-mi vine să cred că poate fi atât de sigur pe el cum pretinde. Nu

se poate să nu reuşesc să comunic cu el, măcar la un nivel subliminal; trebuie să mă agăţ de această speranţă.

Mă dezbrac şi las să-mi cadă hainele pe pat, una câte una. Întind mâna să-mi iau pijama, însă David e mai iute decât mine. Mi-o smulge din faţă, mototolind-o ghem în palmă. Mă sperie gestul lui brutal şi, şocată, încep să plâng. Rânjeşte sarcastic. Până să intuiesc următoarea lui mişcare, David a şi înşfăcat mormanul de haine de lângă mine şi s-a dat jos din pat. Deschide dulapul meu, aruncă înăuntru hainele şi pijamaua, după care închide uşa şi o încuie.

Acum se uită la mine. Mă ia cu frig. Simt privirea lui cum se târăşte parcă peste trupul meu îngheţat.

— Mă îndoiesc că te vei mai duce undeva în seara asta, mă ia el în derâdere. Eu, unul, n-aş încerca, dacă aş arăta aşa.

Mă gândesc ce posibilităţi aş avea. Aş putea să o strig pe Vivienne, dar până ar ajunge ea aici, David ar avea tot timpul să-mi dea înapoi pijamaua, pretinzând astfel că eu am născocit totul. Abia aşteaptă să mă audă spunând că trebuie să mă duc la baie, însă nu îi voi da această satisfacţie. Şi nici nu voi ieşi din cameră în pielea goală. Ştiu exact ce s-ar întâmpla dacă aş proceda aşa. David ar descuia imediat dulapul, ar pune pijamaua înapoi pe pat şi ar chema-o pe Vivienne, care ar apărea din camera ei în câteva secunde. David vrea să demonstreze că nu sunt în toate facultăţile mintale şi că mă comport aberant. Nu-l las eu să-mi facă aşa ceva! Prefer să nu închid ochii toată noaptea, înfrânându-mi nevoia de a merge la toaletă. Mă sui în pat şi îmi trag plapuma până sub bărbie.

David face la fel. Mă crispez la gândul că m-ar putea atinge. N-o face, însă. Aştept să stingă veioza de pe noptieră, ca să pot plânge pe ascuns, pentru Florence, pentru omul de lângă mine în care nu-l mai recunosc pe soţul meu şi, da, chiar şi acum, pentru suferinţa prin care ştiu că trece. Ferocitatea lui David ne vizează deopotrivă pe amândoi. În viziunea lui, ori ai totul, ori nimic: dacă lucrurile nu pot fi îndreptate, e preferabil atunci să le distrugi complet, cât mai repede cu putinţă. Cel puţin, astfel, ştie că nu va mai avea de ce să se teamă.

Mama spunea adesea că, spre deosebire de majoritatea oamenilor, eu am capacitatea de a-mi reprezenta în gând suferinţele celorlalţi şi de a-i compătimi. Aşa îşi explica ea de ce, pe când eram adolescentă, am avut atâţia iubiţi nepotriviţi – „nişte fistichii”, cum se exprima ea. Este adevărat că, atunci când te străduieşti enorm să vezi situaţia

prin ochii altei persoane, simţi că este imposibil să mai faci abstracţie de acea fiinţă. Eu întotdeauna aşa am văzut lumea, cu compasiune. În mod evident, a fost o prostie să-mi imaginez că şi reciproca putea fi valabilă.

Nu mai trebuie să îi tot găsesc scuze lui David, sperând că se va schimba. Este nevoie să învăţ să reacţionez faţă de el aşa cum aş face-o faţă de un inamic, dacă va continua să se comporte duşmănos cu mine. Şi când mă gândesc că *eu* am fost cea care le-am spus atâtor pacienţi să nu gândească în parametri de alb şi negru, de bine şi rău, de aliaţi şi vrăjmaşi. Ar trebui să le dau banii înapoi tuturor.

Nu ştiu la ce oră se va trezi David mâine-dimineaţă, ca să-mi pot recupera hainele. Va fi nevoie, pentru asta, să mă milogesc de el? Mi se pare prea groaznic când mă gândesc la ceea ce s-ar putea întâmpla. Indiferent ce-o să iasă până la urmă, ştiu că trebuie să supravieţuiesc. Important este să mă ţin tare până mâine după-amiază, când mă întâlnesc cu Simon.

16

5/10/03, 11:10 a.m.

— Poftim? exclamă David Fancourt. Nu ştiu ce mai vreţi de la mine? Maică-mea v-a spus deja totul. Alice şi Florence erau aici joi seara. Amândouă s-au culcat ca de obicei. Vineri dimineaţa, însă, dispăruseră. Este treaba voastră să le găsiţi, dar vă spun că nu *aici* le veţi găsi. Dacă ar fi fost aici, nu aş fi avut de ce să anunţ dispariţia lor. Prin urmare, ieşiţi pe teren şi căutaţi-le!

Şedea băţos şi ţâfnos, pe muchia părţii tapiţate cu pluş bleumarin a jilţului îngust din lemn, prevăzut cu spetează tare, altfel spus scaunul cel mai incomod din cameră. Charlie percepea furia lui aproape tangibil, de parcă ar fi plesnit-o peste faţă. Îi era milă de el şi nu-l blama pentru starea de nervi pe care o avea. Vivienne se aşezase în cealaltă parte a încăperii, pe o canapea albă. Ea era de modă veche: nu se cuvine să-ţi arăţi sentimentele în public.

— Suntem ferm hotărâţi să le găsim pe Alice şi Florence, zise Charlie.

David Fancourt se făcea vinovat doar de grosolănie; asta era intuiţia ei profundă, bazată pe prima jumătate de minut a întrevederii lor. Simon era ridicol cu teoriile lui paranoice. Fancourt avea un alibi solid, de nezdruncinat. El şi Alice se aflau la Londra, într-o sală de teatru aglomerată, când Laura a fost ucisă.

— Regula face ca orice investigaţie să demareze de la domiciliul persoanei dispărute, chiar dacă, în mod evident, se ştie aprioric că *acesta* este locul unde persoana nu se află. Ştiu că vi se poate părea de neînţeles.

— N-aveţi decât să porniţi de unde vreţi, numai să mi-o găsiţi pe fiica mea.

Charlie observase că David nu pomenise nimic de Alice.

— Încercaţi să vă calmaţi, spuse ea. Îmi dau seama cât de bulversat sunteţi probabil, mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Laura…

— Nu! strigă David, congestionat la faţă. N-am nimic, sau mai bine zis mă voi simţi minunat, imediat ce o veţi fi găsit pe Florence. De fapt, sunt furios. Întâi, am fost la un pas de a-l pierde pe Felix, iar acum Alice mi-a furat-o pe Florence. Doar că nimeni nu mă crede când spun că acea fetiţă *este* Florence. Nici măcar… bălmăji el, uitându-se spre maică-sa.

— N-am spus niciodată că nu te cred, zise Vivienne, pe un ton glacial, ridicând bărbia.

Charlie se întreba dacă la fel s-ar fi comportat şi regina într-o situaţie similară. Îşi amintea vag că auzise, cu prilejul anchetării uciderii Laurei, din ce făcuse avere tatăl lui Vivienne, însă nu reuşea să îşi amintească detaliile. Înfiinţase o companie mare, ceva legat de materiale plastice sau ambalaje, parcă. În ciuda aerelor ei aristocratice, Vivienne nu se trăgea dintr-o familie veche şi avută.

Salonaşul părea mai mic decât în realitate, din cauză că era ticsit de mobile. Existau acolo trei canapele, şapte fotolii, o monstruozitate de masă pentru cafea, două biblioteci mari în nişte nişe, de o parte şi de cealaltă a unui şemineu autentic, şi un televizor mic pe o etajeră, care era plasat. În mod ciudat, în spatele unui fotoliu, într-un colţ, lăsând să se înţeleagă limpede că în casa aceea programele de televiziune nu ocupau un loc important în viaţa cotidiană. Aproape toate cărţile de pe rafturi aveau coperte cartonate, remarcă Charlie.

Azi venise aici neînsoţită. Ieri se deplasase cu o echipă de ofiţeri, răscolind sistematic conacul Ulmii şi cercetând metodic toate lucrurile lui Alice Fancourt. Găsiseră poşeta şi cheile ei în bucătărie, iar automobilul Volvo afară. Niciunul dintre articolele vestimentare aparţinându-i lui Alice sau lui Florence nu părea să lipsească, în afară de hainele cu care se îmbrăcaseră, probabil. Vivienne furnizase aceste informaţii, părând foarte sigură pe ce spunea. Charlie trebuia să admită că detaliul acesta nu prevestea nimic bun. Cel mai îngrijorător i se părea, însă, faptul că niciuna dintre cele trei perechi de pantofi ale lui Alice nu lipsea din garderoba acesteia, după cum ţinuse să sublinieze Vivienne.

Joi seara, Vivienne încuiase uşile, atât la intrarea din faţă, cât şi la cea din spate, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a merge la culcare. Dimineaţa, însă, Alice şi Florence dispăruseră, deşi uşile rămăseseră tot încuiate. Nu se vedea nicio urmă de pătrundere prin efracţie în casă. Vivienne, David şi Felix dormiseră buştean; nu auziseră niciun fel de pocnete, bufnituri sau ţipete de copil mic. Luate per ansamblu, toate aceste aspecte o contrariau profund pe Charlie.

Era posibil oare ca vreun intrus să o fi convins pe Alice să îi dea drumul în casă, ca apoi să o răpească pe ea şi pe fetiţă? Dacă da, însemna că ieşiseră, probabil, pe uşa din spate. Fereastra de lângă acea intrare avea, în partea de sus, un geam îngust, cam de cincisprezece centimetri pe

patruzeci, care fusese lăsat deschis, iar cheile lui Alice se aflau pe bufetul de dedesubt. În această ipoteză, răpitorul ar fi trebuit să le scoată din casă pe Alice şi Florence, într-o linişte absolută, să încuie la loc uşa din spate şi să arunce cheile înăuntru, pe geam.

Sau, într-o altă variantă, era posibil ca Alice însăşi să fi făcut asta. Charlie se întreba dacă era plauzibil ca Alice să fi fost atât de tulburată mintal, admiţând chiar că suferea de o gravă depresie post-partum, încât să plece de-acasă fără niciun lucru necesar lui Florence. Simon, când vorbise cu el în această dimineaţă, îşi exprimase iar convingerea că Alice era teafără şi nevătămată. „O voi găsi", îi spusese el, atât de ferm şi de pătimaş, încât Charlie simţise nevoia să întoarcă privirea.

— Sergent Zailer, ţin să subliniez că eu şi David vă vom ajuta, fără a precupeţi niciun efort, zise Vivienne Fancourt. Însă fetiţa trebuie găsită. M-ai înţeles. Florence este…

Se întrerupse însă, chipurile pentru a-şi analiza fusta. Când ridică din nou capul, avea ochii sticloşi şi privirea străpungătoare:

— Scuză-mă, mormăi ea. Nici nu-ţi poţi închipui cât de dezolant este pentru mine. Nu e numai faptul că nepoţica mea scumpă şi drăgălaşă este dată dispărută, ci, mai grav chiar, nici nu ştiu măcar dacă fetiţa a dispărut vinerea trecută sau în vinerea precedentă. Nu ştiu dacă n-am văzut-o decât o dată sau…

Vivienne închise gura, cu buzele lipite strâns.

— Lumea vorbeşte tot timpul despre diverse femei care îşi fură şi îşi omoară pruncii, o întrerupse David, mânios. Dumneata n-ai auzit? Femei suferind de depresii post-partum. Îi sugrumă sau îi aruncă afară pe fereastră. Cine ştie de ce-i în stare şi Alice? Statistic vorbind, care este probabilitatea ca aceste femei să vină înapoi cu pruncii lor teferi şi nevătămaţi? Poliţia ar trebui să ştie, gemu el, îngropându-şi faţa în mâini. Alice era complet dezechilibrată psihic înainte de a dispărea. Avea o obsesie cu femeia aceea de la maternitate, cu care abia dacă schimbase câteva cuvinte…

— Domnule Fancourt, nu este deloc clar că soţia dumneavoastră v-ar fi răpit fiica. Alice Fancourt nu a luat nimic cu ea. Trebuie să avem în vedere şi posibilitatea ca Alice să fi plecat cu forţa de-aici.

David scutură din cap.

— Aiurea. A fugit de-acasă şi a luat-o pe Florence cu ea, zise el.

— La ce v-aţi referit când aţi spus că aţi fost la un pas de a-l pierde pe Felix?

După o tăcere, stânjenitoare, Vivienne spuse:

— S-a referit la faptul că Laura a făcut tot ce-a putut pentru a-l îndepărta pe Felix de noi. Nu ne-a permis să îl vedem decât o dată la două săptămâni – poţi să-ţi imaginezi? – pentru două sau trei ceasuri, când ţinea neapărat să fie prezentă, ca să ne supravegheze. Era imposibil să făurim o relaţie adevărată, în condiţiile oribile impuse de ea. Nu-l lăsa niciodată pe Felix să vină aici şi nici nu ne dădea voie, lui David sau mie, să mergem la ea acasă. Întotdeauna ne întâlneam într-un loc neutru.

Vivienne Fancourt tăcu, trăgându-şi răsuflarea. Două pete roşii îi apăruseră pe obraji.

— Dar în noaptea în care Laura a fost ucisă, se încruntă Charlie, Felix era aici, singur cu dumneavoastră. Îl aveaţi în grijă.

— Da, confirmă Vivienne, cu un surâs amar. Atunci a fost prima şi unica oară când s-a întâmplat aşa. Din cauză că era disperată să găsească pe cineva care să stea cu Felix, pentru ca ea să fie liberă să se ducă să petreacă la un club de noapte.

Tonul lui Vivienne denota limpede că ea nu călcase niciodată într-un asemenea local şi că nici nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Simon spusese „un club?”, cam în acelaşi fel, deşi munca de poliţist îl obliga adesea să frecventeze diverse bombe de noapte infecte, cu orgi de lumini enervante, atât în Spilling, cât şi în Rawndesley.

— Eu şi David ne-am resemnat să acceptăm regulile Laurei timp de aproape trei ani, continuă Vivienne. Am sperat că dacă ne conformam regimului ei… monstruos, încetul cu încetul se va mai îmbuna şi ne va lăsa să ne bucurăm mai des de prezenţa lui Felix. Din păcate, ne-am înşelat amarnic. Laura părea inflexibilă, neavând de gând să se răzgândească sau să schimbe în vreun fel regulile stabilite de ea. Ajunsesem într-o asemenea stare de disperare, încât ne gândeam să apelam la avocatul meu pentru soluţionarea problemei, când… când Laura a fost omorâtă.

— Iar David a rămas unicul părinte al băiatului, spuse Charlie.

Charlie simţea că toată acea certitudine care o călăuzise până în acest punct începea să devină friabilă. Încerca să şi-l închipuie pe Darryl Beer pitit pe domeniul Ulmii, cu un cuţit de bucătărie dosit în sân. Pentru prima oară, imaginea i

se păru de-a dreptul neverosimilă. De ce să te furişezi înarmat cu un cuţit de bucătărie, când scopul vizitei tale era să inspectezi configuraţia terenului, în vederea unei viitoare spargeri?

Odată ce Laura era îndepărtată din calea lui, însemna că David avea posibilitatea să se însoare cu noua lui iubită şi să beneficieze legal de drepturi părinteşti exclusive asupra lui Felix, în condiţiile comode în care mama lui putea să se ocupe de creşterea copilului. Convenabil pentru David şi Vivienne, convenabil pentru Alice, se gândea Charlie. Nebuna de Alice. Dacă logodnicul ei, mereu distrus sufleteşte din cauza absenţei fiului prea iubit, ajunsese să nu i se mai pară la fel de fermecător?

În spatele jilţului pe care şedea David, pe unul dintre rafturi, se afla o fotografie de la a doua lui nuntă. Alice, purtând o rochie crem şi o diademă, surâdea radioasă spre soţul ei. Avea părul blond, dar mai scurt, până la bărbie, şi îşi făcuse bucle, în cinstea evenimentului. Când Charlie făcuse cunoştinţă cu ea, săptămâna trecută, Alice avea părul lins şi drept. David, cu câţiva centimetri mai înalt decât Alice, zâmbea mândru în jos, spre proaspăta lui soţie. Formau un cuplu atrăgător, remarcă în gând Charlie, încercând să ignore împunsătura unei gelozii involuntare. De ce femeia aceasta, care era deja măritată, deja iubită, să i se pară lui Simon mai interesantă decât ea? Era prea nedrept.

De când Simon o respinsese atât de brutal la petrecerea de patruzeci de ani a lui Sellers, Charlie căpătase o spaimă aproape patologică faţă de orice fel de ofensă sau umilinţă, ceea ce adesea o făcea să fie urâcioasă şi agresivă, în mod gratuit. Era suficient de inteligentă pentru a admite acest lucru, dar din păcate nu şi pentru a găsi o modalitate de rezolvare a problemei. La un an după oribilul incident, ei tot nu-i trecuse supărarea. Niciodată în viaţă, înainte sau după acel moment, nu i se mai întâmplase să se simtă atât de rănită în amorul propriu, ca atunci când Simon îi făcuse figura aceea urâtă. Partea groaznică era, însă, că şi lui îi părea teribil de rău de cele întâmplate. Ideea că Simon nu se purtase aşa din răutate ori fiindcă ar fi premeditat un asemenea gest o făcea să sufere şi mai rău. Charlie continua să aibă o părere excelentă despre Simon. Îl iubea încă, fir-ar să fie! Şi dacă hiba nu era la el, însemna că nu putea fi decât la ea.

Revăzuse în minte acele momente de nenumărate ori. Simon fusese înflăcărat la început. „Nu va fi doar o

aventură de-o noapte", i-a şoptit el, în timp ce se duceau spre camera liberă din locuinţa lui Sellers. „Relaţia aceasta va dura multă vreme." Nu, nu încăpea vreo îndoială că nu ar fi dorit-o în acea fază. Charlie avea capacitatea de a identifica fără nicio greutate clipa în care atitudinea lui Simon s-a schimbat, dar s-a schimbat într-atât de radical, încât a ajuns să o împingă la o parte, proiectând-o direct pe podea, ca apoi să fugă din cameră ca un bezmetic. Simon nu şi-a dat seama, probabil, nici atunci şi nici ulterior că în graba de a dispărea de-acolo lăsase uşa larg deschisă. Câteva figuri, inclusiv Stacey, soţia lui Sellers, apăruseră în cadrul uşii, pe când Charlie îşi aduna hainele înnebunită.

Nu povestise nimănui ce păţise, nici măcar surorii ei, Olivia. Şi se îndoia că va povesti cuiva vreodată. Era oribil de chinuitor să-şi rememoreze toate acele detalii, chiar dacă nimeni altcineva nu le ştia. Lucrul cel mai groaznic în privinţa acestui dezastru (Charlie simţea că termenul nu era o exagerare, ci dimpotrivă, o descriere exactă a incidentului) era ideea că nu exista nicio posibilitate de a remedia situaţia. Aşa se întâmplase. Aşa s-ar fi întâmplat oricând. Nimic nu mai putea desface ceea ce fusese făcut, oricât de mult s-ar fi căznit ea să şteargă complet totul. În anul care trecuse, Charlie avusese diverse relaţii sexuale întâmplătoare, ceea ce însemnase, în medie, cam un bărbat pe lună. Niciunul dintre aceşti masculi nu dăduse bir cu fugiţii, dar Charlie simţea că asta nu putea fi o consolare. În continuare, se simţea neatrăgătoare, iar acum simţea în plus că se comportase ca o femeie de cea mai joasă speţă. Desigur, exista o explicaţie în atitudinea ei. Data viitoare, va fi bine. Următorul bărbat o face să-l uite pe Simon.

Dintre toţi oamenii de care era periculos să te îndrăgosteşti, mie mi-a trebuit să-l aleg naibii tocmai pe el, se gândea ea. Deşi nu fusese, de fapt, o alegere. Simon nu se compara cu niciun bărbat din câţi cunoscuse Charlie. I-ar fi fost imposibil să se mintă, pretinzând că era şi el la fel ca toţi ceilalţi. Cine altul ar fi putut găsi motive să fie nostalgic, aşa cum îi povestise Simon odată, după vremea când exista riscul, el fiind catolic, să fie ars pe rug?

— Vrei să te ardă? întrebase Charlie, crezând că făcea mişto de ea.

— Nu, bineînţeles că nu, îi spusese el. Dar în perioada aceea, convingerile şi credinţele însemnau ceva. Erau considerate periculoase. Gândurile şi ideile ar trebui să conteze, asta e tot ce vreau să spun. Este normal ca lumea să se sperie de puterea gândului, ca oamenii să fie gata să

moară pentru nişte idealuri. Nimic nu pare să mai conteze pentru nimeni în ziua de azi.

Şi Charlie abia se abţinuse să nu-i spună cât de mult conta el pentru ea.

— Am răsuflat uşurată când Laura a murit, rupse Vivienne tăcerea, reuşind să-i atragă atenţia lui Charlie. Nu am avut un sentiment de fericire, înţelegi, ci o mare uşurare sufletească. A fost ca un vis care se adeverea, atunci când Felix s-a mutat la noi. Nu-mi pasă dacă pare nemilos ce spun eu. Deşi…

— Ce anume?

— La un moment dat, după moartea Laurei, mi-am dat seama că nu o întrebasem niciodată, direct în faţă, *de ce* era atât de înverşunată să mă ţină departe de Felix. Acum, nu voi afla niciodată. Puţin probabil să fi avut impresia că i-aş fi putut face vreun rău copilului. Eu îl ador pe Felix.

Încruntându-se, Vivienne coborî privirea spre mâini. Rictusul din colţul gurii trăda efortul ei de a nu spune ceva. Degeaba, însă, căci nemaiputând să se abţină, zise:

— Nu e zi în care să nu regret că nu am întrebat-o. Ştii, în mod ilar, pierderea unui duşman este la fel de greu de suportat ca pierderea unei fiinţe dragi. Rămâi cu aceleaşi sentimente puternice pe care le-ai avut întotdeauna, dar nu mai ai de cine să le legi. Te simţi cumva… păcălit, presupun.

— Ştiu că poate să nu vi se pară un aspect relevant în momentul de faţă, începu Charlie pe un ton blajin, însă există o direcţie de investigaţie care s-ar putea dovedi utilă…

— Da?

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, în ochii lui David Fancourt apăruse speranţa.

— Alice i-a vorbit lui Simon Waterhouse despre tatăl dumitale. Ştiu că nu aţi păstrat legătura cu el, însă..

— Poftim?! pufni David, cu faţa schimonosită de scârbă. I-a vorbit *lui* despre…?

Vivienne îşi făcuse gura pungă. Părea nervoasă.

— Ce treabă avea ea s-o intereseze persoana lui Richard?

— Nu ştiu. Aveţi vreo idee?

— Nu. Mie nu mi-a spus nimic despre asta, ripostă ea, iritată.

Charlie rămase cu impresia că Vivienne nu era genul de femeie care să accepte cu seninătate să fie lăsată deoparte.

— Ştiţi cum l-am putea contacta pe Richard Fancourt?

— Nu. Îmi pare rău. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc de el şi prefer să nu marşez pe acest subiect.

Charlie mişcă înţelegătoare din cap. O femeie mândră ca Vivienne nu are chef să i se aducă aminte de eşecurile din viaţa ei. Charlie simţea la fel faţă de majoritatea bărbaţilor cu care fusese combinată: Dave Beadman, un sergent de la Protecţia Copilului, care, atunci când s-a spart prezervativul, a zis: „Nu-ţi face griji, ştiu unde e clinica pentru avorturi. Am mai trecut pe-acolo!", iar înaintea lui, un contabil, Kevin Mackie, care, după cum se exprimase el „nu le avea cu pupatul".

Lui Charlie nu-i inspiraseră niciodată încredere persoanele care rămâneau în relaţii de amiciţie cu „fostul" sau „fosta". Era ceva nefiresc, ba chiar bolnăvicios, să tolerezi în existenţa ta prezenţa molcuţă şi fleşcăită a ceea ce cândva a fost dragoste sau atracţie senzuală, să vrei să păstrezi gunoaiele aruncate la mal după naufragiul unui poveşti de iubire, numindu-le „prietenie". Simon era altfel. El nu era „fostul" pentru Charlie. El este „iubitul-meu-de-neiubit-vreodată", se gândea ea cu tristeţe, şi de aceea îmi vine atât de greu să uit totul.

Relaţii eşuate. Afectau negativ tot ceea ce venea după ele, ca nişte accidente radioactive. Otrăveau viitorul. Ceea ce îi reaminti de un aspect pe care nu îl luase în calcul deocamdată, un aspect care ar fi putut explica, direct sau indirect, de ce Alice dispăruse de-acasă fără urmă.

— De ce v-aţi despărţit de Laura Cryer? îl întrebă ea pe David Fancourt.

17

Luni, 29 septembrie 2003

— A alintat-o, numind-o „doamna Tiggywinkle”, din prima clipă când a văzut-o. E mai mult decât o poreclă. Florence *era* – este – doamna Tiggywinkle. Celuilalt bebeluş îi spune „Păpuşă”. Fiindcă *ştie* că fiinţa aceea nu este Florence. Şi vorbeşte despre el la persoana întâi, când o giugiuleşte noaptea, fără să ştie că eu îl aud. Dacă ar fi vorbit cu Florence, ar fi spus despre sine că el e „tati”.

Ştiu că ar trebui să vorbesc mai lent, fiindcă o exprimare verbală mai puţin frenetică m-ar face să par mai raţională, însă aştept de atâta timp să spun toate astea. Nu pot stăvili şuvoiul de cuvinte care mi se revarsă pe buze.

Sunt cu Simon la Chompers. În timp ce eu mă lamentez cu patos, el mă studiază jenat, din cealaltă parte a mesei din lemn lustruit. Pare agitat. Trasează cu vârful degetului arătător conturul fibrei lemnoase. În jurul nostru, localul vuieşte de zgomote – muzică, râsete, conversaţii însă eu nu sesizez decât tăcerea de după cuvintele mele, tăcerea lui Simon. Mă uit atentă la el. Are părul proaspăt spălat şi pieptănat îngrijit. Hainele de pe el – o cămaşă de denim şi nişte pantaloni negri – arată noi-nouţe, chiar dacă nu se asortează prea bine între ele şi nici cu pantofii lui maro. Nu ştiu de ce această combinaţie nu este deloc reuşită, însă primul lucru la care m-am gândit, când l-am văzut intrând, a fost: „Pe David nici mort nu l-ai vedea îmbrăcat aşa.” Mă înduioşează, la Simon, acest prost gust vestimentar, şi aproape că mă linişteşte.

— Din păcate, observaţiile acestea nu dovedesc nimic, spune el, după o lungă pauză, scuzându-se parcă. Părinţii, în general, îşi alintă copiii cu diferite porecle, folosindu-le după preferinţe fie alternativ, fie succesiv de-a lungul timpul. Nici faptul că soţul tău vorbeşte despre el la persoana întâi nu este deloc anormal. Poate foarte bine să se refere la el însuşi numindu-se „tati”, dar uneori poate spune şi „eu”.

— Nu-mi dau seama ce să mai invoc ca să te pot convinge, zău, fiindcă văd că nu e suficient cuvântul meu de onoare.

Amorţeala unei nefericiri imense mă face aproape inertă. Simon nu este de partea mea. Nu mă pot bizui pe el. Mă gândesc dacă să-i povestesc ce mi s-a întâmplat azi-

dimineaţă, după o noapte oribilă, în care n-am dormit deloc. A trebuit să mă milogesc de David ca să îmi dea nişte haine şi să mă lase să mă duc la baie. Într-un final, a descuiat dulapul şi a ales intenţionat o rochie care îmi e prea strâmtă, o chestie verde oribilă, care crapă pe mine şi cu care nu m-am mai îmbrăcat de ani de zile. „Vezi, dacă n-ai avut grijă să nu te fi îngrăşat în halul ăsta, pe timpul sarcinii?" m-a apostrofat el, ironic.

Eram disperată să mă duc la toaletă. Nu aveam timp să mă cert cu el, aşa că m-am căznit cu greu să încap în rochia aceea. Mă strângea cumplit, iar presiunea din vezica urinară devenise insuportabilă. Riscam să nu mă mai pot controla din clipă în clipă, iar David ştia asta. Râdea de starea mea de neputinţă. „Ce norocoasă eşti că nu ai avut o naştere pe cale naturală", a zis el. „Muşchii perineului nu ar fi făcut faţă unei asemenea constrângeri, aşa-i?" Până la urmă, s-a dat la o parte şi m-a lăsat să ies din cameră. Am alergat până la baie, ajungând înăuntru cu o fracţiune de secundă înainte de a fi fost prea târziu.

Nu-mi vine să-i povestesc lui Simon despre torturile meschine la care m-a supus David. Nu sunt dispusă să îi dezvălui umilinţele prin care am trecut, ca pe urmă să-l aud spunând că, de fapt, cruzimea lui David nu demonstrează nicidecum că Păpuşa nu ar fi Florence. Port şi acum tot rochia aceea verde sinistră. David nu a vrut să-mi dea cheia de la dulap, aşa că n-am avut cum să mă îmbrac cu altceva. Vivienne nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus. L-ar fi crezut pe David, care, precis, i-ar fi spus că *eu* am încuiat dulapul şi am pierdut cheia, dovadă că am înnebunit de tot.

Mi-e ruşine că arăt atât de oribil în public. Sunt sigură că Simon ar da mai multă atenţie spuselor mele dacă aş fi îmbrăcată cu nişte haine care să-mi vină bine. Dar nu e aşa, iar Simon a ajuns să îl creadă pe David.

— Îmi este foarte greu să-mi formez o opinie, zise el. N-am mai întâlnit niciodată o persoană ca tine.

Trăsăturile lui îmi rămăseseră altfel în minte. Uitasem, de pildă, că are faţa pătrată, iar dinţii de jos sunt strâmbi, părând cumva încălecaţi şi ieşiţi în afară. Reţinusem forma neregulată a nasului, însă uitasem cum arăta tenul lui, cu porii lărgiţi şi o porţiune rugoasă, un pic denivelată în jurul gurii, care îi dă un aer de om dur, bătucit de adversităţile lumii.

Îl întreb la ce se referă.

— Toate argumentele mă îndreptăţesc să nu te cred…

— Adică, mai exact, sergentul Zailer, spun eu, cu amărăciune.

N-am iertat-o încă pentru felul neomenos în care s-a purtat cu mine la secţia de poliţie.

— Nu numai ea. *Totul.* Ne ceri să credem că un străin, sau mai mulţi, au intrat în casa voastră, în timp ce soţul şi fiica ta dormeau, şi au răpit-o pe fiica ta, lăsând în loc un alt bebeluş, fără ca soţul tău să fi auzit ceva. De ce-ar face cineva aşa ceva?

— N-am spus niciodată că a fost un străin!

— Sau, atunci, soţul tău a avut cumva un amestec, ceea ce l-a determinat să distrugă dinadins toate fotografiile cu Florence, astfel încât să nu mai existe nicio dovadă în privinţa identităţii fetiţei. Dar, din nou întreb, *de ce?*

I-am spus că nu am habar *de ce,* iar faptul că deocamdată nu se găsise o explicaţie plauzibilă nu denota nicidecum inexistenţa *unei* explicaţii. Îmi vine să urlu de ciudă, când mă văd nevoită să îi expun nişte truisme unui om pe care îl consider inteligent şi perspicace.

— Nu s-a raportat dispariţia niciunui nou-născut, iar tu ai suferit de depresie, mai demult, spune el, dar sesizând reacţia mea de indignare, mai adaugă: îmi pare rău. Ştiu că părinţii tăi muriseră de curând, dar totuşi, din punctul nostru de vedere, eşti o persoană cu anumite antecedente medicale. Cea mai simplă explicaţie pentru toate astea este că suferi de un fel de…

— …o iluzie indusă de traumă? am încheiat eu fraza în locul lui. Dar tu nu gândeşti aşa, da? Oricât de mult te-ai strădui să crezi asta, nu poţi. Acesta fiind şi motivul pentru care ai acceptat să ne întâlnim.

Poate că dacă îi spun eu ce gândeşte, va începe să gândească efectiv aşa. De disperare, sunt în stare să încerc orice.

— În mod normal, în orice alt caz de acest fel, *nu* aş fi acceptat o asemenea întâlnire, îmi replică Simon, îndurerat, de parcă s-ar fi dezamăgit pe sine însuşi.

— Bun, şi atunci ce e diferit în cazul meu? îl descos eu, agasată.

Mă deranjează că îl preocupă mai mult propria-i motivaţie decât siguranţa lui Florence sau a mea.

— Instinctiv, simt că trebuie să am încredere în tine, spune el încetişor, privind în altă parte. Dar asta ce înseamnă? Este o contradicţie, nu-i aşa? Îmi vine să căpiez, efectiv, mărturisi, uitându-se la mine, ca şi cum ar fi aşteptat să-l încurajez în vreun fel.

În sfârşit, o licărire de speranţă. Poate că am şanse să-l fac să-şi schimbe părerea, să-l conving să mă ajute, indiferent ce spune femeia-sergent, cu rânjetul ei batjocoritor.

— La fel simt şi eu în ceea ce priveşte homeopatia, îi spun, forţându-mă să vorbesc calm. Cunosc teoriile pe care se bazează şi mi se par nişte absurdităţi, trebuie să fii un mare prost ca să crezi că asemenea idei extravagante ar putea fi valabile. Şi totuşi, *sunt.* Am văzut că şi-au făcut efectul scontat, de nenumărate ori. Am toată încrederea în homeopatie, chiar dacă, din punct de vedere logic, mi se pare ceva neverosimil.

— Am fost şi eu o dată la un homeopat. Dar după prima şedinţă, n-am mai călcat pe-acolo, spuse Simon, studiindu-şi unghiile de la mâna stângă.

Nu-mi pasă câtuşi de puţin, răcnesc eu în sinea mea. *Aici* nu *despre tine e vorba!* În realitate, însă, rostesc:

— Nu îi prieşte oricui. Leacurile pot face uneori ca simptomele să se înrăutăţească iniţial, ceea ce îi derutează pe mulţi. La fel de adevărat este şi faptul că există homeopaţi incompetenţi, care îţi prescriu remedii greşite sau nu ascultă atenţi ce le spui.

— O, nu, Dennis ştia să asculte. Nu el a fost problema, ci eu. N-am avut curajul să-i vorbesc despre mine. În cele din urmă, am rupt-o la fugă din cabinet, fără ca măcar să fi apucat să-i spun de ce venisem. A fost o pierdere de timp, care m-a costat patruzeci de lire, conchise brusc Simon.

Deduc că e preferabil să nu-i mai pun întrebări. În felul lui poticnit, Simon încearcă să mi se destăinuie, dar doar până la un punct. Foarte bine, să tacă atunci, fiindcă aşa putem reveni mai repede la problema mea: Florence. Mă pregătesc să-l întreb, în fine, dacă este dispus să mă ajute în vreun fel, când îl aud spunând:

— Îţi place profesia pe care o practici?

Cum să-mi mai pese acum de serviciu, fir-ar să fie?!

— Îmi plăcea înainte. Enorm.

— Şi ce s-a schimbat acum?

— Toată situaţia asta prin care trec, spun eu, gesticulând larg din mâini. Faptul că Florence a fost răpită. Nu mai am aceeaşi viziune intangibil de pozitivă despre oameni, ca înainte. Mi-e teamă că aş fi prea cinică acum.

— Mie nu mi se pare deloc că eşti cinică, zice Simon. Dimpotrivă, simt că îi poţi ajuta pe mulţi.

Remarca aceasta, la fel ca multe dintre lucrurile pe care mi le-a mai spus, capătă dintr-odată pentru mine un fel de

conotaţie specială. Simon vorbeşte ca şi cum m-ar cunoaşte bine, când în realitate, socotind şi întâlnirea de acum, nu ne-am văzut decât de trei ori.

Nu vreau să ajut nişte necunoscuţi, nu, nu mai vreau. Vreau ca Simon să ne ajute pe mine şi pe Florence. „Cinică" poate că nu este cuvântul potrivit. Mai degrabă aş zice că am devenit egoistă. Şi că mi-am pierdut şi ultima fărâmă de răbdare.

— Ai de gând să o cauţi pe fiica mea, sau nu?

Cuvintele îmi scăpă involuntar, pe un ton mai acuzator decât aş fi vrut.

— Ţi-am explicat…

— Am vrut să o aduc cu mine pe Păpuşă astăzi, aici. Ţi-am spus asta? Nu m-au lăsat.

Sunt atât de vlăguită, încât nu mai am puterea să îmi înăbuş resentimentele. Am senzaţia că îmi zbârnâie nervii sub piele.

— Alice, calmează-te…

— Dacă David şi Vivienne ar crede cu adevărat că Păpuşa este Florence, normal ar fi să mă lase să stau cu ea, nu crezi? Normal ar fi să considere un semn bun faptul că am vrut s-o iau cu mine în oraş. Ei bine, n-a fost aşa! Mi s-a interzis să plec cu ea.

Dezamăgirea mea era atât de acută, atât de sfâşietoare, încât n-am mai fost capabilă să mi-o înfrânez. Îmi dorisem enorm să pot fi singură cu Păpuşa. Mă gândisem fericită cum i-aş fi fixat eu scăunelul în Volvo şi cum am fi plecat noi amândouă la plimbare, cu geanta conţinând lucruşoarele ei în portbagaj – scutecele, şerveţele umede, lapte şi o salopetă de rezervă. Ar fi adormit probabil în maşină, cum fac toţi bebeluşii. Iar eu m-aş fi uitat mereu în oglinda retrovizoare, ca să-i văd feţişoara – pleoapele ca nişte foiţe sidefii, guriţa întredeschisă.

— Vivienne a zis că încerc să o substitui pe Florence cu Păpuşa, îi spun eu lui Simon, plângând. Consideră că nu e bine să mă ataşez prea mult de ea şi că ar fi riscant să mă lase să ies cu ea în oraş. Ca şi cum m-ar fi crezut în stare să maltratez un copilaş lipsit de apărare!

— Alice, trebuie să încerci să te calmezi şi să priveşti lucrurile cu detaşare, zice Simon, mângâindu-mă pe braţ.

Cuvintele lui Vivienne sunt aproape identice. Toţi se pricep atât de bine să facă pe raţionalii şi echilibraţii. Toţi, în afară de mine.

— Încearcă să te pui în locul meu, mi-a zis Vivienne. Tu spui un lucru, David spune altceva. Nu pot să nu mă

gândesc că poate minţi, Alice. Sau că nu eşti… în toate facultăţile tale. Nu te simţi jignită; ar trebui să înţelegi că mi-e greu să evit această ipoteză. Cum să te las să pleci singură cu copilul în oraş? Sunt convinsă că ştii, din experienţă, cum orice nelinişte, fie ea cât de măruntă, se poate exacerba, preschimbându-se într-o teroare ce te poate mistui complet. Eu simt că m-aş îmbolnăvi de spaimă dacă bebeluşul ăsta ar pleca acum din casă. Păi, dacă e copilul meu, atunci să mă lase să îl iau cu mine peste tot! mă răstesc eu la Simon, conştientă că i-am făcut pe ceilalţi meseni să se întoarcă spre mine surprinşi. Zi, n-am dreptate?

— Când ai să fii un pic mai calmă, sunt sigur…

— Ce? Că mă vor lăsa să fac asta? Nu, ascultă-mă pe mine, *exclus!* Şi nu o pot lua cu forţa, fiindcă sunt mai puternici decât mine. Chiar şi Vivienne, de una singură, tot ar putea să oprească, fiindcă e mai viguroasă decât mine, mulţumită aparatelor din blestemăţia asta de… hardughie! răbufnesc eu, fluturând din braţe în jurul meu, cu o aversiune nemărginită faţă de toţi şi toate. Femeia asta ţine morţiş să ia *ea* toate deciziile, fără nicio excepţie. Pătuţul, aproape toate lucruşoarele lui Florence, tot. I-a rezervat un loc lui Florence la Stanley Sidgwick, fără nici măcar să mă fi întrebat ce părere am!

— Dar… e aberant. A făcut asta *deja*?

— Ohoho, sigur că da! Când eram însărcinată, încă de-atunci. Nu suferea nicio amânare! Trebuie să înscrii copilul înainte să se nască, fiindcă altminteri nu are nicio şansă să mai prindă vreun loc. Şi există o listă de aşteptare care se întinde pe cinci ani, cum *nu* pregetă Vivienne niciodată să-mi reamintească. Cât de proastă am fost să-mi imaginez că Florence ar putea doar… să *fie,* fără nicio presiune de… emulaţie!

— Încearcă, te rog, să te calmezi, insistă Simon, dregându-şi glasul. Sper că David nu… te bate cumva, da?

— Nu! N-ai reţinut nimic din ce ţi-am spus?

David nu e omul care să dea în mine: puţin a lipsit să spun asta. Pe urmă, mă gândesc şocată că, de fapt, habar n-am ce ar fi capabil David să facă. Cred că nici el nu ştie. David nu este ca Vivienne, ale cărei idei şi acţiuni, indiferent dacă eşti de acord sau nu cu ele, se bazează pe raţiune. În cazul lui Vivienne, ştii că există reguli, garanţii. Ştii că este consecventă în ceea ce face, comportându-se ca un dictator la cârma unei ţări sau ca o căpetenie mafiotă.

Dacă o iubeşti şi eşti ascultător, te poţi bucura de toate privilegiile din lume.

David se lasă doborât de valuri de emoţie cărora nu le poate ţine piept şi reacţionează atacând violent. Înţeleg acum că până şi însingurarea lui după moartea Laurei a fost tot un fel de atac violent împotriva celor din jur.

— Nu vreau să vorbesc despre David, îi spun eu lui Simon.

Mă mângâie compătimitor pe braţ, din nou. Prima oară, gestul lui m-a impresionat. De data asta, nu mi se mai pare de ajuns. Am nevoie de ajutor, nu de mângâieri.

— Charlie… sergentul Zailer mi-a povestit ce s-a întâmplat cu prima lui soţie.

Stupefiată de cuvintele lui, înclin greşit paharul şi picur nişte apă pe masă.

— Ce-ai păţit? Îmi pare rău dacă…

— Nu, e OK. Doar că nu mă aşteptam să menţionezi lucrul acesta. Eu… te rog, nu vrei să schimbăm subiectul?

— Te simţi bine?

— Da, doar un pic ameţită.

M-a luat pe nepregătite. Nu concep să discut despre moartea Laurei, fără să fi avut timpul să mă pregătesc, să mă gândesc ce vreau să spun. Nu am nicio îndoială că tot ce îi spun lui Simon ajunge ulterior la urechile lui Zailer. A fost un caz de omucidere, în fond. Iar sergentul Zailer nu îmi vrea deloc binele, de asta sunt convinsă.

— Mai vrei nişte apă? Ţi-ar prinde bine să ieşim la aer? Sper că nu am făcut vreo gafă, adineauri.

— Nu, e bine acum, mi-a trecut. Pe cuvânt. Trebuie să plec.

Telefonul lui mobil începe să sune. Îl văd pe Simon că se pregăteşte să răspundă şi eu mă întreb cum de mobilul meu nu a sunat deloc. Mi se pare ciudat ca Vivienne să nu-mi fi telefonat până acum, ca să verifice dacă sunt bine. Eram foarte bulversată când am plecat de-acasă. În timp ce Simon vorbeşte cu cineva care, deduc din tonul lui, îl presează să meargă undeva duminică, bag mâna în poşetă ca să îmi caut telefonul, vrând să văd dacă nu am vreun apel pierdut.

Nu găsesc telefonul. Răstorn geanta cu fundul în sus, golesc tot conţinutul pe masă; inima îmi bubuie în piept. Telefonul meu a dispărut. Mi-a fost luat. Confiscat. Mă ridic în picioare şi împing toate lucrurile înapoi în geantă. Scap cheile pe jos de câteva ori, ceea ce mă face să plâng şi mai rău. Privirea mi se înceţoşează din cauza lacrimilor şi

nu mai văd nimic. Mă prăbuşesc pe scaun. Simon mormăie ceva în telefon şi închide.

— Stai, lasă-mă să te ajut, zice el, punându-mi lucrurile înapoi în geantă.

Sunt atât de amărâtă, încă nici să-i mulţumesc nu mă simt în stare. Toţi clienţii din restaurant se holbează la noi.

— Am avut telefonul în geantă azi-dimineaţă. Mi l-a luat David!

— Poate că l-ai lăsat…

— Nu! Nu l-am lăsat nicăieri! Nici acum nu te-ai convins că trebuie să mă ajuţi?! Ce trebuie să mai păţesc, ca să înţelegi gravitatea situaţiei?! Nu mai rămâne decât să fiu ucisă şi eu ca Laura, nu pricepi?

Înşfac poşeta şi fug spre uşă, poticnindu-mă în drum de câteva mese. În cele din urmă, reuşesc să ies pe stradă. Continui să alerg, fără să ştiu însă încotro.

18

6/10/03, 9:05 a.m.

Simon avea o problemă cu Colin Sellers. Toată secţia de poliţie ştia că Sellers, deşi era însurat cu Stacey şi avea doi copii mici, era încurcat de vreo trei ani cu o tipă pe nume Suki. „Suki" era numele ei de scenă. În realitate, o chema Suzannah Kitson. Cum Sellers părea dornic să îşi delecteze colegii cu poveşti picante despre amanta lui, nu era un secret nici pentru Simon măcar faptul că Suki făcea pe cântăreaţa prin diverse restaurante din zonă, iar uneori pe vase de croazieră. Tipa avea doar douăzeci şi trei de ani şi locuia cu părinţii. Sellers era întotdeauna morocănos când fata se ţinea de croaziere, cum zicea el.

Simon nu reuşea să-şi dea seama cum era să fii însurat, să te culci seara şi să te scoli dimineaţa lângă aceeaşi persoană, zi de zi, an de an. Poate că până la urmă te ajunge plictiseala. Înţelegea că hazardul te putea împinge să te îndrăgosteşti de altcineva. Mai greu de tolerat i se părea felul în care Sellers se grozăvea, în faţa oricui se punea la mintea lui să-l asculte, cum făcea şi dregea el cu Suki a lui. „Atenţie, să nu afle balaurul", spunea el la sfârşitul fiecărei istorioare deocheate, ştiind că, uneori, colegii lui se întâlneau cu nevastă-sa la diferite bairamuri.

Poate că nici nu-i păsa dacă Stacey ar fi aflat. Simon nu vedea niciun indiciu de dragoste, vinovăţie, remuşcare, niciun fel de sentiment profund. Odată, o întrebase pe Charlie:

— Tu crezi că Sellers o iubeşte pe amanta lui?

Charlie se prăpădise de râs:

— Amanta lui? Dar tu în ce secol trăieşti?

— Şi cum să-i spun atunci?

— Nu ştiu. Piţipoanca lui? Partenera lui de sex? Nu, eu nu cred că o iubeşte. Cred că îi place de ea, mai ales că, fiind cântăreaţă, are un soi de sclipici, iar Sellers e genul de bărbat care ţine să se umfle în pene cu gagica lui. Pun pariu că o are cât un ciucurel. Şi, indiferent ce ţi-ar spune femeile, mărimea *contează.*

Ascultându-l pe Sellers cum îi povestea lui Proust despre ce acţiuni întreprinseseră până acum el şi Chris Gibbs, în dosarul Alice şi Florence Fancourt, Simon încerca să nu se întrebe cât de mare era oare penisul tipului. Cu certitudine, dacă Charlie ar fi avut dreptate, Sellers n-ar fi avut tupeul

să se laude atâta cu organul lui. „Tocmai mi-a crescut un făcăleţ”, spunea el invariabil, ori de câte ori îi ieşea în cale o femeie atrăgătoare.

În dimineaţa aceasta, sub ochiul meticulos al lui Proust, se căznea să pară ireproşabil. Inspectorul asculta cu atenţie, sorbind, când şi când, din cana lui inscripţionată „Cel mai grozav bunic din lume”. Sellers avea un ton sobru, ca un om care tocmai ar fi făcut un legământ de castitate ori s-ar fi înscris într-o asociaţie de abstinenţi. Efectul Omului-de-Zăpadă: mai puternic decât o sută de duşuri reci.

— Din vizionarea casetelor înregistrate cu camerele de supraveghere nu am obţinut nicio informaţie relevantă. Nici percheziţia efectuată la conacul Ulmii nu a adus rezultate mai bune. Am analizat agenda de telefoane a lui Alice Fancourt, majoritatea fiind vechi prieteni din Londra. Am stat de vorbă cu toţi, dar n-am aflat nimic de la nimeni. Telefonul ei mobil, computerul de acasă, computerul de la serviciu – nimic, de asemenea. Niciun fel de indicii nicăieri. Şi deocamdată n-am reuşit să-l găsim nici pe tatăl lui David Fancourt, dar săpăm în continuare. Nu se poate să fi dispărut fără urmă.

Proust clipea încruntat, în timp ce Sellers îşi turuia raportul. Inspectorul nu avea încredere în persoanele care vorbeau prea repede. Deoarece Sellers nu avea un discurs ponderat şi ferm, Proust se temea ca subalternul lui să nu fi făcut o treabă de mântuială. În realitate, Sellers era un poliţist de investigaţii deosebit de dinamic şi suficient de conştiincios. Doar că nu avea răbdarea necesară de a descrie fiecare pas laborios pe care îl făcea în anchetele lui, preferând să prezinte doar concluziile. Simon ştia că Charlie se văzuse adesea nevoită să-i arate lui Proust carneţelul de buzunar al lui Sellers, pentru a-i demonstra că acesta nu trăsese chiulul de la nimic.

Simon se străduia din răsputeri să se concentreze la şedinţa de lucru a echipei, la chipul aspru al lui Proust, la culorile greţoase ale pereţilor şi ale mochetei din sala secţiei, la pantofii pe care îi purta, la orice, numai nu la portretul lui Alice din fotografia mare prinsă în piuneze pe afişierul din faţa lui. Degeaba, însă. Chiar şi dacă nu se uita la fotografie, avea întipărită în minte imaginea lui Alice: părul strâns la spate într-o coadă de cal şi râsul ei în faţa obiectivului camerei, ţinând capul înclinat spre umăr. Pentru Simon, era ca o capodoperă de o neasemuită frumuseţe. Mda, nu o „capodoperă”, nu în acest sens. Şi nu

înfăţişarea ei conta, de fapt, ci transparenţa privirii, felul în care puteai să-i citeşti sufletul în ochi.

Se înroşi, ruşinându-se de gândurile lui. Uneori, avea senzaţia că purta în jurul lui spiritul lui Alice, ca un halo. Îl speria gândul că, dacă Alice ar fi reapărut, vraja s-ar putea destrăma pentru el, iar atunci ar descoperi că s-a înşelat enorm. Se temea să nu se obişnuiască prea mult cu absenţa ei, care în mintea lui risca să se confunde cu însăşi persoana ei. Era un dezastru, ştia perfect. Trebuia să o găsească, până când situaţia nu se agrava mai rău. El, nu altcineva. Ideea că Sellers ar putea reuşi să dea de urmele ei sau că vreun filon identificat de Gibbs s-ar dovedi decisiv în anchetă i se părea intolerabilă. Neapărat, trebuia ca *el* să rezolve cazul.

— Waterhouse? îi întrerupse reflecţiile glasul tăios al lui Proust. Ai ceva de adăugat?

Simon le povesti colegilor săi din echipă despre interviurile de la Centrul de Medicină Alternativă din Spilling.

— Vasăzică, nici acolo nimic, conchise Charlie, când Simon termină de relatat. Avea urme de ruj roşu pe dinţi.

— Păi…

Simon nu era de aceeaşi părere. Sau, din cauză că îşi dorea cu înfocare să fie *el* cavalerul în armură strălucitoare care o salva pe Alice, ajunsese să vadă potenţiale indicii pretutindeni?

— Păi *ce,* Waterhouse? îi ceru socoteală Proust.

— M-a frapat ceva ciudat, domnule. Briony Morris – terapeuta pentru tehnici de eliberare emoţională – s-a arătat extrem de îngrijorată de soarta lui Florence, şi mai puţin de soarta lui Alice. Ceea ce mi s-a părut aberant. Pe Florence nu a văzut-o niciodată, pe când cu Alice era prietenă.

— O fi genul ăla de putoare cretină care se topeşte toată când aude de copii, sugeră Sellers, dând înţelepţeşte din cap. Sunt o mulţime dintr-astea, cărora le pasă mai mult de un pisoi decât de un om.

Simon scutură din cap.

— Nu cred. Reacţia ei a fost bizară. Mi-a lăsat impresia că era mult mai îngrijorată de soarta lui Alice *înainte* de dispariţia acesteia.

— E muiere, domne, zise Chris Gibbs. Şi, ca orice muiere, are un fix cu copiii. Nu-mi pasă dacă sună a misoginism, adăugă el, fiindcă Charlie mijise ochii scârbită, sfredelindu-l cu privirea. Unele generalizări sunt valabile.

— Ce vrei să spui, în fond, Waterhouse? întrebă Proust. În afară de posibilitatea ca doamna Morris să fie, cum a

teoretizat Sellers, o persoană excesiv de sentimentală şi cu tendinţe isterice atunci când vine vorba despre copii mici? spuse el, uitându-se cu subînţeles spre Sellers, care coborî privirea, complexat de bogăţia şi eleganţa vocabularului folosit de inspector.

— Nu-mi dau seama deocamdată, zise Simon. Încă mai reflectez.

— Mda, îmi pare rău că am deranjat geniul în timp ce cugetă, făcu Proust, punctând alarmant fiecare cuvânt în parte, deşi Simon nu concepea să se lase intimidat. Nu omite, rogu-te, să ne faci cunoscute şi nouă rezultatele acestui profund proces de gândire!

— Da, domnule inspector.

— Am o teorie, spuse Charlie. Briony Morris o cunoaşte pe Alice Fancourt destul de bine, ştie că e o specialistă în terapiile alternative, care a luat Prozac pentru depresie şi care ne-a făcut să ne învârtim în loc degeaba din cauză că i s-a năzărit ei tâmpenia că fiică-sa n-ar fi fiică-sa…

— Briony Morris nu ştia nimic despre asta, îi reaminti Simon, iritat că trebuia să-i spună lui Charlie ceea ce aceasta ştia deja.

Oare numai la el creierul era prevăzut cu un mecanism menit să garanteze cumva o continuitate a raţiunii?

— Şi, apropo, Morris practică nişte terapii şi mai „alternative”.

— E colegă cu Alice de peste un an, ripostă Charlie. Pe cuvânt, domnule inspector, e suficient să o vezi o dată pe Alice ca să-ţi dai seama că tipa e o zănatică…

— O zănatică, repetă Proust, rar şi apăsat.

— Nebună, iresponsabilă adică. Ideea este că oricine o cunoaşte pe Alice Fancourt va ajunge automat la concluzia mea…

— Sergent Zailer, permite-mi să-ţi reamintesc că dumneata n-ai ajuns deocamdată la nicio concluzie, spuse Proust, pe un ton plat. Investigaţia este în curs.

În sală, atmosfera se încordă brusc. Subalternii deveniră prevăzători în comportamentul lor.

— Desigur, domnule inspector. Mă refeream doar la faptul că, în fine, aşa s-ar putea explica de ce Briony Morris pare mai îngrijorată de soarta lui Florence. Deoarece, în opinia ei, este foarte probabil ca Alice să o fi luat cu ea pe fetiţă, iar Alice este o persoană anormală şi labilă, care n-ar fi în stare să aibă grijă de un caras din acvariu, darămite de un bebeluş!

Proust se întoarse cu faţa spre ea.

— Mda. Vasăzică excludem posibilitatea ca Alice Fancourt să fi fost răpită, împreună cu fiica ei, de către o terţă persoană, asta propui dumneata, Zailer? Uiţi, pare-se, că discutăm despre o femeie care a dispărut în toiul nopţii, fără să-şi ia cu ea niciun lucru personal. Nici măcar o bancnotă de zece lire, nici măcar vreun pantof. Concluziile dumitale ce spun despre asta?

Membrii echipei găsiră prilejul de a-şi inspecta propria încălţăminte. Era timpul să se pună la adăpost.

— Şi răspunsul nu se făcu auzit! tună Omul-de-Zăpadă. Nu s-a produs nicio pătrundere prin efracţie, nimeni nu a auzit niciun zgomot. Prin urmare, iată ce aş vrea să ştiu: de ce ipostaza de suspect a lui David Fancourt nu este luată în consideraţie mai mult? Un prim suspect. De ce numele lui nu figurează sus pe afişier, încercuit cu roşu şi cu un „unu" mare alături? Iar dedesubt, un „doi" şi numele Vivienne Fancourt. Este o procedură standard, de bun simţ. Dacă nu s-a produs niciun fel de pătrundere prin efracţie, cercetezi întâi familia. N-ar fi trebuit să-ţi spun eu lucrurile astea, sergent Zailer.

— Domnule inspector, când am discutat cu el, impresia mea a fost că David Fancourt este stupefiat, efectiv… spuse Charlie cu nervozitate în glas.

— Nu mă interesează stupefacţia lui! Bărbatul acesta a avut o nevastă care a fost omorâtă şi are o altă nevastă care săptămâna trecută l-a acuzat că minte în privinţa identităţii bebeluşului lor, iar săptămâna asta a dispărut, cu bebeluşul acela cu tot. Există atât de mult circumstanţe dubioase în jurul lui Fancourt, încât a nu-l întoarce pe toate părţile ar fi un exemplu de neglijenţă crasă.

Simon ridică privirea, surprins. Exact această remarcă o făcuse şi el vineri, dar Proust o considerase o prostie. Alt individ căruia se pare că i s-a defectat aparatul continuităţii din creier. Cum putea să aibă tupeul de a plagia nişte idei, fără să pomenească numele persoanei de la care le preluase? Fără un mulţumesc, măcar, ce naibii!

— Da, domnule inspector, zise Charlie.

— Dacă „da", atunci ocupă-te de problemă!

— Da, domnule inspector, mă voi ocupa.

— Domnule inspector, îşi drese glasul Simon. Mă gândeam, având în vedere cele spuse acum de dumneavoastră…

Având în vedere că mi-aţi furat teoria şi v-aţi însuşit-o cu neruşinare, ca un căcat chelbos şi trufaş ce sunteţi…

— Continuă!

— N-ar fi recomandabil să revedem cazul Laurei Cryer? Adică, ştiţi, să parcurgem din nou dosarele, declaraţiile, interogatoriul lui Darryl Beer?

— Eu nu consider deloc necesar! mormăi Charlie, sticlindu-i ochii de indignare. Beer *a mărturisit.* Ce naibii, David Fancourt era la Londra în seara când nevastă-sa a fost ucisă! Domnule inspector, gândiţi-vă la asta. Fancourt a părăsit-o pe Cryer, spuse ea, frunzărind carnetul de buzunar în căutarea unor argumente pentru afirmaţia ei. Era prea dominantă, a zis el. Voia să ia ea toate deciziile privind copilul, chiar şi înainte ca acesta să se fi născut, nu l-a lăsat pe Fancourt să aibă un cuvânt de spus nici măcar în privinţa numelui. Era autoritară şi despotică, încerca să-l subjuge complet, e limpede. Fancourt a îndurat o vreme, în principal fiindcă era jenat să se despartă atât de repede după cununie, însă până la urmă nu a mai putut suporta. Era scârbit, efectiv, de Cryer, când au ajuns să se separe. I se părea, şi aici citez, „respingătoare fizic şi anostă", însă nu o ura. A răsuflat uşurat când a scăpat de ea. Mă îndoiesc că ar fi putut să fie atât de înflăcărat de pasiune, încât să o înjunghie cu cuţitul de bucătărie. Îşi găsise o altă femeie, pe Alice, cu care era fericit. Îi mergea şi lui bine, în sfârşit. Nu a trebuit să îi dea niciun fel de pensie alimentară lui Cryer. Tipa câştiga o groază de bani, mult mai mult decât el. Şi, atunci, întreb: de ce să o fi omorât?

— Înseamnă că Darryl Beer era „înflăcărat de pasiune" faţă de Cryer, din moment ce susţii că *el* a înjunghiat-o? întrebă Simon.

— E cu totul altceva, ce naiba, ştii foarte bine şi tu, se răţoi Charlie.

— Fiul lui Fancourt s-a mutat la el după moartea lui Cryer, remarcă Proust, încreţind nasul, de parcă toate aceste detalii precise i s-ar fi părut dezgustătoare sau plictisitoare. Maică-sa, înţeleg, era fericită să poată face pe bona fără simbrie, iar Fancourt era liber să umble brambura cu noua lui iubită. O situaţie pe placul tuturor. Iată ceea ce eu aş numi un motiv viabil.

Charlie scutură din cap.

— Domnule inspector, dumneavoastră nu îl cunoaşteţi. Tot ce îşi dorea Fancourt, după despărţirea de Laura, era să îşi refacă viaţa, alături de o altă femeie. A o ucide pe Laura presupunea riscul de a ajunge la închisoare. Alice Fancourt, pe de altă parte… Pe ea mi-o pot imagina asumându-şi un asemenea risc nesăbuit.

— Ţi-o poţi *imagina*, rânji Proust, batjocoritor. Dacă aş vrea să lucrez cu John Lennon, aş angaja o clarvăzătoare.

— Domnule inspector, dacă îmi permiteţi doar… insistă Simon, pregătindu-se să-i împărtăşească o parte din rezultatele reflecţiei lui profunde, aşa cum îi ceruse Proust. Ieri m-am uitat prin dosarele cazului Laura Cryer.

— Mda, înseamnă că îmi ceri permisiunea pentru un lucru pe care l-ai făcut deja, comentă Proust, părând însă interesat de subiect.

Atmosfera apăsătoare începea să se mai însenineze, cu un efect benefic asupra tuturor.

— Am observat câteva lucruri care nu mi s-au părut chiar în regulă. Nu s-au găsit zgârieturi sau tăieturi pe braţele sau mâinile lui Cryer, aşa cum ar fi fost logic, dacă pornim de la premisa că Beer a vrut să-i înşface poşeta, iar Cryer a opus rezistenţă.

După cum arăta, ai fi zis că Charlie se preschimbase într-o stană de piatră.

— Nu neapărat, spuse Chris Gibbs. E uşor să ne imaginăm că Beer a intrat în panică şi i-a implântat cuţitul drept în piept. Cum ştim că a făcut, de fapt.

— În această eventualitate, Cryer ar fi încetat să se mai zbată destul de repede după acea lovitură fatală. Şi, atunci, de ce s-au găsit pe corpul ei atât de multe fire din părul lui Beer şi particule din epiderma lui? Mai ales că sub unghiile victimei nu s-au descoperit urme de piele de la o altă persoană.

— Absolut normal, spuse Charlie. Cryer ţinea geanta cu ambele mâini, ca să nu i-o smulgă Beer. Cât despre firele de păr şi particulele de epidermă de pe corpul victimei, este posibil ca Beer să se fi aplecat peste ea, după ce a văzut că e moartă. O fi vrut să îi umble prin buzunare, ca să vadă dacă nu mai avea asupra ei şi alte lucruri de valoare.

— Dar, atunci, de ce a retezat cu cuţitul cureaua de la geantă? spuse Simon, care purtase deja în gând acest dialog în contradictoriu. Cureaua a fost retezată la ambele capete. O operaţiune destul de lungă şi laborioasă, în cazul unei poşete din piele de bună calitate. Dacă Laura Cryer ar fi zăcut într-o baltă de sânge, după acea unică înjunghiere ucigaşă, Beer ar fi avut posibilitatea să îi ia poşeta dintr-o singură mişcare.

— Poate că victima îşi pusese cureaua genţii de-a curmezişul peste piept, sugeră Sellers. O mulţime de femei poartă genţile aşa. Când s-a prăbuşit pe jos, e posibil ca poşeta să-i fi rămas prinsă sub ea. Dacă Beer nu purta

mănuşi, e de presupus că nu a vrut să o atingă cu mâinile goale, nu?

— Cureaua genţii a fost găsită lângă cadavrul lui Cryer, nu dedesubt, zise Simon, uluit că trebuia să-i explice lui Sellers un lucru atât de elementar, mai ales că acesta se ocupase de caz.

Cum era posibil ca niciun membru al echipei să nu fi sesizat acest amănunt esenţial? Ce naiba se întâmpla cu oamenii ăştia?

— Pur şi simplu, nu concordă. E ca şi cum cureaua ar fi fost retezată şi lăsată lângă trupul victimei intenţionat, pentru a atrage atenţia asupra poşetei care dispăruse. Pentru a lăsa impresia că motivul agresiunii fusese o tâlhărie, care degenerase în omucidere prin înjunghiere.

Proust părea îngrijorat.

— Zailer, vreau să iei totul la puricat din nou. Du-te să vorbeşti cu Beer, să vedem ce are de spus licheaua aia. Oricum, mâine va apărea în toate ziarele, din câte mi-a spus biroul de presă. Nu ştiu care gazetăraş a dibuit că există o legătură între numele Cryer şi Fancourt. Dacă se află că nu am redeschis cazul Cryer, ne vor acuza de neglijenţă, dacă nu chiar de prostie de-a dreptul. Şi ar avea dreptate!

Vasăzică asta îl făcuse pe inspector să întoarcă foaia: teama de a nu intra în gura presei de scandal. Nimic, de fapt, din tot ce spusese Simon. De parcă ar fi fost invizibil, se gândi poliţistul, indignat.

Proust se uită pătrunzător la Charlie:

— Toate observaţiile lui Waterhouse mi se par valabile. Ar fi trebuit să vă ocupaţi deja de aceste chestiuni.

Roşie la faţă, Charlie băgase capul în pământ. Simon ştia că ea nu avea să înghită uşor această umilinţă. Tăceau toţi. Simon se aştepta ca Proust să mai atenueze din duritatea loviturii, spunând eventual: „E doar o formalitate, desigur. Aşa cum subliniază judicios sergentul Zailer, Beer este incontestabil vinovat.” Însă îndulcirea pilulei nu era specialitatea lui Proust, care încheie sec:

— Zailer, vino, te rog, la mine în birou. Acum!

Lui Charlie nu-i rămânea decât să îl urmeze în cabina numită pompos „birou”. În mod ilogic, Simon se simţea vinovat, ca un delator. Aiurea, mai bine să nu se mai gândească la asemenea prostii. În fond, nu făcuse decât să picure un pic de raţionalitate în desfăşurarea anchetei. Charlie îşi pusese parcă în gând să pară obtuză. Oare era modul ei de a-i face în ciudă? Sellers îi trase un cot lui Simon.

— O să fie nevoie de multe pupături în fund, de data asta, dacă şefa vrea să iasă basma curată, zise el.

19

Luni, 29 septembrie 2003

Nu mi-e deloc mai bine după întâlnirea cu Simon, ba dimpotrivă. Parchez maşina şi mă pregătesc, încă o dată, să intru în clădirea aceasta mare, albă şi rece, unde se presupune că ar trebui să mă simt acasă. O văd pe Vivienne urmărindu-mă de la fereastra din camera lui Florence. Nu se retrage când vede că ridic privirea spre ea. Dar nici nu flutură din mână şi nici nu zâmbeşte. Ochii ei seamănă cu două radare fine, urmărindu-mă cum înaintez pe alee.

Când deschid uşa, Vivienne este în hol. Nu înţeleg cum a putut să ajungă acolo atât de repede. Vivienne izbuteşte să fie pretutindeni, deşi niciodată nu am văzut-o grăbindu-se sau sforţându-se pentru asta. David stă în spatele ei, pândind cu nesaţ. Nici măcar nu se uită la mine când intru. Îşi umezeşte buza de jos, cu nervozitate, aşteptând ca maică-sa să vorbească.

— Unde este Păpuşa? întreb eu, neauzind niciun zgomot de bebeluş, ci doar liniştea care vibrează parcă prin casă. O tăcere care urlă a pustiu. Unde este? insist eu, panicată.

Niciun răspuns.

— Ce-aţi făcut cu ea?

— Alice, unde-ai umblat? zice Vivienne. Credeam că între noi două nu există secrete. Eu am avut încredere în tine şi mă aşteptam să ai şi tu încredere în mine.

— Ce vrei să spui, nu înţeleg?

— M-ai minţit. Ai zis că ieşi în oraş, la cumpărături.

— N-am găsit nimic din ce voiam să iau.

O minciună jalnică, îmi dau seama acum. De parcă, disperată cum sunt, mi-ar mai arde mie de cumpărături! Probabil că Vivienne a sesizat imediat că povestea asta era cusută cu aţă albă.

— Ai fost la secţia de poliţie, aşa-i? A sunat poliţistul acela de la investigaţii criminale, Waterhouse. I-ai spus într-adevăr că telefonul mobil ţi-a fost *furat?* accentuă ea cu scârbă ultimul cuvânt.

— *Plecasem* la cumpărături, spun eu, reflectând rapid. Dar pe urmă am observat că telefonul nu era în geantă…

— Poliţistul criminalist Waterhouse zicea că erai isterică. Părea deosebit de îngrijorat din cauza ta. Şi eu sunt foarte îngrijorată.

Sfidarea ţâşneşte din mine ca o fântână:

— Telefonul era în geantă azi-dimineaţă şi ştiu precis că eu nu l-am scos de-acolo! Unul dintre voi doi mi-a umblat în poşetă. Nu aveţi niciun drept să-mi luaţi lucrurile fără permisiunea mea! Ştiu, mă credeţi amândoi bolnavă la cap, şi Simon de asemenea, dar chiar şi oamenii bolnavi au dreptul să nu li se fure bunurile!

— *Simon,* mormăi David în barbă.

Unica lui contribuţie la conversaţie.

— Alice, tu nu-ţi dai seama cât de iraţional vorbeşti? spune Vivienne, cu blândeţe. Rătăceşti un obiect şi primul tău gând este să implici *poliţia.* Ţi-am găsit telefonul în camera ta, după ce ai plecat. Nu ţi l-a ascuns nimeni nicăieri.

— Unde e Păpuşa? întreb eu, din nou.

— Fiecare lucru la timpul său.

Vivienne nu a fost niciodată adepta unui dialog firesc şi fluent. Când era mică, una dintre marotele ei era să aştearnă pe hârtie un fel de ordine de zi, pentru fiecare dejun al familiei. Vivienne, mama ei şi tatăl ei luau cuvântul pe rând, pentru a-şi rosti „raportul zilnic", cum îl numea Vivienne. Întotdeauna, ei îi venea rândul prima; în plus, compunea şi dările de seamă aferente, într-un caiet.

— Perfect. Unde-i telefonul? îl vreau înapoi. Dă-mi-l imediat!

Vivienne oftează.

— Alice, ce te-a apucat? L-am pus în bucătărie. Fetiţa doarme. Nu există niciun fel de conspiraţie împotriva ta. David şi eu suntem amândoi foarte neliniştiţi de starea ta. De ce ne-ai minţit?

Orice observator imparţial ar vedea o doamnă blajină, de vârstă mijlocie, care încearcă zadarnic să discute raţional cu o dementă răvăşită la faţă, îmbrăcată într-o rochie verde care îi vine prost.

Semnele extenuării mi se implântă în creier ca nişte cârcei. Pe sub pleoape parcă am nisip şi tendoanele ambelor mâini mă dor, cum mi se întâmplă întotdeauna din cauza lipsei de somn. Nu mai vreau să vorbesc. Îmbrâncind-o pe Vivienne, fug sus, pe scări.

Când ajung la camera copilului, deschid uşa brusc, mai violent decât aş fi vrut. Se izbeşte zgomotos de perete. Aud paşi urcând scările în urma mea. Păpuşa nu este în pătuţ. Mă răsucesc pe călcâie, sperând să o văd în coşuleţ sau în scăunelul-balansoar, dar fetiţa nu este nicăieri în cameră.

Vreau să ies, dar când mă apropii de prag uşa se închide subit, împinsă din exterior. O cheie este învârtită în broască.

— Unde e fata? răcnesc eu. Ziceai că doarme! Măcar lasă-mă să o văd, te rog!

Cuvintele mele sunt urlete prăvălindu-se ca o avalanşă de pietre. E înspăimântător, dar mi-am pierdut orice control.

— Alice! Vivienne este pe palier, însă eu aud o voce lipsită de trup. Te rog, încearcă să te calmezi. Fetiţa doarme în salonaş. Nu a păţit nimic, se simte minunat. Dar tu te comporţi ca o descreierată, Alice. Nu-ţi pot permite să bântui prin casă în halul în care eşti. Mi-e teamă să nu comiţi vreo nesăbuinţă, punând în pericol viaţa ta sau a copilului.

Mă las în genunchi şi îmi reazem capul de uşă.

— Dă-mi drumul de-aici, mă tânguiesc, ştiind că e zadarnic.

Imaginea Laurei îmi apare în minte. Cum s-ar mai prăpădi ea de râs, dacă m-ar putea vedea acum.

Mă chircesc pe jos şi plâng, lăsând lacrimile să-mi curgă şiroaie, până când simt că mi s-a udat corsajul, îmi dau seama brusc că tot cu oribilitatea asta de rochie verde eram îmbrăcată şi cu prilejul unicei mele întâlniri cu Laura; ştiu că am vărsat lacrimi amare şi atunci, după ce Laura a plecat şi mi-am dat că îşi bătuse joc de mine. Poate aşa se explică de ce urăsc atât de crâncen această rochie.

Întâmplarea s-a petrecut în perioada când lucram încă la Londra, înainte de a mă muta cu David. Laura s-a înscris pentru o consultaţie la cabinetul meu, folosind un nume fals, Maggie Royle. Am aflat ulterior că aşa o chema pe mama ei, înainte de a se mărita cu Roger Cryer. I-am cunoscut pe părinţii Laurei la înmormântare, când am avut naivitatea şi trufia de a mă simţi jignită de atitudinea lor glacială faţă de mine.

Eu şi David nu am vrut să mergem la înmormântarea Laurei, dar Vivienne a insistat, spunând ceva bizar: „N-ar trebui să nu mergeţi”, când mult mai normal ar fi fost să spună: „Ar trebui să mergeţi”. Vivienne se referea, presupun, la importanţa de a-ţi face datoria de bunăvoie, nu împins de la spate.

Maggie Royle figura prima pe lista consultaţiilor pe care le aveam programate în ziua aceea. A ţinut neapărat să ne vedem dimineaţa devreme, din cauză că trebuia să ajungă la ora zece la o şedinţă pe care o avea la serviciu. La telefon, am întrebat-o, cum procedez întotdeauna în cazul unui pacient nou, cu ce se ocupa. Mi-a spus că lucrează în „cercetare”, ceea ce presupun că era adevărat. Laura era un

specialist de mare clasă în domeniul terapiei genetice, însă evita sistematic să menţioneze cuvântul „ştiinţă”.

Când a venit la cabinetul meu din Ealing, era complet fardată, însă discret, şi purta un taior bleumarin Yves St. Laurent, acelaşi în care a fost găsită moartă. Ştiu asta de la Vivienne. „Materialul era îmbibat de sânge”, mi-a zis ea. Iar apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, a adăugat: „Sângele este destul de vâscos, să ştii. Ca uleiurile folosite în pictură.” Vivienne nu face niciun secret din faptul că a fost extrem de încântată atunci când Felix s-a mutat la Ulmi. „Şi, de-atunci, a fost *atât* de frumos aici”, spune ea. „Mă *adoră.”* Cred că Vivienne este, în mod real, incapabilă să facă deosebirea între cel mai bun deznodământ pentru toţi cei vizaţi şi ceea ce *ea,* personal, îşi doreşte, de fapt.

Laura era minionă, cu mâini şi picioare mici ca de copil, însă încălţată cu nişte pantofi de piele, cu botul pătrat şi cu toc înalt, părea aproape la fel de înaltă ca mine. M-a frapat tenul ei. Avea pielea măslinie, dar în contrast cu albastrul viu al ochilor şi cu albul strălucitor din jurul irisurilor, părea pământie la faţă. Avea părul lung, aproape negru şi foarte creţ. Gura avea buze pline şi o uşoară supraocluzie, însă, pe ansamblu, efectul nu era neatrăgător. Îmi amintesc că mi-a făcut impresia unei persoane puternice, sigură de sine, iar faptul că apelase la ajutorul meu nu putea decât să mă flateze. Eram nerăbdătoare – mai mult decât sunt îndeobşte – să aflu ce o adusese la mine. Mulţi dintre pacienţii mei arătau jerpeliţi şi demoralizaţi; în comparaţie cu ei, ea părea să se situeze la polul opus.

Ne-am dat mâna şi ne-am zâmbit, iar apoi am rugat-o să ia loc. S-a instalat pe canapeaua din faţa mea, încrucişând picioarele atât la glezne, cât şi la genunchi, şi împreunându-şi mâinile în poală.

I-am cerut, aşa cum procedez cu toţi pacienţii mei la prima şedinţă, să îmi povestească despre ea cât mai mult cu putinţă, tot ceea ce considera că era relevant. Este mai comod să tratezi pacienţii vorbăreţi, fiindcă sunt cooperanţi şi îţi dezvăluie atât de multe lucruri despre ei, iar Laura făcea parte din categoria lor. Pe măsură ce vorbea, căpătăm convingerea că voi putea să o ajut.

Mi-e jenă, acum, când mă gândesc cum şedeam eu acolo, mişcând încurajator din cap şi luându-mi notiţe, iar în tot acest răstimp Laura jubila în sinea ei, probabil, constatând cât de naivă şi proastă eram. Nici nu ştiam măcar cum arăta nevasta lui David. Laura contase, pesemne, pe acest lucru, ştiind că David avea să distrugă orice mărturii fotografice

legate de persoana ei şi de căsnicia lor, de îndată ce relaţiile dintre ei s-au înrăutăţit.

Avea o voce profundă şi gravă. Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să mă împrietenesc cu ea.

— Eu şi soţul meu ne-am separat recent, a spus ea. Suntem în divorţ.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Îmi este cu mult mai bine aşa. Însă divorţul nu mă satisface ca idee, continuă ea, cu râset amar. Mi-aş dori să pot obţine cumva o anulare a căsătoriei, un fel de certificat sau document oficial, care să ateste că nu am fost niciodată căsătoriţi. Să şterg complet senzaţia de întinare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Păcat că nu sunt catolică.

— Cât timp aţi fost împreună?

Mă întrebam dacă soţul ei era un tip violent.

— Unsprezece luni mizerabile. Ne-am combinat, am rămas însărcinată, el m-a cerut de nevastă, restul ţi-l poţi imagina şi singură. La momentul respectiv, părea o idee bună. Cred că am convieţuit ca soţ şi soţie – deşi ordinea corectă ar fi soţie şi soţ – timp de două luni, după care l-am părăsit.

— Şi aveţi un copil împreună?

Laura a dat afirmativ din cap.

— Dar… de ce l-ai părăsit?

— Am constatat că bărbatul meu era posedat.

În profesia mea, întâlnesc mereu oameni care îmi spun tot felul de lucruri stranii. Bunăoară, după întâlnirea cu Maggie Royle, era programat un pacient care se înfuria necontrolabil ori de cât ori auzea vreun străin rostindu-i numele, chiar dacă acel individ se referea la cu totul altă persoană, care, întâmplător, purta acelaşi nume. Nu o dată, din cauza acestei fobii, pacientul meu ajunsese să sară la bătaie prin diverse cârciumi.

Totuşi, m-am mirat când am auzit-o pe Maggie Royle folosind cuvântul „posedat”. Părea o femeie atât de raţională, atât de profesională în taiorul ei elegant. Nicidecum genul de persoană de la care te-ai fi aşteptat să creadă în stafii.

— Îi permit să vadă copilul minimul de timp necesar şi întotdeauna sub supravegherea mea, continuă ea. Mi-aş dori să îi interzic complet orice contact cu copilul, însă nu cred că e posibil. Nu te nelinişti, ştiu că asta nu intră în specialitatea ta; eşti homeopat, nu avocat. Am un avocat bun.

— Când spui posedat… am tatonat eu terenul.

— Da?

— Înţelegi prin asta ceea ce presupun eu?

Laura se holba la mine, cu un aer inexpresiv.

— Nu ştiu ce presupui dumneata că înţeleg eu prin asta, a spus ea după un timp.

— Poţi să defineşti noţiunea de „posedat”?

— Acaparat de spiritul altcuiva.

— Un spirit malefic? am întrebat eu.

— O, da, confirmă ea, dându-şi la o parte firele de păr care i se răsfiraseră peste ochi. Foarte malefic.

Unii oameni, deşi foarte tulburaţi psihic, par perfect normali, iniţial, nedezvăluindu-şi adevărata faţă decât după ce vorbeşti mult cu ei. M-am decis să îi fac jocul lui Maggie Royle, în speranţa de a mă putea lămuri în privinţa maniilor ei. Dacă aveam să descopăr, aşa cum intuiam de fapt, că boala ei psihică era mult prea gravă pentru a putea fi tratată eficient de către mine, intenţionam să o trimit la un psihiatru.

— Este vorba despre spiritul unui mort? am întrebat eu.

— Un mort? a repetat ea, râzând. Adică, o stafie?

— Da.

Aplecându-se în faţă, a trecut la atac:

— Dumneata crezi în stafii? a zis ea, dându-şi aere.

— Deocamdată, să ne concentrăm la ceea ce crezi dumneata.

— Eu sunt specialist în domeniul ştiinţelor. Eu cred în lumea materială.

Mi-ar plăcea să spun că în acel moment în mintea mea ar fi început să pâlpâie un semnal de alarmă, dar n-a fost aşa. Nu aveam niciun motiv să cred că femeia din faţa mea putea fi altcineva decât Maggie Royle.

— Nu cred în homeopatie, a continuat ea. Îmi vei da un fel de leacuri la sfârşitul acestei consultaţii, aşa-i?

— Da, dar nu e nevoie să ne gândim la asta de pe-acum. Hai să ne concentrăm asupra…

— Şi în ce vor consta aceste leacuri? Ce vor conţine?

— Asta depinde de ceea ce voi considera că e nevoie în cazul dumitale, în baza informaţiilor pe care mi le-ai dat, am zâmbit eu cu amabilitate. E prematur să mă pronunţ.

— Am citit undeva că remediile homeopatice nu sunt decât nişte pastile de zahăr dizolvat în apă. Şi că dacă le-ai supune unei analize chimice, nu ai descoperi nicio altă substanţă, a surâs ea, foarte mulţumită de sine. Cum îţi spuneam, eu sunt specialist în ştiinţe.

Nu îmi convenea că deviase conversaţia noastră în mod atât de agresiv şi nici nu îmi plăcea deloc această mânie generală care emana din ea, însă era şedinţa ei, pentru care plătea patruzeci de lire sterline pe oră. Eram obligată să o las să vorbească despre ceea ce considera că era important pentru ea. Am încercat să-mi păstrez calmul; ştiam că unii pacienţi simţeau nevoia să li se reconfirme eficienţa homeopatiei, pentru a se putea relaxa complet în timpul terapiei.

— E adevărat, am spus eu. Substanţele pe care noi le dizolvăm în apă pentru a crea remediile homeopatice au fost diluate de atâtea ori, încât nu se mai păstrează nicio urmă chimică a substanţei originale, indiferent că este vorba despre cafeină, venin de şarpe, arsenic…

— Arsenic? a repetat Laura, ridicând două arcuri subţiri de sprâncene impecabil pensate. Splendid!

— De fapt, cu cât diluarea propriu-zisă este mai intensă, cu atât efectul devine mai puternic. Ştiu că pare neverosimil, însă experţii încep abia acum să înţeleagă exact cum funcţionează homeopatia. Este un proces în care substanţa originală îşi lasă amprenta structurii ei moleculare asupra compoziţiei apei. Fenomenul are legătură mai degrabă cu fizica cuantică, decât cu chimia.

— În viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai crasă! a exclamat Laura, ca şi cum afirmaţia ei ar fi avut scopul să mă convingă, nu pur şi simplu intenţia de a mă jigni. Nu-i aşa că, în realitate, ceea ce se petrece aici în această dimineaţă se rezumă la faptul că eu îţi voi da ţine o sumă din banii mei munciţi din greu, în schimbul unei sticle cu apă?

— Maggie…

Voiam să spun ceva despre ostilitatea ei, care mă putea împiedica să o tratez eficient.

— Nu mă cheamă aşa, a zâmbit ea calmă, încrucişând braţele la piept.

— Poftim?

Nici atunci măcar nu am ghicit adevărata ei identitate.

— Nu sunt Maggie Royle.

— Eşti ziaristă? am întrebat eu, temându-mă ca vreunul dintre ziarele de scandal să nu-mi fi întins vreo cursă, ştiut fiind că medicina alternativa reprezintă calul lor de bătaie.

— Ţi-am spus deja, sunt specialist în ştiinţe. Întrebarea este – *tu* ce eşti? Crezi într-adevăr în balivernele astea cu care tromboneşti lumea sau, în sinea ta, râzi copios de bieţii fraierii pe care îi exploatezi? Probabil că se câştigă bani

frumoşi. Trebuie că eşti înstărită, nu glumă. Haide, povesteşte-mi şi mie! Promit că nu spun nimănui. Eşti o impostoare?

M-am ridicat în picioare.

— Mă văd obligată să îţi cer să pleci, am spus, arătând spre uşă.

— Cum, pentru mine n-ai niciun sfat? Despre cum să-mi iert faptul că, din cauza unei pasiuni fizice trecătoare pentru David, mi-am distrus toată viaţa?

— David? m-am auzit eu rostind.

Dar nu numele m-a pus în gardă. Nu este un nume neobişnuit. Ci felul în care Laura l-a spus. Ca şi cum l-aş fi cunoscut.

— Nu te mărita cu el, Alice. Scapă de el cât mai poţi încă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci copii cu el.

Căscasem probabil ochii mari de groază. Mă luase cu ameţeală. Micul meu univers confortabil se zdruncina din temelii.

— Nu eşti o impostoare, aşa-i? oftă Laura, agasată. Eşti doar o fraieră şi tu. Veşti bune pentru David, veşti foarte proaste pentru tine.

Comportamentul conflictual nu mi se potrivea, în general, însă de data asta eram ferm hotărâtă să îmi dovedesc loialitatea.

— Ieşi afară de-aici! M-ai minţit şi ai profitat de bunăvoinţa mea…

— Şi văd că a fost foarte uşor. Ascultă-mă pe mine, festa pe care ţi-am jucat-o eu pare o copilărie în comparaţie cu ceea ce îţi vor face David şi creatura aia de maică-sa.

— David mă iubeşte. La fel şi Vivienne, i-am spus eu, răsucindu-mi pe deget inelul de logodnă, o bijuterie cu rubine şi diamante care îi aparţinuse mamei lui Vivienne.

Când l-am primit de la Vivienne, am fost atât de înduioşată, încât am izbucnit în lacrimi. Nu vrusese să i-l dea Laurei, aşa mi-a spus atunci. Dar a vrut să mi-l ofere mie.

— Mi-e milă de tine. Nici măcar nu îi recunosc în descrierea ta…

— Aşteaptă şi te vei convinge, a râs ea, dispreţuitor.

Eram amândouă în picioare acum, faţă în faţă.

— I-ai prezentat ca pe nişte caricaturi dintr-o melodramă a epocii victoriene. Cu ce ţi-au greşit David şi Vivienne, ca să merite să te porţi aşa cu ei şi să-i împiedici să-l vadă pe

Felix? Vivienne ar fi o bunică extraordinară, dar tu o privezi de acest drept. Crezi că e corect faţă de Felix?

— Nu-ţi permit să terfeleşti numele fiului meu, amestecându-l în chestia asta! s-a răstit Laura, cu faţa schimonosită de furie.

— Poate că exact asta te sperie, ideea că ar putea să devină mai apropiată de fiul tău, decât eşti tu.

Oricât de oribil a fost acest episod cu Laura, mi-aduc aminte cât am fost de bucuroasă, totuşi, că aveam prilejul de a o apăra pe Vivienne împotriva principalei ei detractoare. Fiindcă şi Vivienne îmi luase mie apărarea, când unul dintre pacienţi m-a acuzat, într-o scrisoare, că i-aş fi dat false speranţe de însănătoşire. Vivienne a compus un răspuns prin care i-a demolat eşafodajul învinuirilor, folosind un limbaj deopotrivă politicos şi caustic. Pacientul mi-a scris din nou după câteva săptămâni, cerându-şi scuze în mod necondiţionat.

— Replica aceasta ţi-a inoculat-o cumva tot Vivienne? a rânjit ironic Laura. Dă-mi voie să ghicesc: ratez posibilitatea de a fi o mamă bună şi de a făuri o legătură profundă cu Felix, fiindcă nu am renunţat la serviciu, dar totodată nu concep ca vidul imens pe care l-am lăsat în viaţa lui să fie umplut de altcineva.

Staphysagria sau iarba-porcilor, cum se mai numeşte: remediul ideal pentru o persoană înverşunată, manifestând simptomele acestei biete femei maniace şi obsedate.

— Chiar crezi că David şi Vivienne sunt nişte monştri? Mai bine zis, de ce consideri asta? Au omorât pe careva, au schingiuit pe cineva? Au comis un genocid?

— Alice, trezeşte-te, a strigat Laura, zgâlţâindu-mă efectiv de umeri, atât de zdravăn, încât am simţit că tremură carnea pe mine şi m-a cuprins furia, la gândul că şi-a permis să mă atingă. *Nu* există David. Persoana pe care tu o cunoşti drept David Fancourt nu este o fiinţă umană, ci marioneta lui Vivienne. Vivienne zice „fără gimnastică în timpul sarcinii”, David e de acord. Vivienne zice că „învăţământul public iese aprioric din discuţie”, David este de acord. Personalitatea lui constă din câteva instincte formate pe jumătate, combinate cu nişte obsesii şi spaime, toate zornăind a pustiu într-un vid imens şi găunos.

Am deschis uşa de la cabinet şi m-am rezemat de ea, simţind nevoia să mă sprijin de ceva.

— Te rog, pleacă, am bâiguit, înspăimântată de grozăvia descrierii ei.

Nu am crezut-o, dar nici nu aveam tăria să-mi golesc mintea complet de cuvintele ei.

— Bine, a spus ea.

Oftând, şi-a aranjat jacheta şi a păşit afară, brăzdând cu tocurile ei pătrate mocheta pufoasă din biroul meu.

— Dar când va fi prea târziu, să nu vii plângând la mine.

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a mai spus atunci, prima şi singura dată când am văzut-o, pe când era încă în viaţă.

După moartea ei, la o bună bucată de timp mai târziu, am început să am nişte vise în care se făcea că-i vedeam mormântul. Cuvintele „să nu vii plângând la mine" erau gravate pe lespedea de un cenuşiu aproape verzui. Dar, în visele mele, noapte de noapte, apăreau oameni care se duceau plângând la ea: prieteni, rude, colegi. Mulţimi numeroase de persoane cernite, tulburate, mergeau la cimitir în fiecare zi şi plângeau, plângeau până li se umflau ochii şi faţa. Nu şi eu, totuşi. Eu nu m-am dus niciodată să plâng acolo. Eu eram singura persoană care se supunea.

20

6/10/03, 9:45 a.m.

Când închise pe dinafară uşa de la biroul lui Proust, lui Charlie îi bubuia sângele în urechi. Era atât de furioasă, încât nu se încumeta să scoată vreun cuvânt. Prefera, în schimb, să numere până la zece foarte repede, reluând exerciţiul la infinit, şi să îşi spună în gând, cum făcea întotdeauna în momente de acest fel, că situaţia nu i se va părea mereu la fel de neagră ca acum.

— Stai jos, sergent Zailer, spuse Proust, pe un ton plictisit. Nu vreau să lungim vorba, aşa că voi trece direct la subiect. Ai comis slăbiciunea de a lăsa ca sentimentele personale să-ţi afecteze activitatea profesională. Îţi cer să încetezi.

Charlie se holba la acul de cravată al inspectorului. Nu voia să ia loc. „Sentimentele personale", cum le numise Proust, se prezentau acum, în sufletul ei, ca o artilerie de impulsuri ucigaşe incandescente, unul mai letal şi mai exploziv decât altul. Simţea exact ceea ce simţise după petrecerea de la Sellers de anul trecut: o stupefacţie zguduitoare, devastatoare, provocată de ceea ce fusese în stare Simon să-i facă. Simon, care din nou o rănise, o trădase şi o umilise în public. Nu l-ar fi costat nimic – absolut nimic – să-i fi mărturisit întâi ei, între patru ochi, ceea ce tocmai îi spusese lui Proust şi celorlalţi din echipă. Dar, nu. Simon preferase să treacă peste autoritatea ei, punând-o în situaţia de a sta prostită acolo, cu gura căscată ca un peşte în acvariu, în timp ce el îşi enunţa impresionantele teorii.

— Domnule inspector, chiar dumneavoastră aţi supravegheat activitatea echipei mele în cazul anchetei privind omorul Laurei Cryer. Ştiţi, aşadar, la fel de bine ca mine că Darryl Beer este autorul crimei, spuse Charlie, făcând o pauză pentru a-şi trage sufletul.

Era important să pară calmă, sigură de sine. Voia ca Proust să înţeleagă că nu se milogea de el, ci doar îi reamintea anumite fapte din trecut.

— Darryl Beer şi-a recunoscut fapta.

— Şi probabil că este vinovat, oftă Proust. Cu atât mai mult un motiv pentru noi să verificăm de două ori. Waterhouse a făcut câteva observaţii pertinente. Chestiunea

legată de cureaua poşetei, în special, mi se *pare o* discordanţă ce necesită o analiză atentă.

În viaţa ei, Charlie nu avusese o senzaţie mai penibilă: bineînţeles, cureaua poşetei constituia un aspect sensibil. Îi era ciudă că nu sesizase acest detaliu la vremea respectivă. Fiindcă avea pretenţii că era competentă pe plan profesional. Nu doar competentă, ci excelentă. Acesta era atuul ei, aceasta era compensarea la nivel de amor propriu pentru ceea ce adesea părea o viaţă personală nesatisfăcătoare. Nu suporta ideea că ar fi putut pierde şi această unică sursă de mândrie.

— Zailer, am fost mulţumit la vremea respectivă, şi continui să fiu, de corectitudinea cu care aţi lucrat, tu şi echipa ta, spuse Proust. Cum afirmai adineaori, am supravegheat personal desfăşurarea anchetei, iar detaliul acela mi-a scăpat şi mie. Aveam confirmarea testului ADN, depoziţia inculpatului care a pledat vinovat, lipsa unui alibi solid, caracterul şi cazierul lui Darryl Beer – ştiu şi eu toate astea, da?

Charlie încuviinţă din cap, simţindu-se îngrozitor de jenată. Proust era amabil cu ea. Pentru prima oară, de atâţia ani de când lucra cu el, simţea milă în vocea lui, ceea ce făcea ca această discuţie să i se pară şi mai chinuitoare.

— Dar acum, continuă Proust, când această familie a revenit în atenţia noastră, iar Waterhouse a dibuit câteva… chichiţe, cum s-ar spune, trebuie să pornim din nou de la zero, să revedem fiecare document, fiecare alibi, cu şi mai multă meticulozitate chiar de data asta. Potrivit lui Waterhouse, înainte de a fi dată dispărută, Alice Fancourt părea bănuitoare şi speriată din cauza soţului ei. În opinia ei, acesta ştia că fiica lor fusese înlocuită cu un alt bebeluş, dar minţea intenţionat, negând acest lucru.

— Domnule inspector, dar *aţi fost de acord* cu mine că povestea cu bebeluşul era o aiureală. Aţi fost de acord s-o lăsăm baltă.

Lui Charlie îi era ruşine de tonul ei plângăreţ, însă simţea că începea să-şi piardă bruma de calm de care mai era capabilă. Iar dacă îl mai auzea o dată pe Proust referindu-se la Simon ca la un fel de oracol, precis avea să verse.

Inspectorul se aşeză la masa lui de lucru şi, într-un gest reflexiv, îşi apropie palmele, formând o piramidă cu vârfurile degetelor lipite unele de altele.

— Gândindu-mă mai bine, cred că s-ar putea să fi făcut o greşeală, spuse el, îmbrăcând haina umilinţei pentru prima oară la vârsta de cincizeci şi opt de ani. Ţinând seama că

familia Fancourt ne era deja cunoscută în legătură cu un omor grav, s-ar fi cuvenit, probabil să luăm mult mai în serios povestea cu înlocuirea bebeluşului. Am fi putut efectua un test ADN…

— Da, am fi putut, îl întrerupse Charlie nervoasă, dar la laborator ar fi durat câteva săptămâni până să ne dea rezultatele, iar între timp oricum Vivienne Fancourt ar fi aranjat să facă testele la o clinică privată! Exact *aşa* aţi spus!

Proust o străfulgeră cu privirea:

— Sergent Zailer, ambiţia dumitale de a avea dreptate tot timpul, cu orice preţ, este nepotrivită, asta ca să nu folosesc un termen chiar şi mai sugestiv. Dacă eu pot recunoaşte că am greşit, se cade să poţi face la fel şi dumneata.

Charlie simţi că îi fuge pământul de sub picioare când auzi această nouă insultă. În plus, de când îl ştia ea pe Proust, nu se mai pomenise ca acesta să fi avut vreodată dubii în privinţa justeţii comportamentului sau a raţionamentului său, ca acum. Nici n-ar fi mirat-o, de asemenea, dacă nemernicul de inspector ar fi afirmat dinadins că se înşelase, tocmai pentru a-i întinde ei o cursă şi a-i demonstra că, dintre ei doi, *ea* era, de fapt, persoana intransigentă.

Nu putea pricepe de ce Proust ţinea cu atâta încrâncenare să aibă o părere aşa de proastă despre ea. Charlie nu era încăpăţânată şi nici iraţională, însă o îngrozea perspectiva unei ipostaze în care s-ar fi demonstrat că ea a fost imbecila din cauza căreia totul s-a dus de râpă. Când se gândea la unele lucruri pe care le spusese adineaori, la şedinţa cu membrii echipei, îi venea să urle de ciudă şi să bată cu pumnii în podea. Proust avea dreptate: nu făcea faţă situaţiei. Sentimentele ei pentru Simon distorsionau totul. Simţea nevoia să fie singură, cât mai repede cu putinţă. Furia clocotitoare îndreptată împotriva lui Simon trebuia înăbuşită, or aşa ceva nu era posibil, decât dacă rămânea doar ea faţă în faţă cu propriul sine.

— Vreau să îl consideri pe David Fancourt drept primul suspect, îi ceru Proust. Vreau să îl cercetezi din toate unghiurile şi, de asemenea, vreau, ca ipoteză de lucru, să presupui că acest om poartă o vinovăţie, până când vei fi putut dovedi, dincolo de orice fărâmă de îndoială, că supoziţia nu se adevereşte. Îţi spun şi ceea ce *nu* vreau: nu vreau să îl tratezi cu compasiune, doar fiindcă, în sinea ta, ai stabilit că are o soţie nebună, care îi face zile fripte şi care i-a răpit bebeluşul. Nu vreau să te aud povestindu-le

celor din echipa ta despre „concluziile” la care ai ajuns, când de fapt nu dispui de niciun fel de probă pentru a-ţi susţine supoziţiile şi când există încă atât de multe necunoscute, încât a conchide *ceva* ar fi cel puţin prematur, ca să folosesc din nou un eufemism. E clar?

Charlie confirmă, smucind din cap. Nu plânsese niciodată de faţă cu Proust sau cu vreun alt ofiţer de poliţie. Dacă păţea acum aşa ceva, îşi va da demisia. Simplu şi categoric.

— Dă-i lui Waterhouse dosarele cazului Laura Cryer. Lasă-l să discute cu Beer şi cu oricine vrea el sau consideră că ar fi necesar. Şi nu interpreta situaţia ca pe un afront personal. Waterhouse nu a mai lucrat la cazul acesta, spre deosebire de tine, Sellers şi Gibbs, care v-aţi ocupat de anchetă. O nouă perspectivă poate fi utilă. Ei, bine? spuse Proust, ridicând sprâncenele şi bătând darabana pe birou.

— Ei, bine, ce, domnule inspector?

— Zailer, nu sunt un cretin. Ştiu că tragi nădejdea să mă molipsesc de vreo boală urâtă şi să mor în chinuri, pentru ca tu să poţi dănţui veselă pe mormântul meu, dar ţin să te asigur că furia ta turbată este deplasată. Încerc doar să te ajut să lucrezi mai eficient, atâta tot. Prea iei totul ca pe o ofensă personală, în momentul de faţă. Negi acest lucru?

— Da, spuse Charlie automat.

Şi-aşa îi era destul de greu, ca femeie, într-o asemenea funcţie, darămite dacă ar mai fi şi recunoscut că reacţionase, pur şi simplu, emoţional.

— Vasăzică negi, repetă Proust, consternat.

Charlie ştia că împinsese lucrurile prea departe.

— Nu. Poate… îngăimă ea, simţind că îi ard obrajii.

Dar era prea târziu.

— Ţii morţiş ca Alice Fancourt să fie personajul negativ din piesă, fiindcă lui Waterhouse i se scurg ochii după ea. De când tipa a dispărut de-acasă, el umblă mereu ca o curcă plouată, cu o mutră veşnic aeriană, de parcă ar fi un puştan de treisprezece ani jelind după iubirea de-o vară. E-n stare să stea ore în şir zgâindu-se la poza ei de pe panou. Iar tu eşti geloasă, pentru că ai vrea ca Simon să-ţi cadă *ţie* la aşternut. Ah, îmi pare rău dacă ţi-am rănit sensibilităţile delicate. Voi toţi vă închipuiţi despre mine că sunt un fel de tataie rupt de realitate, atunci când vine vorba despre viaţa personală, că sunt însurat de atâta vreme, încât am uitat cum e cu chestiile astea, însă, crede-mă, ştiu *ce* şi *cum,* la fel de bine ca oricare dintre voi. Aud aceleaşi bârfe pe care le aude toată lumea. În plus, până şi un prost ar vedea că pe

tine te roade gelozia. Refuzi din start orice ipoteză în care Alice Fancourt ar apărea în altă postură decât aceea de pacoste isterică, pentru care nu merită să-ţi pierzi timpul. Atitudinea aceasta te împiedică să vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Şi Simon, el cu ce-i mai breaz? se răţoi Charlie la el. Vi se pare că el e obiectiv? Dacă pe mine mă consideraţi părtinitoare, de ce nu vorbiţi cu el, ca să vă lămuriţi? Din punctul lui de vedere, Alice Fancourt e o sfântă. Pe el de ce nu-l chemaţi aici, ca să-l luaţi la-ntrebări? El e cel care…

— Destul! zbieră Proust, făcând-o pe Charlie să rămână cu gura căscată. Comportamentul acesta este sub demnitatea ta. Sau, mai bine zis, aşa ar trebui. A spune despre Waterhouse că este perfect ar fi o enormitate, ştiu asta, însă l-am urmărit îndeaproape şi, dacă tot insişti să facem comparaţii, impresia mea este că, în ceea ce priveşte gradul de discernământ al fiecăruia, el gândeşte mult mai lucid decât tine.

Charlie se simţea de parcă ar fi lovit-o vreun obiect masiv. Ha, asta-i părerea ta, fiindcă habar n-ai de înlocuirea agendei de buzunar, plină de minciuni, ripostă ea în gând, şi nici de cele două întâlniri clandestine pe care le-a avut cu Alice Fancourt, fiindcă altminteri Simon ar fi rămas fără slujbă, dacă Charlie n-ar fi sărit să-l salveze! Şi ce naiba a vrut să însemne „Aud aceleaşi bârfe pe care le aude toată lumea”? Lui Charlie îi îngheţă sângele în vine când îşi dădu seama că nu era deloc exclus ca Proust să fie la curent cu ceea ce se întâmplase la petrecerea lui Sellers. Întotdeauna mizase pe faptul că Simon nu va spune nimic nimănui. Acum, nu mai era la fel de sigură.

Şi, vrând parcă să-i mai răsucească o dată cuţitul în rană, Proust adăugă:

— Vezi tu, Waterhouse are norocul de a fi înzestrat cu o calitate importantă, care la tine pară să lipsească, Zailer: îndoiala de sine.

— Da, domnule inspector, scheună Charlie, care nu se simţise niciodată mai neajutorată, mai vulnerabilă, mai nevrednică de respect.

Şi-ar fi dorit să fie altfel, nu conta cum, doar să nu mai fie *ea.* Îndoiala de sine? Proust se referise, probabil, la acele rare şi scurte intervale în care Simon renunţa la uluitoarea lui aroganţă.

— Trebuie să îţi vii în fire, Zailer. În loc să cauţi ca disperata pe cineva pe care să dai vina, adună-ţi minţile şi fă-ţi treaba cum se cuvine. Scutură-te de gelozia asta

prostească şi gândeşte ca un om matur. Dacă Waterhouse nu se simte atras de tine, degeaba, n-ai ce face, crede-mă. Bun, am spus tot ce am avut de spus pe această temă, aşa că nu te mai reţin.

Şi, fluturând din mână, îi dădu de înţeles să plece. Charlie se întoarse spre uşă. Îi venea să moară de ruşine. Ştia că Sellers, Gibbs şi Simon, care erau alături, în camera secţiei de investigaţii criminale, vor evita intenţionat să se uite în ochii ei atunci când va ieşi din biroul lui Proust. Nu putea concepe să se apuce să discute cu ei despre serviciu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar pe de altă parte, dacă se eschiva, colegii ei ar crede că se cuminţise după săpuneala pe care i-o trăsese Proust: nici ea nu ştia care variantă era mai oribilă.

— A, Zailer?

— Da?

— Femeia aceea despre care i-a spus Alice Fancourt lui Waterhouse, tipa de la maternitate…

— Mandy. Mă ocup să-i dau de urmă.

Foarte bine, dacă Proust vrea să risipească banii poliţiei, dând curs elucubraţiilor lui Alice Fancourt, treaba lui, n-are decât să-şi pună şi el pielea la saramură şi să vadă cum e când pici de fazan!

— N-ar strica să prelevăm nişte probe de ADN de la ea şi de la copilaşul ei, nu crezi? În felul ăsta, putem verifica dacă se potrivesc.

Charlie încuviinţă din cap. De ce să nu preleveze, în fond, probe de ADN de la toţi copiii de sex feminin care s-au născut la Culver Valley General Hospital în ultimul an, ca să fim siguri, procedând în stilul regelui Irod? Era înfiorător de ridicol.

Ieşind, închise cu grijă uşa de la biroul lui Proust şi trecu pe lângă membrii echipei ei, până ca vreunul să apuce să deschidă gura. Se îndrepta grăbită spre toaleta pentru femei. Era singurul loc unde se putea ascunde, în eventualitatea în care Simon s-ar fi gândit să vină după ea şi să o întrebe dacă se simţea bine. Nimic nu o enerva pe Charlie mai cumplit decât genul acesta de întrebare.

În toaletă, se încuie în prima cabină, se rezemă de uşă şi respiră adânc, de câteva ori, reuşind să mai scape de încordarea care i se acumulase în organism. Apoi, se lăsă pe jos şi începu să plângă în hohote.

21

Marţi, 30 septembrie 2003

Sunt aşezată în salonaş, buimacă de somn, la fel de dezorientată cum eram şi ieri, când nu dormisem deloc. În faţa mea, şade o femeie pe care n-am mai văzut-o niciodată. Îmi spune că e medic şi că se numeşte Rachel Anne. Nu ştiu dacă să o cred. Ar putea fi foarte bine vreo actriţă plătită de Vivienne, ca să facă pe doctoriţa cu mine. Este foarte tânără, înaltă, cu o faţă în formă de pară, blondă, tunsă scurt şi cu un ten foarte roz. Nu pare fardată deloc. Fiindcă nu poartă ciorapi lungi, observ că are pulpe groase, cu pete roşii şi firicele fine de păr. De fiecare dată când îmi prinde privirea, surâde radios. Ştiu că Vivienne trage cu urechea la uşă, pe coridor, nerăbdătoare să afle diagnosticul, oricare ar fi acesta.

Dr. Allen se apleacă în faţă, mă prinde de mână şi mi-o strânge între palmele ei.

— Nu-ţi mai face griji, Alice, spune ea.

În viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai mare. Cine nu şi-ar face griji, dacă ar fi în locul meu?

— Nu fi nervoasă. Facem noi, în curând, în aşa fel încât să te simţi mai bine! Şi surâde iarăşi radios, dându-mi o foaie de hârtie pe care sunt scrise nişte întrebări. Mi se întâmplă vreodată să vreau să-mi fac rău singură? Adesea, uneori, niciodată. Simt că nu am la ce să mai sper? Adesea, uneori, niciodată.

— Ce-i chestia asta? întreb eu.

Simt nevoia să mănânc ceva. Sunt leşinată de foame şi mă roade stomacul, ca şi cum aş avea înăuntru nişte gheare care scormonesc nesăţioase după hrană, dar nu găsesc nimic.

— Este chestionarul pe care îl folosim în cazurile de depresie post-partum, spune dr. Allen. Ştiu la ce te gândeşti – formulare, formulare şi iar formulare! Îţi dau perfectă dreptate. Completează la iuţeală imprimatul ăsta răsuflat şi pe urmă putem discuta ca lumea.

— Unde este dr. Dhossajee? întreb eu. Prefer să discut cu medicul meu.

— Doamna doctor este ocupată. Acesta este motivul pentru care am venit eu. Ce-ar fi acum să completezi formularul? Ai nevoie de ceva de scris?

Scotocindu-se prin buzunar, scoate un pix albastru.

Citesc toate întrebările. Sunt prea simpliste.

— E inutil, spun eu. Întrebările acestea nu sunt adecvate pentru situaţia mea. Răspunsurile mele nu ne vor folosi la nimic.

Dr. Allen mişcă din cap, cu un aer gânditor, aplecându-se în faţă:

— Ai plâns în dimineaţa asta? întreabă ea.

— Da.

N-am făcut, practic, altceva în ultimele zile decât să plâng. Am plâns când Vivienne m-a încuiat în camera copilului. M-am ghemuit pe covor şi am bocit în hohote, strângându-l la piept pe Hector, ursuleţul de pluş al lui Florence, până când am adormit. Când m-am trezit din somn, după vreo şaisprezece ore, am plâns iarăşi. N-am mai văzut-o pe Păpuşă de când am fost în oraş ca să mă întâlnesc cu Simon. Îmi doresc cu disperare să o văd, măcar o dată, chiar dacă nu mi se dă voie să o ating.

— Sărăcuţa de tine! Cât de des ţi se întâmplă să plângi? se interesează dr. Allen, iar năzuinţa ei de a mă ajuta este aproape tangibilă.

— Foarte des. Mai tot timpul. Dar asta este din cauză că fiica mea a fost răpită şi nu ştiu unde e, iar nimeni nu vrea să mă creadă.

— Ai senzaţia că nimeni nu te crede? repetă dr. Allen, cu o expresie de parcă e gata să bufnească în plâns şi ea.

— Exact.

— Ai senzaţia că oamenii şi circumstanţele conspiră împotriva ta?

— Da. Fiindcă ăsta e adevărul. Fiica mea a dispărut, iar eu nu pot demonstra acest lucru, nici în ochii soţului meu, şi nici în ochii poliţiei. Chestia asta este o realitate, nu o impresie, spun eu, pe un ton rece şi îndârjit.

A fost o vreme când puneam mult suflet în toate, dar de-atunci sufletul mi-a fost ucis. Nu mai există.

— Bineînţeles! confirmă vehement dr. Allen. Şi eu cred cu fermitate că viaţa noastră afectivă *este* reală. Iau foarte în serios sentimentele pacienţilor mei. Vreau să te ajut, Alice. Ai tot dreptul să simţi ceea ce simţi. Se întâmplă foarte frecvent ca o femeie care tocmai a născut să aibă cele mai insuportabile sentimente de persecuţie, de alienare…

— Doamnă doctor Allen, fiica mea a fost răpită.

Pare siderată.

— Păi… şi poliţia ce-a spus?

— Nu vor să facă nimic, susţinând că nu există niciun motiv de a demara o anchetă. Refuză să mă creadă.

Mă simt trădată când văd pe faţa ei că răsuflă uşurată. Acceptă bucuroasă ca opinia reprezentanţilor altei profesii să îi indice cum să procedeze cu mine.

— Pari obosită, zice ea. Îţi voi prescrie nişte somnifere…

— Nu, n-am nevoie de pastile. Tocmai am dormit peste douăsprezece ore. Îţi completez formularul, dar nu fac niciun fel de tratament. Nu sunt bolnavă. Dacă arăt obosită este fiindcă am dormit prea mult. Hai, dă-mi să scriu.

Iau pixul şi bifez strategic câteva căsuţe, încercând să las impresia că sunt cât mai echilibrată cu putinţă.

— Cum te simţi din punct de vedere fizic, în general? mă întreabă ea.

— Un pic ameţită, uneori, admit eu. Am ca un fel de vertij.

— Iei cumva Co-codamol?

— Da. De-asta mă simt ameţită?

— Este un analgezic foarte puternic. Cât timp a trecut de când ai făcut cezariana?

— N-o să mai iau, am spus eu.

Am nevoie să fiu cu capul limpede. N-am fost niciodată încântată să iau analgezice alopatice, dar Vivienne mi-a zis că îmi vor face bine. Am crezut-o.

— Mai iau, de asemenea, două remedii homeopatice, Hypericum şi Gelsemium.

— Asta e în regulă, zâmbeşte dr. Allen, cu un aer îngăduitor. S-ar putea să nu-ţi facă bine, dar nici rău, oricum.

Fir-ai tu să fii de încrezută afurisită, zic în sinea mea.

Îi dau înapoi chestionarul completat. Pentru un bonus de o sută de puncte: este Alice ţicnită sau nu?

— Mulţumesc, se entuziasmează ea, de parcă i-aş fi înapoiat bijuteriile coroanei.

Se apucă să citească răspunsurile mele cu mare concentrare, răsuflând greoi, de parcă s-ar fi căznit să dea de capăt unei probleme absconse. Parcă ar fi un cal.

— Dacă fetiţa este bolnavă? murmur eu. Păpuşa. Dacă Păpuşa este bolnavă? Simt că îmi zbârnâie creierul de frică şi de emoţia acestei idei inedite. Poate de-asta a vrut cineva să o schimbe cu Florence, care este sănătoasă.

Mi-aduc aminte de testul Guthrie, când lui Florence i-au luat sânge din călcâi. David a glumit când a auzit cum se numeşte analiza, spunând că îi puneau, probabil, pe nou-născuţi să asculte câteva dintre cântecele lui Woody Guthrie[5], pentru a vedea capacitatea lor de a le identifica. Rezultatele testului, în cazul lui Florence, au fost bune.

— Pare sănătoasă, dar… poate… n-ai putea aranja să-i facem nişte analize fetiţei? Păpuşii, adică? spun eu, gâfâind deja surescitată. S-ar putea să fie asta! mormăi eu, frângându-mi mâinile. Şi dacă acesta *este* motivul pentru care Mandy a schimbat bebeluşii între ei sau, în fine, altcineva la rugămintea ei, înseamnă că Florence este teafără! Pricepi ce vreau să spun?

Dr. Allen pare un pic speriată de mine.

— Scuză-mă un moment, Alice, zice ea. Dau o fugă până afară ca să vorbesc ceva cu Vivienne.

Dacă m-ar interesa cât de cât opinia ei, nu mi-ar conveni că vrea să discute întâi cu Vivienne şi nu cu mine, dar, din moment ce ştiu că nu sunt nebună, nu-mi pasă deloc ce spune sau cui. O văd ieşind repede din salonaş. Mai bine ar pleca de tot. Mai bine ar pleca de-aici toţi – ea, Vivienne, David, iar eu aş putea atunci să o iau cu mine pe Păpuşă şi să dispărem pentru totdeauna de la Ulmi. În felul acesta, David n-ar mai putea să mă tortureze niciodată. Dar ştiu că un gest de o asemenea spontaneitate ar fi sortit eşecului. Lumea ar remarca maşina mea. M-ar vedea împreună cu Păpuşa. Ne-ar prinde imediat şi ne-ar aduce înapoi aici.

O aud pe dr. Allen vorbind cu Vivienne, afară pe hol, în dreptul uşii.

— Ei, bine? se interesează Vivienne. Care-i verdictul?

— Oh, Doamne! Starea ei mă îngrijorează efectiv, răspunde dr. Allen.

Nu le pasă niciuneia că le pot auzi. Îi povesteşte lui Vivienne cam tot ce i-am spus eu. Am o senzaţie cumplită când o aud spunând că mi-aş dori ca Păpuşa să fie bolnavă, fiindcă lucrul acesta ar demonstra că Florence nu a păţit nimic. Cum poate să afirme aşa ceva, când eu nu vreau răul niciunui copil?

— Uitaţi-vă aici, îi spune dr. Allen lui Vivienne. La întrebarea „Cât de des simţiţi că nu sunteţi capabilă să faceţi faţă împrejurărilor?”, ea a bifat „Niciodată”. Avem aici un semnal de alarmă esenţial. Orice femeie care a adus pe lume un copil simte, uneori, că e depăşită de situaţie. O reacţie absolut firească. Prin urmare, persoanele care neagă acest lucru…

— …se amăgesc singure, conchide Vivienne.

— Exact. Şi riscă să aibă probleme. Fiindcă acest gen de negare exercită o presiune enormă asupra psihicului. În cele din urmă, ceva cedează, cu consecinţele de rigoare. Îmi pare *nespus* de rău, gângureşte dr. Allen. Cred că ar fi bine ca

Alice să consulte un psihoterapeut sau un consilier de specialitate.

Asta mi-ar conveni de minune, fiindcă profesia de psihoterapeut implică o atitudine favorabilă faţă de pacient. Aş suporta totul mai uşor dacă aş şti că măcar o persoană este de partea mea. Dar Vivienne nu ar permite niciodată ca mintea mea să încapă pe mâinile unui psihiatru competent. Are convingerea că această categorie de oameni încearcă să controleze gândirea semenilor lor.

— …pare o iluzie foarte ferm înrădăcinată, spune dr. Allen.

— Ce te face să fii atât de sigură că este o iluzie? întreabă Vivienne.

Inima mi se zbate violent în piept. De ce mi-am pierdut toată încrederea în mine însămi şi am ajuns să mă bucur la cel mai mic indiciu că nu sunt toţi împotriva mea?

— Pot să-ţi pun o întrebare, doamnă dr. Allen? spune Vivienne.

— Sigur că da.

— Florence a supt cu biberonul de când s-a născut. Ea nu a vrut să o alăpteze. Fetiţa din camera de la etaj pare foarte încântată de laptele Cow and Gate, pe care îl bea Florence. Să deduc de aici că fetiţa aceasta poate fi Florence?

Mişc aprobator din cap. Bună întrebarea. Vivienne are o minte deschisă. Încearcă să folosească logica în rezolvarea problemei.

— Mda… ezită dr. Allen. E posibil ca un copil alăptat la sân să protesteze, dacă este înţărcat brusc şi trecut pe alimentaţia cu biberonul. Dar dacă a supt cu biberonul de la bun început…

— Bine, dar există diferite formule de lapte praf, nu-i aşa? insistă agasată Vivienne. O înlocuire bruscă a formulei de lapte nu ar crea o reacţie de respingere din partea sugarului?

— Poate da, poate nu. Produsul Cow and Gate este foarte popular pe piaţă. În plus, niciun sugar nu seamănă cu altul. Unii bebeluşi nu acceptă decât alăptarea, alţii se adaptează fericiţi la sistemul de alimentaţie artificială. Faptul că această fetiţă primeşte bine laptele uzual al lui Florence nu dovedeşte nimic, în nicio direcţie, spune dr. Allen, pe un ton ce denotă că abia aşteaptă să plece de-acolo.

Se întreabă, probabil, dacă locatarii conacului Ulmii nu sunt cumva nebuni de legat, cu toţii.

Prind un pic de curaj. În lipsa unei dovezi concrete, doamna doctor Allen şi Vivienne sunt complet derutate. Eu,

în schimb, deşi amărâtă, chinuită de soţul meu, disperată de dorul fiicei mele şi fără nicio speranţă de a fi ajutată, am totuşi marele avantaj de a cunoaşte adevărul!

22

7/10/03, 2 p.m.

Interogatoriile în incinta închisorilor, deşi inevitabile în meseria de poliţist, îl deranjaseră dintotdeauna pe Simon. Detesta să stea la coadă cu ceilalţi vizitatori, ştiind mai ales că unii dintre ei, lucru care îl deprima, aduceau pe furiş – uneori dosite în părţile lor intime – pachete de heroină, cu intenţia să le paseze celor dragi pe sub masă, la momentul oportun. Gardienii din penitenciar, majoritatea corupţi, erau la curent cu această practică, dar nu făceau nimic pentru a o stopa.

Simon stătea lângă nişte femeiuşti subnutrite şi dezmăţate, iubitele diverşilor terchea-berchea sau gangsteri dinăuntru, depinde de concepţia pe care o aveai. Fără ciorapi lungi, fetele aveau picioarele învineţite de frig. Se clătinau pe tocurile înalte ale pantofilor, se hlizeau şi şuşoteau între ele. Lui Simon nu-i scăpă cuvântul „caraliu". Chiar şi fără uniformă, oamenii tot te miroseau.

După statul la coadă, urma percheziţia corporală, pentru ca apoi toţi potenţialii vizitatori să fie amuşinaţi de către câinii poliţişti. În cele din urmă, primind aprobarea, Simon se îndreptă prin sala de vizite, cu aspectul ei sordid, spre curtea interioară a închisorii Brimley, aşteptându-se să audă vacarmul uzual: „Gealat împuţit! Scursoare! Jigodia naibii!", în acompaniamentul gratiilor zgâlţâite din toate direcţiile. Curtea interioară era înconjurată de celule, iar nemernicii de dungaţi scandau cu patos întotdeauna. Oricum, nici nu prea aveau alte motive de aşa-zisă bucurie.

Simon traversă curtea privind neclintit drept în faţă, până când ajunse la clădirea unde se aflau celulele în regim special de securitate. Gardianul care îl însoţea îl conduse într-un fel de cămăruţă cu pereţi de culoarea muştarului şi o mochetă maro uzată până la fibră. Înăuntru, nelipsitul mobilier: o masă şi două scaune. O cameră de supraveghere fixată pe perete, cu un ochi pătrat şi întunecos îndreptat în jos. Pe masă, o scrumieră din plastic gros. Orice poliţist de la investigaţii criminale, presupunând că e un om cu scaun la cap, ştie că dacă vrea să scoată ceva de la un deţinut, nu se duce la interogatoriu fără tutun şi foiţe de ţigară sau, eventual, un pachet de B&H, în funcţie de mărinimia fiecăruia. Puşcăriaşii îşi aşteaptă ploconul, aşa cum ospătarii îşi aşteaptă bacşişul. Opţional-obligatoriu.

Simon avea o stare de neastâmpăr şi disconfort. În încăpere, puţea a transpiraţie stătută şi a fum de ţigară ancestral. Se simţea, de asemenea, şi o duhoare de sex, cumva sălcie, pe care prefera să o ignore. Se foia pe scaun, negăsindu-şi locul. Făcuse un duş în acea dimineaţă, dar mizeria din jur îl contaminase parcă.

Uită-te la tine unde eşti, rostea un glas în mintea lui. Cât de demoralizant i se părea, când se gândea că acesta era mediul abject în care îşi desfăşura el activitatea, la mii de ani lumină distanţă de Alice Fancourt, din conacul Ulmii. Şi-o aminti pe Alice aşa cum era când o văzuse prima oară, stând dreaptă şi demnă în capul scărilor cu balustradă curbată până jos, apoi şezând pe canapeaua crem din salon, cu părul ei lung şi blond răsfirat ca un evantai pe perna din spate. Nu era drept ca o persoană delicată ca ea să locuiască pe aceeaşi planetă cu lichelele de teapa celor de-aici, reflectă Simon, neştiind exact dacă antiteza îl vizase pe Beer sau pe el însuşi.

Charlie îi dăduse ordin, fără să se uite la el ori să-i zâmbească, să-l întrebe pe Beer despre arma crimei şi despre poşeta Laurei Cryer. Se pare că muştruluiala pe care i-o trăsese Proust între patru ochi îşi făcuse efectul. Sergentul Charlie Zailer afişa un exces de zel ostentativ. Pe panoul de afişaj din încăperea secţiei de investigaţii criminale trona o cifră „1” inutil de mare, cu numele David Fancourt alături; în plus, Charlie perora mereu, tare şi răspicat, despre importanţa de a revizui dosarele cazului Laura Cryer. Pe Simon nu-l putea însă păcăli. Şi nici pe Proust, probabil. Charlie mai făcuse la fel şi în alte dăţi, când, în ciuda comportamentului ireproşabil pe care îl avusese, lăsase să se înţeleagă indubitabil că în sinea ei se opunea cu înverşunare ordinelor primite.

Conduită de om imatur şi lipsit de demnitate. Cel mai agasant, însă, i se părea lui Simon faptul că el părea a fi principala ţintă a ostilităţii ei. Şi nu pricepea cu ce o jignise, în fond, ca să se poarte aşa cu el. Da, făcuse câteva remarci pertinente referitoare la cazul Cryer. Dar sperase să primească laude sau, poate, să aibă parte de aprecierea ei, fie şi fără tragere de inimă, iar, dacă spiritele s-ar fi încins prea mult, eventual de o ceartă zdravănă. În schimb, Charlie alesese să nu se mai uite deloc la Simon. Vorbea cu el de parcă ar fi fost o crainică de televiziune care citeşte de pe un prompter. Sellers şi Gibbs nu păreau să fi remarcat, mai ales că faţă de ei era toată numai zâmbete şi amabilităţi, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze clar care era opinia ei.

Simon ştia că, în general, se spunea că femeile sunt iraţionale, însă crezuse că Charlie reprezenta o excepţie. Cum de nu-şi dădea seama că Simon nu era vinovat dacă Proust îi trăsese o asemenea săpuneală? Necazurile ei de acum erau o consecinţă a neglijenţei în serviciu, la care se adăugaseră toate tâmpeniile pe care le debitase la şedinţă, creând o atmosferă mai mult de cleveteală, decât de dezbatere într-o echipă de poliţişti.

Uşa cămăruţei fetide se deschise: apăru un tip tinerel împins din spate de un gardian cu o înfăţişare şi mai juvenilă. Lui Simon îi trebuiră câteva secunde ca să îl recunoască pe Darryl Beer. În locul părului strâns la ceafă, într-o coadă de cal, tipul arbora acum o tunsoare-perie; în plus, se cam îngrăşase, în comparaţie cu perioada procesului, când era un janghinos deşirat, semănând cu o rozătoare zbuciumată, care mişună după resturi de mâncare. Acum devenise fălcos şi căpătase o alură mai normală, în genul tipilor pe care îi vezi sâmbăta după-amiaza cumpărând mobilier de grădină, bormaşini sau brichete pentru grătarul din curte.

Simon se prezentă. Beer ridică din umeri, în semn că nu-i păsa nici cât negru sub unghie cine era vizitatorul din faţa lui sau de ce se afla *el* acolo. Simon cunoştea această atitudine: caraliul tot caraliu rămâne, aşa că mai bine să n-ai de-a face cu el.

— Vreau să-ţi pun nişte întrebări despre uciderea Laurei Cryer.

— Agresiune calificată, îl corectă automat Beer, încrucişându-şi braţele păroase peste burtă.

Purta un tricou prea scurt, de sub care ieşea un pliu de piele lividă, revărsându-se peste cureaua de la pantaloni.

— O femeie înjunghiată cu un cuţit de bucătărie şi lăsată să moară într-o baltă de sânge, eu numesc asta *omor*.

Beer nu avu nicio tresărire. Simon scoase din buzunar un pachet de Marlboro şi o brichetă; fără să ceară voie, Beer întinse mâna să se servească. Pe încheieturile degetelor, avea tatuat cuvântul HATE. Îşi aprinse ţigara, trase tacticos un fum lung, pe urmă încă unul.

— Ai făcut sau n-ai făcut asta? întrebă Simon.

Beer păru surprins, apoi amuzat.

— Ce, te-ai şucărit? făcu el. Simon scutură din cap. Am pledat vinovat, ce mai vrei?

— Ce-ai făcut cu poşeta ei? Ce-ai făcut cu cuţitul?

— Ai idee cine a fost Laura Cryer, ce ocupaţie avea? întrebă Beer, pe un ton de şuetă. Dacă ar mai fi trăit, ar fi

avut şanse să descopere leacul împotriva cancerului. Echipa ei de cercetători va reuşi, probabil, lucrul acesta la un moment dat, mulţumită muncii ei de pionierat. Ştiai că, la insistenţele ei, Morley England a investit patruzeci de milioane de dolari în Biodiverse, pentru finanţarea activităţii de cercetare? Ar fi putut deveni celebră cândva. Eu aş fi putut deveni celebru.

— Ce-ai făcut cu geanta şi cuţitul?

— Nu mai ţin minte, rânji Beer, încântat că putea să nu-i fie de ajutor.

Şi, scărpinându-se pe burta dezgolită cu unghiile lungi de la mâna tatuată pe încheieturile degetelor cu LOVE, spuse în derâdere:

— M-au lăsat în pace atunci. Ce ţi-a venit acum cu chestiile astea?

— Dar că ai înjunghiat-o pe Laura Cryer mai ţii minte măcar?

Atitudinea lui Beer îl scosese din pepeni pe Simon. Simţea că ia foc. Dar era oare doar din cauza lui Beer ori scânteia furiei de-acum mocnise latent în el? Se imagină înşfăcând un extinctor şi îndreptându-l spre flăcările care îl pârjoleau pe dinăuntru, aşa cum îl sfătuise odată Charlie să facă. „Gândeşte-te că spuma e udă", îi spusese ea. „Până şi cuvintele sună fleşcăit." Şi a avut efect. Cum era posibil ca tipa raţională, care spusese asta, şi scorpia cu hachiţe de şcolăriţă caraghioasă, care tropăia astăzi prin secţia de poliţie, să fie una şi aceeaşi persoană?

— Pesemne că eu oi fi făcut asta, nu? lălăi Beer. Doar s-au găsit atâtea dovezi, intonă el sarcastic, dinadins ca să-l provoace.

Lui Simon îi venea să-i înfunde moaca în scrumiera de pe masă.

— Deschide bine urechile, căcănarule! O mamă şi copilaşul ei au dispărut fără urmă. Copilaşul nu a împlinit încă o lună.

Odată, când era mic, maică-sa îl spălase în gură cu săpun, fiindcă îndrăznise să înjure în faţa ei. Ştia cum drăcuiau ceilalţi poliţişti – cu o imprecizie nonşalantă. El, însă, când vorbea urât o făcea intenţionat şi sugestiv. Recunoscător. Savura fiecare dintre aceste cuvinte care aparţineau unei lumi care îi excludea pe părinţii lui.

Beer ridică din umeri.

— Îţi pierzi timpul degeaba, caraliule. Eu zic că mama aia şi copilul ei au mierlit-o.

Simon respiră adânc de câteva ori. Nu, nu era adevărat. Oare asta era şi părerea lui Charlie? De ce nu avea curajul să o întrebe? Înainte de a dispărea, Alice îl întristase, subliniind că era incapabil să o protejeze. Moartea ei ar confirma toate temerile lui Simon privind propria-i persoană. Impunându-şi să creadă că Alice trăia, fiind doar dată dispărută, reprezenta pentru el singura modalitate de a-şi scoate din minte imaginea chipului ei deziluzionat şi de a se concentra asupra încrederii pe care o avusese cândva în el. Totodată, câştiga şi timp. Povestea continua.

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat, spuse Simon. Avocatul te-a sfătuit să cazi la învoială. Odată cu potriveala ADN-ului, se ştia că ţi-au tras-o. Tipul ţi-a zis că poţi scăpa cu închisoare pe viaţă, dacă pledezi vinovat. Juraţii n-ar putea crede niciodată un rahat ca tine, insistă Simon, mulţumit de licărirea de nelinişte din ochii lui Beer. Orice om care s-ar fi ştiut nevinovat ar fi fost furios, cerând să aibă posibilitatea de a-şi demonstra nevinovăţia. Dar aşa sunt cei din clasa de mijloc, nu crezi? Indivizii respectaţi de societate. Ştiu ce-i de capul tău. M-am documentat, Beer. Sărăcie, lipsuri, vagabondaj, familie destrămată, abuz sexual – cu o asemenea viaţă în urmă, când un avocat îţi spune că vei înfunda puşcăria pentru o faptă pe care n-ai comis-o, îl crezi, cum să nu? Fiindcă este exact genul de nasoleală care li se întâmplă zilnic unor jeguri ca tine.

— Fiindcă nişte jeguri *ca tine* ne-au distrus viaţa, mie şi alor mei, spuse Beer, trezindu-se în fine din apatie.

Ciudată exprimare, se gândi Simon, întrebându-se cine erau acei „ai mei”. Beer era necăsătorit şi nu avea copii. Se referise cumva la tagma infractorilor, de parcă ar fi fost un grup social de care ai putea fi mândru? O categorie defavorizată?

Trăgându-şi scaunul mai în faţă, Simon spuse:

— Ascultă-mă bine! Dacă nu tu ai ucis-o pe Laura Cryer, cred că ştiu cine a fost făptaşul. Un flăcău bogat şi râzgâiat, care locuieşte într-o casă mare cu mămicuţa lui bogată. El e cel pe care îl ajuţi să scape nepedepsit pentru crima comisă.

— Eu nu ajut pe nimeni, se înverşună Beer, arborând vechea mască de om posac.

— Ai fost văzut de două ori în grădina domeniului Ulmii în săptămânile care au precedat moartea Laurei Cryer. Ce ai căutat acolo?

— Cum ziceai că se numeşte domeniul?

— Ulmii. Locul unde ai înjunghiat-o pe Cryer.

— *Dr.* Cryer, dacă nu te superi. Fir-ar să fie, pentru tine nu-i decât un cadavru, aşa-i?

— Ce-ai căutat pe domeniul Ulmii?

— Nu-mi amintesc, spuse el, ridicând din umeri.

— Dacă ţi-e teamă să nu te alegi cu vreun sejur mai lung la pârnaie, pe motiv de depoziţie mincinoasă, te asigur că nu e cazul, spuse Simon. Ţi s-ar da probabil o sentinţă de genul ăsta, însă ţinând seama că ai ispăşit deja o parte din pedeapsa cu închisoarea… Sau te nelinişteşte ideea că ai putea fi eliberat înainte de termen? Ţi-ai făcut destui duşmani când ai decis să colaborezi cu justiţia şi ţi-ai umplut de rahat vechii amici pe care i-ai turnat autorităţilor? Ţi-e teamă că *afară* n-ai avea prea multe zile de trăit?

— Tu eşti ăla care pare speriat, cloncanule, ripostă Beer, aprinzându-şi încă o ţigară din pachetul de pe masă. Nu eu.

Simon nu reuşea să citească nimic pe chipul lui.

— Ăia care te-au luat în colimator o să te aştepte să te aranjeze şi peste cinci, şase sau şapte ani, zise el. Vei avea nevoie de protecţia noastră, indiferent de momentul când vei ieşi de-aici. Aşa că, eu, să fiu în locul tău… – Simon făcu o pauză, în care luă pachetul de Marlboro de pe masă şi îl băgă înapoi în buzunar – …aş începe să mă gândesc cum aş putea să-i conving mai bine pe poliţai să mă ajute.

Suflând pe nări un nor de fum, Beer miji ochii.

— Data viitoare când mai vii aici, informează-te cine a fost Laura Cryer, ce realizări a avut. Vrei să ciripesc fiindcă speri să-ţi fie de folos pentru un alt caz, nu fiindcă te-ar interesa adevărul despre Laura. Sau despre mine.

Laura. Deşi nu o cunoscuse. Cât timp trecuse de când, în mintea lui Simon, Alice nu mai era „doamna Fancourt”? Semnificaţia şi familiaritatea nu erau acelaşi lucru.

— Ţi se rupe-n paişpe de adevăr, aşa-i? Vrei doar să scoţi de la mine ceea ce te interesează pe tine.

— La ce te referi?

— Şi toţi porcii de caralii au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Sfârşit.

Şi aşa a fost. Oricât de mult s-a străduit Simon, nu a reuşit să-l facă pe Darryl Beer să mai scoată vreun cuvânt.

23

Miercuri, 1 octombrie 2003

Deschid ochii şi scot un geamăt sugrumat. Cel mai cumplit e când mă trezesc din somn şi plonjez brusc în vechiul coşmar. David nu este în pat. Vivienne e postată în cadrul uşii, îmbrăcată elegant cu nişte pantaloni negri şi un tricou gri cu guler rulat. Pe faţă are masca uzuală de machiaj subtil. Miroase a parfum – Madame Rochas. Mă simt murdară, dezgustătoare. De luni, n-am mai făcut baie şi nici nu m-am mai spălat. Am gura încleiată şi limba uscată, iar părul mi s-a încâlcit de tot.

— Te simţi bine, după o noapte de somn reconfortant? întreabă ea.

Nu-i răspund. Mă simt buimacă. Am pleoapele grele şi nu pot ţine ochii deschişi. E din cauza imensei suferinţe din mine; am încetat să mai iau Co-codamol, după ce am vorbit cu doamna doctor Allen.

— De ce nu te duci să faci o baie bună? sugerează Vivienne, zâmbind încurajator.

Scutur din cap. Nu mă pot da jos din pat, cu ea plantată acolo.

— Alice, trecem prin clipe grele cu toţii, nu numai tu. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ne comportăm ca nişte oameni civilizaţi.

Îl aud pe David în camera fetiţei, vorbind cu Păpuşa, pe un ton vioi, iar ea gângureşte drăgălaş. Mă simt surghiunită, ca şi cum m-aş afla la un milion de kilometri depărtare de orice şansă de a mai fi fericită.

— Vreau să am grijă de fetiţă, spun eu şi, oricât m-aş căzni să nu plâng, mă podidesc lacrimile. De ce David nu vrea să mă lase? Nu-mi dă voie nici măcar să mă apropii de ea.

Vivienne suspină şi spune:

— Fetiţa e foarte bine. Iar David este doar îngrijorat din cauza ta, atâta tot. Alice, nu crezi că e timpul să te ocupi mai mult de tine? Ai trecut printr-un cumplit calvar, declară ea, derutându-mă cu compasiunea ei. Travaliul acela lung, apoi operaţia cezariană în regim de urgenţă. Cred că, de fapt, ceri prea mult de la tine.

Mi-a spus acelaşi lucru când i-am povestit cât de marcată eram de moartea părinţilor mei. „Nu te lupta cu durerea care îţi sfâşie sufletul”, mi-a zis ea. „Adopt-o. Asimileaz-o.

Primeşte-o în viaţa ta. Invit-o să rămână cât doreşte demult. Şi, într-un final, vei ajunge să o domini”. A fost cel mai bun sfat pe care mi l-a dat cineva. A funcţionat, exact cum mi-a spus Vivienne.

— O să iau fetiţa cu mine astăzi, spune ea. Îl lăsăm pe Felix la şcoală, după care mergem la cumpărături.

— Nu vrei să o laşi singură cu mine şi cu David, aşa-i? N-ai încredere nici în el, nici în mine.

— Sugarilor le prinde bine un pic de aer curat, replică Vivienne, pe un ton ferm. La fel cum ţie îţi va face bine o baie bună. Contează enorm, crede-mă, să te simţi curată, să te îmbraci cu ceva frumos. Sigur, problemele nu dispar aşa, însă ţie, ca om, îţi creşte moralul. Evident, dacă nu eşti prea slăbită, iar efortul ar fi prea mare. Nu vreau să te suprasoliciţi înainte de a te fi întremat.

Cred că Vivienne vrea să ţin la ea. Mai mult decât asta, consideră că i se cuvine să ţin la ea. În mintea ei, nu contează faptul că m-a încuiat în camera copilului sau că îmi subminează simţul realităţii tratându-mă ca pe o invalidă, ci bunătatea şi sprijinul pe care mi le-a oferit de-a lungul anilor.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la ea. Acum, când am reuşit să înţeleg resorturile acestei noi amabilităţi, mă simt ca o proastă. Lui Vivienne îi convine să fiu bolnavă. Bineînţeles, cum altfel? Deznodământul ei preferat ar fi ca Florence să nu fi fost răpită, ci mai degrabă mintea mea să o fi luat razna grav. Mă gândesc la doctoriţa Allen care, aşa bine intenţionată cum era, tot m-a înţeles greşit şi a crezut că mi-aş dori ca Păpuşa să fie bolnavă.

— În fine, atunci mai bine odihneşte-te!

Vivienne nu se lasă impresionată de atitudinea mea apatică faţă de ea şi, aplecându-se, mă sărută pe obraz.

— La revedere, draga mea! Ne vedem mai târziu.

Închid ochii, încep să număr în gând. Vivienne iese cu Păpuşa în oraş, la cumpărături. Toţi au voie să circule nestingheriţi, în afară de mine. Ce s-ar întâmpla dacă aş spune, exact cum a făcut Vivienne: „Ies cu fetiţa astăzi la plimbare”? M-ar opri, bineînţeles.

Când aud trântindu-se uşa de la intrare, iar, peste câteva secunde, motorul automobilului lui Vivienne, deschid ochii şi mă uit la ceas. E opt fără un sfert. Vivienne a plecat. Mă dau jos din pat şi păşesc împleticit spre palier, clătinându-mă pe picioare de parcă abia aş fi învăţat să merg. Călcând cu tălpile goale pe suprafaţa catifelată a mochetei cenuşii, mă holbez în lungul coridorului, la şirul de uşi albe de pe

ambele părţi. Am senzaţia că am intrat într-un decor oniric, unde fiecare uşă duce spre o încăpere cu o destinaţie precisă, distinctă de toate celelalte, şi cu un deznodământ întru totul diferit. De ce este atâta linişte în casă? Unde o fi David?

Uşa de la odaia lui Florence este deschisă. Cumpănesc între nevoia de a merge la toaletă şi şansa de a intra în camera fiicei mele, fără a fi urmărită sau monitorizată. Nu am motive să ezit.

Intru cu precauţie, ca şi cum aş fi încălcat un teritoriu interzis, şi mă îndrept spre pătuţul gol. Aplec capul şi inspir mirosul proaspăt de bebeluş. Trag de şnurul care atârnă de soarele zâmbăreţ de pe peretele de lângă pătuţ şi începe să cânte melodia *Somewhere Over the Rainbow.* Inima mi se chirceşte în piept. Tot ce pot spera este ca Florence să nu sufere nici pe departe la fel de intens ca mine.

Deschid uşile dulapului montat în nişa din perete şi mângâi teancurile de hăinuţe proaspăt spălate, straturile roz, galbene şi albe de material moale şi pufos, ca nişte petale gingaşe şi diafane. Ar trebui să mă bucur în faţa acestei minunate imagini, însă în absenţa lui Florence efectul este exact opus.

Închid uşile dulapului, amorţită de amărăciune. Mai bine să plec de-aici, însă în ciuda nevoii tot mai stringente de a merge la baie, nu mă încumet să ies din camera aceasta, care constituie dovada concretă a faptului că am o fiică minunată. Aici, mă simt cumva conectată cu Florence. Mă aşez în balansoarul din colţ, unde cândva mi-am imaginat prosteşte că voi petrece multe ceasuri alăptând-o; acum, mi-e teribil de dor de fetiţa mea şi îl mângâi pe Monty, iepuraşul cu urechi lungi şi blege, cu care Florence doarme în pătuţ.

În cele din urmă, disconfortul fizic mă obligă să mă ridic. Am grijă să las uşa întredeschisă, exact cum am găsit-o. Pe urmă, îmi dau seama că nimeni nu mi-a interzis formal să intru aici. Încep să devin paranoică?

— Hei, e cineva aici?! strig eu de pe palier. David?

Niciun răspuns. Mă cuprinde panica. Au plecat cu toţii. Am rămas singură. Întotdeauna am fost singură.

— David? strig eu din nou, mai tare de data asta.

Nu e în camera de baie. Mă pregătesc să ridic capacul de la toaletă, dar observ ceva ciudat cu coada ochiului: cada este deja plină. Fără clăbuci de săpun, doar apă. Atât Vivienne, cât şi eu, obişnuim să punem în cadă săruri parfumate, cele folosite de ea fiind, evident, mai scumpe

decât ale mele. Niciodată n-am avut ocazia să mă îmbăiez într-o cadă mai confortabilă decât aceasta: mare, emailată, cum se făceau căzile pe timpuri, de culoare crem-albicioasă, cum sunt dinţii sănătoşi. Două persoane încap lejer în ea, cum facem uneori eu şi David, când ştim sigur că Vivienne va lipsi de-acasă cel puţin un ceas. Cum *făceam,* mă corectez eu.

Mă încrunt, nedumerită. Nu-mi aduc aminte ca David să fi uitat vreodată să golească apa şi să clătească bine cada, după ce a făcut baie. Vivienne ar considera aşa ceva o dovadă de supremă grosolănie. Ating apa cu mâna. E rece. Pe urmă, observ că este absolut limpede. Nicio urmă de săpun, sunt sigură. Nu mai înţeleg nimic: cum adică, David a făcut baie, nu a folosit săpun şi a lăsat apa în cadă?

Aud un pocnet zgomotos în spatele meu. Speriată, mă răsucesc pe călcâie: David rânjeşte la mine. A trântit uşa şi acum stă rezemat cu spatele de ea, ţinând mâinile în buzunarele de la jeanşi. Expresia de pe faţa lui îmi spune că am picat drept în cursa întinsă de el. Probabil că stătea de ceva vreme la pândă, în spatele uşii.

— ’Neaţa, scumpo, zice el sarcastic. Ţi-am pregătit baia. Drăguţ din partea mea, ţinând seama de situaţie, nu crezi?

Sunt înspăimântată. Cruzimea aceasta aparent dezinvoltă mi se pare comică, după înverşunarea duşmănoasă din zilele precedente. Nu ştiu ce poate însemna această schimbare de atitudine, dar sunt sigură că nu prevesteşte nimic bun. Ori a ajuns să nu-i mai pese de mine, ori a descoperit, cu totul întâmplător, că sadismul crâncen născut din suferinţa şi confuzia prin care a trecut este foarte pe gustul lui.

— Lasă-mă în pace, spun eu. Să nu-mi faci rău.

— *Să nu-mi faci rău*, mă maimuţăreşte el. Adorabil! Şi când te gândeşti că n-am făcut decât să-ţi pregătesc cada, pentru ca tu să te poţi îmbăia relaxată.

— Apa e rece ca gheaţa.

— Intră în cadă, Alice, îmi porunceşte el, ameninţător.

— Nu! Am nevoie la toaletă.

Şi, în timp ce vorbesc, îmi dau seama cât de *urgentă* este această nevoie.

— Poftim, eu nu te opresc.

— Nu pot, cu tine aici. Ieşi afară, lasă-mă singură.

David nu se clinteşte din loc. Ne holbăm unul la celălalt. Nu-mi vine să plâng. Am mintea amorţită şi goală.

— Ei, bine? spune David. Haide, continuă!

— Du-te naibii!

— Oho, ce doamnă eşti!

Nu am de ales, din moment ce oricum nu aş putea să-l împing cu forţa afară din baie. Conţinutul intestinelor mele s-a lichefiat complet. Vreau să mă duc spre toaletă, dar David se mişcă neaşteptat de iute, sărind în faţa mea şi blocându-mi calea.

— Scuze, zice el. N-ai profitat la timp de ocazie.

— *Ceee?*

Nu-mi vine să cred că atitudinea lui nu este premeditată. Nimeni nu ar putea improviza o asemenea grozăvie: da, totul a fost pregătit minuţios, fiecare scenă oribilă, fiecare cuvânt.

— M-ai înjurat. Aşa că treci direct în cadă.

— Nu! urlu eu, înfigându-mi unghiile în palme. Nu vreau. Dă-te la o parte şi lasă-mă să folosesc toaleta.

— Ştii, aş putea lua măsuri care să îţi interzică pentru totdeauna să o mai vezi pe Florence, continuă el calm. Nu mi-ar fi greu. Absolut deloc.

— Nu! Te rog, să nu faci asta! Promite-mi că nu vei face aşa ceva!

O spaimă sinistră mi se prelinge prin vene, invadându-mi toată fiinţa. Ştiu că David ar fi în stare de aşa ceva.

— Pot şi te voi face să suferi, mai mult decât ai putea tu să-mi faci rău vreodată, Alice. Mult mai mult. Ţine minte asta. Pot şi o voi face.

— Prin urmare, recunoşti că ştii unde este Florence? Unde este, David, spune-mi! Te rog, spune-mi şi mie. E bine, sănătoasă? Unde o ţii ascunsă? Cine stă cu ea?

Îşi cercetează unghiile în tăcere. Mie îmi vine să urlu şi să mă dau cu capul de pereţi. Persoana soţului meu s-a întrupat în acest monstru din faţa mea. A intrat în pielea călăului şi îi place. Poate că aşa se întâmplă, dacă mă gândesc la toate atrocităţile din lume şi la cei care le săvârşesc. Trebuie să existe un soi de explicaţie. Şi *există* întotdeauna, pentru orice lucru.

Chiar şi acum, nu mă pot opri să nu sper că situaţia se va îndrepta. Poate că într-adevăr am înnebunit eu. Mi-l imaginez pe David, în postura unicului supravieţuitor după un cataclism natural, spunând: „Nu ştiu ce a pus stăpânire pe mine”. Dacă ar prezenta lucrurile aşa, ca pe o aberaţie, fiindcă temporar a ajuns să fie posedat de o forţă distructivă, eventual l-aş putea ierta. Toată dragostea pe care am simţit-o pentru el există încă în mine, unduindu-se undeva sub suprafaţa lucrurilor, influenţând subtil urzeala

gândurilor mele, ca denivelările unui vechi tapet sub stratul nou de zugrăveală.

Nu trebuie să mai rezist decât până vineri. Acum, când David a lansat acea sinistră ameninţare, prefer să nu mai risc nimic. Trebuie să-mi sacrific mândria şi demnitatea, dacă acesta este singurul mod în care o pot proteja pe Florence. Îmi tremură picioarele. Adrenalina face ravagii în mine. Trec prin nişte chinuri groaznice, din cauza presiunii din vezica urinară şi din intestine.

— Bine, spun eu. Fac tot ce vrei, numai să nu te atingi de Florence.

David strâmbă din nas, dezgustat.

— Eu, să mă ating de Florence? Adică insinuezi că aş putea să îi fac vreun rău fiicei mele?

— Nu, scuză-mă! Iartă-mă pentru tot. Spune-mi ce vrei să fac.

Pare să se mai fi potolit deocamdată.

— Scoate-ţi pijamaua şi intră în cadă, spune el rar şi apăsat, de parcă aş fi cretină. Şi vei sta acolo până îţi dau eu voie să ieşi.

Mă conformez spuselor lui şi, ca să nu mă mai gândesc la ce mi se întâmplă, fredonez în gând o melodie – *Second-Hand Rose* – pe care mi-o cânta mama când eram mică. Junghiuri oribile mă săgetează în picioare, glezne şi pulpe, când păşesc în apă. David îmi spune să mă aşez cu fundul în cadă. Fac aşa şi, din cauza şocului, îmi sare inima în piept. Apa rece ca gheaţa are asupra corpului meu efectul pe care îl bănuiam – şi pe care David îl ştia deopotrivă. Sentimentul de durere şi umilinţă care mă copleşeşte este atât de chinuitor, încât pentru o clipă mi se taie respiraţia. Este prima oară în viaţă când înţeleg de ce, uneori, oamenii îşi doresc să moară.

Când aud vocea lui David din nou, am senzaţia că vine de la mare depărtare.

— Ce scârboasă eşti, spune el. Uită-te la tine! Poftim, ce-ai făcut! N-am văzut de când sunt ceva mai mizerabil. Ia să vedem, ce ai de spus acum?

— Îmi pare rău, mă bâlbâi eu, clănţănind din dinţi violent.

În picioare lângă cadă, David clatină din cap şi ţâţâie revoltat din buze, savurând ruşinea mea.

— Îmi pare rău că m-am însurat cu tine. În comparaţie cu Laura, ai rămas mereu pe planul doi. Ştiai asta?

— Te rog, lasă-mă să ies de-aici, şoptesc eu, tremurând convulsiv. Am îngheţat. Mi-e rău.

— Vreau să recunoşti că minţi în privinţa lui Florence, îmi ordonă David. Vreau să-i spui mamei şi să declari la poliţie că totul a fost o născocire de-a ta. Faci asta?

Îmi îngrop faţa în genunchi. Îmi cere să fac singurul lucru pe care nu-l pot face, dar mi-e groază că dacă refuz va inventa nişte torturi şi mai groaznice decât aceasta, interdicţia de a o vedea pe Florence, aşa cum m-a ameninţat adineaori, fiind cea mai oribilă dintre toate. Am senzaţia că, pentru David, toată plăcerea constă în ameninţările cu care mă bombardează, fiindcă în felul acesta poate avea un sentiment de superioritate. Dar nu-mi permit să risc nimic.

Oftează şi se aşază pe capacul de la toaletă.

— Nu sunt un om violent, Alice. Te-am atins eu vreodată cu ceva? În mod violent, mă refer.

— Nu.

— Nu. Şi nici nu sunt un om absurd. Nu vreau să mă port aşa cu tine, dar din cauza ta n-am avut de ales.

Şi continuă în acelaşi registru o bucată de timp, justificându-şi gesturile, întrerupându-şi justificările din când în când pentru a mă insulta şi a mă batjocori. Când îmi adun genunchii spre piept, îmi spune că n-am voie. Trebuie să stau cu picioarele întinse pe fundul căzii. Nu am voie să-mi acopăr pieptul cu braţele. Fac cum îmi spune el, dar în rest încerc să-i ignor cuvintele. Aud doar glasul monoton, lipsit de milă, samavolnic, al acestui bărbat care, ani de zile, a fost dominat de mama lui. În gând, văd imaginea unei flori legate de un băţ, astfel încât să nu poată creşte decât în direcţia fixată dinainte. Aşa este şi David. Iar acum face exces de putere, se îmbată de iluzia puterii, ca un om înfometat care se teme că nu va mai avea niciodată ocazia să mănânce.

Nu-mi dau seama cât timp a trecut de când mă forţează să stau cufundată în apa asta rece şi împuţită. Am ajuns să nu-mi mai simt corpul de la brâu în jos, iar picioarele mi s-au colorat spectral în vineţiu. Mă simt ca un animal, mai cumplit decât un animal. Mi-e ruşine de mine. Este vina mea că am păţit aşa ceva. Altora nu li se întâmplă asemenea grozăvii. Nimeni nu a fost supus vreodată la aşa ceva. Sunt cea mai abjectă fiinţă din lume. Nu pot să-mi ocrotesc propria fiică.

Într-un final, David oftează, descuie uşa de la baie şi spune:

— Sper că ai tras o învăţătură din experienţa asta. Fă bine şi spală-te de mizeria aia! Şi clăteşte baia! Nu uita că eşti musafir în casa mamei mele.

Şi iese pe uşă, fluierând.

24

8/10/03, 2.40 p.m.

Ieşind din Spilling la volanul maşinii, Simon se angajă pe şoseaua spre Silsford, iar din Silsford continuă pe drumurile şerpuite, cu indicatoare rutiere din lemn vopsite în alb şi inscripţionate cu litere negre, care duceau tocmai până în Hamblesford, satul unde locuiau părinţii Laurei Cryer. Plecase de la sediul Poliţiei cu o jumătate de oră mai devreme, decât ar fi fost necesar. Prefera, dacă era nevoie, să aştepte în faţa casei familiei Cryer, decât să mai rămână acolo, în compania lui Charlie.

Charlie încercase să-l întărâte toată dimineaţa. „Pe pariu, gagicuţa are nişte ţâţe uriaşe şi o fofează micuţă şi strâmtă", comentase ea apropo de Suki Kitson, amanta lui Sellers. „Şi, hai să nu ne mai ascundem după degete, Stacey a făcut doi copii, ce naiba. Bietul Sellers cred că înoată acolo, la ea înăuntru, ca un castravecior murat într-o tolbă de poştaş." Tonul lui Charlie nu prevestea nimic bun, Simon ştia asta. Când începea să treacă la „anatomie", era timpul să dispari din calea ei. Charlie aducea dinadins vorba despre diferite părţi ale trupului femeiesc, ştiind că în felul acesta avea toate şansele să-l scoată din sărite pe Simon. Din păcate, se gândea el, poate asta era o modalitate de a-i reaminti, indirect, cât de laş se purtase cu ea la petrecerea lui Sellers, când dăduse bir cu fugiţii.

Dacă Charlie nu avea de gând să înceapă să se comporte mai normal, Simon era decis să-i spună lui Proust. În fond, Charlie era şefa lui, însă din cauză că veşnic era furioasă şi plină de sarcasm la adresa lui, Simon nu reuşea să se concentreze la treburile de serviciu. În schimb, ca să se poată calma trebuia mereu să-şi imagineze extinctorul cu spuma udă care înăbuşea tot, fiindcă altminteri ori îi venea s-o înjure în gura mare, ori simţea nevoia să-i ardă o palmă peste faţă. Dar cum fusese posibil să se ajungă la aşa ceva? Şi de ce tocmai acum? Simon nu pricepea ce provocase dintr-odată această deteriorare rapidă a relaţiilor lui cu Charlie. Până nu demult şi în ciuda eventualelor tensiuni care existaseră între ei, fuseseră buni prieteni. Într-un fel, dacă se gândea bine, în afară de Charlie, Simon nu prea mai avea alţi prieteni. Nu voia să piardă prietenia ei. Cine i-ar mai rămâne? Sellers şi Gibbs, care nici nu s-ar sinchisi, poate, dacă ar fi să nu-l mai vadă vreodată?

Când a aflat că Simon nu reuşise să scoată nimic de la Darryl Beer, Charlie nu s-a sfiit să se bucure, luându-l în zeflemea: „O-o-oh, sărăcuţul de tine. Cât te-ai chinuit tu să repari o eroare a justiţiei, iar găinarul ăla răutăcios ţi-a stricat toată plăcerea. Ştii cum zic unii: *«Îmi pare rău* să-ţi spun, dar eu te-am avertizat!»? Ei, bine, eu nu zic aşa, fiindcă *mie,* să dea naiba, *îmi face plăcere* să-ţi spun că *eu* te-am avertizat!"

Pe Simon nu-l deranja neapărat că prima lui vizită la Brimley fusese neproductivă. Nu abandonase speranţa că Beer va vorbi într-un final, după ce îşi va fi satisfăcut orgoliul, făcându-l să se perpelească.

David Fancourt avea un alibi solid: fusese cu Alice la Londra, unde văzuseră la teatru piesa *Cursa de şoareci.* Câţiva martori dăduseră declaraţii, confirmând că amândoi se aflau în sală în acea seară. Dacă Simon se gândea bine, însă, era un alibi *prea* bun, parcă. Ba se surprinse chiar întrebându-se, în timp ce parca maşina lângă monumentul închinat eroilor din război, vizavi de părculeţul din satul Hamblesford, dacă piesa aceea nu fusese cumva special aleasă tocmai pentru semnificaţia ei simbolică. David Fancourt era un tip deştept. Îşi câştiga existenţa proiectând jocuri complicate pe calculator. Putea să fie şi răzbunător, după cum văzuse Simon cu ochii lui. Nu era exclus să fi sesizat latura ironică a situaţiei şi, intenţionat, să fi ales să meargă împreună cu logodnica lui la reprezentaţia unei piese poliţiste celebre, exact în seara când aranjase ca soţia lui să fie omorâtă.

Cumva „ucigaşul tocmit" era chiar Darryl Beer? Ceea ce însemna că vinovaţi erau atât Beer, cât şi Fancourt? I-ar fi plăcut să discute cu Charlie această teorie, dacă relaţiile dintre ei n-ar fi fost atât de încordate. În schimb, încercă să comunice telepatic cu Alice. Simon nu credea în aiurelile de acest gen, însă… Uneori, simţea prezenţa lui Alice, nevăzută, urmărindu-l în tăcere, întrebându-se când va reuşi să le salveze, pe ea şi pe fiica ei. Alice credea că Simon era puternic, sau cel puţin aşa crezuse la început. Tot ce trebuia el să facă era să o găsească pe Alice, să o găsească pe Florence, iar atunci ea îşi va da seama că nu existau motive să îl fi subestimat. Imaginându-şi ce i-ar spune, dacă şi când ar găsi-o, îl cuprindea o stare de agitaţie, ca şi cum ar fi fost surprins în flagrant delict.

Părinţii Laurei locuiau într-o casă mică, văruită în alb, lângă măcelăria din sat. Nu aveau grădiniţă în faţa intrării, ci doar un trotuar îngust, care despărţea casa lor de drumul

principal din localitate. Peste acoperişul de paie al casei se vedea un fel de împletitură, ca un fileu pentru păr. Simon lovi cu ciocănelul de lemn negru în uşa de la faţadă şi aşteptă. Întotdeauna devenea timid în astfel de momente, fiindu-i un pic teamă să intre în contact cu nişte străini. Educaţia primită nu îl încurajase să fie sociabil. Toată copilăria lui, Simon o văzuse pe maică-sa crispându-se ori de câte ori suna soneria, doar dacă nu aştepta poate vizita preotului sau a vreunei rude apropiate. „Cine-o fi?" şoptea ea, gâfâind şi căscând ochii mari: frica de necunoscut.

Simon nu avusese niciodată voie, cât timp locuise cu părinţii, să-şi invite vreun prieten acasă, la ceai. Mama lui considera că mesele familiei erau nişte momente intime şi privilegiate, la care nu se cădea să fie de faţă nişte străini. Fiind prea mic pentru a gândi strategic, Simon nu avusese precauţia de a nu le împărtăşi această opinie colegilor lui de clasă, care fuseseră jigniţi profund atunci când aflaseră. Acum, ca adult, înţelegea că maică-sa, Kathleen, îi făcuse un deserviciu impunând această regulă, dar totodată nu putea fi supărat pe ea. Întotdeauna i se păruse foarte fragilă şi nu se încumetase să o critice sever. În adolescenţă, Simon îşi înăbuşise frustrarea şi devenise înţelegător cu maică-sa, deşi în perioada aceea orice privire sau remarcă nepotrivită din partea altcuiva îl făcea să turbeze de furie, soldându-se cu oase rupte şi vărsare de sânge, plus eliminări dese de la şcoală. Dacă nu ar fi fost cel mai bun la învăţătură din anul lui, precis l-ar fi exmatriculat definitiv.

Kathleen îl sunase din nou pe telefonul mobil în această dimineaţă, vrând să ştie dacă venea duminică la masă. Faptul că reuşise să dea curs unei invitaţii identice săptămâna trecută nu conta nicidecum. Nu-l lăsa o clipă în pace. Îl pisa continuu.

După câteva secunde, uşa casei unde locuiau soţii Cryer se deschise şi în prag apăru un bărbat de vârstă mijlocie, cu pieptul bombat, purtând ochelari bifocali, un tricou bleumarin cu emblema unui club de golf, pantaloni bleumarin şi papuci.

— Poliţistul criminalist Waterhouse? Eu sunt Roger Cryer.

Simon dădu mâna cu el.

— Poftim înăuntru, spuse Cryer. Soţia mea tocmai face un ceai. Ah, uite-o, a venit! exclamă el, cu un accent tipic celor din Lancashire.

Maggie Cryer părea cu douăzeci de ani mai bătrână decât soţul ei. Simon i-ar fi dat şaizeci de ani lui şi optzeci de ani

ei. Imposibil să întrebe, desigur. Mama Laurei nu avea mai mult de un metru şi cincizeci şi doi în înălţime, era uscăţivă, cu mâini artritice şi deformate, care tremurau acum ţinând tava cu ceai. Purta un capot verde din nylon, colanţi maro şi papuci albaştri.

— Serveşte-te cu o cană cu ceai, spuse ea, aplecându-se cu gesturi nesigure ca să pună tava pe masă.

Se aşeză lângă soţul ei, pe o mică sofa din răchită, vizavi de Simon, care şedea pe un fotoliu incomod, confecţionat de asemenea din răchită, care scârţâia la orice mişcare.

— Sper să nu dureze prea mult, spuse ea. Pentru noi este un calvar, chiar şi acum, după atâta timp. Un apel telefonic de la poliţie…

— Vă înţeleg, doamnă Cryer. Regret, dar din păcate este necesar să procedăm aşa.

În cămin ardea un foc de lemne, degajând o căldură insuportabilă în încăperea unde se aflau. Aidoma multor case de la ţară, locuinţa soţilor Cryer avea ferestre mici şi părea întunecoasă chiar şi în timpul zilei. Combinaţia de întunecime şi pâlpâit de flăcări îi dădea senzaţia că s-ar afla într-o peşteră. Pe poliţa de deasupra căminului se vedeau trei fotografii înrămate ale Laurei. Nicio fotografie cu Felix.

— Am văzut la ştiri că soţia lui de-a doua a dispărut fără urmă.

— Roger, îl ponderă Maggie Cryer.

— La fel şi fetiţa. Acesta este motivul pentru care ai venit la noi?

— Da. Revizuim toate dosarele legate de cazul Laurei, le spuse Simon.

— Dar credeam că nu au rămas motive de îndoială, spuse doamna Cryer. Aşa ne-au spus atunci, de la poliţie. Că… Beer acela este indubitabil făptaşul. Aşa ne-au spus nouă, repetă ea, în timp ce îşi pigulea mânecile cu degetele ei umflate.

— Aş vrea doar să vă pun câteva întrebări, spuse Simon, pe un ton blajin, adecvat unei situaţii atât de delicate.

Exact aşa ar fi procedat şi cu mama lui, în cazul unui interogatoriu, deşi în cazul de faţă tonul delicat şi deferenţa erau, probabil, o pierdere de timp. Nimic nu va mai putea vreodată să o facă pe Maggie Cryer să-şi găsească liniştea. Simon ar fi putut paria pe orice sumă de bani că mama Laurei trăia într-o stare de permanentă agitaţie. Din cauza morţii fiicei ei sau dintotdeauna, fiindcă aşa era felul ei?

— Nu vrei un ceai? îl îmbie ea.

— Nu, mulţumesc.

— Ai uitat laptele, scumpa mea, o atenţionă soţul ei.

— Nu, zău, nu-i nevoie, insistă Simon. Nu trebuie să vă deranjaţi.

— Eu n-aş zice nu la un strop de lapte, spuse Cryer.

— Nu-i niciun deranj.

Şi, sărind în picioare, Maggie ieşi iute din cameră.

Imediat, soţul ei se aplecă în faţă, şoptindu-i:

— Rămâne între noi doi şi stâlpul de telegraf, i se adresă el lui Simon. Nu pot discuta despre asta în prezenţa soţiei, fiindcă îi face rău. David Fancourt e persoana spre care merită să vă îndreptaţi atenţia: întâi, Laura este ucisă, iar acum a doua nevastă şi bebeluşul dispar fără urmă. E prea mare coincidenţa, nu-i aşa? Şi ce motiv ar fi avut Darryl Beer să o omoare pe fata noastră? De ce? Ea i-ar fi dat poşeta aia afurisită oricum, dacă ar fi atacat-o, şi situaţia nu ar fi degenerat în mod fatal. Laura era o fată cu capul pe umeri.

— Lucrurile astea le-aţi spus poliţiştilor, la vremea respectivă?

— Nu m-ar fi lăsat nevasta. Zicea că am putea da de bucluc, înţelegi, în raport cu legea, dacă am spune lucruri neadevărate. Dar, în nouă cazuri din zece, făptaşul nu este un străin pentru victimă. Nouă cazuri din zece; un specialist a spus asta la televizor, am auzit eu.

— Dar ce motiv ar fi putut avea David Fancourt să o ucidă pe Laura? întrebă Simon, sperând să audă enunţată chiar teoria lui.

Roger Cryer se holbă nedumerit la el, ca şi cum acea întrebare ar fi ridicat alte câteva chestiuni fundamentale. Cum ar fi, bunăoară, gradul de profesionalism al Secţiei de Investigaţii Criminale din Culver Valley, se gândi Simon, plin de ciudă. Da, bineînţeles că răspunsul era evident pentru oricine, în afară de Proust, Charlie, Sellers, Gibbs şi restul.

— Custodia lui Felix, spuse Roger Cryer. Şi dorinţa de răzbunare, pentru cât îl făcuse să sufere. Laura l-a părăsit. Lui Fancourt nu i-a picat deloc bine. Cred că a fost distrus, cum se spune.

Simon notă aceste observaţii în carneţel. O altă versiune decât cea pe care Vivienne şi David Fancourt i-o dăduseră lui Charlie. Cum se exprimase ea la şedinţă? O *considera anostă şi respingătoare fizic. A răsuflat uşurat când a scăpat de ea.* Exact aşa, cuvânt cu cuvânt. Simon avea memorie mai bună decât Roger Cryer sau David Fancourt. Prin urmare, o neconcordanţă.

— De unde ştiţi că a fost distrus?

— Ne-a spus Vivienne Fancourt, mama lui David. A făcut tot ce a putut pentru a o convinge pe Laura să mai dea o şansă acelei căsnicii. Ba a venit chiar şi aici, ca să stea de vorbă cu noi, rugându-ne să punem o vorbă bună pe lângă fiica noastră. Ea şi Laura nu se plăceau. Nu se agreaseră niciodată. Şi, atunci, de ce să fi ţinut Vivienne cu tot dinadinsul să-i facă să se împace, dacă nu de dragul lui David? Vedea cât era de zdrobit sufleteşte şi, ca orice mamă, a făcut ce i-a stat în putinţă ca să îl ajute. Nu i-a mers, însă. Laura a fost întotdeauna o persoană neinfluenţabilă. Odată ce a luat o hotărâre, nimic nu o mai putea face să se răzgândească.

— Gata, am adus, spuse Maggie Cryer, reapărând cu o căniţă albastră.

Se apucă să toarne ceaiul, în trei ceşti, chiar dacă Simon refuzase.

Soţul ei făcea eforturi să tacă, dar într-un final nu se mai putu abţine şi reluă:

— Dorinţa de răzbunare, spuse el, mişcând din cap, cu un aer sugestiv. David are tendinţa să se răzbune. Bunăoară, după moartea Laurei, a încercat mereu să ne împiedice să îl vedem pe Felix.

— Oh, Roger, încetează, te rog! La ce bun?

— Ştii când l-am văzut ultima oară pe Felix? Acum doi ani. Nu ne mai facem sânge rău acum. Ne prefacem că nu am avea niciun nepot. Deşi Felix este singurul nostru nepot. Am suferit cumplit. Peste noapte, totul s-a schimbat după ce Laura a murit. Textual, *peste noapte.* I-au schimbat numele din Felix Cryer în Felix Fancourt, l-au scos de la grădiniţa unde îi mergea minunat şi se simţea bine, ca să-l trântească în afurisenia aia de şcoală plină de ifose şi fumuri. Era ca şi cum David şi Vivienne ar fi încercat să îl transforme pe Felix în altă persoană! Noi nu aveam voie să îl vedem decât o dată la câteva luni, şi atunci nu mai mult de câte două ceasuri. Şi nu eram lăsaţi să îl vedem fără ca Vivienne să fie prezentă, compătimindu-ne.

Se făcuse roşu la faţă. Soţia lui coborâse pleoapele şi aştepta ca domnul Cryer să isprăvească. Trăsăturile ei crispate trădau suferinţa lăuntrică.

Simon era din ce în ce mai contrariat. Potrivit lui Charlie, Vivienne Fancourt se plânsese exact de acelaşi lucru în privinţa Laurei Cryer, susţinând că nora ei încercase să îl îndepărteze pe Felix de familia lui din partea tatălui, interzicându-le lui David şi lui Vivienne să se vadă cu el

nesupravegheaţi. Era oare posibil ca David să le fi făcut acelaşi lucru părinţilor Laurei, după moartea acesteia? Avea cumva viziunea unei lupte între familia Cryer şi familia Fancourt, cu Felix pe post de trofeu?

— Am încercat să discutăm cu David, ba chiar l-am implorat, continuă Roger Cryer. Dar omul ăsta e de piatră. Indiferent ce rugăminte am fi avut la ei, spunea nu. Fără să explice de ce.

— Aţi zis că Vivienne Fancourt vă compătimea, continuă Simon. În ce sens?

Maggie Cryer scutură din cap, de parcă ar fi fost peste puterile ei să vorbească despre acest subiect.

— Ştia că voiam să stăm mai mult cu Felix, că David nu ne dădea voie, spuse Roger. Părea evident că îi era milă de noi. Repeta mereu că ştia cât ne era de greu, şi avea dreptate, însă faptul că *ea* spunea asta făcea ca situaţia să ni se pară şi mai insuportabilă. În special când ne povestea tot ceea ce făceau împreună ea şi Felix.

— Din cauza asta am renunţat până la urmă, şopti Maggie.

Îi tremurau mâinile. Simon observă că femeia avea pielea de pe dosul palmelor plină de pete maro.

— Fiindcă a ne vedea cu Felix înseamnă să ne vedem şi cu Vivienne Fancourt… preciză ea, cutremurându-se. Zăceam bolnavă, uneori şi câteva zile după aceea. Picătura care a umplut paharul a fost când mi-a povestit că Felix începuse să o strige „mami”. Mi-a fost imposibil după aceea să mai continui vizitele.

— N-a avut pic de delicateţe, fir-ar să fie! spuse Roger Cryer, mângâind consolator braţul uscăţiv al soţiei lui. Tot atunci a ţinut să ne comunice că în acea dimineaţă trebuise să-i reamintească lui Felix cine eram noi, fiindcă băiatul ne uitase, din moment ce nu ne mai văzusem de atâta vreme. Şi-a dat seama cât de mult ne mâhniseră cuvintele ei şi s-a scuzat, dar mă întreb, atunci, ce rost mai avusese să ne spună toate astea, dacă tot îi părea rău?

Simon rămase surprins când Maggie Cryer plescăi din buze agasată şi împinse la o parte mâna soţului ei, de parcă ar fi fost un păianjen care i se urcase în poală.

— Roger nu se pricepe deloc la firea femeilor, spuse ea. Fiinţa aceea este absolut insensibilă. A spus dinadins chestia asta. Şi toate celelalte lucruri, la fel. Să nu crezi tu că i-a fost ei milă de noi vreo clipă.

— Ce tot îndrugi acolo? exclamă perplex soţul ei. Cum să nu-i fie milă, ce naiba? N-ai auzit-o că asta zicea tot

timpul?

— Da, fiindcă ştia că era cea mai bună modalitate de a ne face să suferim. Mai ales că noi nu aveam cum să-i demonstrăm că era răutăcioasă în mod intenţionat.

— Dar dumneavoastră aşa credeţi? întrebă Simon, tot mai derutat.

— Bineînţeles. Dacă jigneşti pe cineva fără să vrei, ai grijă ca pe viitor să nu mai repeţi aceeaşi greşeală, aşa-i? Dar nu te apuci să spui mereu acelaşi lucru, aceleiaşi persoane pe care ştii că ai făcut-o să sufere. Când o cucoană deşteaptă ca Vivienne Fancourt spune lucruri dureroase pentru alţii, nu o dată, ci de nenumărate ori, înseamnă că ştie perfect ce face.

Simon se uita la mâinile lui Maggie Cryer: doi pumni micuţi, încleştaţi în poala ei.

25

Miercuri, 1 octombrie 2003

Baia este imaculată. Nimeni nu şi-ar da seama. Nimeni nu îşi va da seama vreodată. Convinsă că oricât aş mai continua să curăţ cada, tot nu ar putea să arate mai albă şi strălucitoare, fac un duş, frecându-mă bine pe tot corpul. Nu ştiu dacă voi mai putea scăpa vreodată de senzaţia asta de murdărie.

Mă înfăşor în două prosoape mari de baie şi fug repede în dormitor. Dulapul meu nu este încuiat, iar cheia este în uşă. Aleg hainele pe care să mi le pun: nişte pantaloni comozi şi un pulover. Mă voi simţi bine îmbrăcată aşa. Mi-e silă de mine pentru mulţumirea penibilă pe care o simt. Cei mai mulţi oameni nu văd nimic extraordinar în faptul că au dreptul să-şi aleagă vestimentaţia de zi cu zi. Dacă aş vrea, nimic nu m-ar putea împiedica să ies pe uşa conacului Ulmii şi să nu mă mai întorc aici niciodată. Nimic, în afară de ameninţarea lansată de David: *Aş putea lua măsuri care să îţi interzică pentru totdeauna să o mai vezi pe Florence.*

Tresar, auzind ţârâitul telefonului. Sunt sigură că este Vivienne, care vrea să mă verifice. Mă întreb dacă să răspund, dar aud glasul lui David, la parter. La început, vorbeşte prea încet ca să pot desluşi ceva. Când ridică vocea, îmi dau seama că e nervos, ţinând morţiş să-şi comunice opinia, în loc să încerce să analizeze opinia persoanei cu care discută. Nu poate fi Vivienne.

Îl aud spunând: „Exact, are priză la adolescenţi, la băieţi, mă refer. Îţi garantez că le va plăcea la nebunie. Nu, nu, fiindcă nu aşa am putea promova produsul pe piaţă. Nu, vineri nu pot. Fiindcă nu pot, e clar? În fond, de ce să nu discutăm acum?” E Russell. Partenerul de afaceri al lui David.

Aş putea profita de ocazie. Înlemnesc când mă gândesc. David va vorbi la telefon cel puţin cincisprezece minute. Convorbirile cu Russell nu sunt niciodată scurte, mai ales când există divergenţe între ei. Nu mi-a spus niciodată din ce motive se ceartă.

Mă duc în vârful picioarelor până la dormitorul lui Vivienne şi deschid uşa binişor. Patul este făcut, ca de obicei. Cuvertura liliachie este aşternută perfect, fără nicio încreţitură. Patru fotografii cu Felix sunt expuse pe masa de toaletă, dintre care două cu el şi Vivienne. În cameră

miroase a crema cu care Vivienne se unge pe faţă în fiecare seară. Văd sub pat papucii ei ca nişte pantofiori, din satin alb brodat, aşezaţi frumos, unul lângă celălalt, exact ca şi cum ar fi încălţată cu ei. Mă înfior, imaginându-mi cum ar fi dacă i-aş vedea mişcându-se spre mine.

Telefonul meu. Pentru asta am venit aici. Scuturându-mă de această reverie superstiţioasă, mă duc la noptiera de lângă pat şi deschid singurul sertar. Uite-l, exact unde ştiam că îl voi găsi. Aparatul este închis. Dacă sunt nebună, cum se pare că mă cred toţi, de unde am ştiut eu că telefonul este aici? Vivienne a zis că e în bucătărie.

Pornesc telefonul şi îl sun pe Simon Waterhouse pe mobil. Mi-a scris numărul ultima oară când ne-am întâlnit, căci nu-i convenea ideea de a-l căuta la serviciu. Am rupt peticul de hârtie, însă am memorat numărul. Îi las un mesaj şoptit, spunându-i că trebuie să se întâlnească din nou cu mine, mâine, la Chompers, fiindcă vreau să vorbesc urgent cu el. De data asta, conversaţia noastră va decurge bine, îmi spun eu în gând. Va pleca de la întâlnire convins că spun adevărul; va fi de partea mea, mă va ajuta. Va face orice îi cer.

Mă duc înapoi pe palier şi, ţinându-mi răsuflarea câteva secunde, verific dacă David vorbeşte încă la telefon cu Russell. Da, vorbeşte. Nu reuşesc să mai disting cuvintele – tonul e prea coborât, dar ritmul replicilor îmi confirmă speranţa. Sunt aproape sigură că nu va încheia convorbirea prea curând.

Ştiu că ar trebui să pun telefonul înapoi în sertarul lui Vivienne, ca să nu trezesc vreo bănuială, dar nu-mi vine deloc să fac asta. Simt nevoia să mă agăţ de el. E ca un simbol al independenţei mele. Vivienne n-are decât să creadă că, furişându-mă în camera ei şi şterpelind telefonul din noptieră, am demonstrat încă o dată cât de dementă sunt.

Îmi storc creierii, încerc să găsesc un loc unde să ascund telefonul. Dacă îl pun înapoi în poşetă, Vivienne îl va lua de-acolo, aşa cum am convingerea că a mai făcut deja. Nu există decât o singură încăpere în casa asta unde Vivienne nu intră niciodată: biroul lui David. Nimeni nu intră în camera aceea, în afară de David; ba chiar nici el nu a mai pus piciorul acolo de când s-a născut Florence. Femeilor de serviciu, care vin la curăţenie o dată pe săptămână, le este strict interzis să intre în biroul lui David. Drept urmare, praful şi dezordinea în această cameră sunt nota dominantă, spre deosebire de restul casei. Înăuntru sunt tot felul de

lucruri de-ale lui David: computere, combine muzicale, CD-uri cu muzică clasică, toate albumele formaţiei rock Adam and the Ants, colecţia lui de romane Science fiction – nenumărate şiruri de cotoare de cărţi, cu titluri care mai de care mai bizare şi respingătoare – şi câteva fişete.

Mă uit bine în jur şi îmi spun că o ascunzătoare sigură ar fi în spatele unuia dintre aceste obiecte. Tocmai când mă pregăteam să investighez această posibilitate, îmi cad ochii pe computerul lui David. Încă un mijloc de comunicare cu lumea exterioară, lumea normală de dincolo de porţile domeniului Ulmii.

Mă aşez pe fotoliul rotativ şi pornesc computerul, rugându-mă în gând să nu bâzâie prea tare. Îmi fac curaj, spunând că incertitudinea asta va dura doar câteva clipe, iar dacă David nu apare imediat valvârtej înseamnă că am scăpat. Inima îmi bubuie în piept. Nu se întâmplă nimic. Aud prin planşeu vocea lui David. E nervos din nou şi continuă disputa cu Russell. Răsuflu încet. Gata, pericolul a trecut. Momentan.

Pe ecranul computerului, un careu micuţ îmi spune că, pentru a mă conecta, trebuie să introduc o parolă. Înjur printre dinţi. Mă aşteptasem ca ordinatorul lui David să fie la fel ca al meu, de la serviciu, cu parola salvată în memorie, conectarea făcându-se automat.

Tastez „Felix”, însă un semnal luminos intermitent mă informează că nu e corect. Încerc „Alice” şi „Florence”, dar şi aceste două variante sunt respinse. Cu un fior de groază scriu „Vivienne”. Încercare nereuşită. Slavă Domnului, măcar atât!

Poate că, spre deosebire de femei, bărbaţii nu au tendinţa să aleagă numele unei persoane dragi, mă gândesc eu. Dar ce altceva ar putea avea o semnificaţie pentru David? Nu este microbist, aşa că nu are o echipă de fotbal preferată. Dar dacă a fost atât de abil încât să aleagă un cuvânt pe care nimeni nu s-ar gândi să îl asocieze cu el, ceva complet la întâmplare: tombolă, candelabru? Sau denumirea vreunei localităţi, eventual. Încerc „Spilling”. Degeaba.

Închid ochii strâns, concentrându-mă furioasă. Ce ar mai putea fi? Ce ar mai putea fi? De fapt, mă chinui inutil. Există milioane de cuvinte şi oricare dintre ele ar putea constitui parola aleasă de David. Chiar dacă aş avea timp să elimin toate lucrurile pe care, în mod categoric, nu le-ar fi putut alege… dar aproape că pufnesc în râs când îmi vine o idee de-a dreptul ridicolă. În fond, de ce să nu încerc? Ştiu deja că soţul meu are pasiunea glumelor de prost gust.

Tastez „Laura” şi apăs „Return”. Căsuţa pentru introducerea parolei dispare şi ecranul se face albastru. În colţul din dreapta jos apare un semn în formă de clepsidră. Computerul este în funcţiune. Sunt atât de şocată, încât simt că se învârte camera cu mine. David a cumpărat acest computer cu doar şase luni în urmă. Şi a ales drept parolă numele fostei lui soţii, pe care a detestat-o. Cum e posibil? *În comparaţie cu Laura, ai rămas mereu pe planul doi. Ştiai asta?* Nu, nu poate fi adevărat. Sunt absolut sigură că David n-a spus aşa decât ca să mă facă să sufăr.

Dar nu mai am timp să mă mai gândesc la asta, nu acum. Intru în Hotmail cât se poate de rapid şi îmi fac un nou cont. Operaţiunea durează mai mult decât credeam, aşa că înjur furioasă, aşteptând să se îndeplinească toate formalităţile. Am senzaţia că a trecut o veşnicie, când primesc confirmarea unui cont de email, cu adresa: alicefancourt27@hotmail.com.

Aud din nou vocea lui David. „În fine”, zice el, pe un ton care mă panichează, fiindcă îmi dă de înţeles că urmează să încheie convorbirea. Poate că se întreabă ce-oi fi făcând aici, de una singură.

Apăs pe butonul „off” al computerului şi ecranul se face imediat negru. Fug din biroul lui David în dormitorul nostru şi mă postez în spatele uşii, pe care am lăsat-o întredeschisă.

„Nu, te sun în weekend”, spune David. „Ah! Şi când te întorci? Nu, perfect, rămâne aşa. Citeşte-mi scrisoarea lor, dacă o ai acolo.”

Intenţionam să îi trimit un email lui Briony, ca să-i mulţumesc pentru jucăria de pluş pe care i-a trimis-o lui Florence şi să-i spun că mi-ar face plăcere să ne întâlnim peste câteva săptămâni, după ce lucrurile vor fi reintrat în normal. Trebuie să cred că lucrurile *vor intra în normal.* Dacă aş fi avut timp, aş fi putut să-i descriu toate lucrurile groaznice din ultima săptămână, povestindu-i lui Briony cum a dispărut Florence şi în locul ei a apărut Păpuşa. Îmi doresc cu disperare să îi pot povesti toate astea – ea, ştiu sigur, m-ar crede fără rezerve – însă ştiu că nu pot risca să mă duc înapoi la computer. În starea asta de încordare enormă, nu reuşesc să apreciez cât poate conta, de fapt, că nu am mai reuşit să trimit acest mesaj.

Laura. De câte ori n-am auzit-o pe Vivienne numind-o monstru, tirană, oroare, scorpie, atât înainte, cât şi după moartea ei? Am pierdut şirul, nu mai ştiu. Am presupus întotdeauna că David simţea la fel, însă acum, pentru prima

oară, îmi trece prin minte că, şi dacă n-ar fi fost de acord cu mama lui, tot nu ar fi avut curajul să recunoască făţiş acest lucru. După toate chinurile la care m-a supus, mi se pare incredibil că îmi vine să plâng din cauză că, acum şase luni, a ales numele Laurei, nu pe al meu, ca parolă pentru computerul lui.

„Stai un pic, stai un pic", îl aud spunându-i lui Russell. „Oamenii ăştia n-au priceput esenţialul. Noi *aveam* un furnizor foarte convenabil, dar ei ne-au oferit nişte condiţii care…"

Mă holbez la telefonul mobil. Dacă mă duc înapoi în biroul lui David ar însemna să mă joc cu focul, dar când încerc să mă gândesc la o altă posibilă ascunzătoare – în dormitor, să zicem – mintea mea se goleşte de orice idee. Mă decid să risc şi să aleg biroul, în special deoarece ştiu că lui David sau lui Vivienne nu le-ar trece prin minte niciodată că aş putea să intru acolo, în general vorbind, darămite cu scopul precis de a ascunde ceva înăuntru.

Strecor mâna în spaţiul îngust dintre cel mai apropiat fişet şi perete. S-ar putea ca telefonul să încapă la limită. Ating cu degetele colţul unui obiect. Pare a fi ceva de carton, însă nu am suficient loc încât să pot prinde bine cu degetele.

Mă ridic în picioare şi, binişor de tot, trag un pic fişetul mai în faţă. Un plic mare, bleumarin care era înţepenit acolo, în poziţie verticală, cade pe o parte, lângă zid. Îl ridic şi îl deschid. Conţine trei reviste pornografice. Deschid una dintre ele şi încremenesc când văd o poză cu o femeie goală legată de o masă. Rămân şocată, cu faţa schimonosită de groază ca un personaj din benzile desenate, fiindcă o asemenea anomalie mi se pare stupefiantă. David nu e bărbatul care să considere erotice asemenea imagini. Ce caută revistele astea în biroul lui? Pare incredibil, şi totuşi, uite, ţin în mână aceste trei publicaţii pornografice.

Remarc două foi de hârtie pe podea, care au căzut din plic odată cu revistele. Una dintre ele, ruptă dintr-un carnet, este o scrisoare. Începe cu „Dragă David". Mă uit în josul paginii. Scrisoarea este semnată: „Tatăl tău care te iubeşte, Richard Fancourt."

Am făcut nişte ochi cât cepele. Un nume, în sfârşit. Şi dovada că tatăl lui David există. Cel puţin aşa se deduce din prezenţa revistelor, care însă, cred eu, au fost puse acolo pentru a abate atenţia de la ceea ce David vrea cu adevărat să disimuleze. Raţionamentul lui a fost, pesemne, că, şi în eventualitatea în care eu sau Vivienne am fi găsit plicul şi l-

am fi deschis, oricum n-am fi investigat mai adânc, odată ce am fi văzut câteva dintre pozele alea oribile.

Ciulind urechile vigilentă, ca nu cumva convorbirea telefonică dintre David şi Russell să dea semne că s-ar încheia, citesc pe sărite scrisoarea, încercând să sesizez punctele esenţiale. Tatăl lui David s-a recăsătorit. A expediat această scrisoare pe adresa conacului Ulmii, fiindcă a auzit că David locuieşte încă aici. Regretă că nu a fost un tată mai bun. Regretă că nu a păstrat legătura cu el în toţi aceşti ani, dar probabil că a fost mai bine aşa. Scrisoarea este enervant de lungă, încerc să asimilez sensul tuturor cuvintelor simultan: *soţia gravidă… frăţior sau surioară… dacă nu pentru mine*, *atunci de dragul copilaşului… sper să reluăm relaţiile… copilaşul urmează să se nască în septembrie… am ieşit la pensie din învăţământul universitar… m-am apucat să joc bridge…*

— Alice! Ce tot faci acolo?

— Mă îmbrac, strig eu, înspăimântată.

Îndes scrisorile şi revistele pornografice înapoi în dosar şi îl pun la loc, împingând fişetul înapoi la perete. Îmi este atât de groază că m-ar putea prinde, încât îmi pierd echilibrul şi mă clatin pe picioare, izbind cu piciorul drept într-un obiect mic şi tare. Îl înşfac de pe jos şi, ţinând strâns telefonul în mână, fug din birou în baie, unde încui uşa. David vorbeşte în continuare cu Russell. S-a întrerupt câteva clipe, ca să mă verifice. Asta dovedeşte cât de puţină încredere are în mine.

Răsuflând uşurată că am scăpat, examinez obiectul cules din birou. Este un mic dictafon, cu o casetă înăuntru. Probabil că înregistrarea de pe bandă nu conţine decât observaţiile lui David referitoare la diverse jocuri pe computer, însă vreau oricum să o ascult. Arunc o privire la uşa din lemn subţire a băii şi conchid că ar fi imprudent să fac asta acum. Îmi şi imaginez, parcă, o prezenţă neclintită de cealaltă parte a uşii. Ulmii reprezintă genul de casă în care fâşiile de lumină de sub uşi sunt întrerupte adesea de pete întunecoase de dimensiunea unor picioare.

Îngrop telefonul mobil sub un teanc de prosoape curate, în dulapul din baie, gândindu-mă că, pentru început, va fi în siguranţă acolo. Pe urmă, strecor în buzunarul de la pantaloni dictafonul cu caseta înăuntru, ştiind că va fi complet mascat de tricoul larg pe care îl port, şi cobor la parter, cu o dezinvoltură forţată, ca o femeie care nu ascunde nimic.

26

Însemnări din agenda de lucru a poliţistului criminalist Simon Waterhouse
(Extrase scrise în 5/10/03, 4 a.m.)
2/10/03, 11.15 a.m.

Zona: Chompers Café Bar, la Waterfront Health Club, 27 Saltney Road, Spilling. Am ajuns cu o întârziere de cincisprezece minute şi m-am întâlnit cu Alice Fancourt (vezi index), care era deja acolo. Când am sosit, stătea în picioare la bar, cu mâna pe telefonul public. Am întrebat-o dacă voia să sune pe cineva şi mi-a spus că se pregătea să-mi telefoneze mie pe mobil, ca să vadă dacă veneam la întâlnire.

Ne-am aşezat la o masă. Nu am comandat nimic. Doamna Fancourt părea obosită. Avea ochii umflaţi şi injectaţi. Nu plângea când am ajuns eu acolo, însă de îndată ce m-a văzut venind i-au dat lacrimile. Mi-a spus, pe un ton care mi s-a părut isteric, că trebuia neapărat să trimit o echipă de poliţie „acolo, de urgenţă" ca să o caute pe fiica ei şi că fiecare zi de amânare a cercetărilor reduce dramatic şansele ca Florence (vezi index) să fie găsită teafără şi nevătămată.

I-am spus doamnei Fancourt că nu era de competenţa mea să autorizez o asemenea măsură, dar a ignorat observaţia mea şi a zis: „Este imposibil să nu poţi face ceva, doar eşti ofiţerul de poliţie care se ocupă de caz. Nu pot crede că nu vrei să mă ajuţi, când ştiu că n-ar fi nicio dificultate pentru tine să faci asta."

Am întrebat-o despre furtul telefonului ei mobil, despre care pomenise în întâlnirea noastră precedentă (vezi index). Mi-a zis că telefonul nu fusese furat. Îl rătăcise ea prin casă, iar soacra ea (vezi index) îl găsise până la urmă. Am întrebat-o de ce, în cazul acesta, intenţionase să folosească un telefon public şi mi-a răspuns că îşi lăsase mobilul acasă. Mi-a spus că l-a ascuns, ca să nu i-l mai fure din nou. Când a zis asta, uitase, se pare, că, doar cu câteva momente înainte, îmi spusese că nu-i furase nimeni telefonul, ci că îl rătăcise ea prin casă. I-am atras atenţia asupra acestei inadvertenţe, dar a devenit circumspectă, spunând că nu vrea să mai discute despre acest lucru.

Am întrebat-o apoi dacă soţul ei David Fancourt (vezi index) o brutalizează în vreun fel. S-a întunecat la faţă, dar

a refuzat să confirme ori să infirme. Am impresia că i-a fost teamă sau jenă să-mi răspundă la întrebare.

Continuând să plângă, doamna Fancourt m-a întrebat dacă era posibil ca toţi membrii unei familii să poarte stigmatul unei fatalităţi. I-am răspuns că nu sunt de această părere. Mi-a spus că în familia Fancourt au existat cazuri succesive de „retezare" a relaţiilor dintre părinte şi copil. Şi mi le-a enumerat: Richard Fancourt l-a abandonat pe David Fancourt când acesta era mic; Laura Cryer şi Felix Fancourt (despărţiţi prin moartea lui Cryer); iar acum, susţinea ea, fiica ei Florence şi ea fuseseră despărţite forţat.

În opinia ei, întreaga familie Fancourt era blestemată. Mi-a spus că şi soarta ei a fost pecetluită din ziua în care s-a măritat cu un Fancourt; mai mult chiar, a susţinut că fusese selectată dinadins pentru această soartă nefericită, fiindcă părinţii ei muriseră într-un accident de maşină.

Am întrebat-o de către cine fusese „selectată" aşa cum spusese ea, şi mi-a răspuns: „Dumnezeu, destin, cum vrei să-l numeşti". I-am zis că, după părerea mea, viziunea ei ţinea de domeniul superstiţiei, neavând niciun fel de bază reală.

În continuare, doamna Fancourt mi-a spus că avea o altă teorie referitoare la posibila soartă a lui Florence, sau, cum s-a exprimat ea, „o amplă cale de investigaţie pe care ai putea să o urmezi, dacă nu te deranjează, desigur". Mi-a spus că, probabil, David Fancourt avea o amantă, pe care o lăsase însărcinată aproximativ în aceeaşi perioadă când o lăsase însărcinată şi pe doamna Fancourt. Considera că nu era exclus ca el şi amanta lui să fi înlocuit un bebeluş cu celălalt, ceea ce însemna că era posibil ca în acel moment Florence să se afle în locuinţa amantei lui David Fancourt. Susţinea că aşa s-ar putea explica de ce nu s-a raportat dispariţia niciunui alt sugar.

Am întrebat-o ce motiv l-ar fi împins pe domnul Fancourt să dorească aşa ceva. Mi-a spus că, probabil, el şi amanta lui voiau ca ea (Alice Fancourt) să nu le mai stea în cale, pentru ca ei să poată trăi fericiţi cu amândoi copilaşii, însă că David ştia că dacă dădea divorţ, ea (soţia lui) ar obţine custodia lui Florence, ceea ce ar fi intolerabil pentru el, ţinând seama de circumstanţele în care pierduse anterior custodia fiului său, Felix, în favoarea primei lui soţii, Laura.

Prin urmare, teoria ei era că David şi amanta lui au decis să înlocuiască un sugar cu celălalt, să îi facă pe toţi

să creadă că ea, Alice Fancourt, îşi pierduse minţile, iar apoi fie să obţină custodia fetiţei, invocând starea de nebunie a mamei şi/sau refuzul acesteia de a-şi accepta copilul, ori, „în cel mai rău caz", cum s-a exprimat doamna Fancourt, planul ar fi fost să o omoare pe ea (Alice Fancourt), lăsând însă impresia că s-ar fi sinucis, ceea ce ar fi părut plauzibil, din moment ce deja toată lumea ar fi ajuns să creadă că ea (Alice Fancourt) suferea de o isterie post-partum.

I-am spus doamnei Fancourt că această teorie era extrem de neverosimilă şi că nu avea niciun fundament real. A ridicat din umeri, zicând: „Este singura posibilitate pe care o întrevăd." A mai adăugat că tot ceea ce se întâmplase era atât de ieşit din comun, încât şi explicaţia aferentă nu putea fi decât la fel de improbabilă, nu genul de motivaţie valabilă în cazul incidentelor banale. I-am reamintit cum, anterior, avusese convingerea că o femeie care născuse odată cu ea la maternitate o răpise pe Florence Fancourt, lăsându-i în schimb fetiţa ei, din cauză că îi era teamă că iubitul ei i-ar putea face vreun rău, iar în felul acesta ştia că îi oferea copilului o şansă mai bună în viaţă.

I-am spus doamnei Fancourt că urma să îi comunic ambele teorii sergentului Zailer, care va putea decide astfel dacă să continue sau nu în aceste direcţii, însă am precizat că era puţin probabil ca răspunsul să fie afirmativ. Am menţionat, de asemenea, că ar fi o coincidenţă improbabilă ca domnul Fancourt să fi lăsat însărcinate două femei care, ulterior, să ajungă să nască aproape simultan. Totodată, i-am atras atenţia asupra faptul că domnul Fancourt şi-ar fi dat seama că un asemenea plan nu avea sorţi de izbândă, ştiut fiind cât de uzuale au devenit în ziua de azi analizele ADN.

Doamna Fancourt mi-a povestit că a găsit o scrisoare, ieri, adresată soţului ei. Scrisoarea era de la tatăl acestuia, Richard, şi îl informa pe David Fancourt că actuala soţie a lui Richard aştepta un copil, frăţior sau surioară cu David Fancourt. Doamna Fancourt m-a întrebat eu ce credeam despre faptul că soţul ei avea un frate sau o soră despre care ei nu-i pomenise niciodată. „Şi voi, poliţia, tot pe el l-aţi crezut, nu pe mine", a zis ea, pe un ton mânios, mi s-a părut mie.

Şi-a făcut multe mustrări de conştiinţă din cauză că nu băgase de seamă dacă scrisoarea era datată „Dacă Păpuşa este copilul lui Richard, surioara vitregă a lui David?" a

zis ea. „Cu siguranţă, scria acolo că soţia lui urma să nască în septembrie. Florence s-a născut pe 12 septembrie! Trebuie să faci ceva!”

Am încercat să-i explic că, din punctul de vedere al Poliţiei, cazul era închis şi că lucrul cel mai bun pe care îl putea face doamna Fancourt era să aştepte rezultatele testului ADN. I-am spus că, în opinia mea, ne-am pripi dacă am presupune că sugarul din conacul Ulmii *ar fi copilul lui Richard Fancourt; nu exista nicio dovadă care să indice acest lucru. „Aşa s-ar explica, dacă într-adevăr este sora lui, de ce David se poartă atât de tandru cu Păpuşa şi are grijă de ea”, a spus doamna Fancourt. Am repetat că nu exista niciun temei de a presupune aşa ceva şi, totodată, i-am reamintit doamnei Fancourt că, doar cu câteva minute în urmă, încercase să mă convingă că sugarul din conacul* Ulmii *ar fi copilul soţului ei cu o altă femeie. Doamna Fancourt s-a enervat şi a zis: „N-am şanse să câştig, aşa-i?” Pe parcursul conversaţiei, atitudinea doamnei Fancourt faţă de mine a fost, intermitent, ostilă, imploratoare şi apatică. Mi-am propus ca neapărat să îi spun sergentului Zailer că sunt îngrijorat de starea sănătăţii doamnei Fancourt, cu propunerea de a lua legătura, eventual cu medicul ei de familie.*

27

Joi, 2 octombrie 2003

Vivienne, David şi Păpuşa sunt în grădină, când mă întorc de la întâlnirea cu Simon. Este o zi friguroasă şi senină, iar feţele lor par nişte mozaicuri de lumini şi umbre, efectul razelor de soare ce strălucesc prin frunzişul copacilor de deasupra. În timp ce vin spre ei, îi văd absolut nemişcaţi, ca trei personaje într-un peisaj înrămat, contemplate pe veci doar de la distanţă.

Păpuşa este în landoul ei, înfofolită în pături, cu o căciuliţă galbenă de lână pe cap. Fără să vreau, îmi revine în minte ziua când am mers toţi trei să cumpărăm căruciorul. A fost a doua zi după ce am aflat că eram însărcinată. Eu nu voiam să fac nimic, din superstiţia de a nu păţi ceva rău, însă Vivienne a insistat să sărbătorim momentul, aşa că ne-am dus la magazinul Mamas and Papas din Rawndesley, unde ore în şir am studiat tot felul de cărucioare, landouri şi scaune pentru maşină. Cât de fericiţi eram toţi trei atunci! Vivienne i-a permis chiar lui David să o tachineze un pic, când ea ne-a explicat că nu merită să alegem altceva decât, pur şi simplu, clasicul landou.

„Mamă, dar ţie nu-ţi stă-n fire să adopţi linia tradiţională a lucrurilor”, a necăjit-o în glumă David, iar Vivienne a zâmbit. În mod normal, obiecta vehement la orice tachinare, susţinând că nu era decât o formă deghizată de necuviinţă.

— Unde-ai fost? întrebă Vivienne, cu mâinile încleştate pe mânerul landoului pe care îl alesesem până la urmă, atunci, ştiut fiind că întotdeauna ea avea ultimul cuvânt. De ce nu ne-ai comunicat şi nouă că vrei să ieşi din casă?

— Am fost doar să mă plimb cu maşina, spun eu, evitând privirea lui David, ca şi cum ar fi fost mort pentru mine, şi o fracţiune de secundă mă gândesc că nu m-ar deranja să fie aşa.

Nu cred că voi putea trece vreodată peste înjosirile la care m-a supus, cel puţin nu atâta timp cât acestea vor exista în mintea lui şi a mea.

Vivienne pare nemulţumită. Nu mă crede.

— Voiam să fac o plimbare cu fetiţa prin parcul domeniului. Vrei să vii şi tu?

— Oh… da, te rog, spun eu, entuziasmată.

Domeniul Ulmii are un parc vast. Voi putea rămâne cel puţin o jumătate de ceas împreună cu Păpuşa, poate chiar mai mult.

— Vrei să împingi tu căruţul? mă îmbie Vivienne.

— Oh, cum să nu! Mulţumesc!

Mă uit la David. E furios. Rezist tentaţiei de a-i zâmbi. Constat şocată că o mică parte din fiinţa mea savurează din plin suferinţa lui, ceea ce nu s-ar fi întâmplat până în această dimineaţă.

— Îţi duce David geanta în casă, propune Vivienne.

Când trag de pe umăr cureaua poşetei, David mi-o smulge brutal şi pleacă spre casă.

— Hai să mergem, mă îndeamnă Vivienne, dându-se la o parte, ca să pot împinge eu landoul.

Nu-mi mai încap în piele de fericire, păşind pe iarbă, cu mâinile pe ghidonul landoului în care se află Păpuşa. Deşi orice mamă consideră că e absolut firesc să iasă cu bebeluşul ei la plimbare, pentru mine ocazia aceasta este excepţională şi îmi vine să plâng de bucurie.

— Ce-i cu tine? întreabă Vivienne. Pari bulversată.

— Nu, doar mă gândeam… e atât de frumos, dar… oricât de dragă mi-e Păpuşa, mi-aş dori enorm să pot merge la plimbare cu fiica mea.

Îmi şterg o lacrimă. Vivienne întoarce capul, lăsându-mi impresia că regretă întrebarea.

Păşim prin dreptul vechiul hambar, înspre grădina de zarzavaturi.

— Sper că nu te-a deranjat că am zis să-ţi ducă poşeta în casă? M-am gândit că te-ar fi incomodat la mişcări.

— Nu, spun eu, surprinsă. Aşa, la o plimbare prin parcul domeniului, nu m-ar fi deranjat.

— Oricum, e puţin probabil să mai ai nevoie de bani în viitorul previzibil, nu-i aşa? Nici agenda nu cred că-ţi mai trebuie acum, în perioada de convalescenţă. Ai nevoie de multă odihnă, ca să te poţi întrema mai repede. Cheile de la maşina ta le ai tot în geantă?

Confirm, mişcând din cap, în timp ce o nouă spaimă sinistră pune stăpânire pe mine.

— Perfect. Ştii, cred că-i mai bine ca geanta să rămână la mine o vreme. O las pe bufetul din bucătărie, unde o poţi vedea, dar… deocamdată nu te-ai pus pe picioare suficient demult, încât să circuli singură prin oraş.

— Mă tratezi ca pe un copil, şoptesc eu.

— Exact, dar e spre binele tău, spune ea. De ce te agăţi aşa de mult de lucrurile tale? Am remarcat şi când erai

gravidă, umblai prin casă ţinând în mână diverse obiecte personale, ca un navetist care se teme să nu fie jefuit în tren.

Să înţeleg că în opinia lui Vivienne m-am comportat ca o paranoică în timpul sarcinii? Ce-i drept, mi s-a întâmplat adesea să mă plimb prin casă, în mână cu un carnet şi un pix, sau cu poşeta, sau cu romanul ori manualul viitoarei mame, pe care îl citeam la momentul respectiv, dar asta doar fiindcă îmi plăcea să am la îndemână anumite lucruri, pentru eventualitatea în care aş fi avut nevoie de ele imediat. Conacul Ulmii este o construcţie imensă, iar spre sfârşitul sarcinii mă simţeam atât de greoaie şi jenată în mişcări, încât ştiu că încercam să evit la maximum deplasările pe jos, fie chiar şi prin casă.

Sunt conştientă că n-ar trebui să o contrazic. Mai este atât de puţin până vineri. Vineri începe joi, la miezul-nopţii. Traversăm padocul, înspre râu. Mă aplec peste căruţ şi o mângâi pe Păpuşa pe obrăjori. Nu mă pot abţine să nu replic însă pe un ton agasat:

— Vreau să am la mine poşeta şi cheile de la maşina mea. Mă deranjează să le ştiu în bucătărie.

— Alice, Alice, oftează Vivienne. Preferam să nu fiu nevoită să evoc acest subiect…

— Ce anume? întreb eu, alarmată.

Mai există vreun lucru de care ea şi David m-ar putea priva? Nu mi-a mai rămas nimic, în afară de tâmpenia aia de dictafon al lui David pe care îl am şi acum în buzunarul pantalonilor. Uitasem de el pană în acest moment.

— Când am venit ieri acasă, am găsit baia de la etaj într-o stare pe care nu o pot numi decât inacceptabilă.

Simt că îmi iau foc obrajii, când îmi amintesc incidentele de ieri dimineaţă, dar în acelaşi timp n-am nici cea mai mică idee ce vrea să spună. Am frecat cada, stând în genunchi, până sclipea de curăţenie.

— Observ că ştii la ce mă refer, spune Vivienne.

— Nu. Nu, eu…

Ridică o mână, ca să mă oprească:

— Nu vreau să intru în amănunte, te asigur. Am spus ce-am avut de spus.

O imensă stupefacţie îmi cutremură simţurile şi percepţia despre lume. Totul se clatină iarăşi în jurul meu. Simt nevoia să fac ceva violent, iar mâinile mi se încleştează atât de crâncen pe mânerul căruţului, încât încheieturile degetelor mi se fac livide. Nici nu vreau să-mi imaginez ce-

a vrut Vivienne să insinueze. Concluzia e absolut evidentă. Cum a putut David să se coboare atât de jos?

— Când am ieşit din baie, cada era curată, murmur eu, profund vexată.

— Alice, amândouă ştim că nu acesta este adevărul, spune Vivienne răbdătoare, iar pentru o clipă mă întreb dacă nu cumva am înnebunit de-a binelea. Îmi este limpede că starea sănătăţii tale este mai gravă decât credeam. Trebuie să recunoşti, nici nu ştii ce faci, de fapt. Am impresia că nu te mai poţi controla.

Îmi vâjâie capul. Înghiţind saliva care mi-a umplut gura, înclin bărbia, dându-i de înţeles că are dreptate. Dacă accept ideea că sunt bolnavă, Vivienne va avea încredere în mine. Fiindcă vrea ca eu să fiu bolnavă.

— Totodată, am găsit telefonul tău mobil în dulapul din baie, sub toate prosoapele. Ai vrut să-l ascunzi?

— Nu, şoptesc eu.

— Nu te cred, mi-o întoarce Vivienne. Alice, trebuie să accepţi realitatea. Eşti o persoană suferindă. Prezinţi toate simptomele unui caz grav de depresie post-partum, spune ea, bătându-mă uşor pe umăr. Nu ai de ce să te ruşinezi. Toţi ne aflăm uneori în situaţia de a primi îngrijiri medicale de specialitate. Iar tu eşti mai norocoasă decât majoritatea oamenilor. Tu mă ai pe mine, care să-ţi port de grijă.

28

9/10/03, 12 p.m.

Charlie şi Simon şedeau unul lângă altul pe o canapea verde spaţioasă, dar împânzită de pete lăptoase albe şi bej. Erau în locuinţa lui Maunagh şi a lui Richard Rae, adică Richard Fancourt – o casă cu trei etaje, având un perete comun cu un alt imobil de pe o stradă largă, străjuită de arbori, din Gillingham, comitatul Kent. Călătoria cu maşina din Spilling fusese destul de neplăcută, mai ales din cauza conversaţiei poticnite şi formale, deşi Charlie avusese măcar decenţa de a nu fi făţiş ostilă.

În faţa lui Simon, pe un fotoliu care afişa o pată negricioasă şi slinoasă în formă de cap, sus, pe mijlocul spetezei, şedea un adolescent îmbrăcat în uniformă de şcoală, cu un tricou maro şi nişte pantaloni negri. Blond spălăcit şi ciufulit, flăcăul ţinea în mână un sandvici, din care mâncase jumătate, şi mirosea a instituţie de învăţământ public, amintindu-i lui Simon de Gorse Hill, liceul teoretic unde învăţase el în anii ’70-’80.

— Mami şi tati vor veni imediat, spuse Oliver Rae, care nu avea ore în acea după-amiază, din cauză că la şcoală se stricase sistemul de încălzire centrală.

Simon se uita la el cum molfăie din pâinea groasă, închisă la culoare, care, după cât de neapetisant arăta, precis era „sănătoasă”. Fratele vitreg al lui David Fancourt. Cam treisprezece ani, aprecie Simon. Niciun risc să-l confuzi cu o fetiţă de câteva săptămâni. Nici vorbă să fie el „Păpuşa”, cum susţinuse disperată Alice.

Uşa salonaşului, care nu era fixată prea bine în cadrul ei, se deschise un pic, iar un labrador mare şi negru dădu buzna înăuntru lătrând furios şi se repezi cu trufa drept în şliţul pantalonilor lui Simon.

— Culcat, Moriarty! Culcat, am zis! strigă Oliver.

Câinele se conformă, fără tragere de inimă. Maunagh intră în cameră într-un nor de parfum cu miros puternic de mosc. Era o femeie durdulie, cu părul argintiu, pieptănat drept, lung până peste lobul urechilor, şi o puzderie de pistrui pe nas şi obraji. Simon remarcă asemănarea cu Oliver. Purta un pulover roşu cu guler rulat, pantaloni negri şi pantofi troteur, la care îşi asortase nişte cercei de aur cu perluţă, foarte discreţi. O femeie de bun gust, ar fi spus maică-sa despre Maunagh Rae.

Înfăţişarea ei elegantă era o surpriză. Judecând după starea casei, Simon se aşteptase la o persoană mai neglijentă cu ţinuta ei. Era obişnuit să vadă case mult mai dărăpănate ca aceasta, dar, ce-i drept, nu la fel de mari. În general, nu erau proprietăţi private, ci imobile în care locuiau cu chirie la administraţia locală diverşi toxicomani, traficanţi de droguri, şarlatani profitori. Şi câini mult mai costelivi, pe care nu-i chema „Moriarty”.

Salonaşul în care se aflau avea două ferestre mari spre stradă, arborând în partea de sus ochiuri de vitralii. Ramele erau putrede. La fiecare adiere de vânt, geamurile zornăiau. Covorul era subţire şi lucios, mai degrabă un fel de peliculă maro aşternută peste podea, în schimb, cele şase tablouri, dispuse asimetric pe pereţi, păreau toate originale, ceea ce însemna că soţii Rae îşi permiteau să se joace cu banii. Simon nu-şi putea imagina ce îi determinase să investească în pânzele acelea uriaşe, împroşcate de culori. Presupuse că Maunagh şi Richard aveau, probabil, vreun prieten artist plastic, mai strâmtorat financiar, şi că îi cumpăraseră porcăriile astea din pură compasiune. Toate cele patru colţuri unde pereţii se întâlneau cu tavanul erau înnegrite, ca şi cum ar fi fost pârlite cu flacăra.

— Înţeleg că v-a luat ceva timp până să îl depistaţi pe Richard, spuse Maunagh.

— Asta fiindcă şi-a schimbat numele, zise Charlie.

Colin Sellers, când într-un final reuşise să-l localizeze pe tatăl lui David Fancourt, tunase şi fulgerase în gura mare împotriva bărbaţilor care luau numele soţiei după ce se căsătoreau. Charlie îl numise „brută de Neanderthal” şi în sinea lui Simon îi dăduse dreptate. Tradiţiile rămân tradiţii.

— Din ce în ce mai mulţi bărbaţi fac acest lucru, spuse Maunagh, ca şi cum ar fi intuit dezaprobarea interlocutorilor ei şi ar fi simţit nevoia să se disculpe.

Un bărbat cât un pitic de ipsos din grădină, şantaliu, gârbovit din umeri şi cu o barbă albă, intră în cameră. Purta un cardigan gri încheiat şui şi pantofi cu şireturile desfăcute. Starea de decădere a casei părea mai de înţeles, acum. Richard Rae veni grăbit să dea mâna cu Charlie şi Simon, legănându-se în spate şi în faţă, încât puţin lipsi, la un moment dat, să nu se pocnească ţeastă în ţeastă cu Charlie.

— Richard Rae, spuse el. Aţi fost amabili că aţi bătut atâta drum până aici. Cum spuneam şi la telefon, nu ştiu dacă vă pot fi de ajutor.

— Aţi văzut-o sau aţi vorbit cumva cu Alice Fancourt de joia trecută încoace? întrebă Charlie.

Simon o auzise când îl întrebase la telefon acelaşi lucru. Excursia asta până în Kent era probabil inutilă.

— Nu.

— Aţi fost contactat de vreo persoană ciudată? Vă amintiţi ca în ultimele săptămâni să se fi întâmplat ceva care la momentul respectiv v-ar fi pus pe gânduri sau aţi văzut pe cineva dând târcoale casei?

Cei trei membri ai familiei Rae scuturară din cap.

— Nu, spuse Richard. Nimic. Cum spuneam, nu am întâlnit-o niciodată pe Alice. Nici nu ştiam că David s-a recăsătorit.

— Înseamnă că ştiaţi de prima lui căsătorie?

— Păi, da…

Richard tăcu, uitându-se spre soţia lui, iar apoi amândoi spre fiul lor.

— Oliver, scumpul meu, du-te să-ţi faci temele, spuse Maunagh.

Fratele mai mic al lui David Fancourt ridică din umeri şi ieşi alene din cameră, aparent neimpresionat de prezenţa în casă a celor doi ofiţeri de poliţie. Simon, la vârsta lui, ar fi ascultat şi el de cuvântul maică-sii, fără să protesteze, însă şi-ar fi dorit cu disperare să ştie ce se întâmplă, de fapt.

Richard Rae stătea postat în mijlocul camerei, continuând să se legene în spate şi în faţă.

— Unde rămăsesem? zise el.

— Noi n-am aflat de Laura decât după ce a fost ucisă, spuse Maunagh, uitându-se exasperată la soţul ei.

Şedea pe locul unde şezuse fiul ei şi ţinea mâinile împreunate în poală.

— Nu păstraţi niciun fel de legătură cu David, să înţeleg? spuse Simon.

— Nu, răspunse Richard încruntat. Din păcate, nu.

— Vă deranjează dacă întreb de ce?

— Eu şi mama lui am divorţat.

— Dar aţi fi putut continua să vă vedeţi cu fiul dumneavoastră, remarcă Charlie.

În mintea lui Charlie, era exclus ca vreun bărbat să o poată rupe vreodată de copiii ei. Ha, atâta i-ar trebui!

— Mda, sigur, dar ştiţi a fost o chestie mai specială. Şi, în plus, niciodată nu ştii cum e mai bine să faci.

Simon şi Charlie schimbară o privire. Maunagh Rae îşi muşca buza de jos. Era congestionată la faţă.

— Aţi decis, aşadar, că e preferabil să nu mai menţineţi niciun contact cu fiul dumneavoastră? sublinie tăios Charlie.

— O avea pe maică-sa, care făcea cât doi părinţi la un loc. Eu, oricum, am fost întotdeauna cam superfluu.

Maunagh Rae oftă din rărunchi.

— Când părinţii au divorţat, nu e indicat pentru copil să fie pasat de la unul la celălalt, explică Richard, mai mult parcă pentru soţia lui, decât pentru Simon şi Charlie.

— Presupun că v-a fost dor de David, insistă Charlie. N-aţi fost tentat niciodată să îi scrieţi? De Crăciun, de ziua lui? Sau când s-a născut Oliver?

Richard Rae se legăna şi mai energic.

— Eu şi Vivienne am stabilit că lucrul cel mai bun era să nu îl dezorientăm, spuse el.

Maunagh bombăni ceva indistinct; Simon se întreba dacă ştia că soţul ei minte. Existase cel puţin o scrisoare, aceea despre care îi povestise Alice. Oare de ce Rae nu pomenise nimic despre asta?

Charlie era vizibil agasată. Îşi scoase ochelarii de la ochi, frecându-se cu degetele la rădăcina nasului. Gestul era un semnal pentru Simon. Venise momentul unei vechi stratageme de-a lor, la care recurseseră de nenumărate ori în trecut.

— Aş putea merge la baie? îi întrebă Simon pe soţii Rae.

Amândoi părură să răsufle uşuraţi la gândul că puteau scăpa, fie şi pentru scurt timp, de întrebările lui incomode. Maunagh îi propuse trei variante. Simon o alese pe cea mai apropiată ca distanţă, care se dovedi a fi o cameră de baie mai spaţioasă decât dormitorul lui şi destul de friguroasă. Înăuntru, trona o sculptură înfăţişând bustul nud al unei femei pieptoase. Lui Simon i se părea incredibil ca nişte oameni normali să dorească să ţină aşa ceva în casă!

Încuie uşa, scoase din buzunar telefonul şi o sună pe Charlie, pe mobil.

— Charlie Zailer, răspunse ea. Simon nu scoase o vorbă. Da. Scuzaţi-mă un moment, ies un pic afară ca să pot vorbi la telefon, o auzi spunându-le soţilor Rae.

Când uşa de la intrare se închise zgomotos, Simon trase apa la closet, ca să creeze impresia de autenticitate. Ieşind în vârful picioarelor pe hol, se apropie tiptil de uşa de la salonaş şi trase cu urechea. Maunagh Rae se dezlănţuise furtunos.

— …nu mai suport să te aud cum o aperi pe femeia aceea! striga ea furioasă. Ce ţi-a venit să le spui că tu şi

Vivienne *aţi convenit* că ar fi mai bine să dispari din viaţa lui David? Tu n-ai convenit nimic! Ea te-a îndepărtat şi pe urmă i-a otrăvit mintea împotriva ta!

— Iubito, iubito, calmează-te! Sunt sigur că nu a fost chiar aşa.

— I-auzi la tine, ce vorbeşti? ridică tonul Maunagh. Ba bine că nu, *exact aşa a fost,* ce naiba!

— Ce-a fost a trecut, oricum. Nu te mai înfuria aşa! Nu are niciun rost să mai scormonim toate necazurile.

— A fost limpede din răspunsul lui David la scrisoarea despre Oliver că i s-a inoculat sistematic ura faţă de tine…

Maunagh Rae părea genul de femeie pentru care ideea de a răscoli prin trecut nu era nicidecum perimată.

— Iubito, te rog, nu vreau să mă supăr…

— Ba poate n-ar strica deloc să te superi. Poate chiar ar trebui să clocoteşti de mânie, ca mine! David te adora, iar Vivienne nu putea suporta aşa ceva, ăsta-i adevărul. Nu concepea să împartă băiatul cu nimeni. Dacă o femeie ca ea s-ar gândi să facă un copil în ziua de azi, şi-ar alege un donator de spermă. Fiinţa asta este megalomană, ceea ce ştii şi tu foarte bine! Şi-atunci de ce nu spui dracului ce gândeşti atunci când eşti întrebat?

— Iubito, şi la ce-ar ajuta? Problema asta nu are nicio legătură cu faptul că soţia şi fiica lui David sunt date dispărute…

— Eşti o cârpă de om, asta eşti!

— Ştiu, iubito, ai dreptate. Dar, haide, zău, normal că dacă aş fi ştiut ceva despre Alice sau bebeluş le-aş fi spus imediat.

— Ştii ce-a păţit prima nevastă a lui David, spuse Maunagh.

Postat afară pe hol, Simon ridică sprâncenele. Încremeni, aşteptând. Straniu, dar parcă nu se aşteptase să audă aşa ceva.

— A fost ucisă, ce naiba!

— Oh, zău aşa, Maunagh, exclamă Richard Rae, pe un ton cumva iritat.

Din atitudinea lui de până acum, reieşea limpede că Richard Rae nu făcea faţă unor izbucniri de furie violente.

— Nu poţi acuza oamenii de crimă, în mod arbitrar. Eşti nedreaptă.

— Eu, nedreaptă? Dumnezeule, parcă aş fi vorbit cu pereţii! De ce nu le spui că i-ai scris lui David despre Oliver?

— Fiindcă nu e relevant. Pe ei îi interesează ce s-a întâmplat cu Alice şi cu bebeluşul. De ce-ar conta scrisoarea mea?

— Ai fi în stare să faci exact la fel, dacă ar fi nevoie, nu-i aşa? remarcă soţia lui, cu amărăciune. Dacă noi doi ne-am despărţi, iar eu m-aş purta ca o scorpie şi te-aş rupe de Oliver, tu m-ai lăsa, fir-ar să fie! Există vreun lucru pe lumea asta pentru care ai considera că merită să lupţi?

— Astea-s prostii, Maunagh. Nu văd de ce te porţi aşa. Nu ne certam până să nu fi venit poliţia, aşa-i? Şi nu s-a schimbat nimic.

— Nu. Nimic nu se schimbă vreodată.

— Haide, zău aşa…

— Ştii care este numele dirigintelui lui Oliver? Ştii care este materia lui preferată la şcoală?

— Iubito, calmează-te…

— Dacă nu eram eu, nici că i-ai fi scris lui David vreodată! Eu am compus afurisita aia de scrisoare, cuvânt cu cuvânt. Şi ţi-am dat-o s-o copiezi, ca să fie scrisul tău! Dacă ar fi fost după mintea ta, tu nici măcar n-ai fi încercat să-i scrii, fiindcă nici nu te interesează că David este singurul frate al lui Oliver, singurul frate pe care îl va avea vreodată…

Simon se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă părinţii lui s-ar fi despărţit. Kathleen ar fi pretins să aibă monopol asupra fiului ei. Oare tatăl lui s-ar fi luptat pentru drepturi egale?

Nu mai suporta să asculte reproşurile lui Maunagh Rae. Tocmai se pregătea să ciocănească la uşă, când sesiză prezenţa cuiva în spatele lui. Se întoarse şi îl văzu pe Oliver pe scări. Se îmbrăcase cu nişte jeanşi prea mari pentru el şi cu un tricou cu Eminem.

— Voiam să… bălmăji Simon, încercând să explice de ce trăgea cu urechea la uşă.

Oare de cât timp stătea băiatul acolo? Maunagh şi Richard Rae nu se gândiseră să vorbească mai încet.

— O cheamă doamna Pickersgill. E numele dirigintei clasei mele, spuse Oliver, pe un ton ce îl făcea să pară mai matur decât vârsta lui. Şi materia mea preferată la şcoală este franceza. Poţi să-i spui lui taică-meu, dacă vrei.

29

Joi, 2 octombrie 2003

Sunt aşezată pe balansoarul din camera copilului, cu Păpuşa în poală, care suge din biberon. Vivienne mi-a propus să fac asta. David s-a schimonosit la faţă de ciudă, dar nu a îndrăznit să obiecteze. Mi-am manifestat recunoştinţa, cu multă ardoare, cum se cuvenea, şi am avut grijă să nu par deloc suspicioasă. Mi se pare că a trecut o veşnicie de când n-am mai crezut, fără rezerve, în bunătatea oamenilor.

Vivienne schimbă aşternutul din pătuţ, supraveghindu-mă fără să se uite la mine, pentru a verifica dacă mă comport corespunzător. Păpuşa se uită în sus spre mine, din când în când, cu o expresie concentrată şi gravă. Specialiştii pediatri afirmă că nou-născuţii nu au capacitatea de a-şi focaliza privirea decât abia în jurul vârstei de şase săptămâni, însă eu nu cred. Părerea mea este că depinde de inteligenţa sugarului. Vivienne mi-ar da dreptate. Îi place enorm să relateze cum, când s-a născut ea, moaşa i-a spus mamei lui Vivienne: „Oho, fetiţa asta ştie ce vrea”. Oricum, nu mi-o pot imagina pe Vivienne altfel decât perfect racordată la realitate, chiar şi când era mică de tot.

Păpuşa nu mai vrea biberonul. Se zvârcoleşte pe genunchii mei. Strâmbă guriţa, ca şi cum i-ar veni să plângă, dar nu scoate niciun sunet.

Vivienne a terminat de înfăşat patul, iar acum deschide larg uşile de la dulapul lui Florence şi se apucă să golească într-o geantă mare de voiaj teancurile de hăinuţe de pe rafturi. Rând pe rând, dispar în geantă salopeta Bear Hug, combinezonul cu inimioare roz, pentru somnul de noapte, rochiţa roşie de catifea. Vivienne trage afară toate lucrurile de pe umeraşe. Mă crispez şocată, fiindcă în viaţa mea n-am văzut un spectacol mai brutal.

— Ce faci acolo?

— Vreau să duc în pod lucrurile lui Florence, mă lămureşte Vivienne. Mă gândeam să te scutesc pe tine de efort. Ţi-ar face şi mai rău dacă ar rămâne toate aici, în dulap, îmi zâmbeşte ea, compătimitoare.

O senzaţie de greaţă mă răscoleşte pe dinăuntru. Neştiind unde este Florence sau ce s-o fi întâmplat cu ea, Vivienne vrea să îi golească lucrurile din dulap, ca şi cum fetiţa mea nici n-ar mai exista.

— David mi-a dat de înţeles că te-a deranjat să vezi că bebeluşul poartă hainele lui Florence, adaugă ea, ca un fel de explicaţie suplimentară.

— Nu. Nu mă deranjează, neg eu, nereuşind să-mi stăpânesc nervii. Trebuie şi Păpuşa să se îmbrace cu ceva. Am spus atunci aşa, doar fiindcă eram foarte necăjită. A fost un şoc să o văd îmbrăcată cu salopeta lui Florence, atâta tot.

Vivienne oftează.

— O să iau nişte lucruri la mâna a doua de la un magazin din oraş. Păpuşa, cum insistaţi şi tu, şi David să o numiţi, poate să poarte şi haine second-hand. Îmi pare rău dacă sună dur ce spun eu, dar lucrurile acestea îi aparţin nepoatei mele.

Strâng tare buzele, ca să înăbuş urletul care mi-a umplut gura.

Păpuşa începe să plângă, la început doar un scâncet, care imediat se amplifică, devenind un ţipăt ascuţit. Se face roşie la faţă. N-am mai văzut-o niciodată aşa şi intru în panică. „Ce-o fi păţit? Ce-i cu ea?”

Vivienne se uită spre noi, cu un aer imperturbabil.

— Sugarii plâng adesea, Alice. E tipic pentru ei. Dacă nu suporţi scâncetele de bebeluş, trebuia să te fi gândit mai bine înainte de a face un copil.

Şi se întoarce cu faţa spre dulap. O ţin aplecată pe Păpuşă peste braţ şi o bat uşor pe spinare, ca să eructeze, dar începe să zbiere şi mai tare. Mă impresionează atât de mult că e nefericită şi nu ştiu ce are, încât încep să plâng şi eu.

David apare în cadrul uşii.

— Ce i-ai făcut? răcneşte el la mine. Dă-o încoace!

Vivienne îi permite să mi-o smulgă din braţe. O lipeşte cu trupuşorul de pieptul lui şi, cu obrăjorul strivit pe umărul lui David, Păpuşa tace instantaneu, mulţumită. Pleoapele îi alunecă în jos. Împreună, imaginea perfectă a tatălui cu pruncul lui, ies din cameră. Îl aud pe David murmurând:

— Gata, gata, scumpete mică. Acum e mai bine, aşa-i, dacă tăticul e cu tine?

Mă şterg pe faţă cu scutecul de bumbac pe care îl am în mână; i-l prinsesem Păpuşii sub bărbie, ca să nu-i pice laptele direct pe bluziţă. Vivienne e în picioare lângă mine, cu mâinile în şold.

— Plânsul este singurul mijloc de comunicare al sugarilor. Aşa se explică de ce îi auzim plângând atât de mult. Fiindcă nu ştiu să se controleze, spune ea, făcând apoi o pauză pentru a fi sigură că am înregistrat bine sensul

mesajului ei. Ştii că nu suport incontinenţa emoţională, continuă ea. E o perioadă dificilă pentru noi toţi, dar te-aş ruga să încerci să îţi aduni minţile şi să te stăpâneşti.

Puţin câte puţin, sufletul şi personalitatea mea se distrug.

— Orice-ai spune, văd că eşti foarte ataşată de… Păpuşă.

— Dar e o fetiţă drăgălaşă, Vivienne. Asta nu înseamnă că încerc să cred că e Florence ori să o înlocuiesc cu Florence. Crede-mă, sunt la fel de lucidă şi raţională ca tine, Vivienne! spun eu, sub privirile ei sceptice. Poliţia nu a comentat nimic despre faptul că ar fi… găsit vreun bebeluş. Sunt sigură că o vom căpăta înapoi pe Florence. Înţelege că asta e tot ce-mi doresc. La fel cum doresc ca Păpuşa să revină la mămica ei, indiferent cine ar fi aceasta.

— Trebuie să mă duc să-l iau pe Felix de la şcoală. Crezi că te poţi descurca fără mine cam un ceas de-acum încolo?

Încuviinţez din cap.

— Bun. Îi spun lui David să-ţi facă el ceva de mâncare. Presupun că n-ai mâncat azi. Ai început să te sfrijeşti.

Mi se pune o gheară în gât şi abia mai pot respira. Ştiu că mi s-ar întoarce stomacul pe dos dacă aş vedea pe masă altceva decât apă. Dar tac. Vivienne iese din cameră. Am rămas singură iarăşi. Stau şi plâng, însă nu mai am noţiunea timpului, aşa că nu ştiu cât timp am rămas aşa acolo. La un moment dat, mi-au secat lacrimile. Mă simt pustiită, ca un vid. Îmi impun să gândesc, să mă mişc, să continui să exist. Dacă m-ar fi întrebat cineva înainte de acest coşmar, nu mi-aş fi imaginat că aş putea să mă prăbuşesc sufleteşte atât de repede. N-a trecut nicio săptămână de când a început totul.

Ştiu că trebuie să mă duc jos, din moment ce Vivienne i-a spus lui David să-mi pregătească de mâncare. Mi-amintesc, însă, brusc că dictafonul lui David a rămas încă în buzunarul meu de la pantaloni. Am ascultat banda în baie acum câtva timp, dar n-am descoperit nimic semnificativ, doar o scrisoare de afaceri dictată de David.

Nu mă încumet să mai intru în biroul lui. Mi se pare de neconceput că am putut avea curajul de a face asta atunci. Aşa că bag dictafonul în dulapul lui David, în buzunarul unor pantaloni cu care nu s-a mai îmbrăcat de o veşnicie. Mă aşez în faţa oglinzii de la toaletă şi mă pieptăn, nu fiindcă mi-ar păsa cum arăt, ci fiindcă asta obişnuiam să fac zilnic, înainte ca viaţa mea să se năruiască.

Cobor la parter, împiedicându-mă pe scări de câteva ori. Îmi simt mintea înceţoşată, ca o urzeală destrămată, care se macină lent. Pâcla aceasta mintală este străpunsă uneori de câte un gând coerent, cum ar fi bunăoară ideea că e

preferabil să mă duc eu să-l caut pe David, decât să aştept să mă cheme el. Dacă mi-a mai pregătit vreo oroare, prefer să o înfrunt imediat, ca să isprăvesc mai repede.

Îl găsesc în bucătărie cu Păpuşa, care e întinsă lângă uşă pe salteluţa ei de înfăşat, peste imaginea lui Barnaby Bear imprimată pe muşama. Dă din picioruşe energic. În surdină, se aude Radio Three, sau poate Classic FM, nu-mi dau seama. Astea sunt singurele posturi de radio pe care le ascultă David. În bucătărie e fum şi miroase a carne prăjită. Mă căznesc să nu vomit. Cu o voce de automat, David începe să recite:

— Ouă prăjite, şuncă, fasole, cârnaţi, ciuperci, roşii, pâine perpelită în tigaie.

— Ce?

— Oamenii civilizaţi spun „poftim". Te-am anunţat care este meniul. Nu ai mâncat micul dejun, aşa că m-am gândit să ţi-l ofer eu acum. Scuze, ai fi preferat altceva? Somon afumat? Caviar?

— Nu mi-e foame, spun eu.

— Mama mi-a zis să-ţi gătesc ceva, aşa că asta fac.

Observ că poşeta, cheile şi telefonul meu sunt pe bufet, sub fereastră, exact cum a zis Vivienne. S-a ţinut de cuvânt.

— E gata, zice David. Ţi-am încălzit pană şi farfuria.

Îi mulţumesc. Faţa i se boţeşte de enervare. Nu e deloc plăcut să încerci să-ţi imaginezi ce gândeşte un sadic, dar îmi dau toată silinţa, întrebându-mă dacă nu i-ar plăcea poate să fiu mai recalcitrantă, cel puţin iniţial. În felul acesta, ar putea urmări cum, încetul cu încetul, îmi pierd curajul şi mă înjosesc, strivită de cruzimea lui. Poate că asta este ceea ce îl face să jubileze pe ascuns.

— Nu cred că sunt în stare să înghit ceva, îi zic eu. Îmi pare rău. Dar… dar… nu mă simt prea bine.

— Încearcă, spune David. Ia un bob de fasole, o ciupercuţă şi vezi cum te simţi după aceea. Poate aşa o să-ţi vină pofta de mâncare.

— Bine.

Mă aşez la masă şi aştept să îmi pună mâncarea în faţă.

— Ce faci? zice el.

— Am crezut că vrei să încerc să mănânc.

— Nu *acolo,* prostuţo, râde el.

Întorc capul şi văd că a pus farfuria pe pardoseală, lângă găleata de gunoi.

— În genunchi, pe jos, şi mănâncă, spune el.

Închid ochii. Cum poate să facă aşa ceva de faţă cu Păpuşa, un copilaş neprihănit? Prezenţa ei, gânguritul ei

nonşalant amplifică grozăvia situaţiei.

— Te rog, David, nu-mi cere să fac asta!

Se umflă în pene, satisfăcut. Nici nu ştiu cui m-am adresat, lui David-tiranul sau bărbatului bun şi înţelegător cu care eram măritată.

— N-ai învăţat că nu trebuie să-ţi faci nevoile în casă, zice el. N-ai decât să mănânci de pe jos, ca un animal.

Mintea mi se chirceşte de spaimă. Dacă refuz, David îmi va reaminti bucuros că îi stă în putere să mă despartă de Florence pentru totdeauna. Nu ştiu dacă e adevărat sau dacă ar fi capabil de aşa ceva, însă ar fi o prostie din partea mea să presupun că e numai gura de el. Şi-aşa am fost naivă prea mult timp.

Mă aşez în genunchi lângă farfuria cu mâncare fierbinte. Aburul îmi umezeşte faţa. Mi se face scârbă de miros şi îmi vine să vărs.

— Nu pot, o să mi se facă rău, şoptesc eu. Te rog, nu mă forţa!

— Îmi pui nervii la încercare, Alice.

Iau o ciupercuţă cu mâna.

— Pune-o jos imediat! zbiară David. N-ai voie să iei cu mâna. Ţine mâinile la spate! Mănânci doar cu gura.

Tremur atât de înfiorător, încât mă îndoiesc că aş putea face cum îmi porunceşte el, fără să-mi pierd echilibrul. Când îi spun asta, zice:

— Încearcă, pe un ton de încurajare în băşcălie.

Trag adânc aer în piept şi aplec faţa, simţind că mi se face greaţă din cauza mirosului de mâncare grasă. Reuşesc cumva să nu-mi vărs maţele de scârbă, dar nu îmi pot stăpâni lacrimile, care mi se preling pe bărbie şi de-acolo în farfuria de dedesubt.

— Mănâncă, îmi ordonă David.

Vreau să fac cum îmi spune el, deoarece ştiu că trebuie şi pentru că îmi doresc să scap mai repede, însă fizic nu sunt în stare să mă lipesc cu faţa de terciul acela oranj-gălbui format din fasole şi ouă prăjite. Mă uit în jur, văd tălpile trandafirii ale Păpuşii pedalând în aer cu putere, preşul maro şi ţepos de lângă uşa de la bucătărie, picioarele scaunelor şi ale mesei, pantofii de piele maro cu care e încălţat David, profilaţi pe plinta albă şi lucioasă. Totul pare atât de normal şi corect. Sunetul orchestrei cântând tema muzicală din filmul *Scurtă întâlnire* umple camera.

Mă uit în sus la David; mă simt neajutorată, disperată şi plâng în hohote. Faţa i se schimonoseşte de furie. Traversează încăperea spre mine, cu mâna ridicată. În clipa

aceea, sunt convinsă că vrea să mă bată, poate chiar să mă omoare. Mă feresc din calea lui, dar îmi pierd echilibrul şi mă răstorn pe spate. Cad cu umărul peste marginea farfuriei, care zboară în aer. Amestecul de mâncare fierbinte îmi aterizează pe faţă, pe gât şi pe piept. Simt cum mă arde pe piele, prin ţesătura tricoului.

— Te rog, nu mă lovi!

— Eu, să te lovesc? Alice, n-am de gând să te ating nici cu un deget măcar, spune David, privind cum zac pe jos, urlând. Am vrut doar să omor o muscă de pe găleata de gunoi, dar a zburat, se preface el şocat.

Mă ridic în capul oaselor şi încerc să mă curăţ pe faţă şi haine.

— Eu nu sunt un om violent, Alice. Ai fost la un pas de a mă scoate din răbdări toată săptămâna trecută, cu minciunile şi tertipurile tale, dar mi-am păstrat cumpătul. Mulţi soţi n-ar fi fost atât de îngăduitori. Ai noroc că eşti măritată cu mine. Nu crezi?

— Ba da, zic eu, dorindu-mi să-l văd mort.

— Uită-te la tine în ce hal eşti, mânjită toată de mâncare. Ca o scroafă împuţită.

David scoate făraşul şi mătura din dulapul de sub chiuvetă şi începe să perie mâncarea de pe tricoul meu, dar de fapt nu face decât să îmbibe ţesătura cu sos. Tricoul meu cândva crem arborează acum o pată imensă oranj-maronie drept pe piept.

Încerc să mă şterg pe faţă, dar David mă prinde de mână şi mi-o ţine cu forţa la o parte.

— Oh, nu, zice el. Cum crezi tu că, după ce-ai făcut o asemenea porcărie, eu o să te las să te cureţi frumos, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Ţi-am dat voie să faci asta, atunci în baie, însă e timpul să bagi la cap că trebuie să suporţi consecinţele faptelor tale. Ai ţinut morţiş să nu mănânci bunătatea asta de mâncare pe care ţi-am pregătit-o, aşa că n-ai decât să umbli cu ea pe piept şi pe faţă, clar? Îmi dă făraşul şi mătura. Acum, adună mizeria de pe jos şi, când ai făcut curat, pune totul înapoi în farfurie. Va fi dejunul tău de mai târziu. Poate te răzbeşte foamea până atunci.

Se holbează lung la mine. Mă holbez lung la el. În ce joc straniu am devenit noi doi adversari, mă întreb eu. Expresia de duritate de pe chipul lui David pare să se fisureze trecător, ca şi cum s-ar fi gândit şi el la acelaşi lucru, de parcă am citi amândoi replicile dintr-un scenariu bizar, fără să ne oprim să reflectăm la rolurile pe care le jucăm, fiindcă ni s-ar părea ceva prea complicat.

30

9/10/03, 6.30 p.m.

Cârciuma The Brown Cow era situată în centrul oraşului, la doi paşi de secţia de poliţie din Spilling, de care n-ar fi stricat să fi fost legată, eventual, printr-un coridor acoperit, din moment ce într-acolo se îndreptau mereu paşii tablagiilor şi ai ofiţerilor de poliţie deopotrivă. Fusese renovată de curând, cu lambriuri şi mobilier din lemn lustruit de culoare închisă, oferind acum o sală pentru nefumători şi un meniu extins, din care nu lipseau pieptul de pui umplut cu Brie, spuma de struguri, dar şi alte bucate tradiţionale, care erau mai pe gustul lui Simon.

În seara asta nu-i prea ardea să mănânce. Alice şi bebeluşul dispăruseră de şase zile deja. Nu se întâmpla mare lucru, decât în capul lui Simon, unde preocuparea tot mai încrâncenată privind soarta lui Alice şi ceea ce însemna, de fapt, persoana ei pentru el începea să îi asfixieze creierul. Mintea lui semăna acum cu o capcană întunecoasă. Simon nu mai reuşea să pună stavilă gândurilor obsedante care îl măcinau: o dezamăgise pe Alice, poate chiar pusese în pericol viaţa ei şi a celor doi bebeluşi.

Nu se simţea în apele lui şi îl agasa mai ales prezenta unei idei, deocamdată neconturată, undeva la limita conştienţei. Ce era oare? Soţii Cryer? Richard şi Maunagh Rae?

Nu avea chef să bea cu Charlie în seara asta, însă ea insistase să stea de vorbă cu el, aşa că eşuaseră aici, cu câte o halbă de bere în faţă şi o atmosferă încordată între ei. Până acum discutaseră despre conturi bancare. În timp ce Simon şi Charlie fuseseră la soţii Rae, Sellers şi Gibbs se ocupaseră toată după-amiaza de situaţia financiară a familiei Fancourt. Nu descoperiseră nimic în neregulă, niciun fel de sume misterioase de bani care să se fi evaporat fără urmă. Cu alte cuvinte, se gândea Simon, posac, niciun fel de dovadă care să indice că David Fancourt sau vreuna dintre rudele lui apropiate l-ar fi plătit pe Darryl Beer ca să le facă treaba mârşavă.

Se holba dincolo de Charlie, la imaginea de pe peretele din spatele ei: o vacă maro, destul de bine realizată din profil, plasată într-o poieniţă din pădure. Iniţial, pictura i-a plăcut lui Simon, dar pe urmă şi-a dat seama că lumina naturală care se revărsa în jurul vacii arăta foarte

nenaturală, amintind mai degrabă de un reflector decât de razele soarelui. O fracţiune de secundă, avu senzaţia că va prinde ideea care îi scăpa de atâta vreme. Dar, pe urmă, momentul trecu, lăsându-l la fel de nedumerit ca înainte. Să fi fost oare ceva legat de bani?

— Dacă Fancourt are o aventură extraconjugală, se pricepe să disimuleze totul perfect, fir-ar să fie, remarcă Charlie, schimbând vorba. Asta spune Sellers, oricum, şi… în fine, doar ştim că el se pricepe.

Simon se aştepta ca Charlie să debiteze ceva vulgar despre viaţa sexuală a lui Sellers, dar rămase surprins constatând când şefa lui nu mai spuse nimic. Nu-i prea stătea ei în fire să rateze o ocazie.

— Oh, apropo, tipa aia, Mandy. Se pare că ea şi concubinul ei au luat copilaşul şi s-au cărat. În Franţa, zic vreo doi dintre vecinii lor. Ca să cumpere trăscău, chipurile. Deşi nu cred că au putut obţine atât de repede un paşaport pentru copil. În plus, e posibil ca vecinii să se înşele sau să mintă, fiindcă să nu uităm că vorbim despre cartierul Winstanley, nu-i aşa? Unde s-a mai pomenit să umbli brambura după pileală, la două săptămâni după ce ai născut?

— Interesant, spuse Simon, simţind că inima îi bate mai repede.

Poate mai mult decât interesant. Semnificativ, eventual. Erau pe punctul de a descoperi ceva, simţea el asta.

— Mda, în fine. Cred că Omul-de-Zăpadă se simte cam încolţit acum, adăugă Charlie, cu un mic surâs ranchiunos. Trebuie să decidă dacă continuăm ancheta, bazându-ne doar pe spusele lui Alice Fancourt, sau mai aşteptăm un pic, sperând că Mandy şi restul vor reapărea.

— Tu ce părere ai?

— Oricum, lui Proust nu-i pasă ce gândesc eu, oftă Charlie. Nu ştiu. Dacă ar fi ca eu să decid, cred că aş opta să continuăm ancheta, spuse ea, uitându-se la Simon. Mandy ar trebui să fie încă sub supravegherea moaşei. Dar ea nu a spus nimănui că pleacă – moaşa, asistenta socială, doctorul, habar n-au avut. Asta nu înseamnă, desigur, că ar fi furat-o pe Florence Fancourt, dar… făcu ea o pauză, ridicând din umeri. Simon, îmi pare rău că m-am purtat ca o scorpie cu tine.

— Bun.

Răsufla uşurat. Însemna că Charlie avea de gând să revină la comportamentul ei uzual, asta fiind exact ce-şi dorea şi el. Pe urmă, un val de resentimente îl făcu să-şi

schimbe viziunea. Acum, când ştia că lui Charlie îi părea rău, acum când recunoscuse că ea era cea care greşise, Simon putea foarte bine nici să nu o ierte, în fond. În sinea lui. Fiindcă ea nu şi-ar da seama nicicum de adevăratele lui sentimente.

Văzând că Charlie zâmbea, Simon avu un sentiment de vinovăţie. Ştia că o dezamăgise, purtându-se urât cu ea la petrecerea de ziua lui Sellers, şi cu toate astea ea îl iertase. Charlie nu reuşea niciodată să ascundă ce simţea. Simon ştia că, în ciuda celor întâmplate, Charlie continua să aibă o părere bună despre el. Şi, atunci, ce îl determina să savureze orice prilej de a-i purta ranchiună? Oare Charlie avea dreptate, când spunea despre el că suferă de mania persecuţiei?

— Cred că e timpul să discutăm pe îndelete şi cu francheţe, spuse Charlie. Altminteri, relaţia dintre noi doi va deveni insuportabilă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Simon se simţea încordat. Ce avea să urmeze oare?

— Bun, în fine, atunci o să încep eu, continuă ea. M-a durut mult când ai spus toate chestiile alea de faţă cu Proust şi ceilalţi, fără să fi stat de vorbă cu mine înainte.

— Apropo de cazul Cryer?

Din nou, Simon simţi aceeaşi tresărire inexplicabilă undeva în adâncurile memoriei. Ce naiba mai era şi asta?

— Da, exact. Ai încercat dinadins să mă iei în băşcălie?

— Nu, răspunse Simon, mirându-se de reacţia ei. Sincer să fiu, nici nu ştiam dacă să vă spun – ţie, lui Proust sau altcuiva. Mă gândeam că o să-mi băgaţi pumnu-n gură toţi. Nu mi-am dat seama că Proust era de acord cu redeschiderea cazului, decât abia când a spus asta explicit, iar atunci mi-am zis: aha, uite şansa mea.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că poate mi-ar fi plăcut să aflu eu prima? ripostă Charlie, încruntându-se.

— Ce mai contează?! exclamă Simon, uşor agasat. În fond, nu lucrăm toţi împreună?

— M-ai făcut să par o proastă în faţa lor. Ar fi trebuit să fiu la curent cu aceste informaţii, iar tu ai avut grijă să le demonstrezi tuturor că eram complet pe dinafară, ce naiba!

— Ştii, în mod normal ţie ţi-aş spune prima orice chestie, dar atunci n-aveam deloc senzaţia că ai fi prea receptivă. Decretaseşi deja răspicat că, în opinia ta, *indubitabil* Beer era vinovat.

— Mda, ai avut câteva observaţii bune, oftă Charlie. Eu încă mai cred, până la proba contrarie, că Beer e omul

nostru, ceea ce nu înseamnă, însă, că sunt atât de bătută-n cap, încât să nu accept că există şi alte unghiuri de abordare a cazului. Probabil că mă consideri o incapabilă pe plan profesional, dacă poţi crede asta despre mine.

— Nu cred deloc aşa ceva, spuse Simon, surprins.

— Poate chiar sunt incompetentă. În fond, de ce niciuna dintre ideile enunţate de tine nu mi-a trecut şi mie prin minte? Eu eram ofiţerul care conducea ancheta.

Simon nu o mai auzise niciodată pe Charlie arătându-se sceptică în privinţa capacităţilor ei. Atitudinea aceasta îl făcea să se simtă jenat.

— Ei, bine? insistă Charlie.

— Ei, bine, *ce?*

— Mă consideri incapabilă pe plan profesional?

— Nu fi fleaţă! Te consider sclipitoare. Toţi avem părerea asta despre tine.

— Şi, atunci, de ce, fir-ar să fie, nu catadicseşti să-mi spui lucrul ăsta? zise Charlie, pe un ton stins. De ce mă faci să mă milogesc pentru o vorbă bună?

— Nu-i adevărat!

— Ba exact asta ai făcut adineauri!

Conversaţia devenea alertă şi imprevizibilă. Simon inspiră adânc:

— Mie şi nimănui din echipă nu ne-a trecut niciodată prin gând că ai avea nevoie de o vorbă bună sau o încurajare din partea cuiva. Pari întotdeauna atât de sigură pe tine. Prea sigură, uneori.

Charlie rămase tăcută câteva secunde. Apoi, următoarea ei întrebare nu se dovedi prea plăcută:

— Ai povestit cuiva despre… ce s-a întâmplat la petrecerea de ziua lui Sellers?

Exact din acest motiv, Simon evita întotdeauna discuţiile lungi şi sincere.

— Nu. Bineînţeles că nu.

— N-ai spus nimănui? Nu-ţi cer nume şi persoane. Vreau doar să-mi dau seama dacă râd toţi de mine, pe la spate, atâta tot.

Mobilul lui Simon începu să sune în buzunar. El se uită încurcat spre Charlie.

— Nu contează, spuse ea, aprinzându-şi o ţigară. Haide, răspunde!

Era poliţistul Robbie Meakin. Sunt salvat, se gândi Simon..

— Am auzit că vă ocupaţi din nou de cazul Laurei Cryer, aşa-i? spuse Meakin.

— Cine e? se interesă Charlie.

O enerva să nu ştie cu cine vorbea Simon la telefon şi, sistematic, îl întrerupea de fiecare dată, insistând să îi spună şi ei. Unul dintre nenumăratele ei cusururi care îl scoteau din sărite.

— E Meakin. Scuze, băiete, da, exact, am luat din nou dosarele la puricat. De ce?

— Tocmai am arestat un tip pe nume Vinny Lowe, prieten de-al lui Darryl Beer, pentru deţinere de droguri clasa A. În locul unde le avea dosite, mai era şi un ditamai cuţitul de bucătărie. Lowe se jură pe toţi sfinţii că e al lui Beer.

— Unde aţi găsit prada?

— Culmea, la un club de sănătate. Waterfront, pe Saltney Road.

Clubul de sănătate frecventat de Vivienne Fancourt. Şi de Alice. În clipa aceea, subit, Simon prinse ideea care îi dăduse târcoale prin minte. Îşi aminti exact cuvintele lui Roger Cryer, digerându-le pe deplin sensul. Puţin nu lipsi să se întoarcă spre Charlie, ca să-i împărtăşească triumfător găselniţa lui. Se opri, însă, la timp. Fiindcă exista riscul ca Sellers sau Gibbs să primească sarcina de a investiga acest nou indiciu. Când avea să vină momentul, Simon ştia că prefera să acţioneze de unul singur.

31

Joi, 2 octombrie 2003

— Nu se poate… exclamă scârbită Vivienne şi se trage înapoi de lângă mine, când mă vede mânjită cu o pojghiţă de mâncare uscată, care mi se cojeşte pe faţă şi pe gât, deasupra petei slinoase de pe tricou.

Sunt aşezată la masa din bucătărie. David nu m-a lăsat să plec de-acolo.

— Parcă spuneai că vrei să poţi sta mai mult timp cu fetiţa, a zis el. N-ai voie să o atingi, evident, aşa jegoasă şi soioasă cum eşti.

Vivienne se uită furioasă la el.

— Ţi-am cerut prea mult, rugându-te să ţii situaţia sub control în dimineaţa asta?

Felix este în spatele ei, îmbrăcat cu blazerul şi pantalonii lui turcoaz, uniforma de la Stanley Sidgwick. Se zgâieşte la mine ca atunci când ai în faţă un accident rutier, cu o expresie îngrozită şi fascinată deopotrivă.

— N-a fost vina mea! se smiorcăie David ca un ţânc. I-am gătit, dar m-a refuzat. A vrut să arunce cu farfuria în mine. Am prins-o de braţ, ca s-o împiedic, şi şi-a turnat toată mâncarea în cap. După cum se vede.

— De ce n-ai pus-o să-şi schimbe hainele imediat? E împuţită! S-a mânjit toată pe faţă.

— N-a vrut! A zis că nu-i pasă cum arată.

O ia în braţe pe Păpuşă şi o reazemă de umărul lui. Fetiţa se cuibăreşte cu căpşorul în scobitura claviculei lui David. E trează, dar când David o mângâie uşor pe spate, Păpuşii încep să i se închidă ochişorii. Vivienne vine încet spre mine.

— Alice, comportamentul acesta este, pur şi simplu, inacceptabil. Nu permit aşa ceva în casa mea. S-a înţeles?

Confirm, mişcând din cap.

— Ridică-te în picioare! Şi uită-te la mine, când vorbesc cu tine.

Fac cum îmi spune Vivienne. În spatele ei, David rânjeşte batjocoritor.

— Toate hainele astea trebuie să meargă la spălat. Te duci imediat să faci un duş şi să te schimbi. Nu tolerez o asemenea… împuţiciune în casa mea şi nu mă interesează cât de rău te simţi. Credeam că m-am făcut clar înţeleasă, după incidentul cu baia, dar mi-e limpede că m-am înşelat.

Nu-mi vine în minte ce i-aş putea răspunde, aşa că tac în continuare.

— Văd că nu ai nici măcar bunul-simţ de a-ţi cere scuze.

Ştiu că Vivienne urmează să îmi aplice o pedeapsă şi mă gândesc cu groază ce ar putea fi. Tonul ei denotă că ar fi ajuns la capătul răbdării. Dacă i-aş cere iertare, poate s-ar mai calma, dar nu sunt în stare să rostesc niciun cuvânt. M-am preschimbat într-un sloi de gheaţă.

— Foarte bine. Fă cum vrei, spune ea. De acum înainte, nu te vei mai îmbrăca deloc cu haine de oraş. O să-ţi duc toate lucrurile sus, în pod, lângă hăinuţele lui Florence. N-ai decât să umbli toată ziua în cămaşă de noapte şi halat de casă, ca un pacient de la spitalul de psihiatrie, până îţi dau eu voie să te îmbraci cu altceva. Ai priceput?

— Dar… testul ADN? Va trebui să pun nişte haine pe mine, când mergem la clinică, ripostez eu, cu glasul tremurând.

Vivienne se înroşeşte la faţă. Am enervat-o cu remarca mea pertinentă, fiindcă în furia ei uitase că urma să mergem la Duffield Hospital, pentru analize, ceea ce o făcuse să nu sesizeze cât de inabilă şi impracticabilă devenea cazna pe care o născocise pentru mine.

— Gata, să nu te mai aud că deschizi gura, zice ea, cu buzele subţiate şi livide de mame. Nu mai suport să te văd cu hainele alea scârboase şi jegoase pe tine. Nu mai vreau aşa ceva! Scoate-ţi-le imediat şi dă-mi-le să le spăl. Să-ţi fie ruşine că îi obligi pe alţii să tragă ponoasele… pentru hachiţele tale mizerabile!

Şi se întoarce cu faţa spre fereastră. David rânjeşte la mine.

Încep să număr în gând în timp ce mă dezbrac. Întâi, tricoul. Sutienul alb de dedesubt are, de asemenea, pete oranj şi galbene, aşa că mi-l dau jos. Rânjetul lui David se lăţeşte până la urechi. Mişcând din cap, îmi arată să mă uit la betelia pantalonilor, unde văd o mică pată de grăsime maronie. Ştiu că în materie de vestimentaţie, orice urmă de murdărie, fie ea cat de neînsemnată, este inacceptabilă pentru Vivienne. Cu degete tremurânde, încep să-mi scot pantalonii, rugându-mă în sinea mea ca petele de mâncare să nu fi pătruns până la lenjeria intimă.

Vivienne se răsuceşte în loc. Când mă vede, rămâne cu gura căscată şi îi tremură pielea sub bărbie.

— Cum îţi permiţi să faci aşa ceva? exclamă ea.

Mă opresc, nedumerită.

— Trage-ţi pantalonii la loc imediat! Să-ţi fie ruşine! Unde te crezi aici, la vreun salon de masaj? Cum ai tupeul să stai goală în bucătăria mea?

— Dar *tu* mi-ai spus să mă dezbrac de hainele astea, ca să le poţi spăla, îngaim eu printre hohote de plâns.

David îşi pune mâna la gură, ca să nu se vadă cat de bine se distrează. Vivienne oricum n-ar fi remarcat. Clocoteşte de furie, considerând că mă port dinadins aşa, ca să o provoc. Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă. Cu braţele încrucişate, încerc să-mi acopăr pieptul dezgolit. Nu mai suport atâta nedreptate şi umilinţă.

— Am crezut că vrei să mă dezbrac imediat, aici, încerc eu să-i explic, deşi ştiu că nu are niciun rost.

Vivienne mă socoteşte dezgustătoare.

— M-am referit la faptul că trebuie să te duci sus şi să te speli, iar pe urmă să vii înapoi jos, cu hainele murdare, ca să le pot spăla. Nu mă gândeam că vei avea neobrăzarea de a te dezbrăca în pielea goală, în amiaza mare, aici, la mine în bucătărie. Cu jaluzelele ridicate, încât oricine te-ar putea vedea în halul ăsta!

— Îmi pare rău.

— Nu vreau să te mai aud, Alice. Du-te, spală-te şi pune pe tine o pijama. Acum!

Fug din cameră, plângând. Îmi închipui de fiecare dată că am trecut prin tot ce poate fi mai oribil, că nu mi se mai poate întâmpla ceva mai groaznic decât atât, dar se dovedeşte mereu că m-am înşelat. Această ultimă terfelire mă doare mai mult decât cele dinainte, fiindcă mi-am făcut-o cu mâna mea. Bineînţeles că Vivienne nu lăsase să se înţeleagă că ar fi trebuit să mă dezbrac în bucătărie. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama – dar *mi-aş fi dat seama*, sunt convinsă, dacă mintea bolnavă a lui David nu m-ar fi torturat atât de cumplit în ultimele zile, denaturându-mi toate percepţiile, deformându-mi viziunea asupra lucrurilor. Cât de încântat s-o fi simţit el, văzând cum mă supun din proprie iniţiativă unei degradări pe care nu el a pus-o la cale şi la care nu se aştepta şi dându-şi seama că mă înjosise într-un asemenea hal, încât ajunsesem acum să vreau să mă dezonorez de bună voie şi nesilită de nimeni.

Mă încui în baie şi plâng, până mi se umflă ochii şi ajung să văd ca prin ceaţă. Nu mă încumet să mă uit în oglindă. În tot acest răstimp, ziua de vineri a fost pentru mine un ţel, ştiind că după aceea poliţia nu va mai avea de ales şi va fi nevoită să se implice nemijlocit. Voi avea parte de ajutor, în sfârşit. Dar ce se va fi ales de mine până atunci, mă întreb

acum. Voi mai fi oare aptă să fiu o mamă buna pentru Florence, presupunând că norocul îmi va fi oferit acest prilej? Pentru prima oară, nu mai sunt atât de sigură.

32

9/10/03, 8 p.m.

— Nu vă înţeleg deloc! spuse Vinny Lowe, scuturând din cap, cu un aer plictisit. Nu pricep de ce faceţi atâta caz din chestia asta.

— Cocaina este un drog din clasa A, spuse Simon.

El şi Lowe, care semăna cu un buldog sedat, se aflau într-o sală de interogatoriu, la secţia de Poliţie. Avocata lui Lowe, o femeie fadă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un taior ieftin, şedea lângă el. Nu spusese nimic deocamdată, oftând doar din când în când.

— Mda, însă nu m-aţi prins vânzând din ea. În fond, ce-aţi găsit? Un strop de droguri, care erau doar pentru uzul meu personal. Şi-atunci ce v-a apucat să tăbărâţi aşa pe mine, mă rog?

— Directorul clubului de sănătate Waterfront nu este de aceeaşi părere. Marfa era ascunsă în sediul firmei lui, şi nu oriunde, ci taman în grădiniţă. În spaţiul unde copiilor li se schimbă hăinuţele. Bună treabă!

— Iubita mea este şefa grădiniţei, spuse Vinny.

— Şi ce vrei să spui cu asta? se încruntă Simon.

— Păi, unde să fi ascuns drogurile în altă parte, nu? Grădiniţa era singurul loc unde aveam acces. Când treceam pe-acolo s-o văd pe Donna. Crezi că o să-şi piardă slujba?

— Bineînţeles. Te-a ajutat să ascunzi droguri clasa A în incinta grădiniţei, îi explică Simon, vorbind rar şi apăsat.

Lowe clătină din cap, căscând ochii cât cepele, ca şi cum ar fi vrut să spună că numai într-o lume smintită şi dezaxată ca asta se puteau întâmpla asemenea enormităţi. Avocata lui oftă din nou.

— Uite ce e, zise Lowe. Am vorbit deja despre chestia asta cu sticleţii care m-au arestat. Ca, pe urmă, să se răzgândească şi să-mi spună că trebuie să discut şi cu tine. Dar de ce?

— Ne interesează cuţitul care a fost găsit împreună cu drogurile în vestiarul grădiniţei.

— Am spus deja că obiectul ăsta nu are nicio legătură cu mine. O fi al lui Daz.

— Darryl Beer?

— Exact. Cred că zace acolo de-o veşnicie. N-am făcut decât să-l las unde era.

— Mai exact, cât înseamnă o veşnicie?

— Nu ştiu. Peste un an. Doi ani? Nu mai ţin minte. Ştiu că l-am văzut mereu acolo.

Simon încercă să prindă privirea avocatei lui Lowe. Nu se mai mira că femeia părea atât de apatică şi ruptă de situaţie, când avea drept client un asemenea imbecil.

— Şi, spune-mi, cuţitul a apărut în vestiarul grădiniţei înainte sau după ce Beer a intrat la pârnaie?

— Să fiu al naibii dacă mai ţin minte! Presupun că înainte, nu?

— L-ai văzut pe Beer când a lăsat cuţitul acolo? Ţi-a spus ceva despre asta?

— Nu, dar probabil că el l-a pus în „seif", cum îi zicem noi, rânji Lowe.

— În ipoteza că te-aş crede, cum a avut acces Beer m incinta grădiniţei din Waterfront? Avea şi el o iubită care lucra acolo?

— Nooo, dar era amic cu Donny. De fapt, toţi trei eram buni prieteni.

— E posibili ca Beer să fi ascuns cuţitul acolo, fără ca Donna să-l fi văzut?

— Da, cum să nu! Vestiarul este o încăpere separată, lângă budă, aşa că e uşor să doseşti chestii acolo fără să fi văzut. Asta-i toată frumuseţea „seifului", se umflă în pene Vinny Lowe.

Simon tăcu, încercând să urmărească un raţionament complicat. Darryl Beer a fost arestat la domiciliul lui, într-o sâmbătă dimineaţa, a doua zi după ce Laura Cryer a fost ucisă. Grădiniţa de la Waterfront se deschide sâmbătă la ora 9 seara, iar în timpul săptămânii la 8.30. Ceea ce înseamnă că Beer ar fi putut să dea o fugă până acolo, la prima oră în acea dimineaţă, ca să ascundă cuţitul, plecând apoi acasă. De ce n-o fi ascuns şi poşeta Laurei în acelaşi loc? În fine, poate a aruncat-o într-un tomberon, pe undeva, iar echipa lui Charlie nu a reuşit să o mai găsească niciodată. Tot ce-şi dorea Simon era să vină mai repede ziua următoare, ca să poată da acel telefon, la care se gândea cu atâta ardoare. Totul va fi mult mai uşor după aceea, fiindcă va dispune demult mai multe informaţii.

— La grădiniţă sunt primiţi copii de toate vârstele? întrebă el. Există vreo limită de vârstă, în ambele direcţii?

Lowe rămăsese perplex.

— De la naştere până la cinci ani, zise el. Dar, de ce, ai vreun plod?

Simon nu răspunse. În schimb, scoase din buzunar fotografia cu Vivienne, Alice, David şi Felix Fancourt, pe

care o găsise în sertarul biroului Lui Alice, de la serviciu.

— Recunoşti vreo persoană din acest grup? îl întrebă el pe Lowe.

— Da, sigur, puştiulică ăla venea la grădiniţă, într-o vreme. Donna îl poreclise Micul Lord, fiindcă vorbea cu un accent pedant. Şi pe ea o ştiu: Lady Scârnăvie, dădu el din cap, zâmbind.

Se comporta ca un om care nu avea nicio grijă pe lume. Poate că era atât de tâmpit, încât nici nu-şi dădea seama că urma să înfunde puşcăria, sub învinuirea de deţinere de droguri clasa A.

— Hm, vasăzică tipa are o legătură cu prinţişorul ăla?

— I-ai văzut vreodată împreună?

— Nu.

— De ce Lady Scârnăvie?

— Eu şi Daz am poreclit-o aşa. O vedeam mereu în piscină şi la jacuzzi.

— Tu şi Beer eraţi membri ai clubului de sănătate? se miră de-a dreptul Simon.

— Nu fi fraier! Cum adică să plătim noi atâta bănet? Nu, nici gând. Evitam să trecem prin dreptul recepţiei şi intram în club prin cafenea, Chompers îi zice. Orice cretin ar putea face asta, dar nu oricui îi şi dă prin cap aşa ceva.

Avocata îi aruncă o privire plină de ură, după care coborî din nou ochii spre stratul de ojă roz-deschis care i se cam cojea de pe unghii.

— Lady Scârnăvie venea acolo aproape zilnic, şi noi la fel, spuse Vinny. Ne permiteam, fiind liberi şi independenţi, ştii cum e. Mda, probabil că nu. Jur că tipa trăgea cu urechea la conversaţiile noastre. Făceam mişto, zicând că îi căzusem cu tronc şi de-aia se ţinea scai după noi. Precis, îşi dăduse seama că nu eram membri acolo, dar n-a zis niciodată nimic. Ne gândeam că juisa, probabil, când ne auzea vorbind.

— Şi voi despre ce vorbeaţi de obicei?

— Afaceri, zise Lowe, plin de importanţă. Perioadele când făcusem puşcărie. Dacă ştiam că tipa e pe recepţie, exageram intenţionat, discutând despre arme de foc şi omoruri. Daz zicea mereu că, ascultând cum vorbeau nişte duri ca noi, tipa… mă-nţelegi cum îi sfârâiau călcâiele de plăcere, spuse Lowe, clipind complice. Vorbeam şi noi prostii, ce să-i faci. Aiurea, Lady Scârnăvie nu tânjea de dorul nostru. Era şi ea o muiere băgăreaţă, atâta tot.

— Tu şi Beer aţi pomenit vreodată de „seiful” vostru, în prezenţa ei?

— Probabil. Mereu ne stricam de râs pe tema asta, imaginându-ne că părinţii ăia sclifosiţi îşi ştergeau la popou odraslele, fără să aibă habar că dedesubt era marfa noastră!

— Parcă spuneai că drogurile erau pentru uzul vostru personal.

— A fost doar o figură de stil.

În mod normal, pe Simon l-ar fi apucat turbarea dacă un janghinos ca ăsta s-ar fi apucat să mănânce rahat în timpul interogatoriului, dar de data asta se simţea prea încordat, ceea ce însemna că nu merita să-şi irosească energia pentru a face efortul de a-şi controla o eventuală ieşire nervoasă. Acum, când legătura dintre familia Fancourt şi Darryl Beer reprezenta o certitudine, Simon simţea că lucrurile se precipitau de la sine, ceea ce îi provoca o stare de dezorientare, cum i se întâmpla de fiecare dată când o anchetă intra în această fază. Ca şi cum o parte din fiinţa lui s-ar fi temut să afle adevărul. Nu-şi dădea seama de ce. Poate din cauza impresiei că evantaiul opţiunilor se închidea tot mai mult, împingându-l forţat în gura unui tunel fără capăt. Ştia aproape sigur că Charlie, Sellers şi Gibbs nu aveau niciodată asemenea senzaţii.

De-ar veni mai repede dimineaţa! Dar asta era doar o formalitate, în fond. Apelul telefonic? Oricum, el ştia adevărul. Sau mai existau încă surprize? Îi era teamă cumva că ar putea afla şi altceva? Simon nu reuşea să scape de o neagră presimţire, ca şi cum ceva oribil stătea la pândă după colţ, un pericol pe care nu putea să îl evite, din cauză că nu se putea opri să nu se îndrepte spre acel colţ…

Alice. Iată ceea ce îl îngrozea de fapt. Ce va afla oare despre Alice? De n-ar fi ceva rău, se ruga el în gând, contemplând fotografia pe care o ţinea în mână, portretul de familie. Se cutremură. Nu voia să se mai uite la poza aceea, nu voia să se mai gândească la ea, dar de ce?

— Ca să clarificăm lucrurile, îi spuse el lui Lowe, în principal pentru a nu se mai gândi la presentimentul de rău augur care îi dădea târcoale. Care dintre cele două femei din fotografie este cea pe care tu şi Darryl Beer aţi poreclit-o Lady Scârnăvie?

Lowe arătă spre Vivienne Fancourt. Simon avu un sentiment de imensă uşurare.

33

Joi, 2 octombrie 2003

Stau aşezată în faţa toaletei din dormitor şi mă pieptăn, când David intră în cameră.

— Mai ţii minte voiajul nostru de nuntă? încep eu să turui, hotărâtă să vorbesc pană ca el să apuce să spună ceva. Mai ţii minte, domnul şi doamna Masă sau familia Rod Stewart. Serile când stăteam pe balcon şi beam Retsina? Ţi-aduci aminte cât de fericiţi eram atunci?

Ştiu că evocând câteva porecle nostime nu am cum să-i redeştept sentimentele din acele clipe, dar vreau ca David să-şi amintească măcar de ceea ce a existat odată între noi doi. Şi să sufere la fel demult ca mine.

Faţa i se schimonoseşte de dispreţ.

— Poate tu ai fost fericită, zise el. Eu, nu. Ştiam că niciodată nu vei putea valora în ochii mei la fel de mult cât a însemnat Laura pentru mine.

— Nu-i adevărat. Spui aşa doar ca să mă răneşti.

— Cu tine am fost doar în Grecia. Oricine poate merge în Grecia. Cu Laura am fost în Mauritius, în voiajul nostru de nuntă. Nu m-a deranjat că m-a costat atât de mult să o duc acolo.

— Nu contează cât ai cheltuit, David. Şi n-a contat niciodată. Mama ta îţi dă întotdeauna alţi bani, când ai nevoie. De câte ori ţi-a scos Vivienne firma din faliment, de-a lungul anilor? De multe ori, sunt sigură. Dacă n-ar fi fost atât de generoasă, probabil că ai fi muncit în vreo fabrică sordidă.

Scrâşneşte din dinţi şi iese valvârtej din cameră. Eu mă pieptăn în continuare şi aştept. Peste câteva minute, vine înapoi.

— Pune peria aia jos, zice el. Vreau să vorbesc cu tine.

— Eu n-am nimic de spus, David. Cred că e un pic cam târziu pentru a mai sta de vorbă, ce zici?

— Pune peria aia jos! Ia uită-te ce-am eu aici.

Îmi arată o fotografie cu părinţii mei şi cu mine, când eram mică. Mi-a luat-o probabil din poşetă. Este poza mea preferată cu noi trei împreună. David ştie asta. Ştie că dacă se întâmplă ceva cu fotografia asta, nu voi mai putea niciodată să o înlocuiesc.

— Cred că îţi stătea mai bine cum erai tunsă atunci, zice el.

În fotografie, aveam cinci ani; purtam părul ca băieţii, scurt la spate şi în părţile laterale. Părinţii mei nu puneau mare preţ pe eleganţă. Pentru ei, nu conta cum arătai.

— Nu-mi plac femeile păroase, îmi spune David, pe un ton neutru. Cu cât văd mai puţin păr, cu atât mai bine.

— Laura avea părul lung, nu mă pot eu abţine să nu spun.

— Da, dar părul ei nu era moale şi slinos ca al tău. Şi nici nu avea păr pe tot corpul. Am remarcat, când ai făcut micul număr de striptease la bucătărie, că nu te-ai mai ras la subsuori de o vreme.

— Fiica mea a fost răpită, recit eu, ca un automat. Felul cum arăt nu a fost preocuparea mea primordială.

— Se vede. Pun pariu că nu te-ai mai ras nici pe picioare.

— Da, aşa e, spun eu.

Presimt ce urmează, dar de data asta văd o cale de ieşire. Dar întâi trebuie să mă afund şi mai adânc.

— De ce te-ai purtat aşa, mai devreme? întreb.

— Aşa, *cum*?

— Când ai pretins că eu aş fi refuzat să îmi schimb hainele, deşi tu ai fost cel care n-a vrut să-mi dea voie.

— Fiindcă ai meritat să fi tratată în felul ăsta, spuse David. Fiindcă *eşti* jegoasă până în adâncul sufletului, şi e timpul ca mami să îşi dea seama şi ea.

Dau din cap, în semn că am priceput.

David vine spre mine. Bagă mâna în buzunarul de la pantaloni, de unde scoate foarfecă pe care Vivienne o foloseşte la bucătărie şi un aparat de ras, de unică folosinţă. În cealaltă mână are fotografia alb-negru, cu mine şi părinţii mei, pe care mi-o apropie de ochi.

— Erai mai fericită pe-atunci, nu-i aşa? spune el. Precis că ţi-ai dori să întorci timpul înapoi.

— Da.

— În vremea aceea, nu erai o mincinoasă. Nu erai dezgustătoare şi păroasă.

Nu spun nimic.

— Mda, acum e şansa ta! spune el, arătând din cap spre aparatul de ras şi spre foarfecă.

— Taie-ţi părul, ca să arăţi ca în poză. Şi pe urmă, când ai terminat cu tunsul, vreau să-ţi dai jos pijamaua şi să-ţi razi restul de păr.

— Nu, îl rog eu. Nu mă obliga să fac asta.

— Eu nu te oblig să faci nimic. Eşti liberă să procedezi cum vrei tu. Dar şi eu voi face ce vreau. Nu uita asta, Alice. Şi eu voi proceda cum cred de cuviinţă.

— Ce vrei să fac? Spune-mi exact ce vrei să fac?

— Ia foarfeca, începe el, vorbind rar, de parcă ar fi avut de-a face cu o persoană retardată. Retează toate firele alea subţiri de păr, de culoarea mucilor. Pe urmă, scoate-ţi cămaşa de noapte şi rade-te la subsuori şi pe picioare. Şi, când ai isprăvit cu asta, rade-ţi şi părul dintre picioare. Iar după aceea poţi să-ţi razi părul de pe braţe şi sprâncenele. La final, îţi dau voie să te duci la culcare. Mâine e o zi mare.

— Şi dacă refuz?

— Atunci o să rup în bucăţele mici de tot chestia asta, spune el, fluturând fotografia prin aer. Şi va fi *pa mami, pa tati.* Definitiv, încă o dată.

O durere cruntă străpunge parcă scutul pe care mi l-am făurit, împinsă de necesitate şi stupefacţie, pentru a-mi proteja sufletul. Tresar, iar David surâde, încântat că lovitura lui şi-a atins ţinta.

— OK, aşa o să fac, zic eu. Dar nu cu tine în cameră.

— Asta s-o crezi tu. N-am de gând să mă clintesc de-aici. Eu sunt cel căruia i-ai făcut rău, aşa că am tot dreptul să asist la spectacol. Hai, dă-i drumul! Sunt obosit şi vreau să mă culc.

— Şi presupun că intenţionezi să-i spui lui Vivienne că am făcut chestia asta fiindcă aşa am vrut eu, nu? Ca o dovadă în plus a perversităţii mele.

— O dovadă mai concludentă decât comportamentul tău de vinerea trecută, când ţi-a intrat în cap să pretinzi că fiica noastră ar fi o persoană străină, nu poate exista, din punctul meu de vedere. Unii oameni, însă, se lasă mai greu convinşi. Cum e cazul maică-mii, în ceea ce te priveşte, deşi de obicei se lămureşte mai repede cu cine are de-a face. De fapt, cred că a început deja să se cam edifice. După incidentul din după-amiaza asta… iar când o să vadă cum ţi-ai ciuntit părul, când o să te vadă că ţi-ai ras sprâncenele şi o să găsească un morman de păr pe podeaua din dormitor… fiindcă o scroafă ca tine nu e-n stare să lase curat în urma ei…

Consider că tot ceea ce a spus până acum este suficient pentru obiectivul meu. Mă duc la dulapul lui, îl deschid şi scot dictafonul pe care l-am pus în buzunarul unuia dintre pantalonii de-acolo, în această dimineaţă. Apăs pe butonul „stop”, având grijă ca David să vadă perfect ce fac, şi mă trag mai înapoi, ţinând la spate micul aparat argintiu. „Toate cuvintele pe care le-ai rostit de când ai intrat aici sunt înregistrate pe această bandă”, îi spun.

Stacojiu la faţă, face un pas spre mine.

— Nu te mişca, zic eu. Dacă te apropii de mine, urlu de răsună toată casă. N-ai avea timp să îmi smulgi dictafonul din mână şi să distrugi banda, înainte ca Vivienne să fi ajuns aici. Şi ştii cât de repede se mişcă, atunci când simte că i-a scăpat ceva de sub control. Aşa că, dacă nu vrei să afle ce târâtură bolnavă la cap este fiul ei, vei face cum spun eu.

David încremeneşte. Încearcă să nu arate cât este de tulburat, dar îl cunosc şi nu mă poate păcăli, întotdeauna a făcut pe băieţelul cuminte în faţa maică-sii. În trufia lui perfidă, nu ar suporta să fie dat în vileag drept un pervers şi un sadic, cum este în realitate.

— Din fericire pentru tine, nu am o minte bolnavă ca a ta, continui eu. Tot ce-ţi cer este să mă laşi în pace. Să nu mai vorbeşti cu mine, să nu te mai uiţi la mine. Să nu mai născoceşti noi metode de a mă tortura. Să te prefaci că nici n-aş fi aici. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu o jigodie jalnică şi mizerabilă ca tine.

David ridică din umeri a lehamite, pretinzând că nu-i pasă.

— Ah, şi încă un lucru, continui eu.

— Ce?

— Unde e Florence? Ce-ai făcut cu ea? Dacă-mi răspunzi la întrebarea asta, sunt de acord să distrug banda.

— Ah, ce simplu, spuse David, cu dispreţ. Florence este în camera ei, aici, în conacul Ulmii, unde a fost tot timpul.

Scutur din cap, neîmpăcată.

— Noapte bună, David.

Ies din cameră, ţinând strâns în mană dictafonul, şi închid uşa binişor în urma mea.

34

10/10/2003, 9 a.m.

— Ce-i aici, domne, al optulea cerc al infernului? spuse Charlie, arătând spre balamucul din jurul ei.

Se afla împreună cu Simon la Chompers, restaurantul pompos, decorat în stil aşa-zis american, amplasat în incinta clubului de sănătate Waterfront şi ticsit în acel moment de părinţi în ţinută de sport, afişându-şi bronzul artificial, în mijlocul unei liote de ţânci mucoşi şi gălăgioşi. Melodia *Eye of the Tiger* a formaţiei rock Survivor răsuna zgomotos din toate difuzoarele.

— De ce-i aşa de aglomerat? se miră Charlie.

— Aşteaptă toţi să se deschidă grădiniţa, spuse Simon. Ar fi trebuit să se deschidă de acum o jumătate de oră. Presupun că nu le-a fost uşor să angajeze pe altcineva după ce au concediat-o pe iubita lui Lowe. Uite!

Şi, mişcând din cap, Simon arătă spre o tânără roşcată, cu părul strâns la spate, în coadă de cal, şi cu faţa pistruiată, care intrase în sală. Fata stătea lângă uşă, fluturând din mână. Văzând-o, cei mai mulţi dintre adulţii aflaţi în Chompers săriră de pe scaune şi începură să-şi adune genţile şi plozii.

— Lisa Feather, o prezintă Simon. Era asistenta Donnei. Probabil că ea e titulara acum.

— Cum se face că eşti aşa de informat? întrebă Charlie.

— Am ajuns aici ceva mai devreme. Şi am fost deja înăuntru. N-am vrut să fac asta când ar fi fost şi copiii acolo, explică el, în timp ce, cu un gest mecanic, freca între degetele de la mâna dreaptă cureaua ceasului.

— Şi? îl impulsionă Charlie.

Şi, după ce inspectase bine interiorul grădiniţei, în timp ce o aştepta pe Charlie dăduse două telefoane. Ieri, crezuse că un singur apel telefonic avea să fie de ajuns, dar în toiul nopţii sărise ca ars în capul oaselor pe pat, ştiind exact de ce îl cuprinsese o spaimă inexplicabilă când văzuse nenorocita aia de fotografie cu Alice, David, Vivienne şi Felix, în grădina domeniului Ulmii. Şi înţelesese atunci că trebuia să sune la două numere de telefon, nu doar la unul.

Iar acum, după ce sunase, i se confirmaseră speranţele, dar odată cu ele şi cele mai oribile temeri. Nu mai existau bolboroseli incomode în subconştientul lui; totul se ridicase

la suprafaţă. Simon îşi făcuse o imagine completă, la fel de clară ca faţa lui Charlie, la care se uita în acel moment.

— Simon? Povesteai despre grădiniţă…

— Da, Lowe a avut dreptate. Vestiarul este exact lângă budă. Iar între vestiar şi incinta propriu-zisă a grădiniţei se află o uşă, care stă mereu închisă. Într-adevăr, era floare la ureche să ascunzi ceva acolo.

Charlie încuviinţă din cap. Avea senzaţia că intrase într-un fel de lungă şi lentă convalescenţă, după o boală grea. Cu sufletul sfâşiat parcă în bucăţi, înţelesese că nu-i rămânea decât o alternativă: să se dezintegreze până la capăt ori să lupte pentru a-şi reface echilibrul interior. Şi alesese a doua variantă. Simon nu o iubea şi nici nu o va iubi vreodată. Nu ştia de ce o respinsese la petrecerea de la Sellers, la fel cum nu ştia nici dacă povestise cuiva despre acea întâmplare urâtă. Şi, oricum, nu va afla niciodată care era adevărul. Se mai liniştise cumva până la urmă, când reuşise să se împace cu ideea că existau anumite lucruri pe care nu-i stătea în putere să le controleze.

La fel cum existau multe alte lucruri care depindeau doar de ea. În momentul în care a fost capabilă să reflecteze cu luciditate la situaţia ei, Charlie şi-a dat seama că valoarea ei ca persoană nu avea legătură cu opinia lui Simon despre ea. Fusese o femeie încrezătoare în propriile-i forţe, până ca el să apară în viaţa ei, ceea ce însemna că, printr-un efort de voinţă, putea să redevină cea dinainte. Iar, până atunci, oricât de decepţionată se simţea, trebuia să aibă un comportament normal. Va fi prietenoasă cu Simon şi nu-i va mai dezaproba sugestiile doar fiindcă erau *ale lui.* Charlie spera să nu fie atât de fleaţă, încât din cauza unui bărbat care nu o aprecia să ajungă să îşi distrugă viaţa profesională, singurul domeniu în care ştia că excelase întotdeauna.

— Uite, pe-acolo intrau Beer şi Lowe, o lămurea Simon, indicând uşa care dădea spre Alder Street. Pe-acolo am venit şi eu, când m-am întâlnit cu Alice Fancourt. În ambele dăţi.

— Am înţeles. Vasăzică, Beer beneficia de facilităţile clubului de sănătate fără să plătească şi, de asemenea, a ascuns în grădiniţa de aici cuţitul cu care a omorât-o pe Cryer. Asta susţinem noi? Asta este *tot* ceea ce susţinem noi?

Simon nu se hotărâse deocamdată dacă să-i povestească lui Charlie o parte, totul sau nimic din descoperirile lui. Categoric, nu totul. Dar, dacă îi prezenta doar o relatare

parţială, ar fi putut foarte uşor să dea şi ea un telefon, aflând astfel şi restul. La naiba! Era cumplit să se simtă atât de încolţit.

— Beer şi Lowe o porecliseră Lady Scârnăvie pe Vivienne Fancourt, spuse el. Obişnuia să tragă cu urechea când cei doi se grozăveau şi făceau caz de nenumăratelor lor ciocniri cu legea. Precis că Vivienne Fancourt, care nu-i proastă deloc, ştia că ADN-ul lui Beer figurează în baza noastră de date. Voia ca Laura Cryer să moară, fiindcă Laura Cryer o împiedica să ţină legătura cu nepotul ei, însă nu era dispusă să-şi asume riscul de a o ucide decât dacă putea fi sigură că nu va fi prinsă. Şi pentru asta soluţia optimă era să arunce vina pe altcineva, plantând dovezi concrete privind prezenţa fizică a acelei persoane la locul faptei. Mai ales atunci când acea persoană este un infractor cunoscut deja de poliţie.

— Bun, şi-atunci cum a făcut – a băgat mâna în piscină şi a smuls un smoc de păr de pe capul lui Beer?

— Ce lucru este nelipsit din bagajul personal al celor care îşi petrec timpul la Waterfront? Haide, nu-i greu, gândeşte-te, piscină, jacuzzi, saună – tu ce-ai avea mereu cu tine?

— Ţigările.

— Un prosop, spuse Simon. Vivienne n-ar fi trebuit decât să schimbe prosopul ei cu prosopul lui Beer. Ori să aştepte ca acesta să îl arunce în ladă, pentru ca apoi să-l ia de-acolo. Pentru că prosopul acela ar fi avut pe el fire din părul lui Beer şi celule din pielea acestuia.

— Dar tipul putea foarte uşor să o surprindă asupra faptului, zise Charlie. În plus, dacă Beer îşi lăsa prosopul într-o cabină, la vestiar, şi nu îl lua cu el la piscină?

— Şi dacă totuşi îl lua cu el? insistă Simon. Dacă Vivienne l-a urmărit săptămâni, luni întregi, în timp ce îşi urzea planul? Asta înseamnă că ar fi ajuns să-i ştie toate tipicurile, nu-i aşa? Şi ar fi putut calcula momentul optim pentru a-i sustrage prosopul.

Ce bine-ar fi dacă s-ar mulţumi cu atât, se rugă el în gând. Nu se încumeta să îi dezvăluie şi restul, deşi ştia că va trebui să facă asta, într-un final. Doar dacă Vivienne nu şi-ar mărturisi fapta – şi de ce naiba ar face-o, în fond?

— Toate astea sunt doar ipoteze, oftă Charlie.

— Ştiu, admise Simon, cu o expresie încrâncenată. Dar, dacă tot suntem aici, hai să vedem care-i treaba cu prosoapele.

Charlie ridică din umeri, dar acceptă ideea lui. Nu strica să arunce o privire, socotea ea.

— Cred că David şi Vivienne Fancourt au jubilat, fir-ar să fie, când Beer a pledat vinovat, mormăi Simon.

— Presupui că au fost în cârdăşie, aşadar?

Simon presupunea cam prea multe lucruri, iar Charlie ştia că îi tolera acest lucru. La naiba! Oare cu Sellers sau Gibbs s-ar fi arătat la fel de indulgentă, dacă aceştia şi-ar fi propus să dea curs unei bănuieli la fel de improbabile? Asta era, în mintea ei, atitudinea normală pe care îşi propusese să o aibă faţă de Simon, sau se numea, de fapt, *favoritism?*

— Chiar dacă ai dreptate, tot supoziţie se cheamă că este, spuse ea. Fiindcă nu există nicio probă.

Simon avea privirea înflăcărată. Nici nu asculta ce spunea Charlie.

— O voi găsi pe Alice astăzi, zise el.

Charlie se gândea la hainele, pantofii, automobilul şi cardurile bancare pe care Alice nu le luase cu ea. Şi la toate lucruşoarele lui Florence, abandonate la Ulmi. Şi, fără să vrea, îşi imagina tot ce putea fi mai rău.

— O iubeşti, am dreptate? spuse Charlie. Între prieteni, nu era nicio problemă dacă puneai o asemenea întrebare, îşi zise ea.

— Poate n-a fost aşa de la început, însă acum, da. Te-ai îndrăgostit de ea după ce a dispărut. *Atunci* ai început să vezi în ea femeia ideală, declară Charlie, simţind cum câteva fragmente decupate din puzzle-ul nedumeririlor ei reveneau la locul lor.

— Haide, avem multă treabă, i-o reteză Simon. Coborâm cu liftul, ca să ajungem la piscină.

Charlie îl urmă în lungul unui coridor interior mochetat, unde se auzea un zumzet permanent şi mirosea a liliac. Pe o plăcuţă de alamă, în faţa lor, scria „Recepţia principală”, deasupra unei săgeţi negre. Păşind unul lângă celălalt, porniră înspre direcţia indicată, fără să spună nimic. Mintea lui Charlie lucra febril, cizelând cu noi detalii noua ei teorie. Simon, stacojiu la faţă, evita cu scrupulozitate să se uite în ochii ei. Precis, eu am dreptate, îşi spunea Charlie. Da, de fapt Simon nu-şi dorea o femeie în viaţa lui, ci o fantezie, o fiinţă imaginară şi inaccesibilă. Şi ce putea corespunde mai bine acestui deziderat, dacă nu o femeie dispărută?

Intră după el în cabina liftului, tapetată pe trei laturi cu oglinzi, în care te vedeai de la talie în sus, şi apăsă pe butonul marcat „Subsol”. În spaţiul strâmt de aici, le era şi

mai greu să nu se uite unul la celălalt. Deplasarea de la parter la nivelul de dedesubt părea că nu se mai termină. La un moment dat, Charlie se surprinse ţinându-şi respiraţia. Înţelegea acum ce însemna să rămâi închis într-un lift, iar afurisita asta de cabină nici măcar nu se blocase între etaje.

Răsuflă uşurată când ieşiră din ascensor. Din nou, un coridor mochetat. De data asta, pe indicatorul din faţa lor scria „Piscină", deasupra altei săgeţi negre, desenată acolo cu folos. Charlie auzea, în depărtare, clipocitul apei din bazin, pe fundalul unui bolborosit gros, dublat de un huruit care îi vibra sub picioare.

— Am ajuns, spuse ea.

În stânga lor se aflau două uşi. Pe una scria „Vestiar pentru Femei", iar pe cealaltă „Vestiar pentru Bărbaţi".

— Cele două intrări duc, probabil, direct în zona piscinei, remarcă Simon. Păi, fir-ar să fie, orice cretin ar putea pătrunde acolo. Mă aşteptam să aibă un sistem de securitate mai sever.

Charlie ridică din umeri.

— Nu cred că le-ar trece multora prin cap să încerce să se furişeze în incinta unui club de sănătate fără să plătească taxa de membru. Şi asta fiindcă nimeni nu şi-ar imagina că ar reuşi să facă aşa ceva. Bunăoară, la clubul de sănătate frecventat de soră-mea parcă ai fi la Fort Knox, pe cuvânt. Dacă n-ai un fel de legitimaţie electronică, bariera nu se ridică şi nu poţi intra.

— Uite, spuse Simon, arătând spre mobilierul de lemn din faţa lor, ca un fel de bufet mare, cu două laturi. Pe una dintre ele se vedea un vraf de prosoape albe. Cealaltă latură prezenta deasupra o gaură pătrată şi mare.

— Să fie asta ce cred eu că e?

— O ladă pentru prosoape murdare, spuse Charlie.

Exact în acel moment, pe uşa „Vestiarului pentru Femei" îşi făcu apariţia în hol o tipă cu părul ud, cu un prosop mototolit într-o mână şi o geantă roz de sport, marca Nike, în cealaltă mană. Cu capul înclinat pe o parte, ţinea proptit între ureche şi umăr un telefon mobil roz.

— …m-am congelat în mizeria aia de piscină şi la duş! spunea ea, nervoasă. Li s-a stricat un boiler. Dacă nu-l repară până mâine, o să le cer o reducere la abonamentul pe luna viitoare, decretă ea, ameninţător, în timp ce arunca prosopul în gaura pătrată. Întrucât înăuntru maldărul de prosoape folosite era destul de înalt, prosopul femeii ateriză destul de aproape de gura lăzii. Pufnind scârbită, tipa porni

spre scări, ţinând acum telefonul în mână şi continuând să se lamenteze în gura mare.

— Tot ce-ar trebui să fac este să bag mâna în ladă şi să iau prosopul pe care tocmai l-a aruncat, spuse Simon. Şi, pe urmă, foarte simplu, aş putea să-i imput o crimă.

Charlie ştia că Simon avea dreptate, în sensul că scenariul lui era verosimil, dar nu neapărat şi conform celor întâmplate de fapt.

— Simon, tu eşti virgin? întrebă ea.

35

Marţi, 2 octombrie 2003

Mă aflu în bucătărie şi ţin strâns în mâna dreaptă banda de reportofon. Nu-mi vine să cred că ideea mea, izvorâtă din disperare, a funcţionat. Nicio secundă măcar lui David nu i-a trecut prin minte că poate îl păcăleam. Poşeta mea este pe bufetul din bucătărie, sub fereastra din spate, lângă chei, telefonul mobil şi ceas – toate lucrurile mele confiscate. Iau ceasul şi mi-l pună la mână, aşteptându-mă parcă să aud ţiuitul alarmei. Mă întreb ce să fac cu banda, să o pun în poşetă, să o ascund în altă parte sau să o distrug, când aud o răsuflare în spatele mele.

Îndoind strâns degetele peste banda din podul palmei, mă răsucesc în loc. Vivienne este la jumătate de metru de mine. Mă întreb dacă avea de gând să mă atingă. E îmbrăcată cu capotul ei bleumarin, peste o pijama albă de mătase. Are pielea lucioasă din cauza cremei de noapte cu care s-a uns, cel mai scump produs oferit de salonul de cosmetică din Waterfront. Faţa ei este unsuroasă, albă şi spectrală.

— Ce faci aici? întreabă ea.

În mod normal, nu cobor niciodată după ce Vivienne s-a dus la culcare. Nimeni nu face asta, de fapt. Vivienne nu poate să doarmă dacă are impresia că alţii din casă nu s-au culcat încă. Aceasta este una dintre nenumăratele reguli nescrise privind comportamentul celor care locuiesc la Ulmi. Faptul că am rupt această rutină i-a semnalat o posibilă primejdie.

Decid să fac uz de tactica lui Vivienne, răspunzând cu o întrebare, la întrebarea ei.

— Ai emoţii pentru mâine? Pare descumpănită de indiscreţia mea. Îndeobşte, ea e cea care întreabă. Adică, ştii, pentru mine e mai uşor, continui eu, simţind cum îmi sare parcă inima în piept, la fiecare bătaie. Eu ştiu care va fi rezultatul testului. Tu, nu. Presupun că e greu pentru tine. Aşteptarea. Incertitudinea.

Dacă n-aş fi reuşit să îl înfrâng pe David mai devreme, n-aş îndrăzni să vorbesc aşa. E ca şi cum lampa de veghe a siguranţei de sine s-ar fi reaprins brusc în mine, chiar dacă deocamdată flacăra pâlpâie anemic.

Ochii lui Vivienne scapără de furie. Fiind atât de orgolioasă, nu suportă să i se demonstreze că se află în dezavantaj.

— Voi afla cât de curând, spune ea. Apoi, sesizând subit că, implicit, confirmase afirmaţiile mele, adăugă: David este fiul meu. Îl cred pe el. Tu n-ai fost în apele tale, Alice. Ştii bine asta.

— Şi-atunci de ce nu-i spui pe nume, ci „Păpuşa", dacă îl crezi pe David? De când te-ai întors din Florida, niciodată nu i-ai spus Florence. De ce nu o giugiuleşti? O supraveghezi, dar nu te atingi de ea.

Vivienne îşi umezeşte buzele cu vârful limbii, încearcă să zâmbească din nou, dar îi vine şi mai greu de data asta.

— Încercam să fiu plină de tact, spuse ea. Nu voiam să te supăr.

— Nu-i adevărat. În sinea ta, nu prea te încumeţi să respingi complet ce spun eu, aşa-i? Fiindcă eu sunt mama lui Florence. Şi ştii perfect ce înseamnă să fii mamă. În plus, m-ai îndrăgit şi ai avut încredere în mine mereu. Îi spui Păpuşii „fetiţa" pentru că, la fel ca mine, nici tu nu ştii cine este, de fapt. Şi ţi-e groază de ziua de mâine. Pentru că, foarte curând, va trebui să te confrunţi şi tu cu adevărul care m-a şocat pe mine vinerea trecută: Florence a dispărut. Această atitudine de tăgăduire a realităţii, pe care o ai acum, va înceta, ai să vezi.

— Termină cu aiurelile astea smintite, se zborşeşte ea la mine.

Cu pumnii aşa încleştaţi, tendoanele de pe faţa mâinilor ei sunt ca nişte funii proeminente.

— O să-mi fie dor de Păpuşă, şoptesc eu. Când va trebui să o dăm înapoi.

— S-o dăm înapoi? exclamă Vivienne, tulburată.

— Da, poliţiei. Fiindcă, nu-i aşa, nu vom avea voie să o păstrăm, odată ce se va fi demonstrat că nu e a noastră. Ne-o vor lua, ai să vezi. Şi n-o să mai ai niciun copilaş, spun eu, cu glasul tremurând.

Vivienne se repede la mine şi mă îmbrânceşte în piept cu amândouă mâinile. Ţip, uimită, înainte de a-mi pierde echilibrul. Prăbuşindu-mă pe pardoseală, mă izbesc cu umărul de colţul aragazului. Câteva minute rămân amorţită de durere, ghemuită pe o rână.

Vivienne e în picioare, aplecată deasupra mea. Simt mirosul cremei, o aromă tare de lăcrămioare.

— E numai din vina ta! zbiară ea. Furia aceasta dezlănţuită violent mă şochează mai rău decât faptul că m-a agresat fizic. N-am mai auzit-o niciodată răcnind aşa.

— Unde s-a mai pomenit ca o proaspătă mamă să plece de capul ei în oraş, lăsându-şi bebeluşul acasă, la discreţia

oricui? *Ce fel de mamă* poate fi o asemenea creatură?

Îi văd faţa de-aproape, cu gura larg deschisă, ca o grotă întunecoasă. Simt mirosul de pastă de dinţi mentolată şi mai simt izul năduşelii mele, fiindcă mi-e frică de Vivienne.

Şi pe urmă mă trezesc singură în bucătărie. În pumnul încleştat şi tremurând am încă banda de reportofon.

36

10/10/03, 10 a.m.

— Nu e 1 aprilie, aşa-i?

Inspectorul Giles Proust trânti cana pe masă şi îşi luă agenda de birou, examinând-o teatral, dinadins de ochii lui Charlie şi ai lui Simon.

Charlie observă că agenda, asemenea altora dinainte, provenea de la Asociaţia Filantropică Picioare-şi-gură, unde activa soţia lui Proust. Nu sunt vite, le explicase Proust cu ani în urmă, ci oameni care pictează cu picioarele şi cu gura.

— Nu, domnule, spuse Charlie acum.

— Bun. M-am liniştit. Înseamnă că n-a fost o păcăleală. Voi chiar vreţi să mă puneţi să risipesc nişte resurse financiare preţioase pentru o percheziţie la *Ulmi,* şi pentru *ce?* Pentru o singură poşetă.

— Da, domnule.

— Şi planul ăsta l-aţi clocit amândoi la saună? Aţi stat cam mult în ultima vreme prin asemenea stabilimente. Waterhouse?

Simon se foia pe scaun. *Spune ceva, papagalule. Spune-le ce ştii.*

— Şi, mă rog, ce se întâmplă în aceste cluburi de sănătate? întrebă Proust.

— Se face înot, domnule. Există cursuri de gimnastică şi exerciţii fizice. Jacuzzi, saună, cameră cu aburi supraîncălziţi. În unele locuri, au şi bazine de cufundare.

— Astea ce mai sunt?

— Nişte bazine pline cu apă rece ca gheaţa. Te bagi în ele după ce ai ieşit din camera cu aburi sau din saună, îi explică Charlie.

Proust scutură din cap.

— Vasăzică te încingi bine cu scopul de a te răcori după aceea?

— Este bun pentru circulaţie, se pare.

— Şi jacuzzi, ce-i asta, chestia aia când stai aşezat în apă caldă cu băşici de aer în ea?

— Da, şi e foarte relaxant, adăugă Charlie.

Proust se uită la Simon:

— Te pasionează schemele astea, Waterhouse?

Charlie era tentată, ca de obicei, să se bage în vorbă şi să răspundă în locul lui Simon. Dar se abţinu. Nu avea de ce

să-l apere. Trebuia să-l lase pe Simon să spună ce credea el de cuviinţă, aşa cum ar face cu Sellers sau cu Gibbs.

— Nu, domnule, zise el răspicat.

— Bravo.

Simon nu răspunsese încă la întrebarea pe care Charlie i-o pusese la clubul de sănătate. Dar nici ea n-o mai repetase. Nu cumva încerca să denatureze lucrurile, pentru a se pune ea într-o lumină mai favorabilă, se întreba Charlie. Probabil că nu. Cu cât analiza mai mult acea bănuială a ei, cu atât i se părea mai verosimilă. Avea şi logică. Simon nu avusese niciodată o iubită, nu pomenea niciodată de aventuri amoroase sau de vreo relaţie serioasă. Gibbs şi Sellers spuneau întotdeauna că Simon era, probabil, genul de individ asexual, ca actorul acela, Stephen Fry, sau Morrissey parcă?

Precis era virgin. Era speriat de sex, speriat să nu afle nimeni cât era de neexperimentat. Din cauza asta fugise atunci din cameră, la petrecerea lui Sellers; din cauza asta nu se încumeta să aibă o legătură sentimentală cu cineva. Prin absenţa ei, Alice Fancourt era ideală pentru el. Indiferent ce sentimente avea Simon pentru ea, relaţia trebuia să rămână exclusiv pe un plan ideatic. Dacă şi eu aş dispărea brusc, poate s-ar îndrăgosti şi de mine, se gândea Charlie. Pe urmă, îşi aminti de o altă hotărâre pe care o luase: nu ai voie să te gândeşti la el, când se presupune că ar trebui să te gândeşti la serviciu.

— Domnule inspector, dacă am avea un mandat de percheziţie… începu ea.

— Îmi pare rău, sergent Zailer. Nu m-aţi convins. Faptul că Beer şi Vivienne Fancourt s-au scăldat în aceleaşi ape calde poate fi o simplă coincidenţă. Sellers şi Gibbs s-au dus din nou să discute cu el: tipul o ţinea pe-a lui, că el a ucis-o pe Laura Cryer. De ce ar susţine asta, dacă nu el ar fi săvârşit omorul?

— Fiindcă îi e teamă că i-ar creşte numărul anilor de închisoare? spuse Charlie. Nu ar pica deloc bine pentru el dacă ar recunoaşte că a comis un sperjur, pentru a primi o pedeapsă mai scurtă. Sau s-ar putea să-i fie frică de ceea ce îl aşteaptă în cartierul Winstanley. Fiindcă aceiaşi indivizi care l-au protejat la un moment dat ar vrea să-i rupă gâtul acum, nu-i aşa?

— Am observat că, pentru Beer, Laura Cryer a început să capete un fel de aură ideală, adăugă Simon, trăgând de timp. Are un fel de veneraţie faţă de ea. Când am vorbit cu el, am avut impresia că îşi imaginează că ar exista un fel

de… legătură între ei. Poate că, dacă ar recunoaşte că nu el a ucis-o, în mintea lui acea legătură s-ar rupe complet.

— Foarte adânc, Waterhouse, pufni pe nas Proust. Foarte *psihologic*. Uite ce e, un cuţit, despre care experţii legişti spun că ar putea fi cu adevărat arma cu care a fost ucisă Cryer, a fost descoperit recent într-o ascunzătoare pe care ştim că o folosea şi Beer, continuă Proust, ridicând mâna ca să o facă să tacă pe Charlie, care voia să intervină. Chiar dacă ai avea dreptate, chiar dacă David şi Vivienne Fancourt ar fi ucis-o pe Cryer, înscenându-i lui Beer o vinovăţie incontestabilă, şansele ca o percheziţie la Ulmi să se soldeze cu descoperirea poşetei, după atâta timp, sunt neglijabile.

— Unii ucigaşi păstrează suveniruri, spuse Charlie. Mai cu seamă dacă omorul a avut motivaţii personale, dacă victima însemna ceva pentru ei.

Lui Proust îi sări muştarul, dintr-odată:

— De ce trebuie să-mi bat eu capul cu chestia asta? se răţoi el. Luaţi-i la întrebări pe Vivienne şi pe David Fancourt, scoateţi de la ei tot ce au de spus. Cum se face că exact ideea la care voi ţineţi morţiş implică ore din timpul de lucru şi bani, pe care eu nu-mi permit să-i risipesc?

Gata, acum începe, se gândi Simon. O nouă expunere oratorică, marca Proust.

— Aveţi voi habar cât de imposibilă este viaţa mea la serviciu? Aveţi măcar idee, cât de cât? Nu. Nici nu mă mir. Bun, hai să vă spun eu. Vin la program, de fiecare dată, cu o listă de lucruri de făcut, decalate din ziua precedentă. Problema este că nici nu apuc să încerc să rezolv vreun punct de pe lista mea, că m-am şi trezit cu alte chestii care apar din senin – hârţoage, idioţi dându-mi de furcă absolut aiurea, oameni care vor să mă *vadă* şi să-mi *vorbească,* zise Proust, tresărind nervos, pesemne din cauza corupţiei morale de care dădea dovadă această ultimă categorie de indivizi. Asta înseamnă să fii inspector de poliţie. E ca şi cum ai sta în faţa unui stăvilar rupt şi cineva ţi-ar da brânci pe spate. În fiecare zi, plec acasă cu o listă mai lungă decât aceea cu care am venit. Măcar acum pot să radiez un articol de pe listă: Mandy Buckley.

Charlie ridică privirea, plină de speranţă.

— Aşteptăm un timp şi vedem dacă nu reapare. Îmi pare rău, sergent Zailer. M-am consultat cu câteva persoane şi consensul a fost că nu am putea justifica o cheltuială în acea direcţie. De fapt, nu avem un motiv de a o bănui de ceva.

Charlie nu putea fi de acord. *Încep să mă bazez pe presimţiri, cum face Simon,* se gândi ea, cu ciudă.

Simon îşi drese glasul şi se aplecă în faţă:

— Domnule inspector, Charlie, există un lucru pe care nu vi l-am spus.

Omul-de-Zăpadă mârâi:

— Eu mă sperii uşor, Waterhouse. Ce e, spune odată! Cât despre faptul că nu ne-ai spus până acum, hai să discutăm despre asta la capitolul disciplină. Bun, ascult.

Simon simţea privirea nerăbdătoare a lui Charlie.

— Şcoala unde învaţă Felix Fancourt: Stanley Sidgwick. Alice mi-a povestit că Vivienne i-a rezervat lui Florence un loc acolo, înainte ca aceasta să vină pe lume. Se pare că eşti nevoit să procedezi aşa, din cauza numărului mare de solicitări. Lista de aşteptare se întinde pe mai mulţi ani, atât pentru şcoala de băieţi, cât şi pentru colegiul de fete.

— Ei, şi? exclamă Proust. Aici suntem la Secţia de Investigaţii Criminale a poliţiei, nu la inspectoratul şcolar general. Ce voiai să spui, de fapt?

— Când am vorbit cu părinţii Laurei, tatăl ei mi-a spus că, imediat după moartea fiicei lui, Vivienne l-a luat de la grădiniţa unde mergea şi l-a mutat la Stanley Sidgwick. Dar cum ar fi putut face asta, dacă numele lui nu era deja înscris acolo? Fiindcă nu ar fi existat un loc liber pentru el. Iar dacă numele lui *era* deja înscris acolo… ei, bine, de unde ştia Vivienne Fancourt că va depinde de ea să decidă la ce şcoală să înveţe Felix?

— Marfă! mormăi Charlie.

Mintea lui Simon nu contenea să o uimească. Cum de lui nu-i scăpa niciodată nimic?

— M-am gândit că, probabil, *Vivienne* i-a înscris numele acolo, şi atunci m-am întrebat cu cât timp în urmă făcuse asta. Poate că plănuise uciderea Laurei, cu ani de zile înainte. Pe de altă parte, am chibzuit eu, e posibil să-i fi rezervat locul la şcoală înainte ca băiatul să se nască, aşa cum a făcut pentru Florence, în speranţa că Laura va avea înţelepciunea de a-l trimite să înveţe acolo. Dar, totodată, dacă, în momentul în care împlinea vârsta cerută, Felix nu ar fi dat curs rezervării făcute pe numele lui, şcoala ar fi distribuit locul respectiv altui copil.

— Normal, ar fi fost obligaţi să o facă, reflectă Charlie.

Proust îşi plimba vârful degetului pe marginea de sus a cănii, fără să spună nimic.

— Am telefonat la Stanley Sidgwick Grammar azi-dimineaţă, spuse Simon. Vivienne *l-a înregistrat acolo* pe

Felix înainte de naşterea acestuia. Ar fi trebuit să intre la grupa mică de la grădiniţă la începutul lunii septembrie 1999, adică la vârsta de doi ani. Copiii intră la grădiniţă în anul în care împlinesc trei ani.

— Mult prea de mici, se răsti Proust. Copiii mei au stat acasă până aproape de cinci ani.

Nu şi tu, pe pariu, se gândi Charlie. Lizzie, nevasta lui Proust, a fost nevoită, precis, să nu se dezlipească de casă, adunând fulgii de cereale striviţi pe covor.

Simon ignoră întreruperea.

— Felix *nu a intrat* la grădiniţa Stanley Sidgwick în septembrie 1999. Laura trăia încă şi nu avea nici cea mai mică intenţie să îl trimită acolo. Locul lui, însă, nu a fost i-a repartizat altcuiva, în ciuda listei lungi de aşteptare.

— Poftim? se încruntă Proust.

— Dar de ce? întrebă Charlie.

— Fiindcă Vivienne Fancourt a achitat taxele de şcolarizare, din septembrie 1999, ca şi cum Felix ar fi învăţat acolo. Argumentul ei, se pare, era că, dacă plătea, erau obligaţi să-i păstreze locul. Şi, în noiembrie 1999, i-a spus secretarei de-acolo, Sally Hunt, că Felix *va începe cursurile*, categoric, în ianuarie 2001, odată cu trimestrul de primăvară. Laura a fost ucisă în decembrie 2000, spuse Simon, răsuflând încet.

Le ajungea cât le dăduse. Şi vor crede că le spusese tot.

— Bestial! exclamă Charlie, scuturând din cap. Vasăzică tipa ştia, cu peste un an înainte, că urma să o ucidă pe Laura, ba ştia şi când. De ce a trebuit să aştepte atât de mult?

Simon ridică din umeri.

— Poate că nici nu-i atât de mult, atunci când pui la cale o crimă. Vivienne nu mai omorâse până atunci pe nimeni, aşa că simţea nevoia să se pregătească psihic, probabil. Totodată… poate că aşteptarea îi oferea o serie de satisfacţii. De câte ori se vedea cu Laura, în timpul acelor vizite încordate când Laura părea să deţină toată puterea, Vivienne avea plăcerea de a jubila în secret.

Pocnind cu palmele în birou, Proust decise:

— Cum am spus şi mai devreme: luaţi-o la întrebări pe Vivienne Fancourt. Obligaţi-o să vorbească. Cu toate datele de care dispunem, o putem forţa să ne predea geanta lui Cryer, dacă o are. Probabil că va mărturisi în câteva minute.

— N-aş prea crede, spuse Charlie. N-o cunoaşteţi.

Proust nu cunoştea pe nimeni. Uneori, Charlie avea senzaţia că informaţiile Omului-de-Zăpadă despre lumea

din jur constau doar în ceea ce îi spuneau ea şi Lizzie, agenţii lui pe teren.

— Vivienne Fancourt nu se sperie de mine şi Simon, adăugă ea, întorcându-se spre Simon. Nu-i aşa? îi ceru ea confirmarea.

Simon ridică din umeri. Se gândea că nu o acuzaseră încă de crimă sau de faptul că înscenase învinuirea altcuiva.

— Of, haide, Simon, o ştii cum e. Ne crede doi ţânci cretini, zise Charlie.

O *ştii cum e.* Unde mai auzise el expresia asta sau ceva similar? I se păruse ceva straniu la vremea respectivă, ţinea minte perfect, dar nu-şi amintea cine rostise cuvintele, şi nici în ce context. Se încruntă, încercând să prindă amintirea care îi dădea târcoale în mod agasant.

Charlie bătu din genunchi, pierzându-şi răbdarea.

— Domnule inspector, mă gândesc că…

— E ceva legat de prosoape?

— Nu.

— Mă bucur să aud asta.

— Domnule inspector, aveţi cam aceeaşi vârstă ca Vivienne Fancourt. Sunteţi ofiţer superior. Vivienne Fancourt crede că pe mine şi pe Simon ne poate învârti pe degete cum vrea ea, fiindcă suntem mult mai tineri decât ea. Dar dacă aţi veni şi dumneavoastră… Nu vă supăraţi, dar dumneavoastră, când vreţi, puteţi fi teribil de înfricoşător.

— Eu? exclamă Proust stupefiat, cu mâinile încleştate pe marginea biroului. Sper că nu sugerezi să vorbesc *eu* cu ea?

— Cred că e o idee excelentă, spuse Charlie aplecându-se spre el. Dacă aţi face pe durul, cum ştiţi dumneavoastră, nici n-ar mai sufla, pe cuvânt. Domnule inspector, dintre noi trei, dumneavoastră sunteţi singurul care aveţi şansa să smulgeţi o mărturisire de la fiinţa asta. Nimeni nu poate rezista în faţa puterii dumneavoastră de persuasiune.

Proust nu remarca şi nu dezaproba linguşelile decât atunci când se refereau la alte persoane decât el.

— Mda, nu ştiu ce să zic… şi nici nu-mi dau seama la ce te referi când spui «dacă aţi face pe durul, cum ştiţi dumneavoastră». Cum adică?

— Vă rog, domnule inspector! Ar conta enorm. Vivienne Fancourt s-a obişnuit cu mine deja. Dacă mergem toţi trei…

Charlie se opri. Acum câteva zile, ar fi fost prea mândră şi încăpăţânată ca să apeleze la ajutorul lui Proust. Ideea că începea să se maturizeze, probabil, o enervă trecător. De ce ea să devină mai bună, când toţi ceilalţi rămâneau la fel? Simon, bunăoară. Proust, categoric.

— Voi doi, numai, spuse Simon. Eu nu pot veni.

El trebuia să se ducă în altă parte. O *ştii pe Alice cum e.* Doar că, pentru prima oară de când o văzuse atunci în capul scărilor, Simon nu mai era deloc sigur că ştia.

37

Vineri, 3 octombrie 2003

Intru tiptil în camera fetiţei, lăsând uşa un pic întredeschisă. David nu s-a trezit. Şi nici Vivienne. Nu m-a auzit nimeni. Deocamdată. Trebuie să fiu rapidă, cât mai rapidă cu putinţă, dar fără să fac vreo greşeală prostească. Ochii pictaţi ai căluţului de lemn mă urmăresc din cealaltă parte a încăpem. Mă apropii temătoare de pătuţ, aşteptându-mă cumva să constat că Păpuşa a dispărut, că n-au mai rămas acolo decât aşternutul şi jucăriile ei de pluş. O nouă glumă sadică a lui David.

Din fericire, fetiţa este acolo, unde trebuia să fie. Are obrăjorii rumeni, în lumina veiozei ei Winnie-the-Pooh. Îmi dau seama după cum respiră că doarme profund. Acum, e momentul potrivit. *Obligatoriu,* acum.

Trag coşuleţul de bebeluş de sub pătuţ. Are deja înăuntru un cearşaf şi o pătură. În afară de asta, nu iau nimic – nu haine, nu accesorii, nici măcar un biberon cu lapte. Nu vreau ca plecarea mea să pară plănuită dinainte. În toate cărţile pe care le-am citit când eram însărcinată scria că a pleca de-acasă cu un sugar seamănă cu o expediţie majoră, din cauza muntelui de bagaje pe care trebuie să le iei cu tine. Nu cred că e neapărat adevărat, dacă te pregăteşti adecvat, cum m-am pregătit eu. Tot ceea ce ne va trebui, Păpuşii şi mie, ne aşteaptă deja în Combingham.

O ridic adormită din pătuţ şi o aşez binişor în coşuleţ, învelind-o bine cu pătura galbenă. Pe urmă, cât mai încet cu putinţă, ies în vârful picioarelor din cameră şi cobor scările, îmbrăcată în cămaşa de noapte şi încălţată cu papuci, ca să nu fac zgomot când umblu prin casă.

Nu îmi iau mantoul. A îndura frigul de-afară timp de câteva minute, îmbrăcată doar cu cămaşa mea de noapte, nu va fi nimic în comparaţie cu tot ceea ce am păţit săptămâna asta. Va fi uşor. Mantoul meu va fi găsit mâine-dimineaţă în cuierul din hol. Mă duc la bucătărie, îmi iau cheile care sunt tot pe bufetul de sub fereastră şi descui uşa din spate. Uşa din faţă este prea masivă, iar a o deschide şi a o închide ar face prea mult zgomot.

Când am ajuns afară cu Păpuşa, încui uşa de la bucătărie. Dârdâi rău, dar nu ştiu dacă din cauza frigului sau a nervilor. Punând jos pe iarbă coşuleţul cu Păpuşa, mă ridic în vârful picioarelor şi las cheile să cadă înăuntru, prin

fereastra deschisă. Cheile aterizează exact unde trebuie, lângă poşetă şi telefon. Când Vivienne va anunţa dispariţia mea, poliţia va considera un indiciu important faptul că toate lucrurile mele au rămas la Ulmi. Poliţiştii vor avea tendinţa să creadă că nu am plecat de-aici de bună voie şi că, probabil, mi s-a întâmplat ceva grav. Nu mă simt vinovată că îi induc în eroare. N-aş fi crezut niciodată, în ultimele luni, că voi avea atât de mult de suferit.

Nu ar avea niciun sens să-mi iau geanta, oricum. Dacă aş folosi cardurile bancare, aş fi descoperită aproape imediat, înainte ca investigaţiile propriu-zise să fi demarat măcar.

Iau de pe jos coşuleţul cu fetiţa şi ocolesc casa. Firele de iarbă udă îmi gâdilă gleznele goale când traversez peluza spre alee. Mă opresc o secundă în faţa casei şi privesc drept înainte la poarta de fier din depărtare. Pe urmă, încep să merg, iuţind pasul progresiv, ca un aeroplan pe pistă înainte de decolare.

Trec prin dreptul maşinii mele. Îmi pare groaznic de rău să o abandonez acolo, însă e foarte uşor să dai de urmele unui automobil când cauţi pe cineva. În fond, e doar o carcasă de metal vopsită, îmi spun eu, căznindu-mă să nu plâng. Dacă părinţii mei mă privesc din locul unde se află, ştiu că vor înţelege. Sper să nu afle ce fac, însă. Au avut o viaţă fericită şi aş prefera ca moartea să fi însemnat într-adevăr sfârşitul, decât să-i ştiu trăind ca spirite pe undeva, temându-se pentru soarta mea, aşa cum mă tem eu pentru Florence. Când te macină frica şi incertitudinea, spiritul tău începe să moară.

Imediat ce am ajuns de cealaltă parte a porţii, mă simt mai uşoară, de parcă o mare povară mi s-ar fi luat din spinare. Mi se pare ciudat când mă gândesc că majoritatea oamenilor dorm acum, în timp ce Păpuşa şi eu aşteptăm pe marginea drumului, în umbră. Mă întreb câte nopţi n-am dormit şi eu profund, fără să am habar că, nu departe de mine, nişte oameni, necunoscuţi mie, au pornit tiptil prin beznă spre un viitor nesigur.

Aştept în spatele unui copac cu trunchiul gros. Am pus coşuleţul jos, la picioare. Slavă Domnului că Păpuşa doarme încă. Întotdeauna doarme la ora asta. Peste o oră, va începe să se trezească, ceasul din burtică spunându-i că e vremea să sugă din biberon. David nu ştie că în majoritatea nopţilor mă trezesc şi eu, când fetiţa începe să scâncească şi că am învăţat la fel de bine ca el toate cerinţele micului ei organism.

Mă uit în lungul şoselei, spre Rawndesley. Văd maşinile care trec, fiindcă drumul este luminat, însă e puţin probabil ca şoferii respectivi să mă poată vedea în spaţiul acesta întunecos dintre gardul lui Vivienne şi şirul de copaci. Mă uit la ceas. Este exact 1:30 noaptea. Nu mai am mult de aşteptat. Şi, într-adevăr, în clipa aceea, văd Fiatul Punto roşu venind spre mine. Încetineşte, opreşte.

Acum avem cu ce pleca.

38

10/10/03, 11 a.m.

Charlie spera că nu greşise, rugându-l pe Proust să vină cu ea. Nu avea ce să-i reproşeze – cel puţin deocamdată, când nici nu ajunseseră încă la destinaţie – însă prezenţa inspectorului începea deja să o deranjeze. Simţea lipsa lui Simon. Doar în calitate de coleg, de data asta. Fuseseră împreună la nenumărate anchetări, cunoşteau amândoi rutina întrebărilor şi aveau sistemul lor de a se înţelege prin semne.

Aşezată pe scaunul pasagerului, lângă Proust, aflat la volanul automobilului său Renault Laguna cu care se îndreptau amândoi spre domeniul Ulmii, Charlie, cumva agitată şi nervoasă, nu se putea abţine să nu tragă cu coada ochiului spre Omul-de-Zăpadă. Acesta părea calm, fără trac. Charlie, însă, se simţea ca un adult căruia i s-a dat în grijă un puştan năzdrăvan. Situaţia se putea înrăutăţi catastrofal în orice clipă.

Păcat că Proust nu dăduse drumul la radio. Charlie îi sugerase odată acest lucru, când mergeau amândoi cu maşina la o conferinţă, în urmă cu mult timp, iar inspectorul se apucase să o dăscălească apropo de nesăbuinţa de a asculta muzică sau altceva în maşină, în loc să stai cu urechile ciulite la motor, ca nu cumva să îţi scape *zgomotul* de rău augur – vreun huruit sub capotă prevestind iminenţa unei explozii. Proust cumpăra o maşină nouă la fiecare doi ani şi întotdeauna vehiculul aflat în proprietatea lui mergea la revizii mecanice mai des decât un ipohondru la medic.

Ajunseră la Ulmi, intrând prin porţile de fier care erau deschise. În tensiunea acelor momente, Charlie nu s-ar fi mirat dacă porţile s-ar fi închis automat în urma ei, ca nişte fălci cu colţi metalici. Aveai o senzaţie de rigiditate excesivă, când vedeai aleea îngustă, perfect dreaptă, care ducea de la şoseaua exterioară până la conacul ca un cub alb imens, plasat în capăt. Nu există cale de întoarcere, şoptea parcă totul în jur. Copacii plantaţi în număr prea mare în faţa casei împresurau sufocant peluza îngrijită, întunecând-o cu umbrele lor.

Sunară la sonerie şi aşteptară. Charlie duse mâna la gură ca să-şi ascundă un surâs, fiindcă văzuse cum Proust îşi aranja haina pe el, făcând eforturi de a părea dezinvolt şi nepăsător.

David Fancourt veni să le deschidă. Părea mai slab, însă era îmbrăcat la fel de elegant ca atunci când Charlie îl văzuse ultima oară, în nişte pantaloni bej şi o cămaşă bleumarin.

— Presupun că nu aveţi nicio noutate, spuse el, ursuz.

— Deocamdată, nu. Îmi pare rău. L-aţi cunoscut pe inspectorul de poliţie Proust.

Cei doi bărbaţi se salutară, dând din cap.

— Au venit de la poliţie? o auzi Charlie pe Vivienne strigând.

Până ca David să-i fi răspuns, maică-sa apăru deja lângă el. Cu un gest subtil şi blând, îl împinse cu cotul la o parte, plantându-se în locul lui.

David ridică din umeri şi se trase îndărăt. Avea o privire lugubră. Nu-i păsa dacă stătea în faţă sau în spate. Atitudinea lui nu o surprindea pe Charlie. Din experienţă, ştia că rudele unei persoane dispărute fără urmă renunţă la speranţă după o vreme sau aşa vor să lase impresia. Poate din cauză că nu suportă mila pe care o văd în ochii ofiţerilor de poliţie, când le bat la uşă săptămână de săptămână, lună de lună, fără nicio veste. Nu era greu să-ţi imaginezi că, în asemenea situaţii, ajungi până la urmă să ai o expresie resemnată în faţa lumii. Fiindcă nu mai poţi suporta condescendenţa prefăcută a celor care te decepţionează cu blândeţe.

Charlie nutrea neclintita certitudine că David Fancourt nu avea nici cea mai mică idee unde puteau fi nevasta şi fiica lui. Maică-sa, pe de altă parte…

O imperceptibilă tresărire pe chipul lui Vivienne Fancourt, când aceasta îl văzu pe Proust, o determină pe Charlie să nu spună nimic, preferând să aştepte. Expresia inspectorului părea impenetrabilă, dar arogantă. Charlie încercă să-i copieze atitudinea, ca nu cumva ulterior să îl vadă uitându-se şi la ea la fel. Privirea lui severă nu lăsa să transpară nimic: nicio informaţie, nicio bunăvoinţă.

— David, vrei să ne laşi singuri un pic, te rog? spuse Vivienne, după câteva secunde.

— Dar de ce? Fiica mea este dată dispărută…

— Nu este vorba despre Florence, acum. Nu-i aşa? spuse ea, uitându-se la Charlie.

— Exact.

— Şi-atunci despre ce este vorba?

— David. Te rog!

Oftând, Fancourt se retrase.

— Aţi aflat, nu-i aşa? spuse Vivienne.

Charlie încuviinţă din cap, încercând să scape de senzaţia de irealitate care o copleşise. Nu se putea să fie atât de uşor. Niciodată nu era atât de uşor. În final, poate, uneori, dar nu acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu când Proust era de faţă. Inspectorul se foi pe picioare, schimbându-şi un pic poziţia. Charlie ştia că era şi el la fel de surprins, ba chiar ar fi putut ghici ce gândea. Aceasta era mult trâmbiţata anchetare dificilă, la care fusese târât ca să dea o mână de ajutor? O femeie atât de dornică să-şi mărturisească fapta, încât se apucă să vorbească încă de la uşă? Parcă-l auzea cum spune pe drumul de întoarcere: „A fost o nimica toată, aşa-i?" sau ceva la fel de înnebunitor.

— Poftiţi mai bine înăuntru!

Charlie şi Proust intrară după Vivienne în încăperea pe care aceasta o numea „salonaş", unde se afla fotografia înrămată cu David şi Alice la nunta lor. Charlie nu reuşise să-şi scoată din minte acea imagine. Din cauză că era geloasă, probabil.

Nimeni nu se aşeză jos.

— Dacă intenţionaţi să mă acuzaţi, aş prefera să terminaţi cât mai repede.

— Să vă acuzăm pentru…?

Charlie lăsă întrebarea în coadă de peşte. Ceva i se părea cam dubios în toată chestia asta.

— Răpire, spuse Vivienne, agasată.

— Ştiţi unde se află Florence, spuse Charlie.

Proust asculta în tăcere, cu mâinile la spate.

— În niciun caz. Nu înţeleg la ce te referi.

— La răpire, spuneaţi…

— Eu nu am răpit-o pe *Florence,* declară Vivienne, enervându-se din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o persoană grea de cap.

— Aţi răpit… cealaltă fetiţă?

Charlie tot nu era prea convinsă că această „cealaltă" fetiţă nu era doar o fabulaţie. Aşa că, de ce punea o asemenea întrebare? *Concentrează-te,* îşi ordonă ea în gând. *Preia controlul situaţiei!*

— Prin urmare, *n-aţi aflat,* aşa-i? replică Vivienne, cu un dispreţ suveran.

— De ce nu aţi declarat niciodată, cu prilejul anchetărilor precedente, că îl vedeaţi în mod uzual pe Darryl Beer la clubul dumneavoastră de sănătate?

Nicio tresărire de frică. La naiba! Vivienne părea surprinsă.

— De ce să fi declarat aşa ceva?

— Vă vedeaţi cu el, aşadar?

— Da. Dar nu mi s-a părut nimic ieşit din comun în chestia asta. Mă văd cu o sumedenie de oameni acolo.

— Ce-aţi spune dacă v-aş acuza că aţi ucis-o pe Laura Cryer şi aţi înscenat vinovăţia lui Beer?

Vivienne se întoarse furioasă spre Proust.

— Ce-i farsa asta, domnule inspector? Eu, să arunc vina pe cineva pentru un omor? Cum vă permiteţi să veniţi cu aşa ceva la mine, când eu aşteptam să aud veşti bune despre nepoata mea?

— Şi ce-aţi zice dacă am putea dovedi acuzaţia pe care v-o facem? spuse Charlie, înainte ca Proust să apuce să-i răspundă lui Vivienne Fancourt.

— Aş spune că vă înşelaţi, zise Vivienne, cu răceală în glas. Din moment ce evenimentele pe care le descrii nu au avut loc, este imposibil să demonstrezi că ar fi avut loc.

— Aţi luat prosopul lui de la piscină. Aţi îndepărtat firele de păr şi urmele de piele de pe el, ca apoi să le împrăştiaţi pe cadavrul Laurei Cryer, după ce aţi ucis-o.

Lui Vivienne îi venea să zâmbească. Dar pe urmă se încruntă brusc.

— Nu pot să cred că vorbiţi serios, spuse ea.

Charlie se holba la ea. Până şi o persoană absolut nevinovată ar fi timorată, de-acum.

— I-aţi spus secretarei de la Stanley Sidgwick Grammar School, în noiembrie 1999, că Felix va începe să studieze acolo din ianuarie 2001. De unde aţi ştiut că aşa va fi? Laura nu ar fi fost de acord cu asta. Felix se simţea foarte bine la o grădiniţă de cartier, de lângă domiciliul ei. Iar Laura voia ca băiatul să continue acolo. Ceea ce înseamnă că aţi ştiut încă de-atunci că mama lui Felix nu ar mai avea cum să vi se împotrivească în ianuarie 2001.

Vivienne râdea.

— Ce imaginaţie *bogată* ai dumneata, sergent Zailer! Realitatea este că Laura a fost de acord cu ideea mea. Într-adevăr, nu s-a arătat prea entuziasmată la început, dar în cele din urmă am reuşit să o conving. Felix ar fi început cursurile la Stanley Sidgwick în ianuarie 2001, indiferent dacă Laura ar mai fi trăit.

— Nu aţi convins-o, spuse Charlie. Aţi eliminat-o, ucigând-o. Laura vă ura, mi-aţi spus chiar dumneavoastră. De ce s-ar fi lăsat convinsă de cuvintele dumneavoastră?

— Poate fiindcă mă ofeream să achit eu taxele de şcolarizare şi fiindcă este cea mai bună şcoală din ţară, explică Vivienne, fără să-şi piardă răbdarea. Ar fi fost o

mare prostie să refuzi o asemenea ofertă, iar Laura nu era proastă deloc.

Lui Charlie îi venea să urle. Argumentele erau perfect verosimile. Laura fiind moartă, ea nu avea cum să demonstreze că Vivienne minţea. Nu era prima oară când avea de-a face cu persoane ca Vivienne: oameni care manifestau un dispreţ atât de uluitor faţă de oricine, în afară de ei înşişi, încât aveau tupeul să îţi arunce în faţă cele mai străvezii minciuni cu putinţă, fără a se sinchisi măcar să le facă să pară plauzibile. E o minciună de rahat, o minciună penibilă, de acord, dar suficient de bună pentru unii ca voi: ăsta era genul de atitudine, Charlie ştia prea bine.

— Să revenim totuşi la problema răpirii, spuse Proust, pe un ton rece.

Charlie se întreba ce avea în vedere inspectorul.

— În mod indirect, eu am fost cauza morţii Laurei, asta voi recunoaşte, spuse Vivienne. În seara când a fost omorâtă, l-am luat eu pe Felix de la grădiniţă. Fără permisiunea Laurei. Nu ar fi fost niciodată de acord, iar eu nu mai suportam să nu-mi pot vedea nepotul, aşa cum se cuvine sau măcar nesupravegheată. Prin urmare, l-am răpit. A fost aiuritor de simplu. Puştoaicele de la grădiniţa aceea mi l-au predat fără să crâcnească. O mizerie de instituţie şcolară, mormăi ea. Sunt conştientă că fapta mea contravine, probabil, legii şi că dacă nu aş fi procedat aşa, Laura nu ar fi venit aici în seara în care a fost ucisă. Astăzi, ar mai fi în viaţă. A venit să-şi recupereze fiul de la afurisita de bunică a lui, fiindcă asta gândea ea despre mine. Nu am lăsat-o să îl ia, nu i-am dat drumul în casă. Bun. N-aveţi decât să mă arestaţi fiindcă am minţit la poliţie, fiindcă l-am luat pe Felix fără să fi avut dreptul, însă refuz să accept responsabilitatea morală pentru uciderea Laurei. Comportamentul ei absurd m-a constrâns să acţionez aşa, decretă Vivienne Fancourt, împingând bărbia în faţă, cu un aer sfidător, mândră de discursul ei şi de poziţia principială pe care o adoptase.

— Unde sunt Alice şi Florence? întrebă Proust. Fiindcă ştiţi unde sunt, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu.

— Ne permiteţi să facem o percheziţie la conac? întrebă Charlie.

— Da. Îmi este îngăduit să întreb de ce simţiţi necesar să procedaţi astfel? întrebă ea, cu sarcasm în voce. Felix este în continuare la mine, dacă pe el îl căutaţi. Locuieşte aici acum. În mod legal. În mod legitim, sublinie ea, netezindu-

şi fusta. Dacă asta a fost tot, vă rog să ieşiţi singuri. Nu pot să vă conduc, deoarece trebuie să fiu la clubul de sănătate peste un sfert de ceas, unde am o programare la manichiură. Vă sfătuiesc să nu mai născociţi teorii aberante şi să continuaţi investigaţiile pentru găsirea nepoatei mele, mai murmură ea, încetişor, ieşind din cameră.

Charlie amuţi, încleştând fălcile. De ce, întotdeauna când vorbea cu femeia asta, ajungea să se simtă ca o şcolăriţă obraznică? Şi ce n-ar fi dat să nu-l mai vadă pe Proust cum se uita cu subînţeles la ea, de parcă i-ar fi spus că o făcuse de oaie în mod magistral!

— Acum ce mai urmează, sergent Zailer? zise el.

Bună întrebare, fir-ar să fie!

39

Vineri, 10 octombrie 2003

Sună cineva la uşă. Păpuşa şi eu suntem în bucătărie, încăperea unde este cel mai puţin probabil să fim văzute. Există o uşă cu geam jivrat şi doar o singură fereastră, amplasată pe partea laterală a casei, care se deschide spre o alee, un gard şi nişte copaci. Stau aşezată într-un fotoliu, cu spatele la fereastră.

Înfăţişarea mea s-a schimbat considerabil de când am plecat de la *Ulmi.* Nu mai am părut lung şi blond, ci tuns scurt şi castaniu închis. Port acum ochelari, de care nu am nevoie, şi arborez un machiaj strident, cum n-am mai avut din adolescenţă. Semăn un pic cu femeia-sergent a lui Simon, tipa aceea nemiloasă. Nu era nevoie, probabil, să-mi iau această precauţie, însă mă face să mă simt mai în siguranţă. Există oricând riscul să mă zărească vreo tipă care spală geamurile sau, poate, vreun trecător. Fotografia mea continuă să apară la toate ştirile, de zile întregi.

Păpuşa este într-un scăunel-balansoar, lângă mine, şi doarme. Sunetul soneriei, atât de intens şi semnificativ pentru mine, pe ea nu o deranjează. Nici nu se mişcă măcar.

Automat, mă ridic şi închid uşa dintre bucătărie şi hol. Ascult paşii care coboară scara. Rutina aceasta a fost practicată de nenumărate ori. Noi o numim „evacuarea de urgenţă”.

Până acum, vizitatorii apăruţi la uşă au fost expediaţi rapid. Luni a venit cineva să citească gazometrul. Ieri, poştaşul a adus un pachet, pentru care avea nevoie de semnătură de primire. Dacă sunt doar eu singură cu Păpuşa acasă, nu deschid uşa şi, din moment ce nimeni nu ştie că sunt aici, nimeni nu se aşteaptă să fac asta. Tertipul cu renovarea a reuşit, deocamdată, să ţină departe prietenii şi rudele.

Cu urechea lipită de uşă, ascult.

— Ah, domnul Waterhouse, de la Secţia de Investigaţii Criminale! Ce surpriză!

— Pot să intru?

— Se pare că ai intrat oricum. Doar n-ai să te formalizezi din cauza mea, nu-i aşa?

A venit Simon. A apărut la uşa de la intrare, exact cum a făcut acum două săptămâni, dar în altă casă. Nu sunt atât de înspăimântată cum aş fi crezut. Desigur, mi-am imaginat

această situaţie, exact cum se întâmplă acum, de nenumărate ori. Ştiam că mă va găsi pană la urmă. Când o mamă dispare cu un sugar, oamenii sunt anchetaţi în mod repetat. Aşa se procedează, îndeobşte. Nu vreau să intru în panică, atâta timp cât nu e cazul. Simon nu poate pătrunde în bucătărie decât dacă are un mandat de percheziţie.

Mă întreb cât timp mai am la dispoziţie şi când va trebui să plec pe uşa din spate şi să mă duc cu Păpuşa până la maşină, care este parcată pe strada următoare. Strategia stabilită în caz de urgenţă.

Nu vreau să plec. Casa asta mi se pare mult mai primitoare decât Ulmii, unde de atâta timp nu mă mai simţeam deloc bine. Păpuşa şi eu avem un dormitor în partea din spate a casei, care nu are vizibilitate din stradă. Pereţii sunt într-o nuanţă de galben pal, cu pete albe zdrenţuite ici şi colo, unde s-a cojit tencuiala. Presupun că înainte a fost camera unui adolescent, iar urmele albe de pe pereţi sunt locurile de unde au fost smulse posterele cu formaţiile preferate, atunci când proprietarii dinainte au decis să se mute. Covorul este verde-închis şi este un pic ars într-un colţ, lângă fereastră – o ţigară fumată pe furiş şi scăpată pe jos din greşeală.

În ciuda urmelor lăsate de locatarul anterior, simt deja că această cameră ne aparţine, mie şi Păpuşii. Este ticsită de toate lucrurile de care avem nevoie. Biberoane, hăinuţe, păturele, scutece, bucăţi dreptunghiulare de finet, cutii de carton cu lapte praf şi lapte gata pregătit, un sterilizator cu aburi, un pătuţ de voiaj – toate obiectele de pe lista mea le-am găsit aici când am sosit. Nu avem prea mult spaţiu, mai ales în comparaţie cu extravagantele condiţii din conacul Ulmii, însă e cald şi bine. Un aer de bunătate şi neprihănire învăluie toată casa.

Cred că am ştiut dintotdeauna, în adâncul meu, că la Ulmi predomină o atmosferă sumbră şi nesănătoasă, iar asta cu mult timp înainte ca eu să mă fi simţit nefericită acolo. Poate că intuiam prezenţa unor lucruri înfiorătoare sau poate doar aşa mi se pare privind retrospectiv, însă am senzaţia că am ştiut parcă dintotdeauna că acolo este o casă cu multe secrete bine disimulate. Mi-aduc aminte perfect de conversaţia mea cu David, când el a sugerat să ne mutăm în casa unde copilărise, casa unde *mama lui* copilărise. Eram în seră. Vivienne se dusese să pregătească nişte cafea.

Am râs, iniţial:

— Nu fi absurd! Nu putem locui cu mămica ta.

— Absurd?

Tonul vocii lui şi expresia cu care s-a uitat la mine m-au şocat efectiv, ca şi cum în clipa respectivă *acel* David pe care îl ştiam şi îl iubeam se evaporase complet, iar în locul lui apăruse cu totul altă persoană. Voiam ca acea persoană să dispară, iar David să vină înapoi, aşa că m-am grăbit să-mi retrag cuvintele, pretinzând că el m-ar fi înţeles greşit.

— Nu, dar nu-mi vine să cred că ne-ar primi să stăm cu ea, asta am vrut să spun. Tu ce zici?

— Cum să nu ne primească? exclamă David. Ar fi fericită, crede-mă. A spus asta de nenumărate ori.

— Oh. Oh, bravo… ce grozav! am zis eu, străduindu-mă să par cât mai entuziasmată.

David mi-a surâs radios, iar eu eram atât de fericită şi de mulţumită sufleteşte, încât mi-am spus că nu conta, de fapt, unde locuiam, atâta timp cât puteam fi împreună. Niciodată după aceea n-am mai afirmat că vreo părere a lui David ar fi absurdă. Ce ciudat, dar niciodată până acum nu m-am mai gândit la această întâmplare. Au mai fost oare şi alte semnale de alarmă, pe care le-am ignorat şi care îmi vor reveni în memorie, odată cu trecerea timpului, ca nişte străfulgerări de groază?

— Nu lucrezi azi?

— Nu, vinerea niciodată.

Cuvintele se pierd în cealaltă parte a casei. Mă duc tiptil la radio şi îl închid.

— Bun. Cu ce te pot ajuta?

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un cretin, ce naiba. Dacă ai fi vrut să mă ajuţi, ai fi făcut-o mai demult, deja. N-am dreptate?

Simt o slăbiciune în picioare, de parcă oasele mi s-ar fi lichefiat. Ţin braţele strâns încrucişate peste piept, ca să nu mai tremur din tot corpul.

— Poftim? Adică mă acuzi că aş fi tăinuit vreo informaţie? Şi ce anume, mă rog, se presupune că aş şti?

— Hai, scuteşte-mă de aiurelile astea. Nu mă mai mir de ce nu ai părut deloc îngrijorată în privinţa lui Alice, atunci când ţi-am spus că este dată dispărută. Fiindcă ştii al naibii de bine unde e Alice. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama încă de sâmbăta trecută, când ai zis: „O ştii pe Alice cum e.” Ai dat-o-n bară cu asta, aşa-i? Fiindcă nu aveai de unde să ştii că o întâlnisem vreodată decât dacă te-ai fi văzut cu ea după ce, chipurile, a dispărut. De asemenea, tu ai fost prima persoană care mi-a vorbit despre Vivienne Fancourt într-un context negativ. Ţineai morţiş să-mi transmiţi acel indiciu, aşa-i?

— Vivienne? Ce are ea de-a face cu toată chestia asta?

— Cunoşti răspunsul la fel de bine ca mine. Nu ţi-a trecut prin minte că poate suntem amândoi de aceeaşi parte a baricadei?

Ar trebui să mă pregătesc să ies din casă, cu Păpuşa. Am auzit suficient, cât să mă conving că Simon ştie, dacă nu totul, oricum îndeajuns. Din clipă în clipă ar putea cere să inspecteze restul casei. Nu pricep de ce nu respect strategia convenită. Dacă Simon spune că suntem de aceeaşi parte a baricadei nu înseamnă obligatoriu că e şi adevărat. Cum de n-am învăţat, nici măcar acum, că poţi folosi cuvintele pentru a crea iluzii, pentru a întinde curse?

— La ce te referi?

— Vrei să o ocroteşti pe Alice, fiindcă Vivienne i-ar putea face rău. Şi eu vreau asta. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa lui Florence. Sâmbătă nu păreai îngrijorată din cauza lui Alice, în schimb ţi-era foarte teamă de ceea ce ar fi putut păţi Florence, aşa-i? Fiindcă atunci când Alice a fugit de-acasă a venit aici. Ţi-a spus că Florence a dispărut, că a furat-o cineva şi a lăsat în locul ei o altă fetiţă. Ţi-a mai spus, probabil, că poliţia nu o crede şi că nu ia nicio măsură pentru a o găsi pe fiica ei. Alice a adus cu ea cealaltă fetiţă, când a venit aici?

— Nu ştiu la ce te referi, pe cuvânt.

— Ohoho, ba ştii foarte bine. De ce crezi că a adus-o cu ea pe această fetiţă care nu e fiica ei? De ce nu a lăsat-o la Ulmi?

— Crede-mă, îţi răceşti gura degeaba.

— Fiindcă era speriată de ceea ce i-ar putea face David sau Vivienne? Îi crezi în stare să facă rău unui sugar lipsit de apărare? Eu, nu. Dar tu? Sau poate a fost din cauză că, odată cu dispariţia acelei fetiţe, noi, poliţia, am fi obligaţi să o căutăm pe Florence? Tu de ce crezi că a procedat aşa?

Ce linişte! Ea nu ştie. Nici Simon nu ştie. Eu sunt singura persoană care ştie răspunsul la acea întrebare. Sunt încordată, crispată de spaimă şi aproape nici nu-mi vine să cred că această conversaţie se desfăşoară aievea.

— Unde sunt Alice şi fetiţa?

— N-am idee.

— Voi veni înapoi cu un mandat de percheziţie. Sigur, fetele ar putea să spele putina între timp, dar unde să se ducă? Cazul a fost mediatizat în toată presa. Toată lumea devine circumspectă dacă vede o femeie cu un sugar.

Simon are dreptate. Au mai spus la ştiri că e posibil să-mi fi schimbat înfăţişarea.

— Văd că eşti încăpăţânată. Uite ce e, sunt ofticat că m-ai minţit, însă, cum îţi spuneam, ne situăm amândoi de aceeaşi parte a baricadei. Aşa că vom face în felul următor: îţi voi povesti ce ştiu eu, chiar dacă îmi risc slujba făcând asta.

Oh, mulţumesc, mulţumesc!

— N-ar fi prima oară, presupun.

— Ce naiba a fost şi asta?

— Eşti genul de om care întotdeauna are impresia că le ştie pe toate, indiferent ce spun ceilalţi.

— Mda, fie. Fiindcă părerile celorlalţi sunt veşnic supraestimate.

— Vasăzică ai de gând să-mi spui ce ştii? Chiar dacă este împotriva regulamentului? Sunt onorată.

— Nu face pe nebuna cu mine, s-a-nţeles?

Da, fii cuminte, îi dau eu dreptate, în gând. Acum e timpul să cooperăm. Este singura mea speranţă, a mea şi a lui Florence. Lucrul acesta devine tot mai evident.

— În schimb, sper – ai auzit, *sper,* e clar – că nu-mi vei mai face greutăţi. Gândeşte-te ce ar vrea Alice să faci în faza asta. A avut nevoie de ajutorul meu o vreme, şi de al tău, ca să o dea în vileag pe Vivienne Fancourt.

— S-o dea în vileag? Pardon?

— Ce mama mă-sii de treabă! Credem… eu cred că Vivienne Fancourt a ucis-o pe Laura Cryer. Darryl Beer – tipul care e la pârnaie fiindcă a mărturisit crima – frecventa un club de sănătate, numit Waterfront. Vivienne Fancourt e membră a acestui club. Credem că a înscenat vinovăţia lui Beer, plantând probe fizice la locul faptei, probe pe care le-a luat de pe un prosop folosit de Beer la club.

— Bine, bine.

Aprob, mişcând din cap, deşi nimeni nu mă poate vedea. Cuvintele, detaliile sunt noi pentru mine, dar simt că aceasta este povestea pe care am vrut să o aud de la Simon, de prima oară când l-am cunoscut. Nu puteam declara eu asta, cu de la mine putere.

— De când Alice a dispărut, am descoperit ceea ce noi credem că este arma crimei, un cuţit de bucătărie. Era în incinta grădiniţei din Waterfront, în vestiarul copiilor. Beer şi un amic al lui, Vinny Lowe, foloseau vestiarul ca spaţiu de depozitare, în special pentru droguri. Avem toate motivele să presupunem că Vivienne Fancourt ştia acest lucru. Lowe a recunoscut că el şi Beer au discutat despre asta în prezenţa ei, de câteva ori. Dinadins, se fuduleau cu găinăriile lor, ştiind că ea îi ascultă. E posibil ca Beer să fi

pus cuţitul în vestiarul copiilor, dar acelaşi lucru ar fi putut să îl facă şi Vivienne Fancourt, lăsând impresia că Beer îl pusese acolo. Nu putem dovedi nimic. Beer continuă să susţină că el este făptaşul.

Am făcut ochii mari. Până să mai crească un pic, Felix stătea foarte mult timp în grădiniţa Cheeky Chimps. Mă cutremur, imaginându-mi că el şi toţi ceilalţi copilaşi se jucau în aceeaşi încăpere unde se afla dosit un cuţit care fusese folosit pentru ceea ce era, de fapt, o execuţie.

— Dacă Alice ar avea şi altceva, orice probă concretă că Vivienne a omorât-o pe Laura, ne-ar prinde foarte bine. De urgenţă. Imediat.

— Probă? Ce fel de probă?

— Poşeta Laurei. N-a văzut-o Alice cumva, la Ulmi? Sigur, e greu de presupus, dar… poate că a găsit-o în vreun loc unde n-ar fi trebuit să umble. N-a fost acesta cumva primul indiciu care a făcut-o să o suspecteze pe Vivienne? Trebuie să aflu. Poşeta aia nu a fost găsită niciodată. Am putea face o percheziţie la Ulmi, dar nu cred că avem prea multe şanse să descoperim ceva. O persoană atât de inteligentă ca Vivienne Fancourt nu lasă la voia întâmplării, prin casă, o dovadă incriminatoare.

— Nu înţeleg. Scuze, încerc să gândesc ca un detectiv acum. Ucigaşul Laurei, indiferent cine e, de ce nu a ascuns poşeta împreună cu cuţitul, în grădiniţa de copii? Sau de ce nu le-a aruncat pe amândouă?

— Vivienne avea interesul ca arma crimei, cuţitul, să fie găsit, până la urmă, într-un loc care avea legătură cu Beer. Un cuţit poate fi curăţat perfect şi folosit din nou. Dar de ce ar fi păstrat Beer poşeta, după ce şparlise banii din ea? N-avea motiv. Cum n-ar fi avut motiv nici persoana care urmărea să dea vina pe Beer.

Scutur din cap. Nu, nu-i aşa. Dar nu pot gândi şi asculta simultan.

— Şi… aveţi de gând să faceţi o percheziţie la Ulmi?

— Nu. Şeful a zis că nu. Oricum, nici n-are rost. Sunt aproape sigur că poşeta lui Cryer a dispărut demult. Nu o vom mai găsi niciodată.

Din nou, scutur din cap. Mă gândesc la poşeta mea, rămasă pe bufetul din bucătărie, în conac. Îmi imaginez toate lucrurile din ea: carnetul meu de însemnări, plin cu liste de nume de copii, balsamul meu pentru buze, cu aromă de nucă de cocos, fotografia mea cu părinţii mei, cea pe care David m-a ameninţat că o rupe în bucăţi. Dacă îi iei unei femei poşeta, dobândeşti un fel de putere asupra ei. Ce

trofeu poate fi mai grăitor, ce simbol poate indica mai bine faptul că o execuţie a fost dusă la bun sfârşit, decât poşeta victimei?

Este de presupus că Vivienne ar fi păstrat-o, nu numai din raţiuni sentimentale. Nu ar permite ca o asemenea dovadă materială, prin care *ea* ar putea fi asociată cu o crimă, să scape de pe domeniul ei. Vivienne ar păstra-o într-un loc unde ar putea să verifice, cu regularitate, că nu a dispărut cumva de-acolo, că nu a găsit-o nimeni, că nu a umblat nimeni la ea. Vivienne nu se simte în siguranţă decât dacă tot ceea ce contează pentru ea este la îndemână. Unde, cum ar fi putut ea să se descotorosească de acea poşetă şi, totodată, să fie întru totul sigură că *proba* sau vreo urmă din ea nu ar putea încăpea pe mâinile altcuiva sau că nimeni nu a surprins-o în flagrant delict?

În clipa aceea, îmi dau seama că eu ştiu. Ştiu unde este poşeta. Îmi vine să strig de bucurie, dar mă opresc la timp. Ce mult aş vrea să pot alerga la Simon şi să-i povestesc tot! Ar fi o imprudenţă, însă. Fiindcă, dacă m-aş deconspira, primul lucru pe care l-ar face ar fi să mi-o ia pe Păpuşă. Simon mă crede acum, dar eu nu sunt încă pregătită să renunţ la ea. Trebuie să mă pregătesc psihic pentru asta.

Mă duc tiptil până la masa din bucătărie, iau un pix şi scriu la repezeală un bilet pe un carneţel ferfeniţit. Pe urmă, iau cheile de la maşină, care atârnă de un cârlig pe perete, şi le bag în buzunar. O ridic binişor pe Păpuşă din scăunelul-balansor, având grijă să nu o trezesc. Îmi dau seama că ar trebui să iau nişte lapte cu mine, ceea ce ar însemna să îl prepar, iar asta nu se poate dacă nu spăl întâi un biberon. Or asta ar presupune să folosesc robinetul de apă caldă. Riscul ar fi prea mare. Boilerul de-aici este atât de zgomotos, încât Simon m-ar auzi fără doar şi poate.

O aşez pe Păpuşă în coşuleţul de pe podea. Doarme încă profund. Nu pot să o iau cu mine. E mai bine pentru ea dacă rămâne aici. Chiar dacă ar fi ca Simon să plece acum sau foarte curând, precis ar dura câteva ceasuri până ar obţine un mandat de percheziţie. Şi, oricum, fără aşa ceva nici n-ar avea de ce să vină înapoi aici. Aşa că, oricum, până atunci am tot timpul să mă întorc cu dovada de care are nevoie – poşeta Laurei. Şi, totodată, în felul acesta voi fi avut şi răgazul necesar de a mă gândi ce să-i spun, cum să-i explic faptele mele.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti şi mie despre munca de detectiv pe care ai întreprins-o? Sau, mai bine zis, cum a fost când te-ai dat drept poliţist de investigaţii?

Îmi este aproape imposibil să mă smulg de aici, dar sunt nevoită. Trebuie să mă lămuresc dacă am avut dreptate în privinţa poşetei.

O sărut pe obraz pe Păpuşă; mişcă buzele în somn, de parcă ar suge ceva gustos. E groaznic că trebuie să plec fără ea.

— Vin repede înapoi, îi şoptesc eu la ureche.

Apoi descui uşa din spate, mă strecor afară şi o închid din nou. Mă îndrept spre stradă, păşind pe aleea de lângă casă. Vântul şi lumina zilei îmi trezesc simţurile la viaţă. Uitasem cum miroase văzduhul şi ce bine e să stai afară. Nu mă grăbesc. Ştiu că aşa ar trebui, însă vreau să savurez plăcerea de a merge pe jos, ca orice om, pe o stradă obişnuită. Am o senzaţie de beatitudine aproape ireală.

Nimeni nu mă observă când mă urc într-un VW Golf negru, parcat lângă trotuar, şi pornesc motorul. Tot trupul îmi vibrează de frică, nerăbdare, adrenalină. A venit rândul meu să fac un pic de munca de detectiv.

40

10/10/03, 11:10 a.m.

— Ce-a fost asta? se strâmbă Simon, când un huruit mecanic şi strident îi zbârnâi în urechi.

Toată camera părea să vibreze.

— Mizeria aia de boiler! oftă adânc Briony Morris, arcuind sprâncenele. Se pare că ţevile sunt înfundate cu murdărie, undeva, pe traseu. De fiecare dată când porneşte căldura, se întâmplă aşa. Deşi, până acum, nu a făcut niciodată atât de urât. Va trebui să-i chem din nou pe cei de la British Gas. În fine. Ce spuneai? Ah, da, cum am făcut eu pe detectivul.

— Recunoşti?

— Ce rost ar mai avea să neg, din moment ce ştii?

— Poliţistul de investigaţii Briony Morris.

— Gata, bine, nu mă face să mă simt penibil. Cine ţi-a zis? Secretara de la şcoală, presupun.

— Sally Hunt. S-a mirat când am întrebat, spunându-mi că purtase exact aceeaşi conversaţie cu un poliţist de la investigaţii criminale, care a telefonat la începutul lui iulie. A ţinut minte numele tău. Rar se întâmplă să îi sune cineva de la Departamentul de Investigaţii Criminale al Poliţiei. Sau cineva care se dă drept poliţist, spuse Simon, făcând o scurtă pauză. Ea s-a mirat, nu însă şi eu, când am aflat că ai telefonat acolo.

— Nu te-a surprins? exclamă nedumerită Briony, ba poate chiar şi un pic dezamăgită.

— Ştiam că Alice ştia. Despre Vivienne. La început, eu n-am ştiut. La început, am crezut că eu anticipam şi că eram singurul care descifrase adevărul, povesti Simon, persiflându-se singur. Am corelat doar cele spuse de tatăl Laurei Cryer, despre cum Vivienne l-a transferat pe Felix la Stanley Sidgwick, imediat după moartea Laurei, cu o observaţie care i-a scăpat lui Alice, apropo de listele de înscriere implicând, uneori, câţiva ani de aşteptare. I-a „scăpat” intenţionat, după cum s-a dovedit.

Simon se dumerise, în cele din urmă, de ce avusese senzaţia aceea de neliniște, în timpul anchetării lui Vinny Lowe, când se uitase la fotografia cu Alice, David, Vivienne şi Felix în parcul domeniului Ulmii. Nu fotografia în sine îl intrigase, ci locul unde o văzuse prima oară: în biroul de la serviciu al lui Alice. Imediat ce şi-a amintit ce altceva mai

găsise în sertarul biroului, totul s-a potrivit; tabloul era complet.

— În sertarul de la biroul lui Alice era o broşură de la Stanley Sidgwick, îi relată el lui Briony. Cu o notă adezivă galbenă lipită pe copertă, unde Alice scrisese: „De aflat referitor la F – când a fost înscris numele? Cât de lungă e lista de aşteptare?" Prima oară, am crezut că „F" era de la „Florence", nătărăul de mine. Alice îmi spusese foarte clar părerea ei despre Stanley Sidgwick Ladies' College. Vivienne era cea care voia ca Florence să înveţe acolo, nu Alice. Nu, „F" era de la „Felix". Alice şi David au ales numele Florence, abia după ce s-a născut fetiţa. Am verificat lucrul ăsta discutând cu Cheryl Dixon, moaşa ei. Şi, oricum, Alice nu mai fusese la serviciu de când născuse, aşa că „F" nu putea fi decât de la „Felix". Atunci mi-am dat seama: biletul acela era un mesaj pentru mine, pentru poliţie. Alice ştia că Vivienne a ucis-o pe Laura, iar în felul acesta ne făcea cunoscut şi nouă adevărul.

Simon se aşteptase la o reacţie negativă, însă Briony încuviinţă din cap.

— Alice a avut ideea să sunăm la şcoală, spuse ea. Mi-am asumat eu rolul, fiindcă ea era prea timidă. În timpul sarcinii – văzând cum se schimbase comportamentul lui Vivienne faţă de ea, obsesia acesteia de a fi bunica absolută, care decide tot – Alice a căpătat convingerea că Vivienne o omorâse pe Laura. Iniţial, am crezut că este doar o reacţie viscerală, determinată de starea lui Alice din acel moment. Şi nu uita că eu, una, n-am putut s-o sufăr niciodată pe Vivienne, iar Alice a venerat-o întotdeauna – ce ironie! Oricum, m-a uns pe suflet. Şi pe urmă, într-o bună zi, Alice a zis: „Vivienne povesteşte mereu cum la Stanley Sidgwick înscrierile se fac şi cu câţiva ani înainte. Cum se explică aşadar că Felix a putut să înceapă cursurile acolo, de îndată ce Laura a murit? Atunci a fost când am telefonat şi… se întrerupse Briony, scuturând din cap. Este de-a dreptul înspăimântător să-ţi dai seama că o cunoştinţă a ta este un ucigaş cu sânge rece. Am încercat să o conving pe Alice să se ducă la poliţie, dar n-a vrut. Mi-a zis că Vivienne ştie să mintă atât de bine, încât s-ar exonera simplu, spunând că îl înscrisese pe Felix la şcoala aceea cu ştiinţa şi permisiunea Laurei. Şi, cum Laura nu mai trăieşte, cine ar putea dovedi contrariul?

Simon îi dădu dreptate, mişcând deprimat din cap.

— Cazul împotriva lui Vivienne Fancourt va fi aproape imposibil de probat. Darryl Beer continuă să declare că el

este făptaşul, şi se mai adaugă şi existenţa dovezilor ADN. Nu avem cum să demonstrăm că, de fapt, Vivienne Fancourt i-a înscenat vinovăţia. Totul este relativ.

— Alice era îngrozită la gândul că Vivienne ar fi putut afla că ea ştia adevărul. Zicea că Vivienne ar omorî-o. Altminteri, cred că s-ar fi încumetat până la urmă să se ducă la poliţie. N-a avut însă curaj, temându-se că în timpul anchetării Vivienne ar putea afla de unde venise acea suspiciune la adresa ei.

— Unde este Alice? întrebă subit Simon. E undeva în casa asta, aşa-i? Convinge-o să vină să discute cu mine. Nu o voi lăsa pe Vivienne Fancourt să se atingă de ea.

Briony preferă să nu se uite spre el.

— Cum rămâne cu Florence? Alice zicea că nu o crezi şi refuzi să o cauţi pe Florence. Nu se poate să nu-ţi fi dat seama deja că Vivienne este în spatele acestei dispariţii.

— De unde a făcut rost Vivienne de cealaltă fetiţă?

— Nu ştiu! Pe cuvânt. Şi nici Alice nu ştie.

Se priviră lung, în tăcere, după care Briony oftă şi spuse:

— Te rog eu, găseşte-o pe Florence, da? Toată chestia asta mi se pare mult prea de stranie. Alice şi eu plănuisem totul. Ştiam că nu exista nici cea mai mică şansă ca Vivienne să fie arestată pentru uciderea Laurei, aşa că Alice şi Florence erau nevoite să fugă. Ar fi urmat ca un timp să stea ascunse la mine, până găseau un loc mai sigur. Ştiu să mă prefac când trebuie să joc teatru, după cum ai constatat. Aş fi putut să-i conving pe David, pe Vivienne, pe oricine că habar n-aveam unde puteau fi Alice şi Florence. Ca apoi, la mijlocul săptămânii, să mă sune disperată Alice, spunându-mi că Florence a dispărut şi că în locul ei a găsit o altă fetiţă! Am senzaţia că trăiesc într-un fel de univers paralel. Ce se întâmplă, de fapt?

— Dar, oricum, tot le-ai ajutat să fugă de-acolo? Pe Alice şi pe fetiţă?

— E mai bine pentru oricine – copilaş sau adult, nu contează – să plece cât mai repede din acea casă a groazei, se cutremură Briony. Răspunde-mi la întrebare! Am impresia că ştii tot. Ştii şi unde este Florence?

Simon se întrebă în gând dacă ştia într-adevăr? Faptul că avea dreptate adesea nu însemna că nu putea şi greşi. *Doar nu poţi pretinde că eşti obiectiv?*

— Aşa cred.

— Şi e în siguranţă?

— Dacă am dreptate, da, este în siguranţă.

De pe hol, se auziră nişte zăngănituri, ca şi cum cineva ar fi jucat domino cu nişte foi de tablă. Pe urmă, un fâsâit scurt.

— Ce naiba! exclamă Briony. Scuze, dar am impresia că a explodat boilerul.

Un fel de mieunat, din ce în ce mai intens, se transformă treptat într-un scâncet smiorcăit. La început, Simon crezu că era vorba despre o pisică, dar se dumiri imediat, când văzu expresia fâstâcită de pe chipul lui Briony Morris.

Se ridică în picioare şi porni în direcţia de unde venea plânsetul, ignorând protestele lui Briony, care voia să-l oprească. Deschise uşa albă de lemn din capătul holului şi se trezi în bucătărie. În faţa lui se afla un boiler defect. Dar, tot în faţa lui, se afla şi un coşuleţ cu un bebeluş înăuntru. Fetiţa din conacul Ulmii se opri din plâns când îl văzu privind spre ea. Cum niciodată nu ţinuse vreun copilaş în braţe, Simon o lăsă pe fetiţă unde era. Pe masă, văzu un bilet. Deşi concis, informaţiile conţinute erau suficiente pentru el. Briony veni alergând în bucătărie.

— Mda, zise ea. Iată-ne pe toţi, aşadar. Nu se poate, ce naiba!

Simon scoase din buzunar telefonul mobil şi o sună pe Charlie.

— Le-am găsit, îi comunică el. Fetiţa este aici, în faţa mea. Trimite nişte tablagii să o ia. Noi doi ne întâlnim la Waterfront, cât de repede poţi ajunge. Urgent!

41

Vineri, 10 octombrie 2003

Un calm inert coboară asupra mea când intru în vestiarul pentru femei. Piscina este închisă astăzi, din cauză că s-a defectat un boiler şi apa este prea rece. Şi aici, înăuntru, este mai frig decât de obicei şi aproape linişte, deoarece nici televizoarele nu funcţionează. Luminile, de asemenea, sunt stinse, cu excepţia lămpilor difuze din colţuri, care asigură iluminatul în caz de urgenţă.

Ţin în palmă cheia de la dulapul 131. Mi-a dat-o Ross, tipul cu accent sud-african, care mi-a făcut turul clubului, acum două săptămâni. Mă ţine minte de atunci şi ştie că sunt nora lui Vivienne. M-a crezut când l-am minţit că m-a trimis ea. Am remarcat că are un ecuson de manager. Data trecută când l-am văzut avea funcţia de consilier pentru membrii clubului, înseamnă că la un moment dat, pe parcursul celor două săptămâni de tortură pentru mine, Ross a fost promovat. Noi, oamenii, nici nu bănuim cât de rupţi suntem de problemele şi preocupările semenilor noştri. Tuturor ni se întâmplă, desigur, să trecem zilnic pe lângă persoane care, sub o înfăţişare indiferentă, ascund nişte chinuri mistuitoare, cum nimeni nu-şi poate imagina.

Mă simt agitată, surescitată, aproape euforică, ştiind că sunt pe punctul de a găsi, în sfârşit, dovada necesară pentru a demonstra ceea ce ştiu de o bucată de vreme. Însă, în timp ce traversez încăperea, starea de extaz mă părăseşte şi am senzaţia că mintea mi s-a desprins din trup şi pluteşte undeva deasupra sinelui meu fizic. Deschid dulapul lui Vivienne, cu gesturi parcă străine, ca şi cum aş fi o marionetă manevrată de o putere superioară. Peste câteva secunde, mă holbez la o geantă sport, mare şi albă, atât de burduşită, încât abia a încăput în spaţiul din interiorul dulapului.

Trăgând-o afară, o arunc pe una dintre băncile din lemn şi desfac fermoarul. Dinăuntru, emană un miros puternic de citrice, probabil de la detergent, şi un iz vag din parfumul preferat al lui Vivienne – Madame Rochas. Rând pe rând, scot din geantă o pereche de pantaloni, o cămaşă, nişte colanţi groşi. Lenjerie de corp, de un alb strălucitor. Sub toate astea, găsesc un costum de înot, complet uscat, şi o trusă de farduri. Încetul cu încetul, deznădejdea îmi năpădeşte sufletul şi mintea. Nu pot concepe că m-am

înşelat. Răstorn geanta cu susul în jos şi o scutur zdravăn, deşi ştiu că e inutil. Degeaba, însă, continui să zgâlţâi geanta, gâfâind, începând să intru în panică. Nu cade nimic dinăuntru.

Aud un geamăt şi îmi dau seama că a ieşit din mine. Deja nu mai ştiu ce fac. Îmi vine să plâng. Azvârl geanta eviscerată pe bancă şi mă prăbuşesc înfrântă deasupra ei. Simt o împunsătură ascuţită în coapsă, de parcă m-aş fi aşezat pe colţul tare al unui obiect. Şi totuşi geanta lui Vivienne este goală. E imposibil să-mi fi scăpat ceva.

Mă ridic în picioare şi examinez din nou geanta, cu o atitudine nu atât de isterică, de data asta. Remarc, întorcând-o, că există un buzunar mare pe una dintre părţile laterale. Sub fermoar, se vede o mică umflătură dreptunghiulară. Inima începe să-mi bată nebuneşte. Simt că nu mai rezist. În ultimele două săptămâni, sufletul meu a fost ucis şi a reînviat de nenumărate ori. Împrejurările m-au împins brutal de la speranţă la disperare şi invers, atât de des, încât mi-e greu să cred că totul se petrece aievea.

Cu degetele moi şi neputincioase, trag într-o parte fermoarul buzunarului lateral al genţii, de unde scot o poşetă cafenie mică, a cărei curea de umăr a fost retezată. Pe o parte a poşetei, există o emblemă de marcă: Gucci. Este poşeta Laurei; o recunosc, fiindcă a avut-o cu ea când a venit în cabinetul meu din Ealing. Ce straniu mi se pare să o văd în acest context, la câţiva ani după moartea Laurei; şi mai straniu e însă faptul că sunt şocată. De fiecare dată când mi se confirmă o presupunere, aproape că nici nu-mi vine să cred. Fiindcă o mică parte naivă din fiinţa mea încă îşi spune: „Nu se poate să fie aşa.”

Trag fermoarul poşetei şi scot dinăuntru un portofel de plastic, plin de fotografii ale lui Felix, când era mic, apoi un ruj de buze bej, numit Crème caramel şi un mic portmoneu roşu din piele. Un set de chei, cu un breloc Silsford Balti House. Micile accesorii ale unei vieţi curmate cu cruzime. Mă loveşte un val de durere şi simt nevoia să mă aşez.

— Bună, Alice, aud un glas în spatele meu.

Sar în picioare şi simt cum adrenalina îmi năpădeşte organismul. Vivienne.

— Nu te apropia de mine! răcnesc.

Frica de moarte. Am auzit adesea această expresie, dar nu mi-am dat seama niciodată ce înseamnă, de fapt. Este exact ceea ce simt eu acum. Este mai cumplită decât orice altă spaimă. Este teroarea paralizantă care te cuprinde în secundele când îţi vezi moartea cu ochii şi ştii că vei fi ucis.

Îmi vine să mă dezintegrez, să mă dau bătută, să mă lungesc pe jos şi să mă las în voia sorţii, fiindcă atunci măcar teroarea va fi încetat.

Doar gândul la Florence mă împinge înapoi, înapoi, spre uşa albastră din capătul vestiarului, în timp ce Vivienne înaintează zâmbind spre mine. Ţin strâns în mâna dreaptă poşeta Laurei. Vivienne nu are nimic în mână. Mă întreb unde ascunde obiectul cu care are de gând să mă omoare.

— Unde este nepoata mea? Unde este Florence? întreabă ea.

— Nu ştiu!

— Cine este cealaltă fetiţă? Cine este Păpuşa? Tu eşti cea care le-a schimbat între ele, aşa-i? Voiai să o ţii pe Florence departe de mine. Exact cum Laura l-a ţinut pe Felix departe de mine.

— Tu ai ucis-o pe Laura!

— Alice, unde este Florence?

— Nu ştiu. Întreabă-l pe David, el ştie.

Vivienne scutură din cap. Întinde o mână spre mine.

— Hai să mergem acasă, spune ea. O să-l întrebăm împreună.

Mă împleticesc de-a-ndăratelea, până întâmpin rezistenţă. Am ajuns la uşa care dă spre zona piscinei. Mă împing cu spatele în uşă. Vivienne cască ochii mari, şocată şi furioasă când îşi dă seama ce vreau să fac, dar reacţia ei vine prea târziu. Odată ajunsă de cealaltă parte, închid uşa trântind-o cu putere şi mă reazem de ea, rugându-mă în gând să nu mai existe altă ieşire din vestiar spre zona piscinei.

Aud cum Vivienne bate cu palmele în uşă, ea care îşi îngrijeşte atât de meticulos mâinile, frecventând o dată pe săptămână salonul de cosmetică de pe coridorul de alături, unde face tratament cu creme scumpe.

— Lasă-mă să intru, Alice. Trebuie să stăm de vorbă. Nu-ţi fac niciun rău.

Nu răspund nimic. Ar fi o risipă de energie, iar eu am nevoie să-mi folosesc toată forţa pentru a menţine uşa închisă între noi două. Simt că Vivienne încearcă să deschidă uşa cu forţa, împingându-se în ea cu toată greutatea. Deşi e mai subţire decât mine, Vivienne are multă putere, graţie exerciţiilor din sala de fitness de la etaj. Corpul ei este bine antrenat fizic, ca un trup de soldat. Uşa se întredeschide câţiva centimetri, apoi se trânteşte la loc, în mici mişcări înainte şi înapoi.

Dintr-odată, nu mai simt niciun fel de rezistenţă din cealaltă parte. Împing în gol. Vivienne s-a oprit. O aud

oftând.

— Dacă nu mă laşi să vin acolo, va trebui să vorbesc cu tine aşa. Deşi aş fi preferat să fim faţă în faţă.

— Nu!

— Prea bine. Alice, eu nu sunt o întruchipare a diavolului, cum se pare că mă crezi tu. Ce altă opţiune mai aveam? Laura nu mă lăsa să-mi văd propriul nepot. Cum să-şi închipuie cineva că i-aş fi putut face vreun rău lui Felix, când eu îl ador pe acest băiat? I-am făcut eu vreun rău, de când a murit ea, de când locuieşte la mine în casă? Nu. Sunt topită după el. Băiatul are tot ce-şi poate dori şi, oricum, e mai iubit decât oricare alt copil din lume. Ştii şi tu asta, Alice.

Încerc să nu aud cuvintele ei, raţionamentul unei iraţionalităţi psihopatice periculoase. Justificările ei sună oribil, ca o otravă picurată în ureche. Mă lipesc cu spatele de uşă, temându-mă ca Vivienne să nu dea buzna peste mine.

— David ştie că ai omorât-o pe Laura?

— Nu, bineînţeles. N-am vrut ca voi doi să aflaţi. Am încercat întotdeauna să vă protejez pe amândoi de toate neplăcerile, ştii bine asta. Şi, crede-mă, a fost extrem de neplăcut. Oricum, cuvintele sunt neputincioase pentru a descrie totul. Tu n-ai înjunghiat niciodată un om, aşa că n-ai cum să-ţi imaginezi cât de oribil este.

— Ai aruncat vina în spatele unui om nevinovat.

— N-ai mai spune acelaşi lucru, dacă l-ai fi cunoscut, pufneşte ea cu dispreţ. Omul acela numai nevinovat nu se poate numit. *Tu eşti* nevinovată, Alice. Nici n-ai idee de ce sunt capabili oamenii, în general.

A început să împingă din nou în uşă. Din cauza efortului de a opune rezistenţă, mă dor toţi muşchii. În faţa mea, există o altă uşă albastră identică. Aş putea încerca să fug prin vestiarul pentru bărbaţi, până sus la recepţie, însă Vivienne poate alerga mai repede decât mine. Şi m-ar prinde din urmă.

— Senzaţia de a înjunghia pe cineva, spune ea, pe un ton reflexiv. Ce n-aş da să uit ce-am simţit atunci. Îţi imaginezi că va fi simplu, ca atunci când tranşezi o pasăre, la bucătărie, dar nu e aşa. Simţi textura materiei prin care trece cuţitul; oase, piele, muşchi. Straturi de rezistenţă. Şi apoi pulpa moale, după ce ai străpuns prin toate.

— Încetează!

— Privind retrospectiv, cred că o armă de foc ar fi fost preferabilă, dar cum să facă rost de aşa ceva o persoană ca

mine? Nu frecventez *asemenea,* cercuri. Şi nici nu ştiu să trag la ţintă. Nu, cuţitul era singura opţiune.

— L-ai ascuns în incinta grădiniţei. Felix se juca acolo. Cum ai putut să faci aşa ceva?

Năduşeala îmi ţâşneşte prin toţi porii. Simt cum mi se prelinge transpiraţia pe faţă.

— Dar el nu ştia nimic despre asta! exclamă Vivienne indignată. Nu avea cum să-l afecteze. În situaţia mea, nimeni nu şi-ar fi permis să fie sentimental.

— Eşti un monstru.

— Alice, Alice, oftează ea. Tocmai tu spui asta, care ar fi trebuit să înveţi până acum cât de greşit este să îi critici pe ceilalţi. Nici n-ai idee câtă suferinţă mi-a provocat acea femeie. Şi-a primit răsplata, atâta tot. Nu mi-a făcut plăcere să o omor. Dar era, pur şi simplu, un lucru care trebuia făcut. Eu sunt aceea care a suferit de atunci. Nu ea. Eu! Întrebându-mă unde am greşit, de ce mă detesta atât de mult. Acum, nu mai poate exista niciun fel de soluţionare mulţumitoare pentru mine. Crezi cumva că sunt *fericită* aşa?

Îmi deplasez un pic picioarele, ca să capăt un unghi mai propice. Închid ochii şi încerc să vizualizez linia de contact dintre spinarea mea şi uşă, atât de strâns lipite, încât n-ar încăpea între ele nici măcar un fir de nisip.

— Laura nu a murit pe loc, continuă Vivienne.

Glasul ei pare să vină de mult mai departe acum. Mi-o imaginez aşezată pe una dintre băncile de lemn.

— M-a implorat să nu o las să moară, să o duc la spital.

— Taci din gură! Nu vreau să mai aud!

— Nu prea mai ai încotro acum, dragă. Am încercat să te feresc de adevăr, dar nu m-ai lăsat. E prea târziu să te mai ascunzi.

— Eşti bolnavă la cap!

— I-am spus că nu pot, bineînţeles. Mi-a promis că mă va lăsa să îl văd pe Felix de câte ori aş dori. Ba chiar s-a oferit să mi-l dea mie cu totul. Orice, zicea ea, numai să n-o las să moară, precizează Vivienne, făcând apoi o pauză. Să nu crezi că n-am fost tentată. Nimănui nu-i place să vadă cum moare un om într-o baltă de sânge. Ştiam, însă, că nu puteam avea încredere în ea. În plus, era foarte egoistă. În clipele dinaintea morţii, nu a rostit nici măcar o dată numele lui Felix. Nu spunea decât „te rog, nu mă lăsa să mor, te rog, nu mă lăsa să mor”, iar şi iar. Pentru Laura, numai persoana ei conta: *eu, eu, eu.*

Tremur şi mi-e greaţă. Îmi vine să vărs. Îmi acopăr urechile cu palmele. Trebuie să găsesc o modalitate de a o face să tacă, până nu-mi umple capul de alte imagini care, dacă scap cu viaţă de-aici, mă vor înfricoşa în fiece clipă în care voi rămâne singură cu gândurile mele.

Mi-a amorţit un picior, fiindcă m-am proptit prea tare cu el în pardoseală. Simt nevoia să-mi schimb poziţia. În clipa în care mă mut un pic din loc, cu mâinile apăsate atât de strâns peste urechi, încât mă dor maxilarele, ceva mă loveşte cu putere. Ţipând, cad pe jos.

Când ridic privirea, Vivienne este în picioare deasupra mea. Probabil că şi-a luat avânt de departe şi s-a aruncat în uşă cu toată forţa. Întotdeauna a avut darul de a intui exact momentul când eşti mai neputincios. Ştia că nu voi suporta să aud fanfaronada ei sadică despre moartea Laurei.

Reuşesc să mă ridic în picioare şi o iau la fugă, neştiind încotro. Prea târziu, îmi dau seama că mă îndrept spre piscină. Dacă aş fi luat-o în cealaltă direcţie, poate aş fi avut şansa de a scăpa prin vestiarul pentru bărbaţi, iar de acolo în sus, pe scări, pană ca Vivienne să mă ajungă din urmă.

— Dă-mi poşeta Laurei, Alice, zice ea. Mi-o dai mie, te comporţi apoi ca şi cum n-ai fi văzut-o niciodată şi vom considera că am încheiat definitiv acest subiect.

Vine cu paşi hotărâţi spre mine, ţinând întinsă mâna stângă. Nu am cum să bat în retragere, fiindcă piscina este exact în spatele meu, aşa că încerc să ţâşnesc în lateral. Vivienne mă înşfacă de braţ. Încerc să scap din strânsoarea ei, dar e mai puternică decât mine. Am căzut din nou. Mă zbat, dând din braţe, cu disperare, deasupra capului. Nu mai pot ţine poşeta. Un plescăit îmi dă de înţeles că am scăpat-o în apă. Mă gândesc la fotografiile cu Felix, cele care îi plăceau Laurei cel mai mult, probabil, din moment ce le avea la ea tot timpul. Se vor strica toate acum.

Încerc să mă rostogolesc de lângă Vivienne, ca să mă pot ridica în picioare, dar mă ţine cu forţa aplecată în faţă şi mă târăşte pe jos. Simt un junghi ascuţit în abdomenul inferior. Cicatricea de la operaţie. Tresar îngrozită, imaginându-mi cum rana se cască şi sângele mi se scurge din corp. De la talie în sus, spânzur deasupra piscinei, ţinându-mă strâns cu mâinile de bordura de piatră.

— Te rog! Nu! plâng eu în hohote, dar m-am moleşit ca o cârpă. Nu mai pot să mă lupt. Ştiu că voi pierde. Nimeni nu poate învinge când luptă împotriva unui adversar ca Vivienne Fancourt.

— Eşti ridicolă! gâfâi eu, fiindcă, dacă tot e să mor, măcar să-i spun ce gândesc despre ea. Înţelege că nu vei obţine niciodată ceea ce vrei tu, acea familie iubitoare de care îţi doreşti cu disperare să fii înconjurată. Nu vei avea niciodată aşa ceva!

— Ba da! David şi Felix mă adoră. La fel mă va adora şi Florence.

— Nu vei şti niciodată cine te iubeşte şi cine se preface doar că te iubeşte, temându-se de ceea ce le-ai putea face dacă nu te-ar iubi. Sau fiindcă îi îngropi în bani şi cadouri, iar ei sunt prea vanitoşi şi lacomi, ca să se opună. Cum e cazul lui David, care află că te *urăşte!* Mi-a spus mie, efectiv, dar efectiv te urăşte! Şi-ar fi dorit ca *tu* să fii plecat din casă atunci, nu tăticul lui!

Mârâind ca o fiară sălbatică, Vivienne mă târăşte mai în faţă şi mă împinge cu capul în apă. Simt cum mă cufund în albastrul strălucitor şi rece al piscinei. Apa îmi învăluie capul, umerii, toracele. Am senzaţia că o să-mi sară inima din piept. Încerc să scot capul afară, însă Vivienne mă apasă puternic înapoi. Apa îmi intră în gură, în plămâni. Mă zvârcolesc, mişcând dezordonat din mâini şi lovind cu picioarele, dar sunt ca o gelatină, ca un lichid. Vreau să se isprăvească odată, ştiu că nu va mai dura mult.

Acum am ajuns cu tot corpul în piscină. Vivienne ţine mâna apăsată pe ceafa mea, forţându-mă să stau cu capul sub apă. Văd mii de culori, apoi întuneric. Totul se prelinge parcă departe de mine. Nu o voi mai revedea niciodată pe Florence. Nu o voi mai revedea niciodată pe Păpuşă – şi ea *a fost* a mea, chiar dacă doar trecător. Totul pare să se contracte: gândurile, cuvintele, regretele, până şi dragostea. S-a sfârşit. Totul s-a evaporat, se evaporă chiar acum.

Nu mai simt nicio presiune. Sunt eliberată, plutesc. Oare aşa simţi când ai murit? Simt o mulţime de mâini pe picioare şi pe braţe. Cum reuşeşte Vivienne să facă asta? Deschid ochii şi tuşesc. Văd nişte figuri estompate deasupra mea. Nu mai sunt sub apă. O durere sfâşietoare îmi despică parcă pieptul şi grumazul: tuşesc şi scuip apa din mine.

Cineva mă bate uşor pe spate. Ridic privirea. Este Simon. Mai văd şi alte lucruri: sergentul Zailer, punând cătuşele la încheietura mâinilor lui Vivienne. Un bărbat chel privind; manşetele cămăşii şi poalele hainei îi şiroiesc de apă. Şi Briony.

— Florence, murmur eu.

— Este OK, spune Simon. Este la noi. Se simte minunat.

Undeva, la Urnita conştienţei, simt o relaxare totală, ca un ghem care se rostogoleşte, desfăcându-se complet. Mă prăbuşesc moale în braţele lui.

42

13/10/03, 9:30 a.m.

Simon stătea la câţiva metri de conacul Ulmii, cu ochii holbaţi la faţada casei. I se părea incredibil că nu era decât a doua oară când venea aici. În ultimele săptămâni, locul acesta devenise o prezenţă marcantă în gândurile lui de fiece clipă. Acum, însă, constata că nu simboliza nimic, fiind doar ceea ce părea a fi: piatră, lemn, tencuială. Nici nu conta cine locuia acolo.

Astăzi, casa cu zidurile ei albe avea un aspect neutru şi indiferent. Toate draperiile erau trase. Falduri groase de material greu atârnau la fiecare fereastră. Simon îşi imagina zecile de încăperi întunecate, majoritatea goale, pe care nu le putea vedea; iar estimarea numerică nu era o exagerare, probabil. Afară soarele strălucea pe cer. Singurul locatar care mai rămăsese la Ulmi refuza să lase ca lumina zilei să pătrundă înăuntru.

Simon se oferise să stea de vorbă cu David Fancourt, argumentând că probabil acestuia i-ar fi mai uşor să aibă de-a face cu un bărbat. Lăsându-se mai greu convinsă, Charlie fusese totuşi de acord. Chiar dacă ştia în sinea ei motivaţia ascunsă a lui Simon, nu lăsase să transpară nimic. Într-adevăr, Simon dorea – mai mult chiar, ţinea enorm – să mai meargă încă o dată la conac, înainte de a sta de vorbă cu Alice. Trebuia să revadă casa în care Alice ajunsese să se simtă ca într-o temniţă, să absoarbă neclintirea aceea sufocantă, impozantă, pe care doar o intuise vag cu prilejul primei lui vizite acolo. Poate atunci ar putea înţelege de ce Alice făcuse ceea ce făcuse. Poate atunci n-ar mai fi atât de furios pe ea.

Fusese un şoc pentru el să o vadă vie, în faţa lui. Şi cum arăta… îşi schimbase înfăţişarea parcă dinadins ca să semene cu Charlie. Lui Simon îi repugnase atât de mult ideea de a o vedea aievea aşa, încât iniţial rămăsese ca înlemnit, incapabil să facă vreo mişcare. Abia când Charlie zbierase la el, reuşise să se dezmeticească din acea stare de stupefacţie şi s-o târască pe Vivienne de lângă Alice, dar şi asta doar cu ajutorul Omului-de-Zăpadă. Fiindcă existase riscul ca intervenţia lui să fi fost tardivă.

Simon ştia că ar fi trebuit să răsufle uşurat la gândul că Alice era în viaţă, însă tot ce simţea era o frică mistuitoare. Îşi imaginase, în absenţa ei, că îşi dorea un fel de relaţie cu

ea. Cu vechea Alice, femeia care nu se asemăna nicidecum cu sergentul Zailer, şefa lui. Dar poate că persoana aceea, pe care el credea că o întrezărise atunci, în capul scărilor, nici nu mai exista de fapt. Era posibil ca nici să nu fi existat vreodată. Şi chiar dacă Simon ar reuşi cumva să o găsească, ştia că obsesiile şi complexele lui ar strica totul.

Da, asta şi tot ceea ce ştia acum despre ea. Nu poţi cunoaşte un om decât într-un singur fel, se gândea el. Observând ce face şi cum se comportă, te poţi edifica asupra lui. În loc să se concentreze asupra imaginii pe care el şi-o formase despre Alice, încercând să ghicească modul în care ea se va comporta, Simon ştia că ar fi trebuit să procedeze invers şi, pornind de la fapte, să fi anticipat reacţiile ei. Care fuseseră oare acţiunile ei propriu-zise? Şi, prin urmare, ce fel de persoană era ea?

Poate ar fi preferabil să nu ajungi niciodată foarte apropiat de cineva. Ceilalţi au tendinţa să îţi invadeze psihicul şi sufletul. Îţi adresează prea multe întrebări dificile. *Simon*, *tu eşti virgin?*

Ştia că era supărat, dar nu simţea furia aceea clocotitoare cu care se obişnuise, ci o dezamăgire apăsătoare, sumbră, cuibărită în stomac ca o bucată de plumb. De data asta, nu-i venea să se manifeste violent, lovind, dând pumni şi scuipând, până se descărca nervos. Nu simţea nevoia să dărâme totul în jur. Acest nou sentiment trebuia ţinut ascuns, pentru a fi disecat pe îndelete. Implica orgoliu şi emoţii complexe, pe care nu le putea expedia la repezeală. Era nevoie să se analizeze bine. Fiindcă nu ştia dacă Charlie sau Alice ori amândouă concomitent îl făcuseră să se simtă aşa. Tot ce ştia era că îşi dorea să fie lăsat singur cu gândurile lui, cel puţin deocamdată.

David Fancourt deschise uşa exact când Simon se pregătea să apese pe sonerie pentru a treia oară.

— Dumneata erai, spuse el.

Purta o pijama cărămizie dintr-o ţesătură imprimată şi, deasupra, un halat maro din frotir. Nebărbierit şi neîngrijit, avea ochii roşii şi apoşi.

— Deranjez cumva?

Fancourt râse amar.

— Nu cred că mai contează acum. Intră, dacă tot ai venit.

Simon păşi în urma lui, până în bucătărie, unde se aşeză. Exact pe scaunul ăsta am stat şi ultima oară, se gândi el. Fancourt se instală în faţa lui, de cealaltă parte a mesei.

Interiorul casei arăta complet diferit acum. Peste tot vedeai farfurii şi căni murdare. Gunoiul se revărsase din

găleată, pe pardoseală. În hol, Simon zărise un teanc de ziare răvăşite, de parcă ar fi nimerit sub tălpile unor cizme pline de noroi.

— Nu s-ar zice că te descurci prea grozav de unul singur, începu el.

Îi era milă de Fancourt, care nu putea concepe nici acum că maică-sa era o ucigaşă. Când Charlie îl anunţase acest lucru, David Fancourt rămăsese fără cuvinte, holbându-se la ea.

— Nu e bine să stai singur în asemenea momente. N-ai vrea să fii cu fiul dumitale?

David se burzuluise la ea:

— Lui Felix îi este mult mai bine fără mine.

— De ce? Nu înţeleg.

— Este mai bine aşa.

Simon cobori capul, încercând să îi prindă privirea:

— Domnule Fancourt, dumneata n-ai făcut nimic rău. Nu trebuie să te simţi vinovat pentru o faptă săvârşită de mama dumitale.

— Trebuia să-mi fi dat seama. În seara când Laura a fost omorâtă, ar fi trebuit să-mi dau seama că povestea aceea era o prostie.

— Care poveste?

— Faptul că Laura ar fi rugat-o pe maică-mea să îl ia la noi pe Felix, în noaptea aceea, fiindcă ea voia să meargă la un club. Laura n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu putea s-o sufere pe maică-mea. Întotdeauna mi s-a părut un pic bizară chestia asta, dar… am fost prea prost ca să-mi dau seama de adevăr.

— Nu ai fost prost. Niciun fiu nu şi-ar bănui mama de omor. În locul dumitale, aş fi avut aceeaşi atitudine.

— Ba eu cred că nu, în ceea ce te priveşte, *Simon,* rosti Fancourt, zâmbindu-i sarcastic.

— Apropo de venirea lui Felix acasă… poate îţi vei schimba părerea în câteva zile.

— Nu, exclus.

Simon oftă. Ştia că, poate, nu era cel mai potrivit moment de a-l bombarda pe bietul om cu noi informaţii, însă era necesar să i le comunice. Veniseră rezultatele de la testul ADN. Nu avea nicio scuză să nu i le spună. Şi, oricât de deprimat şi apatic părea, Fancourt nu manifesta nicidecum simptomele unei persoane marcate de idei fixe sau cu un psihic labil. Orice om ar fi deprimat într-o situaţie de acest fel. Lui Simon, reacţia lui David Fancourt i se părea întru totul normală. Poate avea dreptate şi când

spunea că era preferabil ca Felix să stea la Maggie şi Roger Cryer. Era spre binele copilului să trăiască într-un mediu familial sănătos, până când tatăl său avea să-şi revină.

Simon se simţea vinovat pentru că avusese o părere atât de proastă despre Fancourt, căruia, din cate vedea el, nu i se puteau reproşa decât bruscheţea şi irascibilitatea manifestate într-o situaţie de stres. Iar pentru asta, dar şi din cauza propriei gelozii, Simon îl detestase, îl persiflase. Pentru a-şi repara greşeala, era dator acum să-i spună adevărul. Presupunea că în felul acesta Fancourt va ieşi din letargia în care se complăcea.

— Am găsit-o pe fiica dumitale, spuse Simon, pe un ton blajin. Am găsit-o pe Florence.

În sfârşit, Fancourt întoarse privirea spre el. Expresia de pe chipul lui era inconfundabilă: plictis.

— Nu vreau s-o văd nici pe ea aici. Daţi-i-o lui Alice.

— Dar…

— Alice este o mamă bună. *Eu* nu sunt bun de nimic. Şi nu mă voi răzgândi.

— Consider că meriţi scuzele mele, domnule Fancourt.

— M-am ales cu ceea ce merit. Cine seamănă vânt culege furtună, vorba proverbului.

Simon nu-l putea înţelege. Cum de nu voia omul acesta să lupte pentru soţia şi pentru fiica lui, pentru şansa de a fi fericit? Chiar dacă pe Fancourt nu părea să-l mai intereseze, Simon trebuia să spună pană la capăt ce avea de spus. Decise, aşadar, să respecte planul cu care venise aici. „Le-am găsit pe Alice şi pe fetiţă acasă la Briony Morris, colega de serviciu a lui Alice. După… problema de la clubul de sănătate, le-am făcut amândurora testul ADN".

Nicio reacţie din partea lui Fancourt.

— Cele două ADN-uri coincid, continuă Simon. Fetiţa cu care Alice a plecat de-aici vineri, 3 octombrie, este fiica ei, oftă Simon, scuturând din cap, fiindcă şi-ar fi dorit să simtă măcar o fărâmă din indiferenţa lui Fancourt, presupunând că era o atitudine sinceră. În tot acest răstimp, nu a fost vorba decât despre *una şi aceeaşi fetiţă,* domnule Fancourt. Domnule Fancourt? David? Ai perceput ce am spus? Nu a fost vorba decât despre una şi aceeaşi fetiţă mereu: Florence.

David Fancourt căscă.

— Nu era nevoie să-mi spui mie lucrul ăsta, zise el. Am ştiut tot timpul că aşa este.

43

Marţi, 14 octombrie 2003

Simon este aşezat vizavi de mine, pe cealaltă latură a salonaşului lung şi îngust din locuinţa lui Briony. Mă bucur că e şi ea aici. Stă lângă Simon, pe canapea. Renovarea casei nu s-a încheiat încă, aşa că mobila este acoperită toată cu cearşafuri albe. Am senzaţia că ne aflăm într-un decor de teatru, nu pe scena reală a vieţii.

Chiar şi combinaţia asta, cu noi trei laolaltă, este stranie şi cumva şocantă. Desigur, prezenţa lui Briony mi se pare salutară – şi, presupun, lui Simon la fel, fiindcă altminteri această conversaţie risca să devină prea incomodă – dar între mine şi Simon există o legătură, o comunicare specială, din care Briony este exclusă. Compania ei ne va constrânge însă pe amândoi să ne jucăm rolurile încă o vreme.

Îmi dau seama că Simon ştie. Când a venit, toţi trei am avut o atitudine ezitantă, bănuitoare, mişcându-ne prin cameră ca nişte lei prin cuşcă, nervoşi că nu reuşesc să-şi vadă clar prada, pentru a se năpusti asupra ei. Briony nu l-a poftit pe Simon să ia loc; în nerăbdarea ei de a afla noutăţi despre soarta lui Florence, a uitat de orice politeţe. Simon a fost cel care a propus să ne aşezăm, ceea ce mie mi-a convenit perfect. Avea informaţii noi, ne-a spus el. Simţeam nevoia să mă liniştesc înainte de a-l asculta. Oricât te-ai pregăti, însă, pentru un astfel de moment, niciodată nu ţi se va părea că eşti suficient de oţelit. Dar, de fapt, asemenea momente sunt extrem de rare în viaţa unui om. Cei mai mulţi indivizi nu trec niciodată prin aşa ceva.

Simon a aşteptat să mă instalez într-un fotoliu. Şi pe urmă ne-a spus. Tot timpul, a fost vorba despre *una şi aceeaşi fetiţă.* Fetiţa cu care am plecat de la Ulmi, în ziua de vineri, 3 octombrie, este fiica mea. Păpuşa este Florence. S-a exprimat în toate aceste moduri diferite, consecutiv, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze trei aspecte separate. Briony s-o fi întrebat poate de ce Simon se repeta aşa, însă eu am ştiut ce încerca să spună: indiferent cum ai privi situaţia, indiferent cum ai reda-o în cuvinte, nu există nicio altă perspectivă a lucrurilor. Pentru ca eu şi Briony să asimilăm mai uşor această realitate, Simon făcea efortul de a risipi orice ambiguitate, plantând în loc adevărul ineluctabil al faptelor.

Şi acum stăm toţi trei aici, amuţiţi, de parcă ne-ar fi retezat cineva limba. Nu va dura la nesfârşit. Cineva va trebui să rupă tăcerea. Nu eu. Poate ăsta e rolul lui Briony: să vorbească, atunci când Simon şi eu nu putem.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, într-un final. Adică fetiţa de la etaj este Florence? Păpuşa este Florence?

Ne-au adus-o înapoi, imediat după testul ADN. Eu eram încă la spital, primind îngrijiri medicale după violenţele la care mă supusese Vivienne, şi în răstimpul ăsta au adus-o pe Păpuşă înapoi aici, la Briony. Eram uluită. Mă aşteptasem să o ducă direct la David.

— Nu, scutur eu din cap. Nu este adevărat.

— Ba da, spune Simon, răspicat. Testul ADN a demonstrat acest lucru dincolo de orice dubiu.

— Tot un test ADN a demonstrat dincolo de orice dubiu că Darryl Beer a ucis-o pe Laura. Şi acum ştim cu toţii că nu a fost aşa.

— Nu are rost să-mi irosesc timpul ca să răspund la asta. Ştii prea bine diferenţa.

— S-a produs o eroare, precis, spun eu. Aş fi ştiut, doar e fiica mea. Mi-aş fi dat seama, adaug, prăbuşindu-mă moale peste braţul fotoliului.

Simt că îmi tremură buza inferioară şi încerc să curm spasmul, blocând-o cu dinţii de sus. Arăt, probabil, ca o dementă. Nebunia autentică are totuşi avantajele ei, dacă mă gândesc bine. Nimeni nu te-ar mai putea trage la răspundere pentru nimic.

Briony a traversat încăperea şi stă aplecată deasupra mea.

— Alice, te simţi bine? Nu te mai necăji, da? Lămurim noi şi această… neînţelegere. *Bineînţeles* că testele acelea sunt greşite. Şi Poliţia – fără supărare… – aruncă ea o privire spre Simon – …a comis erori peste erori până acum…

— Nu ştiu la care poliţie te referi, dar pe mine nu mă amesteca în chestia asta, i-o taie Simon, pe un ton dur. Eu, unul, n-am comis decât o singură greşeală. Destul de gravă, din câte se pare.

Nu-mi place cum vorbeşte – vocea, cuvintele lui sunt atât de aspre. Am senzaţia că omul ăsta nu poate ierta. Fiindcă s-a căznit enorm, în felul lui ezitant, să mă salveze. Ar fi trebuit să învăţ din existenţa mea alături de David că sadismul poate fi reversul cavalerismului, atunci când obiectul veneraţiei tale alunecă de pe piedestal!

— Păpuşa este fiica mea. Jur, şoptesc eu.

Simt nevoia să beau apă. Mi s-a uscat gâtul şi începe să mă doară.

— Exact asta a spus şi *el,* murmură Briony, cu mâna pe umărul meu.

— Nu, am vrut să zic Florence. *Florence* este fiica mea.

— Vreau să vorbesc cu Alice între patru ochi, cere Simon.

— Vreau un pahar cu apă, zic eu, dar nu mă aude nimeni.

— Nu ştiu dacă acum e… începe Briony să obiecteze.

Nu vrea ca Simon să mă streseze. Se teme că mintea mea nu ar putea suporta aşa ceva.

— Acum, insistă el.

— E OK, spun eu. Mă simt bine. Zău, pe cuvânt, Briony. N-am nimic. Du-te sus şi vezi ce face fetiţa.

Nu pare convinsă, dar iese din cameră. Cu paşi molcomi. E o prietenă adevărată.

După ce a plecat, mă uit la Simon. Mă fixează cu o privire inexpresivă. Încrâncenarea de adineauri pare să-l fi părăsit odată cu plecarea lui Briony din cameră. Până acum câteva clipe, mi-era un pic teamă de mânia lui. Momentan, am senzaţia că nu ne vom putea apropia niciodată, indiferent dacă ne-am certa sau ne-am înţelege. Mă simt ruptă complet de el, ca şi cum între noi doi s-ar afla un perete de sticlă. Ce ciudat: când Briony era aici, îmi imaginam că doar ea ne mai stătea în cale. E limpede că m-am înşelat.

— Bravo, eşti o bună actriţă, zice Simon. Excelentă, chiar.

— Poftim? La ce te referi?

— Cum te simţi? După… ştii tu. De fapt… asta nu e treaba mea. Vreau să vorbim despre Laura Cryer. Am nevoie de o declaraţie din partea ta.

— Simon, la ce te referi? De ce ai spus că sunt o bună actriţă?

Se preface dinadins că nu mă aude. Nu pot spune că îl blamez. Ar trebui să discut sincer cu el, aşa cum mi-am imaginat de atâtea ori. Însă, în fanteziile mele, nu a fost niciodată aşa, Simon nu era atât de dur şi de distant. Mă simt jignită. Presupun că e un semn bun. Dacă după atâtea orori prin care am trecut, mai pot avea încă nişte reacţii emoţionale normale, înseamnă că inima mea nu s-a împietrit de tot.

— Ştiai că Vivienne a ucis-o pe Laura. Hai să începem cu asta, continuă Simon, pe un ton rece, scriind în carneţelul lui. Când ţi-ai dat seama?

Nu e dispus să discutăm despre Păpuşă. Presupun că nici mie nu mi-ar conveni, de fapt.

— Chestia cu şcoala: când ţi-a venit ideea asta?

— Când eram gravidă. Nu pot spune că am ştiut sigur, oricum, nu iniţial. Cumva, am intuit, am simţit asta. Tu n-ai simţit niciodată prezenţa unei primejdii?

Simon, însă, vrea ca povestea să se depene aşa cum consideră el.

— Ai fost fericită sub aripa ocrotitoare a lui Vivienne, până ai rămas însărcinată. Pe urmă, atitudinea ei faţă de tine s-a schimbat, spune el şi, ridicând privirea, îmi dă de înţeles pentru prima oară că în acest dialog suntem parteneri. Am dreptate?

Încep parcă să mă pierd cu firea. Atitudinea lui este atât de indiferentă, ca şi cum, oricât aş fi suferit de mult, lucrul acesta ar fi aproape irelevant. Da, comportamentul lui Vivienne faţă de mine s-a schimbat. Dintr-odată, încetase să mai fie pentru mine ocrotitoarea mea aprigă şi devotată. Acum, aveam ceva ce ea îşi dorea mai mult, mult mai mult, decât toată afecţiunea pe care mi-o arătase vreodată. Devenisem doar persoana care purta ceva în pântec. A început să verifice tot ce mâncam. Nu mă mai lăsa să ies din casă. Nu mai aveam voie la restaurant şi nici nu îmi permitea să mai beau vreun pahar de vin la masă.

— Mi-am dat seama că era ferm decisă să controleze toate aspectele vieţii lui Florence. Am presupus că procedase probabil la fel şi cu Laura, în timpul sarcinii. Până atunci, îl crezusem întotdeauna pe David când afirma că Laura era dictatorială şi absurdă, nelăsând pe nimeni să se apropie de Felix, explic eu, clătinând din cap. Eram proastă şi naivă. Vivienne voia să îl acapareze complet pe Felix, iar Laura nu a putut suporta aşa ceva. În momentul în care am înţeles lucrul acesta, n-am mai putut crede că moartea Laurei nu avusese nicio legătură cu acest aspect. Şi perioada cât am fost însărcinată… Ca femeie, când aştepţi un copil, toate percepţiile devin mai acute, mai intense. Uneori, chiar iraţionale. La început, m-am întrebat dacă nu cumva exacerbam senzaţia că Florence şi eu am fi în pericol, dar… instinctul meu era ceva mult prea puternic. Nu reuşeam să îmi scot din minte această idee.

Simon se încruntă. Am impresia că finețurile psihologice îl enervează, când nu îi aparţin.

— Vivienne a făcut o greşeală, îi spun eu. Atunci când i-a rezervat un loc lui Florence la Stanley Sidgwick. S-a întâmplat când eram gravidă în luna a cincea. A greşit

povestindu-mi de lunga listă de aşteptare pentru cei care urmau să înveţe la acea şcoală. Dar nu şi-a imaginat nicio clipă, probabil, că aş putea să-mi pun nişte întrebări apropo de Felix. Mă credea prea proastă pentru asta. Şi nici nu-şi închipuia că m-aş putea întoarce vreodată împotriva ei. Eram devotata ei discipolă.

— Vivienne este mândră de fapta ei, spuse Simon. Încearcă să întoarcă vinovăţia în favoarea ei, vrând să folosească situaţia ei drept o pledoarie pentru drepturile bunicilor.

— Nu e zdravănă la cap. În termeni medicali, e o psihopată, nu-i aşa? Cu toată pregătirea şi experienţa mea în psihologie, îmi este imposibil să înţeleg o femeie ca Vivienne Fancourt. Şi îmi vine greu să asimilez ideea că eu şi Florence facem parte dintr-o lume în care există şi *ea.*

— Presa îi va da multă atenţie, probabil.

Încearcă să mă impresioneze. Când vorbeşte despre ipotetica publicitate de care va avea parte Vivienne pe viitor, pare aproape că se laudă. Îmi vine să-l întreb dacă el crede că Vivienne va face închisoare pe viaţă, dar mi-e teamă să nu profite de prilej pentru a mă jigni din nou.

— Eşti supărat pe mine. Fiindcă am irosit timpul poliţiei.

— Supărat? râde el, fără niciun pic de cordialitate. Nu. *Supărat* sunt când prind vreun ambuteiaj pe drum. Supărat sunt când mă pătez cu cafea pe cămaşa curată.

— Simon, dar cum puteam să-ţi fi spus, nu te gândeşti? Riscam prea mult. Dacă, vorbind cu tine, Vivienne şi-ar fi dat seama că o bănuiam de crimă? Aş fi sfârşit şi eu ca Laura.

Mă înfior de groază, amintindu-mi de Waterfront, de apa din piscină care m-a acoperit complet, când ea îmi apăsa capul la fund.

Mi-am dorit cu disperare să îi povestesc lui Simon, din clipa în care l-am cunoscut. Pe-atunci, renunţasem deja să sper că aş putea vreodată să îi spun soţului meu. Ce mult am vrut să discut sincer cu David, după ce Briony a telefonat la şcoală! Dar ştiam că nu m-ar fi ascultat. În ochii lui, Vivienne nu era capabilă să facă vreun rău. Îmi repeta mereu că noi trebuia să-i fim recunoscători amândoi, dar în acest timp eu simţeam tot mai pregnant că eram folosită, că devenisem o prizonieră încarcerată.

Bietul David. Ştiu cât de zdruncinat a fost, probabil. Mi-e milă de el, aşa cum ar fi putut să fie, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, îmi pare rău de potenţialul pe care l-a avut cândva băieţelul de şase ani părăsit de tatăl lui şi obligat să

îşi iubească mama, indiferent cum era aceasta, fiindcă, oricum, alt părinte decât ea nu mai avea. David avea nevoie să creadă în imaginea lui despre Vivienne, iar eu nu-l pot blama, de fapt, pentru asta.

Trebuie să-mi impun să nu mă mai gândesc la el. Îmi doresc să fac o baie fierbinte, ca să-mi spăl trupul de întinările lui, însă ştiu că răul pe care mi l-a făcut nu va putea fi şters prea uşor. Nici măcar nu-mi pasă că mi-a distrus orice încredere în ideea unei iubiri eterne între soţ şi soţie. N-am de gând să mă mai mărit vreodată. Tragedia este că David mi-a distrus încrederea în mine însămi. Se dovedeşte că am fost o proastă că l-am iubit, am fost o proastă că m-am căsătorit cu el. Săptămâna trecută am tras ponoasele acestei prostii, de atâtea ori, încât am ajuns să cred cumva că merit să păţesc una ca asta.

Pacienţii mei fac asta mereu – se blamează singuri pentru suferinţa pe care le-au provocat-o alţii. Le explic că nu e vina lor, că nimeni nu cere şi nimeni nu merită să fie o victimă. Câteodată, mă scoate din sărite să văd că, în ciuda vorbelor mele înţelepte şi încurajatoare, oamenii aceia au rămas la fel de neîncrezători în capacităţile lor. Acum, am înţeles că înţelepciunea şi intuiţia profundă nu pot face minuni. Te pot ajuta să înţelegi de ce ai ajuns să te dispreţuieşti pe tine însuţi, dar nu deţin puterea de a stârpi acel dispreţ. Şi mă îndoiesc că ar exista, de fapt, vreun remediu pentru aşa ceva.

— Bun. Din cauză că ţi-a fost teamă să vii la poliţie, ţi-ai răpit propria fiică, spune Simon, pe un ton dur. Ştiai că, dacă tu şi Florence eraţi date dispărute, poliţia va începe să investigheze cu atenţie cercul închis al familiei voastre şi, descoperind că exista deja o legătură cu o crimă gravă, va împinge ancheta mai departe. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Am luat-o pe Păpuşă şi am fugit de-acasă, spun eu, cu precauţie. Altcineva a răpit-o pe fiica mea.

Mă ignoră. Nici nu ştiu de ce mă mai necăjesc, în faza asta. Să fie din obişnuinţă? De teamă să nu mă ridiculizeze?

— Ai luat-o pe Florence şi ai fugit de-acasă, ştiind că poliţia va redeschide cazul uciderii Laurei Cryer. Corect?

— Nu! Am luat-o pe Păpuşă şi am fugit de-acasă, astfel încât, nimeni, nici măcar femeia-sergent, să nu mai poată contesta faptul că Florence a dispărut. Fiindcă voiam ca poliţia să o caute pe *Florence.*

— Astea-s baliverne, ştii şi tu. Probabil că ai auzit când i-am spus lucrurile astea lui Briony, în timp ce stăteai ascunsă în bucătărie. Iar acum mi le serveşti mie pe tavă, crezând că

sunt atât de prost, încât să te cred, deoarece se potrivesc cu teoria mea.

Nu-i deloc prost. E mai inteligent decât credeam.

— Din păcate pentru tine, n-a fost asta niciodată teoria mea. Dedusesem deja care era adevărul. Voiam doar să o provoc pe Briony să se întrebe ce a putut să te determine să fugi de-acasă cu un copil care, chipurile, nu era al tău. Nu ai remuşcări că ai minţit-o, că ai tratat-o ca pe-o fraieră? Pe ea, care a făcut atât de mult pentru tine!

Îmi dau lacrimile. Briony, spre deosebire de Simon, înţelege că trebuie să fac aşa cum consider necesar pentru a-mi proteja fiica.

— Voiai ca poliţia să ştie că Vivienne a omorât-o pe Laura, continuă el, necruţător. Ai lăsat dinadins broşura aceea, cu nota adezivă lipită pe copertă, sperând că poliţia o va găsi. Care era planul originar? Tu şi Florence fugiţi de-acasă la Briony, iar poliţia investighează dispariţia voastră, intră la bănuieli în privinţa morţii Laurei şi începe să o suspecteze pe Vivienne? Şi atunci găsim broşura… Dacă poliţia o arestează pe Vivienne pentru uciderea Laurei, tu şi Florence aţi fi în siguranţă, nu-i aşa? Dar poliţia cum ar fi putut dovedi vinovăţia lui Vivienne, totuşi? La asta nu te-ai gândit?

Ridic din umeri, neputincioasă.

— Poliţia ştie ce face. Mi se părea mult mai plauzibil ca *poliţiştii* să găsească o modalitate de a-şi susţine acuzaţia de omor. Eu n-aveam nicio şansă să reuşesc.

— Ideea de a lăsa biletul acela pe broşura de la şcoală a fost o mutare abilă. Te pricepi destul de bine la comunicarea indirectă, nu-i aşa? Şi la manipularea oamenilor. Ţi-ai dat seama că poliţia nu ar sesiza mesajul subliminal pe care voiai să îl recepţioneze din biletul acela, decât dacă o suspecta *deja* pe Vivienne. Altminteri, poliţia ar fi presupus că „F” era de la „Florence”, considerând că biletul era nerelevant – doar un memento inofensiv, apropo de dificultăţile legate de admiterea fiicei tale la acea şcoală. Poliţia nu ar fi ştiut niciodată că tu o suspectai pe Vivienne, dacă nu ar fi suspectat-o, de asemenea, dacă nu ar fi început să îşi dea seama cât de periculoasă era această persoană – şi, în cazul în care poliţiştii ar fi priceput asta, ar fi avut grijă să nu îi dea de înţeles lui Vivienne Fancourt că tu ai bănui-o cumva de omor, fiindcă în felul acesta ar fi existat riscul să devii următoarea ei ţintă.

Sunt consternată de acurateţea lui. Vorbeşte de parcă mi-ar fi citit toate gândurile. Şi, cu toate astea, mă detestă în

continuare.

— Trebuia să fiu extrem de precaută, spun eu. Speram că poliţia va discuta din nou cu Darryl Beer şi că acesta va recunoaşte că nu el a fost făptaşul. Pe urmă, ţinând seama că David şi eu eram la Londra în seara când Laura a murit, nu v-ar fi rămas decât să vă gândiţi la Vivienne. Prin urmare, am avut grijă să vorbesc urât despre Stanley Sidgwick, în prezenţa ta, ori de câte ori am avut ocazia. Speram ca, după dispariţia mea şi după descoperirea broşurii, să ajungi să te întrebi de ce eram atât de dornică să o înscriu pe Florence la o instituţie de învăţământ pe care o detestam.

— Mda, exact aşa am gândit. Ca o focă dresată la circ, fir-ar să fie, am gândit exact cum ai vrut tu să gândesc…

— Simon, nu…

— …dar doar până acum.

Mi-a stat inima în piept.

— Cum adică?

— Sunt intrigat. De ce această schimbare de plan? Tu şi Florence urmaţi să fugiţi de-acasă la Briony, iar de-acolo în altă parte, unde puteaţi fi în siguranţă – totul era aranjat, ştiu asta din declaraţia lui Briony. Ce s-a schimbat atunci?

— Cineva a luat-o pe Florence… îngaim eu.

— Treaba ta, poţi să minţi sau poţi să spui adevărul, oricum nu mai contează. Eu ştiu ce s-a întâmplat. A apărut Florence, aşa-i? S-a născut Florence şi subit, pe neaşteptate, planul n-a mai fost bun, aşa-i? Aveai nevoie de o acoperire mai solidă. Nu te mai mulţumea ideea că, la momentul potrivit, tu şi Florence urma să fugiţi de-acasă, spre binele vostru. Te-a cuprins atunci o teroare cumplită. Vivienne pornise spre maternitate, urma să îşi vadă nepoata pentru prima oară. N-ai suportat ideea ca o asasină să se atingă de fiica ta, să se apropie sufleteşte de ea.

— Ce tot îndrugi acolo?

Mă simt vulnerabilă şi expusă, de parcă cineva mi-ar fi dezgolit creierul şi inima.

— Vivienne – ucigaşa familiei – pornise spre maternitate pentru a o îmbrăţişa pe fiica ta. Îţi venea să fugi *atunci,* să te ascunzi *atunci*, să zădărniceşti acea întâlnire, acea contaminare a pruncului tău – dragostea şi afecţiunea unei femei monstruos de malefice.

Încep să plâng, auzind cum îmi descrie sentimentele. Mi-aş fi dorit să nu fie atât de elocvent, atât de exact.

— Dar nu aveai cum să te ascunzi, nu-i aşa? Nu puteai să o ascunzi pe Florence. David era acolo, aşteptând

nerăbdător să se laude cu ea în faţa maică-sii. Erai nevoită să stai cuminte, să înduri totul. Şi aşa ai început să te gândeşti la alte modalităţi de a o ascunde. Bunăoară, cum să te ascunzi de o persoană, *chiar în timp ce eşti în faţa acelei persoane,* explică Simon, ridicând privirea. Îţi las libertatea să preiei firul povestirii în orice moment doreşti, zice el.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii foarte bine, mă contrazice el, calm. Află că încă nu i-am spus lui Charlie… sergentului Zailer că tu şi Briony ştiaţi de Vivienne. Nu i-am pomenit nimic nici despre faptul că aţi telefonat la Stanley Sidgwick. În felul acesta, v-am ferit pe amândouă de diferite posibile acuzaţii ce vi s-ar fi putut aduce. Risc să rămân fără slujbă dacă află vreodată careva.

— Îţi mulţumesc.

Îmi şterg lacrimile din ochi. Tot nu reuşesc să mă dumiresc ce simte Simon faţă de mine. Un complex de sentimente şi opinii, probabil, însă aş fi mult mai liniştită dacă aş putea identifica măcar o reacţie afectivă dominantă.

— Dacă vrei să pretinzi că ai fi suferit de o depresie post-partum, din cauza căreia ţi-ai pierdut minţile temporar şi nu ai mai fost capabilă nici măcar să-ţi recunoşti propria fiică, punând totodată poliţia pe drumuri în mod inutil… în fine, poate aş închide ochii şi la asta. Aş accepta, eventual, să nu-i spun sergentului Zailer – şi nici chiar lui Briony – care este adevărul. Voi continua să te protejez, dacă asta mă vei ruga, declară el, oftând resemnat. Dar, în schimb, vreau să-mi spui adevărul. Ţin să-l aud din gura ta. Iar dacă ţi se pare cumva că îţi cer prea mult, n-ai decât să te descurci dracului de una singură.

Am senzaţia că pereţii încăperii se strâng în jurul nostru, izolându-ne de restul lumii. Ca şi cum, de la bun început, am fi fost predestinaţi să ajungem în acest punct.

— Ce-ai vrea să-ţi spun?

— Vreau să-mi poveşti totul de la capăt. Vreau adevărul. Da?

Predestinaţi să ajungem în acest punct.

— Bine, zic. Tot ce ai spus este adevărat.

Simon coboară pleoapele şi se reazemă cu ceafa de spătarul canapelei.

— Povesteşte-mi, spune el.

— Eram înspăimântată.

Sub multe aspecte, acesta este singurul lucru care contează, factorul dominant care a determinat toate celelalte reacţii.

— Mi-am dat seama, după ce s-a născut Florence, că, dacă Vivienne ar şti că am luat-o pe Florence şi am fugit cu ea de-acasă, ar demara o acţiune asiduă de căutare. Chiar dacă nu ne-ar fi găsit niciodată, eu aş fi trăit permanent timorată, cu reflexul de a întoarce mereu capul, de teamă să nu fim urmărite. Probabil că am ştiut toate astea dinainte de a o naşte pe Florence, însă în etapa aceea nu mi-a trecut prin minte că aş putea lua şi alte măsuri pentru a ne pune la adăpost pe amândouă.

— Şi pe urmă? mă impulsionează Simon.

I-a pierit parcă toată vlaga din glas.

— Tu ai redat în cuvinte, mai bine decât mine, ceea ce s-a întâmplat atunci. Aveam nevoie de o acoperire mai profundă, iar atunci mi-a venit ideea asta. Mi se părea o nebunie, dar… mă opresc, ridicând din umeri. Speram să fie o nebunie suficient de… verosimilă, încât să aibă efectul scontat. Dacă reuşeam să o fac pe *Vivienne* să creadă că bebeluşul din casă nu era nepoata ei, încă dinainte ca dispariţia să se producă…

Mă blochez. E prima oară când verbalizez aceste raţionamente. Am senzaţia că abia am învăţat să vorbesc, deprinzând cuvintele unui vocabular elementar, menit să redea gândurile şi simţirile instinctive pe care le-am avut după ce s-a născut Florence.

— Vivienne avea încredere în mine. Contam pe faptul că nu va pune la îndoială spusele mele. Nu numai pentru a-mi fi mai uşor.

Cum să-i explic lui Simon că, deşi ştiam că Vivienne era o ucigaşă, aveam nevoie totuşi de sprijinul ei? Nu mă eliberasem încă emoţional de sub tutela ei. Nu ştiu nici acum dacă am reuşit acest lucru.

— Speram să nu mă considere nebună. E prea speriată să nu rămână fără nepoţi, după ce s-a luptat atât pentru Felix. Oricât de imparţială voia să pară în timp ce aşteptam momentul analizei ADN-ului, ştiam că o parte din fiinţa ei mă credea pe *mine.* Cuvintele mele aveau oribila rezonanţă a adevărului, deoarece erau în consonanţă cu cele mai cumplite spaime din sufletul ei. Aşa suntem făcuţi noi, oamenii. Prăpăstioşi, ne aşteptăm în orice moment ca toate coşmarurile noastre sinistre să se adeverească. Vivienne a fost impresionată de disperarea cu care îi vorbeam despre soarta lui Florence, fiindcă teroarea mea oglindea cumva propriile ei nelinişti.

— Dacă sergentul Zailer te-ar fi crezut, analiza ADN-ului ar fi fost efectuată imediat, spune Simon. În cazul ăsta, ce-

ai mai fi făcut?

— Ar fi trebuit să acţionez mult mai rapid, trăgând de timp, totodată, până aş fi găsit ocazia propice de a fugi. Ştiam că Vivienne va aranja să facem un test ADN, dacă poliţia refuza să dea curs acestei sugestii. Şi mai ştiam că va trebui să o iau pe Florence şi să mă duc la Briony, înainte de prelevarea probelor pentru analiză. Dar s-a nimerit să am la dispoziţie aproape o săptămână pentru a mă pregăti. Ţi-aduci aminte de a doua oară când ne-am întâlnit la Chompers?

Simon nu-mi răspunde. Bineînţeles că-şi aduce aminte.

— Când ai ajuns acolo, eram lângă telefonul public. Tocmai vorbisem cu Briony. Eram atât de bulversată, încât mi-era greu să mai acţionez cu prudenţă, dar n-aveam încotro. Am încercat chiar să îi trimit lui Briony un e-mail amical, dar rezervat totodată, spunându-i că abia aşteptam să ne reîntâlnim curând, fiindcă voiam să te fac să crezi că nu aveam cum să fiu la ea. Ştiam că poliţia se va uita în computerul lui David.

— Nu am găsit niciun e-mail, se încruntă Simon.

— Am fost întreruptă.

— Bun, şi când i-ai spus, de fapt, lui Briony despre aşa-zisa răpire a lui Florence? La telefon?

— Voiam să-i comunic şi asta în e-mailul acela, mi-aduc aminte în momentul de faţă. Nu. I-am spus când a venit să ne ia cu maşina. În seara când am… plecat de la conac.

— De ce n-ai fost sinceră până la capăt cu Briony? Doar aveai încredere totală în ea, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap.

— Şi-atunci, de ce?

— Nu ştiu, murmur eu, cu ochii pironiţi în poală.

Efectiv, nu ştiu de ce. Aş fi putut să-i povestesc lui Briony totul – nevoia disperată de a găsi o acoperire mai bună. M-ar fi înţeles. Puteam să-i fi spus. Am preferat să nu-i spun, însă.

— Nu voiai ca Briony să te creadă nebună, spune Simon. O, sigur, nu te deranjează dacă te crede nebună acum – psihoza depresivă post-partum, genul de nebunie comună, când femeilor li se năzare că bebeluşul din braţele lor nu le aparţine. Îţi convenea ca toată lumea să creadă asta. Şi pe urmă, negreşit, ţi-ai fi revenit brusc şi miraculos, recunoscând-o dintr-odată pe Florence – ah, şi ce frumoasă este regăsirea, deşi, de fapt, nu fuseserăţi niciodată despărţite. Asta era ideea?

Din nou, încuviinţez din cap.

— Tipul acesta de afecţiune mintală însoţită de iluzii şi plăsmuiri este uşor de asumat, aşa-i? Fiindcă exclude orice fel de responsabilitate. Este o tulburare psihică involuntară. Pierzi simţul realităţii şi bâjbâi într-un fel de limb străbătut de halucinaţii. Nimeni nu te-ar fi putut blama pentru aşa ceva, nu-i aşa? Pe când un plan bine gândit, în care susţii cu tărie că fiica ta nu este fiica ta, poate fi un simptom de nebunie, desigur, însă implică totodată premeditare, intenţionalitate. Încât există ceva condamnabil într-o asemenea atitudine.

— Nu mi-era teamă că aş fi putut fi învinuită pentru fapta mea, îi spun eu. M-ai ajutat acum să îmi dau seama *ce* mă speria, de fapt, cel mai mult. Mă speria ideea de a trebui să explic un lucru care mie mi se părea absolut logic, un lucru pe care *trebuia* să îl fac, care pentru mine era atât de legitim şi inevitabil, atât de *corect,* încât nu voiam să vorbesc despre asta cu nimeni, nici măcar cu Briony, fiindcă mi-era teamă să nu mi se spună că mi-am pierdut minţile. Pentru că *eu ştiam,* înţelegi? Ştiam că, oricât de monstruos ar părea gestul meu la început, era singurul lucru pe care îl puteam face. Eram obligată să procedez aşa.

— Pot înţelege logica ta. Probabil că ar fi înţeles-o şi Briony. O nebunie suficient de… verosimilă, încât să aibă efectul scontat, parcă aşa ziceai. Pot înţelege şi asta. Voiai ca Vivienne să creadă că David era cel care o priva de nepoată, nu tu. Când tu şi Florence aveaţi să dispăreţi, Vivienne ar fi urmat să presupună că David era cel care urzise cu răutate înlăturarea ta şi a aşa-zisei celeilalte fetiţe, exact înainte de analiza ADN, pentru ca să nu se poată demonstra că *el* minţise în privinţa identităţii lui Florence.

Simon vorbeşte ca şi cum ar citi cu glas tare o listă de acuzaţii împotriva mea. Poate că, în mintea lui, există şi un asemenea document.

Mă întreb dacă Vivienne ar fi putut să-l bănuiască vreodată pe fiul ei de o asemenea cruzime sau dacă, aşa cum a făcut întotdeauna, i-ar fi găsit vreo scuză.

— Nu urmăream să mă creadă *doar* Vivienne, spun eu. Speram să-l conving şi pe David, dacă eram foarte sigură pe mine. A fost ca şi cum…

Dar închei explicaţia în gând: voiam să o confisc pe Florence doar pentru mine, în exclusivitate pentru mine, încercând să-i influenţez pe David şi pe Vivienne, să le denaturez cele mai fundamentale percepţii, astfel încât atunci când se uitau la ea să nu mai vadă o fiică, să nu mai vadă o nepoată, ci un copil străin. Iar Florence s-ar fi aflat

exact sub ochii lor, dar în acelaşi timp ascunsă. M-a atras această contradicţie. Era modul în care puteam să îmi apăr fiica, până când reuşeam să evadăm de-acolo.

— Nu voiam, de fapt, să-i spun lui Briony întregul adevăr, zic eu. Cumva mi se părea ceva… prea personal. Nu exista decât un singur om căruia îmi doream să îi povestesc absolut tot, iar acela erai tu, Simon. Nu exista niciun fel de dovadă în sprijinul insistenţei cu care susţineam că Florence nu era Florence, însă tu aproape că m-ai crezut, nu-i aşa?

— Nu „aproape", ci chiar te-am crezut, mă corectează el.

— Nu mi-ai spus niciodată lucrul ăsta. Nu ai declarat niciodată, fără niciun echivoc: „Eu te cred, Alice." Dacă ai fi făcut-o, ţi-aş fi mărturisit tot. Despre Laura, în fine, totul. Aşteptam doar acel semn din partea ta, pentru a putea avea încredere în tine, voiam să fiu sigură că, indiferent ce s-ar întâmpla, mă pot bizui pe tine…

— Te rog, spune el, cu un aer de profund dezgust. E cam greu de înghiţit aşa ceva, tocmai de la o persoană care n-a făcut decât să mă mintă, de la bun început.

— Dar acum nu mint!

— Fiindcă nu mai ai încotro, mârâie el, tuşind şi aşezându-se mai drept pe canapea. În general, persoanele date dispărute sunt găsite până la urmă, doar dacă nu sunt versate în a induce în eroare autorităţile. Persoanele dispărute, prin urmare tu şi Florence, de asemenea, aţi fi fost găsite într-un final.

Îmi dau seama că încearcă să mă pună la punct, instituind un fel de distanţare formală între noi.

— Vivienne ar fi insistat să se facă acea analiză ADN şi, cu asta, distracţia s-ar fi terminat. Iar dacă poliţia nu ar fi redeschis dosarul morţii Laurei sau dacă ar fi ajuns la aceeaşi concluzie ca prima oară, tu te-ai fi trezit exact în situaţia de la care ai plecat.

— Poate aş fi reuşit să rămân ascunsă. Cu timpul, cazul nu ar mai fi fost o prioritate pentru cei de la poliţie. Ar fi apărut alte probleme, mult mai stringente. Asiduitatea eforturilor depuse în acea direcţie ar fi scăzut.

— Da, dar nu uita că stăteai în locuinţa unei prietene şi colege de serviciu. Poliţia ţi-ar fi dat de urmă.

— M-aş fi mutat în altă parte, mai devreme sau mai târziu. Dar presupun că ai dreptate. Nu sunt genul de persoană care să aibă abilitatea de a dispărea complet şi de a începe o viaţă nouă în străinătate, cum fac eroii din filme. Trebuia să încerc, totuşi. Şi mai ştiu că poliţiştii se lasă păgubaşi într-un final. Mai ales că n-au încotro, fiind nevoie

de intervenţia lor în alte situaţii, în alte infracţiuni sau pentru a da de urma altor persoane dispărute. Pe când Vivienne nu s-ar fi lăsat păgubaşă niciodată. Niciodată. *Din cauza asta* am minţit, spunând că Florence a fost… înlocuită cu o altă fetiţă. Nu aş fi putut trăi fericită şi liniştită, ştiind că Vivienne ştie că nepoata ei e cu mine şi că e perfect conştientă de ceea ce i-am făcut eu *ei.* Pe tot parcursul copilăriei lui Florence, aş fi tremurat la gândul urgiei care mă pândea. Ştiu că pare smintit ce spun acum, ştiu că Vivienne nu e un personaj demiurgic şi atotştiutor, însă… în fine, nu puteam scăpa de obsesia că până la urmă ar fi reuşit să mă găsească.

— Şi de aceea ai vrut să te asiguri că nu o va interesa în mod special să pornească în căutarea ta, îmi continuă Simon ideea. Şi nu exista decât o singură modalitate de a evita ca un asemenea lucru să nu se întâmple: lăsând-o să creadă că bebeluşul care era cu tine nu era Florence. Dar şi această parte a planului era cam nesigură. Fiindcă Vivienne ţinea neapărat să vă găsească şi să obţină rezultatul analizei ADN.

— Am subestimat-o, oftez eu. Nu am luat în calcul cât de mult îşi va dori ea ca Păpuşa să fie Florence. Credeam că până aveam să fug de-acasă, Vivienne ar fi fost deja convinsă de justeţea afirmaţiilor mele. Ar fi dorit, bineînţeles, să se facă acel test ADN, doar ca să fie sigură, însă eram aproape convinsă că până atunci Vivienne ar fi ajuns să mă creadă pe mine. Şi în clipa aceea, mă gândeam eu, ar fi răsuflat cumva uşurată când „cealaltă" fetiţă ar fi dispărut. Vivienne n-ar fi suportat să aibă în casă un copilaş pe care îl considera un impostor. Detesta ideea. Şi mă gândeam că, făcând investigaţii pentru a o găsi pe Florence – cum ştiam că nu ar fi obosit niciodată să facă – Vivienne ar fi urmărit să o găsească doar pe Florence. Eu şi cealaltă fetiţă nu am fi prezentat niciun interes pentru ea.

— Alice, nu există nicio „cealaltă" fetiţă.

Clatin din cap. Nu vreau ca Simon să mă înţeleagă greşit, mai ales acum.

— Şi eu voiam ca Păpuşa să fie Florence, rostesc încetişor. Dar doar ştiind că Vivienne nu ar fi pe urmele noastre, doar fiind sigură că nu ne-ar putea face niciun rău.

— Ştiai că *este* Florence.

— Da, dar… în sinea mea, nu aveam senzaţia că mint. Tot ce spuneam mi se părea adevărat. Florence era copilul *meu,* indubitabil ea era copilul meu. Păpuşa era cu totul altceva. Păpuşa era copilul care ar fi putut să fie smuls de

lângă mine în orice clipă. Sau eu aş fi putut să fiu îndepărtată de lângă ea. Nu ştiam a cui s-ar fi dovedit că era până la urmă. Mă înţelegi?

— Ţi-ai renegat propria fiică. În viaţa mea n-am văzut pe cineva care să mintă cu atâta consecvenţă ca tine.

— Fiindcă nu aveam senzaţia că mint! A fost un infern pentru mine, spun eu, cu ochii plin de lacrimi. Ştii care a fost lucrul cel mai cumplit, lucrul cel mai sinistru cu putinţă? Distrugerea tuturor fotografiilor, singurele mele fotografii cu Florence.

Momentul acela oribil, când am desfăcut aparatul de fotografiat, lăsând să pătrundă înăuntru nu lumina, ci bezna deznădejdii.

— A trebuit să fac asta, oricum. N-am avut încotro, Simon. Era ca şi cum mă împingea… o forţă, ceva care mă obliga să fac tot ce am făcut.

— M-ai minţit. Am avut încredere în tine.

Nu-l întreb: şi-atunci de ce n-am simţit niciodată că mă crezi? De ce nu mi-ai spus niciodată explicit: „Da, te cred”?

— Trebuie să încerci să înţelegi ce am făcut.

— Dar ce naiba îţi închipui că fac acum? Eu cred că m-am descurcat bine, în fond. M-am descurcat al naibii de bine, pe cuvânt. Nu perfect, sigur, nici pe departe. Au mai rămas câteva chestii care nu-mi intră în cap, pur şi simplu.

— Simon, detaliile nu contează…

— Detaliile sunt *tot* ceea ce contează. Ce rost au avut toate tâmpeniile ale cu Mandy Buckley, tipa de la maternitate? De ce m-ai pus să îl caut pe tatăl lui David?

— Fiindcă a fost însurat cu Vivienne şi s-au despărţit! S-a întâmplat probabil *ceva* între ei, fiindcă altminteri nu se explică disperarea lui de a-şi lua lumea în cap şi de a rupe orice legătură cu fiu-său. Orice contact cu David ar fi însemnat, implicit, să aibă contact cu Vivienne. Mă gândeam – poate greşit – că omul acela ştia precis ce fel de fiinţă era fosta lui soţie şi că, eventual, chiar se întrebase poate, atunci când citise în ziare despre moartea Laurei, dacă nu…

— Vasăzică noi, poliţiştii, trebuia să-l găsim ca să ne spună toate astea?

— Da.

— Bun, spune Simon, cumva dezumflat. Trebuia să-mi fi dat seama. Şi Mandy?

Ridic din umeri, jenată.

— Din moment ce intenţionam să insist cu tărie că fiica mea fusese înlocuită cu o altă fetiţă, trebuia să sugerez şi

câteva posibile teorii, nu crezi? Am intrat în panică. Lucrurile s-au cam… încâlcit în mintea mea, în acel moment.

— Ai părut mult mai puţin credibilă când ai debitat aiurelile alea. De fapt, într-un fel, de aceea…

Se opreşte, înroşindu-se uşor.

— De aceea nu m-ai crezut pe deplin? preiau eu firul discuţiei, luându-mi revanşa. Simon, vrei să încerci să nu mai fi supărat pe mine? Vrei să încerci să mă înţelegi?

Încă mai încerc să mă înţeleg pe mine însămi. Va fi dificil să scot o povestire coerentă din toată chestia asta. Tot ce ştiu este că pentru o vreme a existat o fetiţă numită Păpuşa. Avea un căpşor rotund de tot, ochi albaştri, bubiţe albe pe năsuc. Nimeni nu ştia a cui este.

Simon se ridică în picioare.

— Pot să te protejez în anumite privinţe, dar nu în toate, zice el. Chiar şi ţinând seama că erai epuizată după naştere, rămâne incontestabil faptul că ai răpit-o pe fiica lui David şi ai consumat degeaba timpul şi resursele poliţiei. Depresia post-partum poate fi o circumstanţă atenuantă, dar… nu îţi pot garanta că nu vor exista şi ale consecinţe neplăcute.

Se ascunde în spatele terminologiei oficiale. Nu mai e Simon Waterhouse cel care vorbeşte acum, ci un reprezentant al forţelor poliţieneşti.

— Cum rămâne cu prietenia noastră? zic eu, întrebându-mă, chiar în momentul în care rostesc aceste cuvinte, dacă există cu adevărat aşa ceva între noi.

Poate că această apropiere dintre noi se va risipi de îndată ce vom pune punct acestui caz. Dar Simon a izbutit să-mi citească gândurile, aşa cum nimeni până acum nu a mai reuşit vreodată. Va fi dificil, presupun, să mă dezvăţ de prezenţa lui.

— Crezi că prietenia noastră va merge mai departe?

Nu-mi răspunde. Ne uităm unul la celălalt. Nu ştiu la ce se gândeşte. Eu mă gândesc că nu se va întâmpla niciodată, pentru niciunul dintre noi, ca ultima întrebare să-şi primească răspunsul. Fire destrămate din urzeala vieţii fiecăruia vor atârna mereu răzleţe, resturi nesoluţionate, nemulţumitoare. Florence s-a născut într-o lume răvăşită şi va veni o vreme când va trebui să îi explic că nu voi putea întotdeauna să îi dau o explicaţie, că nici ea nu va putea întotdeauna să găsească o explicaţie. Dar vom înainta poticnit, eu şi ea, în viitorul nostru confuz. Şi ne vom avea una pe cealaltă. Mereu.

A FOST PLECATĂ PENTRU DOAR DOUĂ ORE...

Soțul ei, David, urma să aibă grijă de fiica lor de numai două săptămâni. Însă în clipa în care Alice Fancourt intră în camera copilului se dezlănțuie teribilul coșmar, fiindcă Alice susține cu toată ființa că bebelușul din leagăn nu este fiica ei, Florence.

DIN CE ÎN CE MAI OSTIL ȘI AMENINȚĂTOR.

David jură că soția lui fie a luat-o razna, fie, din cine știe ce motiv, minte cu nerușinare. Cum va putea Alice, în această situație, să-i convingă pe cei de la poliție că ea are dreptate, înainte de a fi prea târziu? Și unde se află, de fapt, adevărata Florence?

„Un thriller spectaculos. Am rămas cu gândul la el zile în șir, iar acesta este, de regulă, un semn cât se poate de bun."

Guardian

„Sophie Hannah pășește pe terenul minat al emoțiilor cu o grație de neegalat."

Times Education Supplement

The Elms, în original (n. tr.).
În engleză, *Ochi fără chip* (n. tr.).
„Viața înseamnă mai mult decât cărțile, mă-nțelegi, dar nu cu mult mai mult” (n. tr.).
Personaj al unei povestiri pentru copii, scrisă de autoarea britanică Beatrix Potter (1866-1943) (n. tr.).
Woodrow Wilson „Woody“ Guthrie (1912-1967), cântăreț, compozitor și folkist american (n. tr.).

Table of Contents

1	5
2	14
3	23
4	30
5	40
6	46
7	56
8	68
9	75
10	85
11	89
12	97
13	108
14	118
15	129
16	140
17	148
18	156
19	165
20	175
21	181
22	187
23	193
24	201
25	209
26	215
27	219

28	223
29	229
30	235
31	240
32	244
33	248
34	252
35	258
36	261
37	268
38	271
39	277
40	285
41	289
42	297
43	301